Guido Mina di Sospiro
Joscelyn Godwin

Cartea interzisă

Conflicte religioase, ocultism, ritualuri magice și sexuale, așa cum n-au apărut până acum, într-o lucrare de ficțiune!

Papa și magul stăteau adesea de vorbă
între patru ochi și iată ce făceau, citi
Leo cu uimire: Mai întâi închideau
ermetic încăperea, o stropeau cu oțet
de trandafiri și alte substanțe aromate,
și ardeau frunze de dafin, de mirt,
rozmarin și chiparos. Atârnau de
pereți draperii de mătase albă pe care
le împodobeau cu ramuri. Apoi
aprindeau două lumânări și cinci torțe,
care reprezentau cele șapte planete.
Se auzea muzică celestă, jupiteriană
sau venusiană, menită să anihileze
efectele pernicioase ale aerului infectat
de eclipsă. In același scop foloseau
pietre, plante, culori și arome de pe
planetele bune, Jupiter și Venus.
Și beau licori distilate astrologic.

Și tocmai Papa făcea asta! Mai mult
de-atât, ex-puscăriașul a fost chemat
la Curtea Franței ca să pună un
diagnostic magic moștenitorului
de-abia născut al tronului. După
ce a examinat copilul, Campanella
a declarat că „Acest băiat va domni
multă vreme, cu o mână forte, dar
fericit. Nu cunoaște îndurarea drept
care, până la urmă, haosul se va
instaura în religie, ca și în regat".
Iar această profeție s-a dovedit absolut
corectă pentru copilul care avea
să devină Ludovic al XIV-lea,
Regele-Soare.

Guido Mina di Sospiro
şi Joscelyn Godwin

CARTEA INTERZISĂ

Traducere din limba engleză
PETRU IAMANDI

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DI SOSPIRO, GUIDO MINA
Cartea interzisă / Guido Mina di Sospiro, Joscelyn Godwin; trad.: Petru Iamandi. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-54-0117-7

I. Godwin, Joscelyn

II. Iamandi, Petru (trad.)

821.134.2(82)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Guido Mina di Sospiro &Joscelyn Godwin
The Forbidden Book
Copyright © 2007, Guido Mina di Sospiro
and Joscelyn Godwin

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-54-0117-7

Lui Stenie şi Janet, iubitele noastre soţii.

G.M.d.S. şi J.G.

Mulţumiri

Recunoştinţa noastră se îndreaptă spre:

Soţiile noastre, pentru absolut tot.

Hannah McClennen, pentru desenarea planurilor Palatului Riviera.

Giovanni Quintavalle, avocat, pentru informaţiile privind detaliile juridice legate de dreptul italian, atât cel penal, cât şi cel civil.

Juan Pedro Aguilar, doctor în medicină, pentru informaţiile de ordin oftalmologic.

Humberto G. Junco, doctor în medicină, pentru informaţiile de ordin medical.

Gianfranco de Turris, pentru că ne-a pus la dispoziţie una din ediţiile cărţii *Il mondo magico de gli heroi*.

Christopher Sinclair-Stevenson, pentru „principiul vinului rosé".

Paola Juilland, atât de amabilă, de atentă, şi mereu dispusă să dea o mână de ajutor.

1

Trenul trecu în mare viteză prin gara Bologna împrăştiind resturile de hârtie peste peroanele ciudat de pustii. Moţăind, încă neadaptat la noul fus orar, Leo nu băgă de seamă decât atunci când ceilalţi călători începură să protesteze. Cei care urmau să coboare în Bologna vociferau în cor. Controlorul nu le dădea nici o explicaţie; difuzoarele rămâneau mute. Curând, toţi călătorii îşi dădură frâu liber frustrării la telefoanele mobile.

„N-a oprit în Bologna, dacă poţi să crezi aşa ceva!"

„Ce dracu' se-ntâmplă?"

„Ştiu c-am să întârzii, dar nu sunt de vină eu!"

„Nu, nu ne-au spus absolut nimic."

Apoi veştile începură să sosească. Unii dintre cei cu care călătorii vorbeau la telefon se uitau la televizor. Avusese loc o explozie, chiar în inima Bologniei. Cu urechile ciulite acum, Leo prindea cuvinte răzleţe.

„Chiar în *piazza grande!*"

Piaţa centrală.

„Sute de morţi, Dumnezeule!"

Echipele TV ajungeau la faţa locului şi începeau să transmită imagini. Vizibilitatea era precară: fumul şi praful făceau imposibilă evaluarea situaţiei. Se auzeau însă gemetele răniţilor. Pompierii erau şi ei acolo, ca şi ambulanţele, poliţia, carabinierii, trecătorii obişnuiţi. Un adevărat infern.

Leo îşi aminti acel august îngrozitor din 1980, când o bombă ucisese optzeci şi două de persoane în gara Bologna. Nu-i de mirare că trenul nu oprise. Mulţi călători îşi amintiră şi ei ziua aceea, drept care renunţară treptat la proteste, gândindu-se că ar fi putut fi şi ei în piaţa centrală.

La câteva minute după ce trecură de Modena, când trenul coti spre nord, spre Mantua şi Verona, aflară tot adevărul. Nu era vorba de un accident, ci de un atentat terorist. Bomba explodase chiar în interiorul Catedralei San Petronio, în timpul liturghiei. O mare parte din biserică, unul dintre monumentele Creştinătăţii, era distrusă. Nimeni nu putea spune câţi oameni muriseră.

Când coborî la Verona, Leo auzi anunţul oficial la difuzoare. Oamenii rătăceau de colo-colo ca nişte somnambuli sau doar priveau în gol.

Şi Leo era în stare de şoc, dar se îndreptă spre ieşire cu paşi de robot. O dată ajuns afară, clipind în soarele de primăvară târzie, fu abordat de un ins în costum negru.

– *Professore* Kavenaugh? *Professore?* întrebă acesta cu accent străin.

Majordomul român, probabil, despre care Orsina spusese că îl va aştepta la gară. După ce Leo confirmă, insul se înclină şi spuse:

– Bine aţi venit la Verona. Vă rog să mă urmaţi.

Majordomul luă bagajele lui Leo şi îl conduse la o Lancia masivă, parcată ilegal în staţia de taxiuri. Deschise portiera şi îl invită pe Leo să se instaleze pe confortabila banchetă din spate, apoi trecu la volan. Curând ieşiră din suburbii la câmp deschis, pe o şosea flancată de podgorii superbe. Peste treizeci de minute, după ce stârni tot praful de pe drum, maşina pătrunse printre doi stâlpi înalţi pe o alee acoperită de pietriş.

Aceasta nu era o vilă oarecare, gândi Leo în timp ce se opreau în faţa unui portic străjuit de coloane, ci un palat mai mic. Zugrăvită în galbenul pal al polentei, maiestuoasă, dar nu şi apăsătoare, vila îţi dădea o senzaţie de pace. După ce discuta cu Orsina şi îi rezolva problema, avea să se bucure în voie de acest loc idilic.

Cu câte un geamantan în fiecare mână, majordomul îl conduse prin săli largi, cu pereţii acoperiţi de fresce, până la o scară din marmură, apoi pe un coridor lat, până într-un dormitor cu tavanul foarte înalt, aşezat pe colţ. Priveliştea de la cele trei ferestre masive era încântătoare: o grădină romantică în stânga, cu arbori bătrâni care parcă te invitau la preumblări; în faţă – coline şi podgorii vălurite, printre care şerpuia drumul pietruit pe care veniseră. Fără alte clădiri. O frântură de rai.

Dar unde era Orsina? Majordomul dispăruse, drept care Leo coborî agale la parter sperând să dea de cineva, în timp ce admira frescele cu zei, uriaşi şi luptători, covoarele persane uzate, mobilierul vechi din lemn de nuc şi vazele chinezeşti impresionante, pline cu flori.

După un colţ aproape că dădu nas în nas cu o menajeră căruntă care mirosea, ciudat, a oţet.

– *Buongiorno,* zise el şi întrebă de Orsina.

– *La g'hè no la Baronessina,* răspunse ea în dialect.

Aşadar, află el, Orsinei încă i se mai spunea „baroneasa", în ciuda faptului că se măritase cu un englez. Dar mai important era că Orsina plecase. Unde? întrebă el. Când trebuie să se întoarcă? Marianna, menajera bătrână, mormăi alte câteva propoziţii în dialect pe care Leo nu le înţelese. Născut Leonard Kavenaugh, din tată irlandezo-american şi mamă italiancă, învăţase italiana din pruncie, dar nu şi un dialect anume. Nevrând a recunoaşte că nu înţelege ce spune Marianna, înclină din cap şi ieşi în grădină. Majordomul român îl ajunse din urmă ca la comandă.

– Domnul profesor doreşte o băutură răcoritoare?

Leo încuviinţă din cap şi luă paharul.

– Domnul baron vă aşteaptă înainte de cină la un aperitiv, la şapte şi jumătate. În ţinută obligatorie.

Ajuns la umbra unui nuc, Leo se lăsă în voia unei încântătoare adieri ce prevestea sosirea verii şi, aşezându-se pe o bancă din lemn de tec, sorbi din ceaiul rece cu piersici. Atentatul din Bologna părea la ani-lumină depărtare acum şi în minte îi veniră amintiri mai plăcute.

Deşi se împlineau trei ani de când Orsina plecase de la Universitatea Georgetown[1], încă se mai gândea la ea. Tânăra petrecuse numai un an acolo, ca asistentă la minuscula catedră de italiană. Purta fuste de mătase şi pantofi eleganţi, în timp ce studenţii ei, doar cu puţin mai mici decât ea, purtau jeanşi şi adidaşi. Un parfum de flori îi marca, misterios, prezenţa. Era de o naturaleţe aristocrată, lăsând impresia că împrumută oraşului un an din viaţa ei, un cadou făcut din toată inima.

Ca şef de catedră, Leo o angajase chiar el, în timpul unei vacanţe de primăvară petrecute la Roma. Interviul începuse cu o referire la Giordano Bruno, filosoful eretic ars pe rug chiar în faţa clădirii în care se aflau, în Campo de' Fiori. Poate prin analogie, Orsina continuase în engleza ei fluentă, învăţată de la guvernantă, despre *fiori*, flori, descriind florile preferate din grădinile ei preferate din toată Europa. „Dar şofranul?" întrebase el, aproape serios. Îl văzuse vreodată înflorit? Cum să nu, aproape de Roma, în Abruzzi, zona rurală, erau pajişti imense pline de şofran. „E o privelişte magnifică, care aproape că reabilitează întreaga regiune; pe de altă parte, până şi cele mai bune restaurante de acolo îneacă risotto-ul cu şofran în pătrunjel, omorând şi culoarea şi aroma. Să nu vă duceţi în Abruzzi!" Cuvintele ei îl făcuseră să izbucnească în râs.

Vorbea dezinvolt cu el, ditamai profesorul universitar, de la egal la egal; educaţia, cultura şi competenţa ei erau de necontestat. Leo îşi dădea seama că tânăra îşi însuşise toate acestea în mare parte prin osmoză, mai întâi acasă, apoi prin frecventarea vechilor palate ale rudelor şi prietenilor. Unii dintre ei probabil că aveau colecţii de tablouri care în Statele Unite ar fi dus la înfiinţarea unor muzee. Orsina prinsese din zbor „limbile străine", adică engleza, franceza, germana şi latina. Şcolile excelente pe care le urmase, bănuia el, nu făcuseră decât să se adauge la cultura ei nativă.

Ceilalţi candidaţi, disperaţi să scape de criza de locuri de muncă din Italia, citaseră filosofi francezi moderni, cu un pronunţat accent

[1] Fondată în 1789, cea mai veche universitate catolică şi iezuită din SUA, situată în Washington. (n.tr.)

italian, spre plictiseala fără margini a lui Leo. Era evident că nu putea alege decât o singură persoană, îşi spusese el după interviuri, în timp ce lua cina singur, la restaurant. Comandase un risotto cu şofran, rugând chelnerul să-i spună bucătarului să renunţe la pătrunjel.

Aşadar, Orsina venise la Washington, iar Leo o vedea în preajma automatului de cafea în fiecare dimineaţă de luni, miercuri şi vineri. O vedea şi în afara campusului: la un muzeu, la un concert de muzică clasică, la un film străin. Washingtonul nu ducea lipsă de activităţi culturale. N-o invitase niciodată acasă, ci doar, din când în când, să ia prânzul cu el şi rareori cina. Într-un cuvânt, o lăsa în grija membrilor mai tineri ai catedrei şi a celorlalţi asistenţi, străduindu-se să-şi reprime emoţiile pe care i le stârnise încă de la prima lor întâlnire. La plecare îi urase noroc, fără să se aştepte să o revadă vreodată.

Apoi, după o lungă tăcere, primise o scrisoare de la ea. Anul trecut se măritase cu un englez, află Leo, şi acum era foarte fericită. Locuiau mai ales în Provence, la o fermă renovată, şi uneori la Londra, unde aveau un apartament. Avea nevoie de sfatul lui Leo în privinţa unei cărţi vechi italiene, intitulate *Lumea magică a eroilor.*

În loc să-i răspundă, Leo se interesase cât era ceasul în Europa. În Franţa era şase seara. Ridicase receptorul şi formase numărul de pe antetul scrisorii. După o introducere oarecum stângace, întrebase de carte. Încă îşi mai amintea cum decursese conversaţia (în italiană).

– Ai auzit de ea?

– Nu, spre ruşinea mea, spune-mi mai multe despre ea.

– O am de la unchiul Emanuele, mi-a dat-o în ajunul nunţii, în cadrul unei ceremonii destul de ciudate. Mi-a spus să o citesc cu atenţie, chiar dacă asta îmi va lua ani de zile. Pare a fi foarte importantă pentru familia noastră, dar eu, una, nu înţeleg de ce.

– Ceea ce mă surprinde, fiindcă până acum n-ai avut nici o problemă în a descifra orice fel de carte, indiferent de limba în care a fost scrisă. Spune o poveste, are o intrigă?

– Da, dar... E diferită de orice altceva. Ai să-ţi dai seama şi tu dacă o citeşti. Şi poate îmi explici şi mie.

– Am să încerc, cu cea mai mare plăcere, răspunsese el fără nici o ezitare.

– Ţi-aş rămâne recunoscătoare... Am o propunere! Eu şi Nigel vom petrece luna iunie în Italia, la vila familiei din Veneto, aproape de Verona. N-ai vrea să fii oaspetele nostru? Aşa am putea studia cartea împreună.

Răspunsul lui Leo îl surprinsese şi pe el:

– Oricum voiam să merg în nordul Italiei vara asta, ca să petrec ceva timp prin biblioteci. Mi-ar face plăcere să trec pe la casa familiei tale şi să-ţi cunosc soţul.

Nu avusese nici o intenţie de a merge în Italia în vara aceea, nu voia decât să stea liniştit în Washington şi să termine de scris cartea, să-şi viziteze părinţii în Florida şi alte rude în New England. Şi totuşi, acceptase invitaţia, mintind cu nerusinare. Nu voia ca Orsina să-şi dea seama că de-abia aştepta un semn de la ea. Şi iată-l aici, prizonier de bună voie în împărăţia ei magică.

Îşi alungă amintirile şi urcă în camera lui ca să se schimbe şi să se pregătească pentru întâlnirea cu unchiul ei. Majordomul îi aranjase deja lucrurile, lăsându-i la îndemână ceea ce credea el că ar fi cea mai elegantă ţinută.

Când coborî, găsi toate ferestrele salonului deschise pentru a lăsa să pătrundă boarea de vânt, răcoroasă. Baronul Emanuele Riviera della Motta şedea într-un fotoliu, îmbrăcat într-un costum de mohair şi mătase bleumarin care făcea ca sacoul de lână al lui Leo, cumpărat de gata, să pară nelalocul lui şi, desigur, mult prea călduros pentru anotimpul acela. Baronul se ridică în picioare. Nu era înalt, mai degrabă îndesat, iar cei peste şaizeci de ani nu-i adăugaseră nici un gram de carne în plus. Avea părul alb, pieptănat pe spate, descoperind o frunte înaltă, bronzată. Dar ce frapa cel mai mult la el era nasul: un nas tipic roman, coroiat ca al unui vultur.

– Profesorul Kavenaugh, presupun. Încântat de cunoştinţă, zise el şi îi strânse mâna lui Leo, pe cât de ferm pe atât de oficial. Beţi ceva? Eu beau un campari amar, cu gheaţă. Vreţi şi dumneavoastră?

Leo gustase aşa ceva o singură dată şi de atunci evitase să repete experienţa, acum însă se trezi spunând:

– Sigur, mulţumesc mult.

Când sorbi din pahar recunoscu gustul de sirop de tuse, cu gheață.

– Nepoata mi-a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră, spuse baronul, cântărindu-l din ochi.

Preț de o clipă Leo crezu că baronul ar putea adăuga: „Mă întreb de ce, fiindcă n-aveți nimic ieșit din comun." Baronul însă rămase tăcut.

Atmosfera parcă anunța sosirea unei noi Ere Glaciare. În timp ce baronul părea absorbit de paharul cu campari, Leo încercă să închege o conversație, ceea ce nu era unul din punctele lui forte. Spuse ceva despre spineta veche din colțul salonului, dar baronul îi replică scurt, cu un joc de cuvinte, catalogând-o drept „un instrument care stă ca un spin în ochi". Și când mă gândesc că trebuie să-l suport toată cina! își zise Leo.

– Bănuiesc că ați auzit vestea. Așa ceva are prostul obicei de a da viața omului peste cap.

– Vă referiți la atentatul cu bombe din Bologna? Da, ce nenorocire, tocmai treceam prin gara de acolo când s-a întâmplat.

– Zău? Atunci trebuie să mulțumiți cerului că sunteți în viață! Dumitru, servește-l pe domnul profesor cu încă un campari.

„A, nu!" gândi Leo în timp ce îi zâmbea recunoscător majordomului.

– Sunt multe victime în Bologna? întrebă el.

– Încă n-au terminat de numărat cadavrele. O sarcină de neinvidiat, foarte dificilă, unele persoane au fost făcute bucăți, altele au fost carbonizate, altele încă se mai află sub dărâmături. Explozia a avut loc chiar în timpul missei solemnis din Joia Verde[1]. Biserica era plină de oameni, ca și piața din fața ei. N-ar fi de mirare dacă s-ar înregistra mii de victime.

– Dumnezeule, ce grozăvie! Dar de ce? Cine a făcut asta? Există suspecți?

---

[1] Corpus Christi, a noua joi după Paște, când catolicii celebrează euharistia (împărtășania) în cadrul Sărbătorii Trupului și Sângelui lui Hristos. (n.tr.)

– Cine a făcut asta? repetă baronul privind în altă parte, concentrându-se pe frescele de pe tavan. Presupun că aţi auzit de Giovanni da Modena.

Leo spuse că nu.

– Şi sunteţi şeful catedrei de italiană de la Universitatea Georgetown?

Leo nu răspunse, preferând să soarbă din paharul cu campari.

– Mda, probabil că pentru dumneavoastră alţii sunt pictorii mari, continuă baronul cu o condescendenţă desăvârşită. Dar unii pe care îi ştiu doar specialiştii au creat opere la fel de valoroase ca şi colegii lor mai faimoşi. Frescele lui din Capela Bolognini erau pur şi simplu geniale.

– Erau?

– Da, „erau". Acum nu mai sunt, erau în Catedrala San Petronio.

– Aha.

– Trei i-au fost atribuite lui Giovanni da Modena şi ajutoarelor lui: *Scene din viaţa Sfântului Petronius, Călătoria Magilor* şi *Judecata de Apoi.*

Baronul se ridică brusc şi începu să declame, rotunjind fiecare cuvânt:

Tra le gambe pendevan le minugia;
la corata pareva e 'l tristo sacco
che merda fa di quel che si trangugia.
Mentre che tutto in lui veder m'attacco,
guardommi, e con le man s'aperse il petto,
dicendo:

Vocea aproape că i se prefăcu într-un vaiet:

„Or vedi com'io mi dilacco!
vedi come storpiato è Maometto!
Dinanzi a me sen va piangendo Alì,
fesso nel volto dal mento al ciuffetto.
E tutti li altri che tu vedi qui,

seminator di scandalo e di scisma
fuor vivi, e però son fessi così.

– Măcar versurile astea le recunoaşteţi? întrebă baronul, aşezându-se şi luând paharul în mână cu o privire sfredelitoare.

Leo le recunoscu. Erau din *Infernul* lui Dante, Cântul XXVIII. Baronul le ştia pe de rost?

– Foarte bine, până la urmă nu sunteţi chiar un impostor, continuă baronul fără milă. Şi ce spun ele?

„Ce-i cu àsta?" se întrebă Leo. Dar, ca oaspete al baronului, consideră că e mai bine să fie diplomat. Drept care, cu răbdare, îndatoritor, începu să explice, la fel cum ar fi făcut studenţii lui la examen:

– Dante şi Virgiliu sunt în al nouălea hău al celui de-al optulea cerc din Iad, acolo unde cei care seamănă discordie sunt pedepsiţi prin mutilare. „Maometto", mai bine zis Mahomed, îşi arată măruntaiele celor doi poeţi, în timp ce la stânga îl are pe Ali, ginerele lui, cu capul despicat în două. Amândoi au fost sământă de scandal şi discordie. În consecinţă, sunt pedepsiţi, arzând în focurile Iadului.

Un rezumat scurt şi la obiect.

– Detectez cumva un oarecare zel iezuit în cuvintele dumneavoastră? întrebă baronul.

– Deloc. Dante pur şi simplu nu a fost un simpatizant al islamului.

– E-adevărat, n-a fost. Cine ar fi crezut că aşa ceva va atrage atenţia unei organizaţii ca Al Qaeda?

Expresia contrariată de pe chipul lui Leo îi dădu de înţeles baronului că trebuie să explice.

– Vedeţi dumneavoastră, Giovanni da Modena s-a întrecut pe sine în această frescă, descrierea felului în care Mahomed şi ginerele lui sunt pedepsiţi şi arşi în focurile Iadului fiind pe cât de plastică, pe atât de vie. Drept urmare, câţiva musafiri musulmani ai ţării noastre au hotărât că acesta e un afront inadmisibil şi că fresca trebuie acoperită sau scoasă de acolo. E ca şi cum aţi veni în casă la mine şi mi-aţi spune să acopăr sau să scot una din frescele mele! zise baronul ridicând vocea, evident furios. După câteva clipe în care

încercă să se liniştească, baronul continuă: Cu câtva timp în urmă, doi marocani au fost auziţi când îşi făceau planuri să arunce în aer fresca din catedrală. Au fost arestaţi şi apoi eliberaţi, desigur. Acum se pare că musulmanii au „scos nu numai fresca, ci şi toată catedrala, împreună cu cei dinăuntru şi cei din afară.

Leo rămase şocat.

– E doar o supoziţie de-a dumneavoastră? întrebă el în cele din urmă.

– Da şi nu. Pentru mine faptele sunt evidente. Bineînţeles, carabinierilor le va lua ceva timp ca să ajungă la această concluzie şi chiar mai mult ca să o dovedească. Asta în caz că Al Qaeda sau alt grup de teroriştislamici nu-şi asumă în mod public responsabilitatea atentatului. Şi într-un fel şi-ntr-altul, Occidentul ecumenic va trebui să accepte această realitate.

– Dar cum de puteţi fi atât de sigur că ei sunt făptaşii? întrebă Leo, la fel de neîncrezător.

– Să spunem că am o bănuială şi că B vine inevitabil după A. Oricum, cred că este doar o chestiune de timp înainte ca toată lumea să afle din surse oficiale ceea ce bănuiesc eu.

– Unchiule, să nu-mi spui că-l baţi la cap pe oaspetele nostru cu teoriile tale. N-ai mai fi tu! zise o voce care tocmai intra în salon.

Aceeaşi boare încântătoare de care se bucurase Leo mai devreme în grădină îi purtă parfumul în încăpere înainte ca posesoarea vocii să se apropie de el. Încă tulburat şi derutat de supoziţiile baronului, Leo se ridică în picioare ca să o salute.

– Domnule profesor, permiteţi-mi să v-o prezint pe nepoata mea, donna Angela.

– Sunt încântat să vă cunosc, zise Leo aplecându-se să-i sărute sau mai curând să-i atingă uşor mâna cu buzele.

Chiar Orsina îi spusese, cu ani în urmă, despre acest obicei desuet: „Dacă, atunci când eşti prezentat unei femei, nu dai mâna cu ea, ci i-o săruţi, mai mult ca sigur îi câştigi simpatia". Nu că ar fi intenţionat să flirteze cu cineva, dar însuşi salonul acela spaţios parcă îl invita la aşa ceva, gestul lui, spera el, încercând să risipească acea atmosferă lugubră.

– Încântarea e de partea mea, replică Angela cu o privire ce nu exprima deloc contrariul. Soră-mea nu mi-a spus cât sunteți de drăguț!

Cuvântul se potrivea mai mult Angelei, cu părul ei blond zburlit și rochia mult prea scurtă.

– Sunteți sora Orsinei? Nici ea n-a pomenit de dumneavoastră și asta e o omisiune mult mai gravă.

Angela păru flatată de remarca lui, iar baronul se arătă surprins. Americanul acesta putea fi galant?

– Mergem la cină? întrebă Angela. Am aranjat o masă afară, sub cireș.

– Orsina nu vine?

– În seara asta nu, domnule profesor. Sper să nu vă dezamăgesc numai cu prezența mea.

– Bineînțeles dar...

– Am să vă spun totul despre ea la cină, promit, îl întrerupse Angela.

Lumânările pâlpâiau în vântul ușor al serii în timp ce Dumitru se dovedea expert în arta muribundă a servitului la masă. Soția lui, Afina, îi spuse Angela, devenise o bucătăreasă excelentă.

– Nici nu mă îndoiam, zise Leo.

Brusc își dădu seama că se descurca din ce în ce mai bine în a schimba banalități și remarci politicoase. Ceva total neobișnuit pentru el, deși de preferat unui duel cu baronul. Dar nu, mai era ceva. Felul în care îl privea Angela.

Leo moștenise de la tatăl lui ochii albaștri și statura înaltă, părul negru și trăsăturile fine ale feței, de la mama lui. Amalgamul era un succes pe care tinerele nu-l trecuseră cu vederea. Acum, când avea mai bine de patruzeci de ani, era tot zvelt, deși nu practica nici un sport și nici nu voia să audă de sălile de fitness. Avea grijă cum arată dar nu cu aceeași pedanterie ca a baronului. Poate din cauza orelor petrecute pe drum, a șocul atentatului sau a celor două pahare de campari urmate de vin, autocontrolul lui obișnuit cedă și simți, scurt circuitul dintre el și Angela.

– Vasăzică Orsina nu v-a spus că are o soră? întrebă ea, întorcându-se astfel încât rochia să-i descopere îndeajuns un sân sculptat perfect.

– Nu. Poate pentru că eraţi prea mică?

Leo nu voia să pară nepoliticos întrebând despre Orsina, să dea impresia că-i displace compania celor doi. Angela însă promisese că-i va spune totul despre ea şi acum era nerăbdător să afle cât mai multe. În cele din urmă nu se mai putu abţine şi întrebă.

Îi răspunse baronul:

– Au telefonat cu o oră înainte de sosirea dumneavoastră. Date fiind împrejurările, soţul Orsinei s-a gândit că ar trebui să-şi amâne venirea în Italia cu câteva zile. Credeam că ştiţi. Oricum, pun pariu că o vreme nu vor mai fi atentate, aşa că Orsina şi domnul MacPherson vor ajunge aici cât de curând.

– Vai, Leo, zise Angela şi se aplecă spre el mângâindu-i faţa, părul ei bălai răvăşit de boarea de vânt. Ţi-e dor de ea?

– Păi, n-am mai văzut-o de câţiva ani şi ne-am înţeles foarte bine cât a predat la Georgetown.

– Cu alte cuvinte, ţi-e dor de ea, insistă Angela.

– Da, desigur.

– Domnul profesor vrea să spună că, în Washington, Orsina, reprezentând principiul feminin, a cărui forţă este centrifugă, trebuie să fi apelat la... „stabilitatea" virilă a dumnealui, punând capăt astfel neliniştii ei.

Leo se sili să ia remarca baronului drept compliment şi cina continuă fără prea multe momente penibile.

Când ajunse în camera lui, găsi pe pernă un mesaj cu „vise plăcute", alături de o ciocolată şi câteva petale de trandafiri. Era semnat de Angela. Revenit în limitele autocontrolului, zâmbi la gândul încercărilor ei de a flirta cu el şi îşi începu, aşa cum îi era obiceiul, rugăciunile de seară.

2

A doua zi dis-de-dimineaţă Orsina îi telefonă lui Leo ca să-l anunţe că va sosi spre seară.

– Toată Londra vorbeşte despre atentatul de la Bologna, dar Alitalia pare să nu-şi fi modificat programul.

– Au aflat cumva cine e făptaşul?

– Nimeni nu şi-a asumat responsabilitatea, dar se bănuieşte că din nou e vorba de teroriştii islamici. E prima oară când îndrăznesc să atace o biserică.

– Un atac direct la adresa Creştinătăţii!

– Chiar aşa, spuse Orsina de parcă ar fi fost o noutate pentru ea. Uite unde-am ajuns!... Dar Nigel nu crede că avem de ce ne teme la ţară. Aeroportul din Verona e destul de mic, aşa că nu ne-am răzgândit, venim la vilă. De-abia aştept să te văd.

– Şi eu. Şi să-l cunosc pe Nigel.

La micul dejun Leo luă hotărârea să nu citească ziarele. Erau destule pe masă, de la *Il Corriere della Sera* şi *La Repubblica* până la *L'Arena,* ziarul local, dar preferă să evite fotografiile înspăimântătoare. În timp ce se ruga în şoaptă pentru victime, Angela intră maiestuos în sală, îmbrăcată în pantaloni scurţi de tenis şi încălţată în sandale cu talpa groasă. Îşi umplu farfuria şi începu să răsfoiască ziarele, exclamând neconvingător:

– Groaznic. Într-un târziu lăsă ziarele şi zise veselă: Mă duc să fac un tur pe la celelalte vile. Dacă vrei, poţi veni şi tu. Observându-i nedumerirea, Angela adăugă: Suntem un grup de amici care ne cunoaştem de ani de zile. Cum se termină şcoala – unii sunt la liceu,

alţii la universitate – toţi se întorc la vilele lor pentru vacanţa de vară.

Leo refuză invitaţia.

– Am văzut aici o bibliotecă impresionantă, ticsită cu cărţi vechi, mi se potriveşte mai bine. Crezi că unchiul tău va avea ceva împotrivă să mă uit prin ea?

– Nici pe departe, răspunse Angela cu o expresie ambiguă care nu lăsa să se vadă dacă era dezamăgită sau mulţumită de decizia lui. Eşti liber să cutreieri vila în lung şi-n lat. Apropo, unchiul va lucra toată ziua în atelier. Ne întâlnim cu toţii la cină.

Leo merse direct la bibliotecă. Încăperea era inundată de lumina care pătrundea prin cele patru ferestre dinspre est, scoţând în evidenţă mozaicul înflorat de pe podea şi reflectându-se din presele de cărţi înalte, cu faţada de sticlă. În centrul încăperii se afla o masă de marmură cu o vază de crini şi patru scaune vechi, cu spătarul înalt. Prima impresie a lui Leo era că avea de a face cu o bibliotecă tipică perioadei în care fusese construită vila. Erau clasici greci şi latini, poeţi italieni, istorii antice şi moderne, o secţiune topografică amplă despre regiunea Veneto şi un amestec de tomuri pe teme juridice, medicale şi teologice, legate în piele de viţel. Nu era biblioteca unui colecţionar, era ceva mult mai rar şi, în opinia lui, mult mai preţios. De-a lungul secolelor, cărţile fuseseră cumpărate sau dăruite familiei chiar după publicare şi nu părăsiseră rafturile niciodată.

O exploră cu încântare până când Dumitru îl anunţă că îl aştepta un prânz uşor. Leo îi mulţumi, adăugând că aprecia grija soţiei lui. În timp ce ieşea din bibliotecă, în faţă îi apăru, aproape ca la un semnal, o cameristă înarmată cu un impozant pământuf de şters praful care îi aminti de penele lucioase de cocoş prinse în pălăria unui *bersagliere*.

– Mă scuzaţi, domnule profesor, am să profit de absenţa dumneavoastră ca să şterg cărţile de praf. Trebuie să le şterg în fiecare zi, ordinul domnului baron.

Era o informaţie ca oricare alta, gândi Leo, dar felul în care îi fusese servită era la fel de cochet ca şi pământuful. Îl puse pe seama faptului că era atât de tânără şi de conştientă de frumuseţea ei.

– Nu mi-am dat seama că îţi stau în cale, se scuză Leo.

Samanta, camerista, îi zâmbi larg şi trecu la treabă.

Şi baronul trecuse la treabă. Picta un tablou. Atelierul lui era, de fapt, o fostă cabană de vânătoare la vreo doi kilometri de vilă, spre sud, de cealaltă parte a dealului.

Era alcătuit dintr-o încăpere pătrată, spaţioasă, cu tavanul înalt şi lucarnă, înconjurată de câteva cămăruţe. Una din ele avea chiuvetă, cadă, bideu şi WC; alta era ocupată de un pat dublu; a treia avea o terină şi un cuptor cu microunde; în a patra era o mică maşină de spălat. Pereţii interiori erau zugrăviţi în stil renascentist, cu plante şi animale fantastice, satiri, heruvimi, arme şi instrumente muzicale. Dar Emanuele nu picta astfel de figuri groteşti. El picta realitatea, în ulei, pe pânze mari. În acest moment, modelul lui era Angela.

Tânăra stătea într-o rână, pe o canapea mică sau un fotoliu mai lung, cu un capăt înalt. Ţinea braţul drept ridicat, cu mâna sub cap. Un picior era îndoit, pe canapea, iar celălalt atârna la câţiva centimetri de podea. Avea părul despletit, iar faţa îi era întoarsă spre tavan, într-o poziţie confortabilă, de abandon extatic. Nu avea decât sandalele pe ea.

Emanuele nu-şi făcea iluzii că ar fi un mare pictor. Nu-şi expunea pânzele şi nici nu le dăruia, ca să nu mai vorbim că nici nu se gândea să le vândă. De fapt, de îndată ce le termina, le tăia cu foarfecele şi le dădea foc.

La această pictură lucra de o jumătate de an, câte o oră aproape în fiecare zi. Lucra foarte încet şi când modelul lipsea – de la Angela nu se putea aştepta la o devoţiune pe măsură – lucra şi mai încet, fiindcă îi lua ceva timp până îi revenea imaginea exactă în minte. Dacă pictura lui era originală într-un fel sau altul, originalitatea se manifesta pe un plan total diferit. Baronul ajungea la o stare de spirit care necesita concentrarea atenţiei; şi ajungea la ea mult mai uşor când contempla o privelişte precum cea din faţa lui în acest moment.

Urma un ciclu regulat, ca şi cum ar fi întors roata rugăciunilor[1]: ochii la model, ochii la paletă, pensula înmuiată în vopsea, pensula pe pânză şi aşa mai departe.

Nu scotea o vorbă nici unul, deşi Angela lua din când în când câte o pauză ca să-şi întindă oasele şi să mai bea din sticla de *San Pellegrino*. Procesul părea că îi induce şi ei o stare de spirit ciudată căci, la sfârşitul orei, se ridică de pe canapea ca o somnambulă şi se îndreptă spre una din cămăruţe, cea cu patul. Emanuele se dezbrăcă pe jumătate în baie, apoi i se alătură.

Nimeni nu ştia că face dragoste cu ea, iar Angela n-ar fi putut explica de ce îl lasă să o facă. Dacă era vorba despre dragoste. Împreunarea lor parcă ţinea de raţional şi poate avea ceva de ritual în ea. Cu siguranţă era foarte cumpănită. Acest unchi încălca toate tabuurile. Angela nu era deloc o rebelă, o persoană care nesocotea convenţiile sociale. Avea prieteni pe care uneori îi lăsa să facă dragoste cu ea. Dar felul în care făcea dragoste Emanuele, întotdeauna după ce îi poza, era total diferit de al lor.

După aceea se simţea ca şi cum tocmai ar fi intrat în atelier, ca şi cum totul fusese un vis care ţinuse doar două secunde. Nici nu era sigură că aşa ceva se întâmplase. Această viaţă secretă reprezenta o paranteză în existenţa ei, care nici nu-i chinuia conştiinţa, nici nu-i influenţa viaţa altfel normală a unei tinere patriciene răzgâiate.

După prânz, Leo reveni în bibliotecă. Soarele îşi schimbase poziţia, acum îl lăsa să vadă cele trei rafturi înguste dintre ferestre. Apropiindu-se de ele, descoperi cu surprindere că sunt pline numai cu cărţi despre alchimie şi aşa-zisele „ştiinţe oculte". Dacă aceasta era preocuparea lui Emanuele, gândi el, atunci îşi putea explica într-un fel excentricitatea lui. Cărţile acestea însă se aflaseră şi ele în proprietatea familiei de mai bine de două secole. Aproape fiecare volum avea aceeaşi etichetă cu numele della Riviera şi era adnotată cu acelaşi scris mărunt şi fin din secolul al XVIII-lea.

---

[1] Un cilindru pe care sunt scrise rugăciuni, fiecare mişcare de rotaţie echivalând cu rostirea rugăciunilor. Folosită mai ales de budiştii din Tibet. (n.tr.)

Într-un târziu, Leo simţi că stătuse prea mult între cei patru pereţi şi se hotărî să facă o plimbare prin grădină. Copacii bătrâni din jur îl făcură să-şi regrete neştiinţa într-ale botanicii: fiecare părea că aparţine altei specii, cei mai mulţi necunoscuţi lui. Toţi erau masivi, fără îndoială vechi de secole, şi se minună de coroanele lor atât de verzi, de dese şi de luxuriante, la fel ca ale celor mai tineri, care încă mai aveau de crescut. Poate datorită combinaţiei dintre solul fertil şi clima prielnică? N-avea de unde şti.

Grădina era pustie, doar statuile, numeroase, o prezenţă tulburătoare. Pe jumătate ascunse de frunziş şi aproape acoperite de licheni, păreau că rânjesc la el – sau chiar mai rău, ca în cazul unui Priap care îşi întindea spre el falusul supradimensionat de după un colţ. La ce altceva se putea aştepta de la baron decât să-şi proclame priapismul, la vârsta lui, în faţa fiecărui vizitator!

Multe dintre statui reprezentau satiri şi fauni semiumani şi ipostaze ale zeului Pan. Într-un luminiş însă erau mai multe figuri clasice adunate în jurul unui altar, ţinând în mâini o vază mare, de piatră. Deşi erodate de vreme, se vedea limpede că erau cele şapte planete: Marte, uşor de recunoscut după coiful şi ciotul de sabie ruptă; Saturn, cu ceea ce trebuie să fi fost o coasă; Jupiter cu un vultur fără aripi; Venus, cu formele încă bine păstrate, şi aşa mai departe. Leo reuşi să descifreze inscripţiile de pe plintele lor. *Pater eius est sol, mater luna,* citi el: „Tatăl lui e soarele, mama lui e luna". Statuile păreau să dateze de la începutul secolului al XVIII-lea, din perioada rococo, şi Leo se întrebă dacă nu cumva strămoşul care adnotase cărţile despre alchimie era cel care le comandase.

Cărarea făcea tot felul de meandre, din când în când ieşind la lumină pentru a oferi priveliştea dealurilor îndepărtate, până când Leo se temu că mersese prea departe. Apoi, spre surprinderea lui, cărarea îl duse înapoi, spre o terasă de partea cealaltă a vilei. Înainte de a se pregăti pentru cină, Leo zăbovi aici, aşteptând cu nerăbdare amurgul. Ceea ce se întâmplase doar cu o zi în urmă în Bologna era înfiorător; nu găsea cuvintele potrivite pentru o asemenea grozăvie. Dar, în ciuda stranietăţii lui, acest loc, îşi dădu el seama, acţiona ca

un balsam: cât de uşor îi venea să lase în urmă toate grijile şi, în primul rând, lumea reală.

La cină, constată cu iritare că Angela încă nu se întorsese; fără îndoială, turul vilelor se dovedise mult prea incitant. Trebuia din nou să facă faţă conversaţiei cu Emanuele. Biblioteca era, totuşi, un subiect bun şi, de îndată ce sosi primul fel, Leo trecu la ofensivă.

– Am înţeles de la Orsina că ştiţi o mulţime de lucruri despre această carte misterioasă pe care a primit-o.

Era prea mult şi prea curând, se gândi el când îl văzu pe Emanuele încruntându-se.

– V-a spus ea despre asta? Sunt surprins, replică baronul glacial. Ţine strict de familia noastră.

– Adevărat? Asta-mi aminteşte de familia Borgia şi de otrăvurile secrete a căror reţetă era transmisă din generaţie în generaţie, sau ceva în genul ăsta.

Baronul se încordă ca un arc. Era clar că Leo făcuse o gafă. Încercă să dreagă lucrurile:

– Orsina spunea că nu reuşeşte să-i dea de cap. Vă asigur că eu, unul, n-am văzut cartea.

– Ar fi putut să mă întrebe mai întâi, veni răspunsul baronului.

O altă tăcere jenantă, amplificată de furculiţele ce se loveau uşor de farfurii în încercarea disperată de a prinde atât risotto cât recomandau bunele maniere. Emanuele sorbi din paharul cu vin şi, în clipa următoare, ceva păru că se topeşte în el. Îl privi pe Leo direct în ochi şi spuse zâmbind:

– Mda, dacă tot aţi abordat subiectul vă pot spune că această carte e proprietate publică. Un bun prieten de familie a tipărit-o în anii 1930, drept care puteţi căuta o ediţie din vremea aceea la orice librărie care se respectă – din care există numai trei în ţara asta, ba nu, patru.

Baronul rămase serios şi Leo se gândi la absurditatea afirmaţiei lui, replicând la fel de serios:

– Cu siguranţă am să ţin cont de asta.

Dar Emanuele dădu de înţeles că nu aştepta nici un răspuns şi continuă:

– E o tradiţie veche de secole ca fiul cel mai mare să primească un exemplar din această carte cu ocazia căsătoriei lui. După 1900, cartea a fost dată şi fiicelor – o greşeală, după părerea mea, dar devenită şi ea tradiţie. Cartea este dăruită în ajunul nunţii, în cadrul unei ceremonii stricte. Dar, fiind cercetător, probabil că v-ar interesa mai mult versiunea integrală, care n-a avut nevoie de aprobarea Bisericii ca să apară. Baronul se opri brusc. Schimbând tonul, reluă: Din nefericire, n-aveţi cum să citiţi această ediţie. Pentru simplul motiv că nu faceţi parte din familie. Trebuie să iertaţi aceste constrângeri aristocratice. Bănuiesc că sunt de neînţeles pentru un american.

Lui Leo i se părea că se face prea mult caz pentru o carte care era, probabil, un fel de *Kama Sutra* italiană. În timp ce se gândea la pericolele abordării unui alt subiect sugerat de cărţile peste care trecuse cu privirea în biblioteca vilei, Emanuele îl salvă cu o întrebare neaşteptată:

– Profesore Kavenaugh, dacă nu vă supăraţi, sunteţi democrat sau republican?

– Sunt câte puţin din fiecare.

Simţind că răspunsul lui nu era suficient şi regretând din nou compania depresurizantă a Angelei, Leo continuă cu candoare:

– Ca majoritatea universitarilor, cel puţin a celor de formaţie umanistă, înclin spre liberalism, dar, atunci când îl văd în practică, nu-mi place întotdeauna. Ştiţi cum se spune: avortul mai curând ca politică decât ca urgenţă, tratarea cu mănuşi a infractorilor, ingineria socială... La ultimile alegeri am votat un preşedinte democrat, dar şi pe senatorul meu republican.

– Asta ca să respectaţi... care este expresia?... *Checks and balances*[1]*?*

– Cred că da. Dar, ca să vă spun drept, mi-am votat proprietarul.

Emanuele ridică din sprâncene, întrebător.

---

[1] Limitări impuse de Constituţia SUA celor trei puteri din stat (executivă, legislativă, juridică) prin care fiecăreia dintre ele i se acordă dreptul de a schimba sau bloca iniţiativele celorlalte două. (n.tr.)

– Vedeţi dumneavoastră, casa în care locuiesc este proprietatea soţiei senatorului Rowlandson.

– Ce vorbiţi! Am auzit de senatorul Rowlandson chiar şi aici. Va să zică sunteţi prieten cu el.

– E prea mult spus, l-am întâlnit pe Chris Rowlandson de câteva ori, la petreceri, şi am descoperit că este exact opusul reputaţiei lui.

– Îmi pare rău să aud aşa ceva. Senatorul locuieşte în aceeaşi casă cu dumneavoastră?

Bănuielile lui Leo se confirmau: Emanuele nu ştia să poarte o conversaţie. Ori bătea apa în piuă, ori îl agasa pe interlocutor cu întrebări. Altă soluţie nu era decât să mănânce repede dacă voia să se sfârşească totul mai repede.

– Familia Rowlandson locuieşte mai tot timpul în Virginia, unde ocupă cea mai mare parte din casă – o clădire mare, din piatră, în Georgetown – eu ocup ultimul etaj, cu intrare separată. Proprietarii folosesc casa din oraş când dau o petrecere sau au musafiri şi, uneori, când n-are chef să meargă cu maşina până în suburbii, senatorul rămâne acolo peste noapte. Soţia la fel. Dar nu trebuie să credeţi că îmi petrec timpul ca o babă care trage cu ochiul de după perdele ca să vadă cine vine şi cine pleacă!

– Nu, sigur că nu. Astfel de oameni sar în ochi oriunde ar merge şi orice ar face. Dar de ce au nevoie de un chiriaş?

Leo ignoră înţepătura; nu era prima.

– Bineînţeles că nu o fac pentru bani, vor să aibă pe cineva tot timpul acolo, hoţii sunt o problemă în Washington.

– Şi acceptă să socializeze cu chiriaşul lor?

– Mimi Rowlandson m-a invitat de câteva ori la cină, probabil ca să echilibreze numărul de femei cu numărul de bărbaţi. Nu cred că am vorbit cu ea mai mult de zece minute, dar pot afirma că e o persoană bine informată, departe de imaginea ei de femeie superelegantă şi superficială.

– Credeţi că soţia senatorului a influenţat într-un fel sau altul interzicerea vălurilor?

(Senatorul Rowlandson reuşise cu puţin timp în urmă să convingă Senatul să interzică purtarea vălurilor de către elevele şi studentele musulmane înscrise la şcolile şi universităţile de stat.)

– Nu m-ar mira dacă a făcut-o. Dacă mă gândesc bine, Rowlandson va primi un sprijin şi mai consistent din partea publicului după explozia de la San Petronio, dacă motivaţia atentatului e cea pe care o susţineţi dumneavoastră.

– A, da, atentatul. Dacă se adevereşte că teroriştii islamici sunt autorii lui, situaţia se va schimba în mod dramatic. În America aveţi 11 septembrie; în Italia nu vom uita niciodată Joia Verde. Este o dată care „va aminti despre o mare infamie"[1]. Câteva străzi sigur vor purta numele ăsta.

Leo desluşi o undă de frivolitate în tonul lui Emanuele pe care o consideră nelalocul ei. Dar cina se sfârşise şi crezu de cuviinţă să lase ultimul cuvânt celui mai în vârstă. Baronul se ridică de la masă şi se scuză că trebuie să-l lase singur.

Leo părăsi sufrageria şi dădu să se întoarcă la bibiliotecă. Cuvintele lui Emanuele îl întârâtaseră, era sigur că fetişul familiei se afla acolo, îl putea găsi dacă avea răbdare să-l caute. Dar agitaţia servitorilor îl făcu să renunţe şi, până să iasă de pe coridor, în faţa lui apăru Orsina.

Oare chiar era Orsina? Aceeaşi frumuseţe care te copleşea. Părul lung, ondulat, cu acea nuanţă de roşu preferată de Tiţian în tablourile lui, ochii verzi, luminoşi. Aceeaşi ţinută, aceeaşi eleganţă. Acum însă parcă era mai maiestuoasă, senzaţia fiind accentuată de costumul ei verde-închis, din pânză de in, de ciorapii sobri, de poşeta mare şi de pantofii cu toc înalt. Oare Orsina din Washington nu ar fi găsit această maiestuozitate cam preţioasă? se întrebă Leo, pironit locului. Sau mai degrabă era vorba de demnitate? Era vreo diferenţă? I se păru că zăreşte un fel de încordare pe faţa ei, dar o puse pe

[1] Cuvintele preşedintelui american Franklin D. Roosevelt rostite pe 7 decembrie 1941, la o zi după atacul aviaţiei japoneze asupra bazei navale americane de la Pearl Harbor. (n.tr.)

seama călătoriei îndelungate. Orsina îi zâmbi larg şi îl sărută pe ambii obraji, cum fac europenii.

Soţul ei se apropie de Leo cu mâna întinsă.

– Nigel MacPherson, anunţă el, sigur de sine.

– Leo Kavenaugh, replică Leo, dând scurt mâna cu el. Încântat să vă cunosc.

– Plăcerea e de partea mea.

Nigel era înalt şi arăta destul de bine, poate puţin prea vânjos. Probabil că fusese mai slab şi foarte frumos înainte de a începe să chelească. Orsina vorbea cu Dumitru. Se întoarse spre cei doi şi spuse în engleză:

– Dacă tot e târziu şi n-am chef să mănânc nimic, ce-ar fi să bem ceva, poate în bibliotecă?

În clipa aceea apăru Emanuele şi îi salută pe soţii MacPherson cu ceea ce părea a fi o afecţiune autentică. Chiar şi faţă de Nigel, constată Leo cu surprindere, în timp ce urma alaiul. Spera că nu va mai bea campari, apoi se corectă: campari nu se servea niciodată după cină. Baronul scoase, parcă dintr-un dulap ascuns, o carafă şi patru pahare.

– Acesta nu e brandy, zise Emanuele, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. E rom din Guatemala, vechi de treizeci de ani. Pun pariu că nu aţi gustat aşa ceva niciodată.

– Ba da, şi-mi place la nebunie, răspunse Nigel. Clubul meu are aşa ceva, deşi cred că acela e vechi de numai douăzeci şi trei de ani. Draga mea (către Orsina), trebuie să-ţi mărturisesc că mă bucur tare mult că sunt aici. Ultimile zile au fost oribile.

– Aţi rămas blocaţi pe aeroport? întrebă Leo.

– Blocaţi e termenul cel mai potrivit. Blocaţi pe pistă, lipiţi de ea, ore în şir, apoi scoşi din avion, băgaţi în avion. Mulţumită teroriştilor, cu aportul neprecupeţit al companiei British Airways. Dacă ştiam, ajungeam de mult aici cu maşina. De-acum încolo vom merge numai cu avioane particulare, parcă aşa am spus, draga mea.

– Da, aşa ai spus, replică Orsina. Dar ar fi fost şi mai rău dacă eram în Bologna.

– Ba bine că nu, spuse Nigel, acceptând un al doilea pahar de la Emanuele care apoi le ură noapte bună şi îi părăsi.

Nigel privi în jur.

– Orsina mi-a spus că sunteţi un profesor extraordinar. În primul rând aţi învăţat-o engleza, numai că acum mă străduiesc să o scap de accentul american.

– Vorbea o engleză excelentă chiar şi înainte de a o întâlni eu, remarcă Leo. De fapt, eu n-am învăţat-o nimic. Am angajat-o şi am lăsat-o să facă ce vrea.

– M-ai lăsat să fac ce vreau? întrebă Orsina cu ochii mari, prefăcându-se mirată. Am stat în tensiune de la început şi până la sfârşit de teamă să nu comit vreun solipsism literar!

– Solecism, o corectă Nigel.

– Hai, dragă, a fost o glumă.

– Scuză-mi pedanteria, draga mea. Probabil că este efectul tuturor acestor cărţi! Ştii că fac alergie la ele, spuse Nigel, se ridică de pe scaunul incomod şi se apropie de rafturi. Un efort absolut inutil, dacă vrei să ştii.

– Ce anume?

– Am citit multe cărţi la vremea mea, deşi n-ai crede asta, şi concluzia la care am ajuns e că cel mai bine servesc la echilibrarea unei mese care se clatină.

Nigel încercă să clatine masa de marmură, care însă nu se clinti din loc.

– Hai, Nigel, făcu Orsina trăgându-l de mâneca sacoului ca să stea jos. Ştiu că glumeşti. Sigur glumeşte, i se adresă ea lui Leo.

Nigel se bucura că se afla în centrul atenţiei.

– Bineînţeles că glumesc, replică el. Eu trăiesc viaţa în mod direct, nu prin intermediul fanteziilor unui scriitor sau altul. Citesc ştirile financiare şi, din când în când, citesc câte un roman poliţist, dar pentru numele lui Dumnezeu, (privind raftul cu autori latini), nu şi pe amărâţii ăştia de clasici. I-am suportat destul la şcoală.

Orsina îl trase iar de mânecă.

– Da, draga mea, de ce să te aşezi pe scaun când poţi să te întinzi în pat, zise Nigel. Hai la culcare.

Nigel întinse mâinile, invitând-o pe Orsina să se ridice de pe scaun, îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi se îndreptă clătinându-se spre uşă.

Când îi ură noapte bună, Orsina dădu impresia că ar mai vrea să rămână în bibliotecă, alături de Leo. „Poate că e doar imaginaţia mea", îşi zise Leo, încercând să se gândească la altceva. Nevrând să lase lumina aprinsă, căută comutatorul, care se lăsă greu de găsit, nefiind plasat lângă uşa de la intrare. Traversă încăperea, apoi îi dădu ocol. În cele din urmă descoperi comutatorul şi, la nici o jumătate de metru de el, la vedere, pe o măsuţă, „Cartea interzisă" – Lumea magică a eroilor. Tresări la auzul vocii Orsinei, tocmai când se pregătea să ia cartea.

– Leo? Mai eşti aici? Nu ştiu dacă Samanta sau altcineva te-a întrebat ieri, nu vrei să ai nişte apă în cameră, poate ţi se face sete în timpul nopţii. Minerală sau plată?

Leo îi spuse să nu se deranjeze, dar Orsina insistă:

– Hai la bucătărie, trebuie să găsim ceva în frigider.

Orsina prefera să nu trezească personalul.

Câteva minute mai târziu Leo se trezi singur în cameră, cu o sticlă de apă minerală. Prezenţa cărţii interzise îi abătuse gândurile de la Orsina. Tânăra nu avea cum să ştie cât de inoportună fusese solicitudinea ei. Acum însă se afla într-o situaţie dificilă. După toate cele spuse de Emanuele, era foarte puţin probabil că va putea citi cartea acum, deşi acesta era motivul pentru care îl invitase Orsina aici. Era tentat să coboare la parter imediat şi să o frunzărească. Baronul nu avea cum să prindă de veste.

Până îşi îmbrăcă pijamaua, tentaţia deveni de nesuportat. Se va întoarce în bibliotecă. Dar nu ca un personaj dintr-un roman gotic victorian, coborând treptele care scârţâiau la fiecare pas, cu o lumânare în mână. Nu. Va aprinde toate luminile şi le va lăsa aşa. Dacă îl va surprinde cineva în bibliotecă, va avea scuza perfectă: nu putea dormi şi coborâse ca să citească.

Se îndreptă direct spre fructul oprit. Legătura de marochin verde era rigidă, ca o carte nouă. *Il mondo magico de gli heroi*, citi el pe pagina de titlu, *Stampato a Venezia a spese della famiglia nobile*

Della Riviera, MDCCLVII. Tipărit la Veneţia în 1757 pentru familia de nobili Riviera – într-adevăr, foarte frumos tipărită – şi deschisă de prea puţine ori, după toate aparenţele, până în această clipă. De fapt, Leo mai făcu o descoperire: foile împăturite erau netăiate. Cine ar fi crezut? Astfel cartea putea fi citită numai dacă cineva ar fi despărţit paginile cu un cuţit. Acum că ţinea această carte rară în mâini n-o putea deschide fără să se ştie că a citit-o, sau că cineva a citit-o. „Şi nimeni nu-l va bănui pe Nigel", gândi Leo strâmbându-se. Nu avea ce face: o aşeză pe masă exact unde o găsise şi urcă în camera lui izolată, păşind pe coridoare şi stingând luminile. Din câte îşi dădea el seama, nu-l văzuse nimeni.

În timp ce stătea în pat, neputând să adoarmă, se gândi la această întâmplare bizară. A doua zi va trebui să discute cu Orsina despre ea, în ciuda interdicţiei unchiului, când, de fapt, ar fi preferat să uite de toate şi să petreacă zilele care mai rămâseseră în compania ei atât de plăcută. Ultimul lui gând înainte de a adormi se îndreptă spre cei doi motani care îl aşteptau acasă şi pe care îi invidia pentru indiferenţa lor faţă de majoritatea lucrurilor, ca în filosofia zen.

3

– S-a întâmplat ceva, unchiule?

Primul lor mic dejun împreună după multă vreme era marcat de muţenia posacă a baronului. Orsina arboră zâmbetul care rareori dădea greş. Unchiul ei nu spuse nimic şi privi în altă parte.

– Am greşit eu cu ceva? insistă Orsina.

– Da, răspunse baronul rupând, în sfârşit, tăcerea. Sunt surprins că nu ţi-ai dat seama până acum.

– Dar ce-am făcut? Nu ştiu să fi...

– Încetează, agravezi şi mai mult situaţia... Ascultă-mă cu atenţie. N-ar fi trebuit să aminteşti nimănui de ediţia de familie a cărţii, cu atât mai puţin acestui american neajutorat. Faptul că l-ai rugat să te ajute într-o treabă pe care ar trebui să o faci singură e o adevărată blasfemie. Nu-i arăta cartea.

– Dar, unchiule, cunoştinţele de latină şi italiană veche ale profesorului îmi pot fi de mare ajutor.

– Prostii: fă-ţi tema singură şi ai să ai numai satisfacţii. Nimeni nu trebuie să vadă ediţia noastră, absolut nimeni. E clar? Te-am avertizat. Ceea ce-i destul. Învaţă din greşeală şi nu o repeta.

Furia şi resentimentul, intense, părură să-l părăsească imediat pe baron, care adăugă curtenitor:

– Bea-ţi ceaiul, dragă. E marca ta preferată, a bunicii tale.

La prânz fu prezentă toată lumea, de data aceasta în interior, în sufrageria cu fresce pe care Leo o admirase în timpul plimbărilor prin vilă. Angela venise şi ea, la fel de vioaie ca întotdeauna. Leo simţi o mare uşurare: ştia că efervescenţa ei îl va face pe baron să fie

relativ tăcut şi, în consecinţă, să scape de întrebările lui. Nigel şi Orsina intrară în încăpere ţinându-se de mână. El râdea, dar ea părea altfel decât acea tânără plină de viaţă care îl impresionase pe Leo la interviul din Roma. Era la fel de frumoasă, însă părea tensionată, îngrijorată.

– Salut, prieteni, zise Nigel în timp ce se aşezau la masă. Ne scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi, dar n-am avut încotro, continuă el aruncându-i o privire Orsinei care se înroşi la faţă şi răsufla uşurată când celularul lui întrerupse ceea ce părea a fi o conversaţie stânjenitoare. Trebuie neapărat să răspund, e vorba despre o fuziune etc. Vă rog să mă scuzaţi, adăugă el şi se ridică de la masă ca să-şi rezolve problema.

Era un prânz rece şi baronul îi porunci lui Dumitru să înceapă să servească, neuitând să remarce:

– Nigel n-ar trebui să vină cu telefonul la masă.

– Vai, unchiule, doar ştii cât de ahtiat e Nigel după milioanele lui, cine să-i găsească vină pentru asta? spuse Angela înainte ca Orsina să-l poată scuza.

– N-ar trebui să vorbeşti aşa, Angela. Noi am fost crescuţi altfel şi ştim că la masă nu trebuie să discutăm despre bani.

– Ai dreptate, dar să ştii că nu-i port pică pentru asta! Mi-e la fel de simpatic.

Revenind la masă, Nigel interveni:

– Iar îmi ia apărarea Angela? Câtă noblеţe! Şi câtă generozitate din partea dumneavoastră, domnule baron, ca să mă iertaţi.

Nigel i se adresa lui Emanuele cu titlul nobiliar, ceea ce părea să-i facă plăcere baronului.

Angela deveni din nou centrul atenţiei. Oare Nigel o plăcea mai mult decât pe soţia lui? se întrebă Leo. Nici el nu era imun la farmecele ei. Nu, se înşela. În plus, observă că, în afara remarcilor caustice şi a tachinărilor, Nigel arăta, totuşi, că o respectă pe Orsina şi ţine la ea.

– Domnule profesor, spuse baronul pe neaşteptate, încă nu v-am auzit glasul. Nu vă simţiţi bine?

Leo se înroşi puţin, apoi răspunse:

– Dimpotrivă, mulţumesc de întrebare. Îmi place să vă ascult.

Cuvintele lui probabil că nu sunaseră foarte convingător, fiindcă baronul insistă:

– Să nu-mi spuneţi că tot la atacul terorist vă e gândul.

– Ba da, pur şi simplu nu mă pot gândi la altceva.

– Vă cred, doar aţi fost atât de aproape când s-a întâmplat. Dar să nu vă asumaţi vina supravieţuitorului, ar fi o mare greşeală. Locul acesta este o adevărată oază de linişte şi nimic nu trebuie să vă tulbure şederea aici.

– Da, îmi place mult aici şi vă mulţumesc pentru ospitalitate.

– Pentru puţin. Dumitru, mai toarnă-i nişte custoza domnului profesor.

Angela ridică paharul.

– Să bem pentru viaţă.

– Pentru viaţă! repetară toţi.

După ce îl felicită pe baron pentru alegerea acelui vin alb, spumos, Nigel îşi anunţă planurile pentru ziua aceea.

– M-au sunat din Maranello. E totul aranjat. Gianni, unul din mecanici, mă va aduce repede înapoi.

Urmau să meargă până la Maranello, să vadă o expoziţie de maşini Ferrari şi apoi să testeze câteva din ele.

– Umblu de ceva vreme după un Ferrari din 1967 şi azi s-ar putea să-l adaug la colecţia mea.

– Pot să vin şi eu? Te rog, spuse Angela, cu un zâmbet irezistibil.

– Tu ce crezi, Orsina? Ai ceva împotrivă? întrebă Nigel.

Nici pe Orsina n-o lăsau indiferentă maşinile vechi, dar văzuse şi condusese destule în ultimii ani; pe de altă parte, voia să petreacă mai mult timp în compania lui Leo.

– Nu, n-am nimic împotrivă, răspunse ea. Distracţie plăcută. Numai să ai grijă cum conduci. Promite-mi.

Angela se ridică de la masă şi îşi îmbrăţişă sora cu foc.

– Mulţumesc, Orsina. Şi ţi-e îţi mulţumesc, Nigel. O să ne distrăm de minune.

– Fiindcă veni vorba de condus, domnule baron, zise Nigel. Am ceva pentru dumneavoastră.

Îi dădu baronului un pachețel pe care acesta îl deschise, zâmbind când văzu ce conține.

– Mănuși pentru șofat, exclamă el. Mulțumesc, Nigel.

– Îmi pare bine că vă plac. Mănuși pentru șofat din piele de *pecari*, cele mai flexibile. O vreme am investit masiv în pielea de pecari, dacă vă puteți închipui. Cred că încă mai am un depozit plin cu așa ceva în Lima. Ați trecut vreodată prin Lima? Curios oraș: pare că a fost bombardat, dar n-a fost.

În timp ce își luau cafeaua în salon, apăru un bărbat ce semăna cu un șoricel, se scuză că îi deranjează și se apropie de baron. Îi șopti ceva la ureche. Baronul se răsti la el:

– Mojicia ta nu încetează să mă uimească, Giorgio. Să-mi șoptești tu la ureche! Vă rog să-mi iertați secretarul, continuă baronul adresându-se musafirilor, e un om loial, dar trebuie să se mai cizeleze. Poți pleca, Giorgio. Vin și eu numaidecât.

După ce secretarul părăsi încăperea, baronul remarcă:

– Manierele lui par să nu se fi trezit din hibernare.

„Ce naiba mai vrea să spună cu asta?" se întrebă Leo, dar nu făcu decât să întrebe:

– „Hibernare" ați zis?

– Da. Vedeți dumneavoastră, bunica lui a fost camerista unui marchiz dintr-o veche dinastie veroneză, apropiată familiei noastre. Faptul că marchizul a lăsat-o gravidă n-a produs cine știe ce scandal, era ceva obișnuit la vremea aia. Ceea ce mă surprinde este că, după două generații, sfertul de aristocrație din sângele lui Giorgio încă nu s-a revoltat împotriva celorlalte trei sferturi, mai mari, dar și mai slabe, de sânge plebeu care îi curge prin vene. Asta înțeleg eu prin „hibernare". Sângele nobil încă mai doarme. Dar nu disper: se va trezi el, mai curând sau mai târziu.

Leo nu știa dacă să ia în serios cele auzite sau dacă baronul era doar pus pe glume. Imposibil să-și dea seama fiindcă Emanuele avea mereu o față impasibilă.

– Mda, continuă baronul Giorgio m-a anunțat că simpatizanții mei... să le spun așa?... au început să sosească.

Privirea nedumerită a musafirilor îl îndemnă să explice:

– Fac asta cam de un an. Atâta experienţă am acumulat de-a lungul anilor, încât am considerat că a sosit vremea să o împărtăşesc şi tinerilor entuziaşti. Poate că e doar scuza unui om bătrân de a se simţi important.

În urechile lui Leo ultima frază sună total nefiresc. Niciodată nu întâlnise un om care să-şi dea mai multă importanţă.

– Ce-ar fi să mă însoţiţi? întrebă Emanuele. Am să ţin o prelegere care cred că vă va fi pe plac.

Orsina şi Leo se văzură obligaţi să accepte invitaţia; spre surprinderea lor, amândoi se treziră că îi invidiază pe Nigel şi pe Angela, ca şi vechile maşini Ferrari, zgomotoase şi pline de fum, turate la maximum.

În jur de o sută de simpatizanţi îl aşteptau pe baron, toţi bărbaţi, toţi îmbrăcaţi mai mult sau mai puţin ceremonios. „Vasăzică sala de bal încă mai e utilizată", gândi Leo în timp ce intra acolo, urmat de Orsina. Dar sigur nu pentru dans, constată el văzând pereţii pe care erau expuse o sumedenie de arme vechi: halebarde, săbii şi arbalete, suficiente pentru un mic batalion. În faţa unui podium cu un pupitru în mijloc fuseseră amplasate zeci de scaune. Orsina şi Leo se aşezară în ultimul rând, nevrând să iasă în evidenţă. Giorgio păşi pe podium, făcu o probă de microfon şi spuse:

– Domnul baron Riviera della Motta nu are nevoie de prezentare pentru cei mai mulţi dintre voi. Celor noi le urez bun-venit. Ziua de astăzi, 17 iunie, va fi de acum încolo prima zi din noua voastră viaţă. Aveţi şansa extraordinară de a vă afla în prezenţa unui om care, mai mult decât oricare altul, întruchipează înţelepciunea perenă. A-l asculta înseamnă a auzi mai mult decât cuvinte: înseamnă a trece printr-un proces de iniţiere.

Giorgio făcu un pas lateral şi se înclină spre Emanuele care, cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului, se apropie de pupitru. În timp ce tinerii aplaudau, călduros, dar nu şi furtunos, îşi puse ochelarii de citit. Tema abordată era transcendenţa.

– Există trei căi de a ajunge la transcendenţă şi fiecare este caracteristică altei caste, cum le numeşte tradiţia hindusă: brahmanii, care sunt preoţi şi cărturari, kşatria, care sunt prinţi şi războinici, şi

vaişya, care sunt neguţători. Brahmanul e un intelectual. El ajunge la starea de transcendenţă fără stimuli externi, doar prin meditaţie. Care nu trebuie confundată cu rugăciunea. Este cea mai dificilă cale şi cei care o urmează sunt convinşi că duce la transcendenţa maximă. Războinicul este un om de acţiune, care ajunge la transcendenţă pe două căi. Una este războiul. Dacă poate depăşi momentul în care se teme pentru viaţa lui, în focul luptei poate ajunge la o stare de răceală siderală. În acest moment nu-i mai pasă dacă ucide sau e ucis. Cealaltă cale este femeia. Femeile nu sunt egalele bărbaţilor aici, aşa cum nu ar fi nici pe câmpul de luptă. Războinicul – şi vorbim de elită aici, nu doar de violatorul obişnuit – foloseşte sexul în propriile scopuri.

„Ce vorbeşti?" gândi Leo, amuzat. „Femeia? Sexul?" Bănuia că acest spectacol elaborat era doar un pretext pentru ca baronul să vorbească despre obsesia lui unor minţi – şi trupuri – tinere, uşor de impresionat. Emanuele se oprise ca să ia o înghiţitură de apă. Pauzele lui erau teatrale, deşi lui Leo i se părea că nu făceau decât să accentueze farsa. Şi totuşi, tinerii ascultau cu o admiraţie nedisimulată. Baronul îşi reluă prezentarea.

– Femeia de care se foloseşte războinicul poate că nici nu ştie că aceasta e intenţia lui. Relaţia poate fi total satisfăcătoare din punctul ei de vedere. Pentru el contează numai ce face cu mintea lui în timpul actului sexual. În unele privinţe, e ca o meditaţie, dar atmosfera împreunării oferă o energie care îl poate duce mai repede şi mai departe decât pe cei mai mulţi meditatori. Reprezentantul celei de-a treia caste trăieşte din negoţ. Prin această îndeletnicire nu poate ajunge la transcendenţă, dar, dacă ţine cu tot dinadinsul să ajungă acolo, are nevoie de un stimulent foarte puternic. Întrucât nu-şi poate controla mintea la fel cum fac membrii celorlalte caste, trebuie să apeleze la droguri. Acestea îl apropie oarecum de transcendenţă, dar de una artificială, de cele mai multe ori recompensa fiind dependenţa de droguri. În ceea ce priveşte a patra castă, şudra, pe aceştia ar trebui să-i mulţumească munca şi viaţa de familie şi să fie loiali stăpânilor lor... Până aici însă m-am referit la trecut; în ziua de azi castele s-au amestecat şi şi-au pierdut simţul propriei identităţi.

Acum e caraghios să şi vorbeşti despre aşa ceva: e ca şi cum ai arunca mărgăritare înaintea porcilor.

„Mda, ce mă bucur că mi-ai aruncat şi mie câteva!" gândi Leo, sătul până peste cap. „Cum de-l pot lua în serios tinerii ăştia? Uită-te la ei: parc-ar fi nişte zombi! Copiii ăştia!"

Dar ironia şi iritarea îi dispărură brusc în clipa în care Orsina îl apucă de mână. Ce mai era şi asta? se întrebă el. Nu întoarse capul spre ea, ci continuă să-l privească pe unchiul ei, care vorbea întruna, deşi îşi dădea seama, mulţumit, că nu-i mai auzea cuvintele. De comun acord se ridicară şi părăsiră în linişte sala de bal.

Traversară terasa şi o porniră pe cărare, spre grădină. Orsina trecu pe lângă statui fără să scoată o vorbă, până la prima pajişte, întinsă, plină de flori sălbatice.

– Hai să stăm aici, pe iarbă, zise ea.

Leo ar fi trebuit să-i spună Orsinei despre acea întâmplare ciudată cu *Lumea magică a eroilor,* de noaptea trecută, dar îşi dădu seama că nu-l trăgea inima să aducă vorba despre carte. Baronul, dacă el îi jucase acea festă, îl făcuse să se simtă ca un hoţ prins tocmai când voia să deschidă seiful familiei. Era mult mai bine să stea aşa, acolo, lângă ea. Orsina fu cea care aduse vorba despre carte.

– Unchiul s-a supărat pe mine, azi-dimineaţă.

– Zău?

– Da. Fiindcă ţi-am spus despre carte. Am crezut că nu fac nici un rău dacă te rog să mă ajuţi. Unchiul e foarte grijuliu când vine vorba de tradiţiile familiei Riviera. Pentru că e cel mai în vârstă şi poate cel mai înţelept. N-am vrut să-mi explice el până n-am încercat să înţeleg eu, cu mintea mea. E clar că nu se aşteaptă ca o femeie să dezlege misterul.

– Serios? La ce altceva să te aştepţi de la el? Dar iartă-mă că întreb: de ce trebuie el să-ţi spună cum să-ţi trăieşti viaţa, ce trebuie şi ce nu trebuie să faci?

Orsina îl privi în ochi şi răspunse:

– Înainte de accident cred că nu mi-ar fi păsat de aşa ceva.

– Ce accident?

– Al părinţilor mei, au murit într-un accident de maşină.

– Îmi pare rău, Orsina, nu știam, nu mi-ai...

– Am douăzeci și opt de ani și sunt măritată, pot să mă descurc. În privința Angelei îmi fac griji. Poate ai observat că nu semănăm deloc.

– Da și nu; sunteți amândouă foarte frumoase.

Orsina ridică privirea spre el, nevenindu-i să creadă.

– Acum îmi spui!

Înroșindu-se, Leo se grăbi să adauge:

– Nu fac decât să constat un lucru. Pe de altă parte, sigur, ai dreptate, sora ta pare un pic frivolă.

– Frivolă? Ăsta e un eufemism. Nu cred că mi-aș dori-o ca prietenă, dar, ca soră mai mare, îmi fac destule griji pentru ea și încerc să o sfătuiesc de bine, atât cât mi se permite. Vezi tu, după moartea părinților mei am vrut să devin tutorele ei. așa ar fi fost normal, însă Angelei se pare că nu i-a convenit: l-a ales pe unchiul. Am insistat, dar n-am făcut decât să complic lucrurile. Nu știu dacă unchiul e potrivit pentru rolul ăsta.

Leo era întru totul de acord, dar nu spuse nimic, ca să n-o îngrijoreze și mai mult.

– A împlinit optsprezece ani? întrebă el.

– Va împlini peste câteva luni. De-abia aștept. A fost deja acceptată de Universitatea din Bristol, spre marea dezamăgire a unchiului. Știi ce crede el despre tot ce nu este italian. Dar eu, una, sunt de părere că Angela trebuie să plece de aici – cum am făcut și eu, însă mai devreme. Cei cu care își pierde timpul nu sunt deloc soi bun. Vara asta vreau să merg la Bristol ca s-o ajut să-și găsească un loc unde să stea.

– Cum așa? Liceul italian durează cinci ani.

– Angela a urmat liceul de limbă engleză din Padova. Dar poate că n-ar trebui să-mi fac atâtea gânduri negre: părinții noștri sunt morți de aproape doi ani și Angela se poartă normal. Ai văzut-o cu ochii tăi, e sănătoasă tun și mereu veselă.

Ceea ce era adevărat, gândi Leo, ușurat.

– Oricum, încerc să-i fac pe plac unchiului cât timp Angela e dată în grija lui.

– Înţeleg.

– Aşa că n-am să-ţi arăt cartea.

Leo nu spuse nimic. De fapt, chiar îi era recunoscător.

– Se pare că nu te deranjează.

– Că am făcut degeaba tot drumul până aici? Nu aşa văd eu lucrurile. E-adevărat, n-am să pot citi cartea aceea ciudată dar sunt aici, alături de tine, şi numai pentru asta a meritat călătoria.

Din nou o făcea, fără succes, pe galantul; aşa ceva nu-i stătea în fire, mai ales că Orsina era o femeie măritată acum.

– În plus, adăugă el, acest loc e de o mie de ori mai frumos decât toate locurile din Georgetown în care am fost împreună.

– Mai frumos şi decât resturantul chinezesc care te-ai jurat că serveşte carne de câine?

– Da, şi decât cinematograful unde s-a ars siguranţa proiectorului tocmai când vedeam *Jules et Jim*.

La aceste rememorări faţa ei se destinse într-un zâmbet care îi permise, pentru prima oară în prezenţa lui Leo, să renunţe la expresia ei încordată. Apoi începu să scotocească prin poşetă.

– Dar, uite, ţi-am adus câteva mostre, spuse ea.

– Fragmente din carte?

– Da, sunt sigură că unchiul n-o să se supere. Ei, nu chiar atât de sigură, dar nu trebuie să ştie. Promite-mi că n-ai să-i spui.

– Promit.

– Mi-am stors creierii cu pasajele astea, am încercat să descifrez codurile. Poate că mă lămureşti tu. Ar putea fi singurul ajutor de care am nevoie. Am făcut ceva progrese de una singură. S-ar putea ca secretul cărţii să fie ascuns aici.

– De acord, să văd ce pot face.

Încă de la început Leo fusese sceptic în privinţa secretului ascuns în acea carte. Dar voia să o ajute pe Orsina cu orice preţ. Se apropiară de o masă de piatră din grădină şi Orsina puse foile pe ea. Păsările ciripeau în frunzişul des al copacilor din jur. Era o clipă ruptă din Arcadia, Leo nu mai trăise niciodată aşa ceva. Dar nu trebuia să se lase distras. Trebuia să se concentreze. Fiecare foaie

începea cu o expresie în limba latină, observă el, şi un şir de litere derivate din ea din care Orsina încerca să formeze cuvinte.

– *„Lux naturae"*, citi el.

– Sunt sigură că asta înseamnă luna, spuse Orsina.

– De ce şi cum?

– Uite, iei primele două litere din fiecare cuvânt: ***LUx NAturae***, adică LUNA. Luna este lumina naturii. Uite ceva mai dificil: *„Mensura structurae verae magiae"*.

– Care înseamnă „măsura structurii adevăratei magii".

– Da, şi cred că e vorba de cuvântul MENSTRUUM.

– Corect, zise Leo, care înţelegea raţionamentul, în ciuda rezervelor pe care le avea. Desigur: U şi V sunt interschimbabile în latină. Să fie ceva despre misterele femeilor? întrebă el încercând să fie delicat.

Orsina nu se arătă stânjenită.

– S-ar putea. Uită-te la asta: *„Vulva tumens radiis"*.

– Pare destul de explicit: „vulva care se umflă de raze". Dar n-are sens.

– Ba da. Cuvântul de aici este VULTURA, vultur.

– Şi ce, Doamne iartă-mă, caută vulturii aici?

– Textul spune că vulturul e cea mai pură dintre păsări fiindcă nu ucide nimic pentru hrană, nu se atinge nici măcar de plante.

– Mda, asta-i o noutate despre vulturi; se hrănesc cu leşuri, ce naiba! Ce-i aşa de pur în asta? Şi cu ce te ajută?

– Aş vrea să ştiu şi eu. Uite aici ceva ce nu înţeleg: *„Pulsa cineres, elige lacunam"*.

– Bate cenuşa, alege un orificiu, traduse Leo nedumerit, se gândi o clipă şi adăugă: Aş zice că toate aceste expresii latineşti par să aibă de a face cu funcţia de reproducere. S-ar putea ca această carte să fie un fel de manual renascentist pentru tinerii căsătoriţi, care îi învaţă cum să conceapă băieţi şi cum să evite concepţia. Toate chestiile astea despre lună şi menstruaţie... Uită-te la asta: *„A caelo totum"*, care înseamnă „Totul e din rai". Din asta iese, să vedem... ACETUM, oţet. Diftongul „ae" din *caelo* devine „e", bineînţeles. Poate că cenuşa şi oţetul vin de la vreo descoperire a medicinii

populare despre rolul aciditătii în conceperea copiilor; iar „Totul e din rai" s-ar putea referi la copii. La vremea aceea nu se putea scrie pe față despre astfel de lucruri fiindcă medicina oficială nici măcar nu pretindea că le cunoaşte. Dar în ziua de azi cine mai are nevoie de o carte ca asta ca să-şi pună la punct viața de cuplu?

– Poate că ai dreptate. Ăsta ar putea fi un sens. Dar cred că mai sunt şi alte sensuri.

– Dacă sunt, mie-mi scapă. Dar, desigur, am văzut doar câteva fragmente.

– Oare de ce se opune unchiul atât de mult ca să arăt cartea şi altora?

– Nu ştiu, s-ar putea să fie vorba de una din idiosincrasiile lui. Mi-a spus că această carte se dă fiului celui mai mare în ziua nunții lui – sau, în cazul tău, fiicei celei mai mari. Datoria celui care o primeşte este să o studieze şi să-i pună sugestiile în practică. Totul sună desuet acum, însă e o tradiție de familie, iar el trăieşte în trecut.

– Ar putea fi şi altceva. Cred că sensul cărții e mai mult simbolic decât literal.

– În regulă, zise Leo, mulțumit într-un fel că e vorba de ceva inofensiv. Poate că lectura cărții e un fel de psihanaliză făcută de unul singur.

– Încerci să-mi risipeşti temerile, nu-i aşa? întrebă Orsina în timp ce vâra foile la loc, în poşetă.

– Nu, pur şi simplu nu cred că e cine ştie ce de capul ei. Nu te supăra, încerc să fiu sincer cu tine.

– Leo, zise ea privindu-l brusc cu o intensitate greu de suportat, îți aminteşti de scrisoarea aceea pe care am lăsat-o pe biroul tău, la facultate, cu ani în urmă?

– Da, răspunse el imediat, neavând nici un sens să pretindă contrariul.

– De ce nu mi-ai răspuns?

Leo rămase tăcut.

– De ce? E ca şi cum n-aş fi scris-o niciodată.

– N-am deschis-o.

– Poftim? De ce, prostuțule?

Leo nu răspunse.

– Îmi pusesem sufletul pe tavă în scrisoarea aceea!

Orsina era foarte aproape de el; îl apucase reverele sacoului sport ca să-l tragă spre ea.

– Îmi pare rău, Orsina. Ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi să-ţi fac ţie rău.

– Aha, de aia mi-ai aruncat scrisoarea, poate nedeschisă – nu?

– Mă... mă tem că da. I-am dat-o secretarei, cu alte hârtii, ca să o distrugă.

– Mi-ai distrus scrisoarea fără s-o citeşti?

Orsina făcu ochii mari de uimire.

– Dar de ce? Nu-ţi plăcea de mine chiar deloc? Nu te simţeai atras de mine?

– Ba da, recunoscu el, în sfârşit. Te-am găsit foarte atrăgătoare, din prima clipă în care te-am văzut, la Roma.

– Atunci de ce n-ai făcut nimic? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Din pricina unui absurd cod de maniere burgheze? Credeai că o relaţie cu asistenta ta ar fi cum? Nelalocul ei? Deplasată? Indecentă? Te rog! Ai depăşit faza asta. Nu te putea reţine ceva atât de absurd dacă mă voiai cu adevărat.

Avea lacrimi în ochi. Lacrimi, vărsate pentru el? Nu-i mai putea ascunde adevărul. Nu suporta să o vadă atât de nefericită.

– Orsina, te rog nu te supăra. *Te rog.*

Orsina se calmă, dar Leo simţi că nu pentru mult timp, dacă nu-i spunea tot acum.

– Oamenii îşi pun tot felul de întrebări despre mine, spuse el, încercând să găsească vorbele cele mai potrivite pentru confesiunea lui. Unii cred că sunt un gay care se teme să-şi asume orientarea sexuală, care trăieşte singur, în compania celor doi motani. Când eram mai tânăr nu eram ca acum, şi nici ca atunci când te-am întâlnit. Eram arogant şi vanitos, nu dădeam doi bani pe sentimentele celor din jur, mă durea în cot. Fetele mă găseau „arătos", suficient ca să-mi cadă în braţe. Le dădeam ce voiau de la mine fără să stau pe gânduri. Apoi, când eram la masterat, am lăsat o femeie gravidă. Femeia a vrut să se mărite cu mine sau, dacă eu mă opuneam, să

crească singură copilul. Am insistat să facă avort şi, într-un moment de slăbiciune, femeia a acceptat. Au fost mai multe complicaţii. Drept rezultat, femeia a devenit sterilă. Şi asta n-a fost tot. A avut o cădere nervoasă şi a început să ia antidepresive. Ţin şi acum legătura cu ea. Am încercat să o ajut, dar nu mai e o fiinţă umană în stare de funcţionare... N-am simţit decât dezgust pentru mine. Neştiind ce să fac, m-am refugiat în religia în care am crescut – catolicismul. M-am alăturat Celui De-al Treilea Ordin[1], în care nu devii călugăr sau preot, dar te dedici prin jurământ celibatului. Aşa am încercat să devin o fiinţă umană adevărată. Asta e tot. Îmi pare foarte rău, Orsina, dacă te-am făcut să suferi. Nu vreau decât să te ajut, pe tine în primul rând.

Orsina nu spuse nimic, doar îl sărută uşor, pe buze. Cu siguranţă, o reacţie neaşteptată.

– Probabil că te-ai întrebat cum mi-am ales soţul, zise ea, reuşind să se controleze.

– Încerc să nu mai judec oamenii. Şi sunt sigur că e un bărbat înzestrat cu multe calităţi.

– Din care până acum n-a demonstrat nici una.

– N-am spus asta.

– Hai să schimbăm subiectul. Nigel e aşa cum trebuie, chiar fermecător în felul lui englezesc de a fi. Şi mi-a oferit şansa de a scăpa de toate *astea*.

Leo păru derutat de ultimele ei cuvinte.

– A, sunt lucruri pe care nu le ştii, oricum greu de explicat. Dar faptul că am scăpat de aici, din Italia, de familia mea, mi-a făcut bine. Dacă-l iubesc? Nu. Dar îi sunt fidelă şi mă port frumos cu el. Dacă îmi este fidel? Eu nu întreb. Este un aranjament foarte amical. Care funcţionează.

Orsina îşi schimbă din nou tonul şi expresia, drept care Leo se pregăti pentru o nouă izbucnire emoţională.

---

[1] Persoanele care trăiesc potrivit Celei De-a Treia Reguli a ordinului religios romano-catolic, membri ai comunităţii laice care duc o viaţă apostolică şi tind spre perfecţiunea creştină. (n.tr.)

– Spune-mi, domnule profesor, dacă te-aş săruta acum, cum ai interpreta gestul meu? Imoral? Mai rău de-atât? O încălcare a jurământului solemn? Ar face din tine un bărbat adulterin?

Leo nu avu timp să răspundă, Orsina sărutându-l cu pasiune, sărutând-o şi el, simţindu-i sarea lacrimilor amestecată cu dulceaţa salivei. Femeia se smulse din îmbrăţişarea lui şi îşi duse o mână la gură, apoi şi pe cealaltă, acoperindu-şi faţa. Plângea şi râdea, din nou în braţele lui, sărutându-l cu o pasiune pe care Leo o uitase, sau poate că nu ştiuse niciodată că oamenii ar putea fi în stare de aşa ceva. O ţinea strâns, îmbătându-se de parfumul ei, trăind o clipă la care visase, nevrând să-i dea drumul.

– Aş fi putut fi a ta, prostuţule! Nu-mi pasă de bani. M-ai fi putut scăpa de tot balastul ăsta. Am fi putut merge în Argentina, Australia, oriunde, am fi putut să o luăm de la capăt.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Dacă mi-aş fi dat...

– Nu spune nimic, nu spune nimic.

Orsina îl sărută din nou, ca şi cum acest sărut prelung le-ar fi insuflat viaţă. Apoi, brusc, se întoarse şi o porni în grabă spre vilă, lăsându-l în grădină, copleşit.

Leo îi spuse lui Dumitru că nu va veni la cină şi apoi se întoarse cu paşi poticniţi în camera lui. Se simţea rău, simţea că fusese un prost, un prost şi jumătate că dăduse cu piciorul fericirii lui şi poate şi fericirii Orsinei. Trebuia să găsească o soluţie, altfel îşi putea pierde minţile, dând fuga în camera Orsinei şi făcând dragoste cu ea toată noaptea, pasional şi *ad infinitum*. Se inoculase împotriva vieţii şi a loviturilor ei izolându-se complet de ea. Oare fusese o decizie înţeleaptă? Încă se mai îndoia. Fusese o decizie curajoasă? Nu, câtuşi de puţin. Dacă ar fi citit scrisoarea ei...

A doua zi, la micul dejun, sosi momentul de care se temuse: din nou singur cu Orsina. Şedea la masă, răsfoind un ziar, cu capul luminat de razele soarelui care pătrundeau pieziş pe fereastră. Ridică privirea şi spuse:

– Bună dimineaţa, Leo. Părea agitată. Ştirile sunt groaznice: 531 de morţi şi mult mai mulţi răniţi în San Petronio. Catedrala e un morman de moloz. Întreaga lumea e şocată.

– O tragedie cumplită, zise Leo.

Oare Orsina încerca să risipească tensiunea referindu-se la teribila întâmplare? În timp ce se aşeza, tânăra schimbă subiectul.

– Vrei să te documentezi pentru cartea ta, Leo? întrebă ea, blând.

Acele câteva cuvinte, acel zâmbet de soră, erau de ajuns. Nu trebuia să se teamă: morga aristocratică fusese adoptată, adio efuziuni sentimentale. Vremea regretelor trecuse. Şi totuşi, nu se putu abţine să constate cât de frumoasă era.

– Da, asta era intenţia mea. Dar am primit un telefon în dimineaţa asta, de la un coleg de la universitate, din Washington. Şi-a găsit, în sfârşit, timp să colaboreze cu mine la un proiect pe care l-am tot amânat. De aceea cred că am să plec mâine.

– Mâine? Deja?

„Vrei să-mi mai spui ceva? Dacă vrei, *acum* e momentul", îşi zise Leo în sinea lui în timp ce rămase tăcut, zâmbind doar. „Nu", conchise el, uşurat; „e doar politicioasă". Şi descoperi că îi convine aerul ei distant.

– Mda, toţi îţi vom duce lipsa, continuă ea. Sper ca aceasta să fie prima dintr-un şir lung de vizite, aici sau la casa noastră din Franţa. Va fi întotdeauna o plăcere să te avem musafir.

Deci aşa voia ea să se desfăşoare lucrurile de acum încolo, cugetă Leo mai târziu, singur în camera lui, în timp ce îşi făcea bagajele. Vrea să ştie dacă sunt dispus să îmi reînnoiesc vizita. Mi se pare corect: sunt la dispoziţia ei. Cum se spune în Veneto: *comandi!*

Sigur, telefonul de la colegul lui era o invenţie. Iar Orsina îl ghicise, mai mult ca sigur, dar nu insistase. O femeie de lume, înţelesese perfect: amândoi fuseseră zdruncinaţi zdravăn. Pe moment nimic nu se potrivea mai bine decât prezenţa unui ocean între ei.

Leo părăsi vila după prânz. Nigel îl duse la gară în zgomotosul lui Ferrari. Baronul îi adresase un foarte scorţos *arrivederci* cu o seară în urmă, iar surorile îl sărutaseră pe ambii obraji, Angela, ca o ironie, strângându-l mai tare în braţe decât Orsina.

Chiar înainte de plecare, Leo le dăduse un bacşiş lui Dumitru şi soţiei lui, chiar şi Samantei, care îl serviseră cu atâta grijă. Apoi o căutase pe Marianna. Şi ei îi dăduse un bacşiş şi o scrisoare închisă. Îi spusese în italiană: „Scrisoarea asta e pentru Orsina. Ai grijă să i-o înmânezi personal". *„Comandi!"* Era de la sine înţeles. Apoi, sub impulsul momentului, Leo simţise nevoia să o îmbrăţişeze pe bătrâna care mirosea a oţet – şi chiar o făcuse. Într-un fel, simţea că dintre toţi cei de la vilă *ea* ţinea la Orsina cel mai mult.

Leo ajunse la gara din Roma şi observă numaidecât că măsurile de securitate se înzeciseră, prin instalarea unor puncte de control şi deplierea unui număr mare de *carabinieri*. Taxiul pe care îl luă fu nevoit să treacă prin câteva filtre ale armatei; lângă Vatican acestea erau şi mai numeroase. Una dintre librăriile recomandate de baron era chiar acolo. Leo ajunse cu puţin înainte de ora închiderii.

Un ins bărbos, corpolent, din spatele galantarului, îşi aprindea o ţigară.

– Da, *signore?*

– Aveţi cumva *Lumea magică a eroilor?*

Proprietarul îşi miji ochii.

– Nimeni nu caută cartea asta. Cum se face că o căutaţi dumneavoastră? De unde aţi auzit de ea?

Surprins, Leo îi spuse adevărul:

– *Barone* Riviera della Motta mi-a recomandat-o; a spus că s-ar putea să o găsesc aici.

– *Barone?* De ce nu mi-aţi zis de la început?

Insul începu să caute, lăsând în urmă rotocoale de fum, mişcându-se cu o graţie elefantină printre teancurile de volume prăfuite. Leo îşi aruncă ochii peste cărţile expuse pe mai multe mese. Unele aveau titluri alarmante, precum *Mussolini al nostru,* dar cele mai multe erau despre alchimie, ştiinţe oculte, pe scurt, ezoterice. Proprietarul reveni cu un zâmbet şi o carte plină de praf.

– Uitaţi-o, ultima. N-a mai fost tipărită de multă vreme.

– De ce?

– Pur şi simplu n-o cere nimeni.

În seara aceea, într-un hotel ieftin de lângă aeroport, Leo frunzări cartea, citind pasaje la întâmplare: refereri la alchimie, Kabbala, planete şi sateliţi, enigme şi coduri, un amestec ameţitor de citate din Trithemius, Iamblichus, rabinul Achados, Geber, Empedocle, Proclus... Mai mult decât derutant, iar încercările nereuşite de a înţelege ceva îi accentuau frustrarea. Oricum, aceasta era ediţia obişnuită. Potrivit baronului, numai ediţia specială pentru dinastia Riviera conţinea „secretele", care or fi fost ele.

A doua zi dimineaţa călători visând cu ochii deschişi, trecând în revistă zilele petrecute în Italia: de la groaza atentatului cu bombe din Catedrala San Petronio la farmecul blând al vilei şi al împrejurimilor acesteia, prelegerile oficiale şi neoficiale ale baronului, cochetăria Angelei, fanfaronada lui Nigel şi, mai presus de toate, Orsina.

În scrisoarea pe care i-o adresase se limitase la un ton amical şi respectuos. Orsina avea să-şi dea seama, încă de la început, că nu-i propunea nimic deplasat, nici nu îşi reproşa nimic, şi nici măcar nu regreta ratarea marii lor şanse. Pur şi simplu declara, cu afecţiune, că putea conta pe el oricând, oriunde, în orice situaţie.

Şi astfel, ca protector al Orsinei, Leo reuşi să se împace cu sine.

4

Când coborî din taxi, Leo o văzu pe doamna Rowlandson curățând de uscături trandafirii agățători. Femeia îl salută cu căldură:

– Bine ai venit, Leo! Trebuie să fi fost groaznic, cu atentatul ăla din Bologna. Erai undeva, pe aproape?

– Eram într-un tren care a trecut prin Bologna la scurt timp după atentat.

– Înfiorător! Dar n-are rost să te țin de vorbă acum. Ce-ar fi să cobori la un pahar, după ce te mai înviorezi, să zicem peste jumătate de oră?

Leo acceptă bucuros. Nu se grăbea deloc să-și petreacă seara în apartamentul lui pustiu; și Galileo și Garibaldi încă mai erau la adăpostul de pisici. Făcu un duș, se schimbă și coborî pe scara din spatele casei, apoi intră din nou pe ușa din față. Doamna Rowlandson se schimbase și ea, renunțase la jeanșii ei albaștri, imaculați, pentru o rochie de mătase cu imprimeuri de pene de păun. Deși avea în jur de cincizeci de ani, își păstrase silueta superbă și știa cum să și-o pună în evidență.

Tocmai umplea două pahare cu martini.

– Până acum musulmanii n-au mai atacat o biserică, spuse ea. Nu sunt o habotnică, dar respect bisericile și, dacă aș trăi într-o țară musulmană, i-aș respecta moscheile.

Bucurându-se de confortul unui fotoliu adânc, îmbrăcat în piele, după ziua petrecută în avion, Leo o lăsă să continue fără nici un comentariu.

– Dar acest atentat de la Bologna este o adevărată declaraţie de război. Este un fel de Pearl Harbor al „ciocnirii civilizaţiilor".

Leo recunoscu aluzia la un bestseller[1] despre iminentul conflict global dintre islam şi Occident.

– N-ar putea fi opera unui fanatic care a acţionat de unul singur? întrebă el. Al Qaeda a fost scindată şi, oricum, acesta a fost un atentat care nu a necesitat un plan meticulos, precum cel din 11 septembrie.

– Tu nu citeşti ziarele? replică ea răstit. Reţeaua TV Al-Jazeera a difuzat o înregistrare video. O organizaţie islamică legată de Al Qaeda, cu celule în Europa, îşi asumă responsabilitatea atacului. Asta s-a întâmplat cu două zile în urmă, Leo. Ştirea a apărut în toate ziarele, la toate posturile de radio şi televiziune din lume. Tu unde erai, pe Marte?

Acum Leo regreta că nu se afla în apartamentul lui. Dar rareori îşi pierdea răbdarea şi, desigur, nu putea fi nepoliticos cu proprietăreasa lui.

Doamna Rowlandson continuă, pe un ton hotărât.

– Opera unui fanatic care a acţionat de unul singur? Asta îl întreabă oamenii pe Chris când îi contestă interzicerea vălurilor. Nu de fanaticii care acţionează singuri e îngrijorat el. Întotdeauna îi vom avea într-o lume care a înnebunit, cu elevi care se împuşcă şi oameni care se sinucid detonând tot felul de bombe. Chris luptă împotriva unui duşman mult mai perfid: infiltrarea în societatea noastră a unei mentalităţi străine.

– Dar America întotdeauna a fost un creuzet în care s-au amestecat credinţele şi rasele, obiectă Leo.

– Rasa nu are nici o legătură aici, spuse Mimi Rowlandson, ridicându-şi degetele lungi, cu unghii roşii, la protestul lui Leo. Chris se bucură de sprijinul oamenilor de toate rasele. Problema o constituie cei care profită de libertăţile noastre şi apoi resping

---

[1] Samuel Huntington, *Ciocnirea civilizaţiilor şi refacerea ordinii mondiale* (1996) (n.tr.)

principiile care ne-au dat aceste libertăţi. Hai să-ţi umplu paharul din nou.

Doamna Rowlandson făcu o pauză ca să umple paharul lui Leo şi apoi pe al său.

– Uită-te la ce se întâmplă în Europa de Vest, continuă ea, ca într-un discurs politic. În fiecare oraş mare e o zonă interzisă europenilor, unde nici măcar poliţia nu se aventurează şi unde suverană e legea islamică. N-ai auzit de hoţii din Malmö, Suedia, cărora li s-a tăiat mâna dreaptă din ordinul mollahilor musulmani? Şi de femeile care au fost ucise cu pietre în Bradford, Anglia, fiindcă fraţii lor le acuzau de adulter? În ambele locuri, justiţia a fost prea laşă ca să-i pedepsească pe vinovaţi. Vrei să se întâmple la fel şi în Statele Unite? N-o să crezi, dar a început şi în oraşele noastre. Există ghetouri musulmane unde muzica şi revistele ilustrate sunt interzise. Şi alcoolul, deşi aici s-ar putea să aibă ceva dreptate, adăugă ea şi dădu pe gât paharul cu martini. Ştiai că la ei rata natalităţii e de trei ori mai mare decât la europeni şi americani? îşi reluă ea discursul. E doar o chestiune de timp până vor fi majoritari şi atunci să te ţii! Nu se va întâmpla până mor eu, dar nu vreau ca nepoţii mei să se supună unor legi născocite de un fanatic medieval sau, mai bine zis, un cămilar analfabet. Ştiu că sună a predică, Leo, dar eu şi Chris ne gândim zi şi noapte la asta. Numai aşa se poate conduce o mişcare.

Leo era suprins de vehemenţa ei. Cei de la universitate nu vorbeau deloc aşa despre islam. Se punea accentul pe relaţiile interconfesionale şi aveau un curs predat de un preot creştin, un rabin şi un imam. Şi totuşi, incorectitudinea politică a lui Mimi Rowlandson îi atingea o coardă sensibilă. Temându-se să o recunoască, încercă să obiecteze:

– Dar tot nu pot face legătura între atentatul de la Bologna şi procesul pe care îl descrii.

– Ba bine că nu! Acolo sunt câteva mesaje subliminale. Unul spune: Dacă încercaţi să ne blocaţi accesul în ţara voastră, vă vom aduce într-o stare de teroare permanentă. Altul spune: Nu ne pasă

nici cât negru sub unghie de religia şi operele voastre de artă, aşa că să nu vă aşteptaţi să ne integrăm. Convertiţi-vă sau muriţi!

– Se pare că, până la urmă, Uniunea Europeană îi va trânti uşa în nas Turciei.

– Sper din toată inima. Atunci sărmanii italieni din Bologna nu vor fi murit degeaba. Dar uşa e deja larg deschisă. Nu-i putem ajuta pe europeni: şi-au făcut-o cu mâna lor. Dar sigur putem împiedica America să păţească la fel.

– Nu sunt expert în politică, zise Leo întinzându-se după bolul cu măsline, dar cred că mai există un răspuns.

– Nu zău! Sunt numai urechi.

– Problema naţiunilor islamice e că niciodată n-au trecut prin procesul de laicizare, cum s-a întâmplat în Occident. Niciodată n-au separat puterea religioasă de cea statală. Pentru cei din lumea occidentală religia nu e nici măcar pe jumătate la fel de importantă pe cât era pentru strămoşii lor; de fapt, milioane de oameni nici nu se sinchisesc de ea. Poate crezi că faptul în sine mă întristează. Nu. Ştii care e urmarea? Au dispărut războaiele religioase! Iar cei care, totuşi, se dedică unei religii, o fac din tot sufletul. Este un proces de maturizare prin care au trecut şi creştinismul şi iudaismul, mai puţin fundamentaliştii radicali. Islamul însă nu a trecut prin aşa ceva. De asta eu, unul aş merge pe încurajarea elementelor liberale ale islamului.

– Mă îndoiesc că ai să găseşti aşa ceva! remarcă doamna Rowlandson şi întoarse conversaţia spre chestiuni mai banale.

Leo răsuflă uşurat că nu primi o invitaţie la cină – în ultima vreme fusese dăscălit destul. Ieşi în pas vioi pe stradă, ca să-şi dezmorţească picioarele şi să anihileze efectul paharelor de martini, cumpără un sandvici cu brânză şi şuncă şi reveni în apartament.

Se trezi la cinci dimineaţa şi recunoscu simptomele diferenţei de fus orar: în Italia era deja ora unsprezece. După ce despachetă şi făcu puţină ordine, descoperi că încă era prea devreme ca să-şi recupereze motanii şi să meargă la universitate. Luă aproape

instinctiv cartea pe care o cumpărase din Roma şi citi pagina de titlu:

Cesare della Riviera

Lumea magică a eroilor

Care se ocupă cu o limpezime neobişnuită de adevărata magie naturală
şi arată cum poate fi obţinută piatra filosofală descriind,
pas cu pas,
binefacerile uimitoare şi inefabile pe care eroul desăvârşit poate ajunge prin intermediul ei.

Leo citi pe sărite vreme de un ceas, întrebându-se cum putea autorul să se laude cu „limpezimea neobişnuită". Era aproape de sfârşitul părţii a doua, *Puterile arborelui vieţii*, când ochii îi căzură pe un nume cunoscut, Sfântul Toma de Aquino. Ce căuta aici marele teolog? Citi:

> Astfel magnificul Toma de Aquino, în cartea lui *Despre fiind şi esenţă*, scrie că, în răstimp de o oră, dintr-o sămânţă de pepene se pot obţine frunzele, florile şi fructul. „Am văzut, când am început să mâncăm, că sămânţa de pepene a fost aruncată pe o bucată de pământ pregătită într-un anume fel, udată cu apă de un anume soi, şi din ea au apărut în voie frunze, flori şi apoi fructul, astfel încât, înainte de a ne ridica de la masă, îl puteam mânca fără grijă".

Oare Cesare della Riviera cita greşit sau era doar o născocire? Leo citise tratatul lui de Aquino, dar nu-şi amintea să fi dat de pepeni fermecaţi: i-ar fi sărit în ochi. Citi în continuare.

> Deşi *magia* naturii produce efecte extraordinare în toate regnurile, zeul Priap îşi înfăptuieşte miracolele mai uşor şi mai repede în regnul vegetal.

Astfel eroul poate crea grădini în care, chiar dacă e iarnă, te poţi bucura de o primăvară dulce şi perpetuă – căci atât pe ger, cât şi pe căldură înăbuşitoare cresc ierburi proaspete, verzi, gingaşe, şi flori pline de arome; dar e şi o toamnă mereu blândă, care oferă în orice clipă şi din belşug fructe delicate şi delicioase.

Priap? Parcă văzuse o statuie a acelui zeu pe cărarea din grădina Villei Riviera. Reciti întregul capitol, de data asta cu mai mult interes. Apoi începu să-şi pună întrebări. La Villa Riviera stătuse doar câteva zile, la sfârşitul primăverii, dar în grădina de acolo observase mai multe ciudăţenii. Nu era un specialist în asemenea lucruri, dar copacii de acolo arătau în acelaşi timp şi vechi de sute de ani şi foarte tineri; şi acea boare de vânt omniprezentă, care îţi crea senzaţia unei clime perfecte? Până şi strugurii din podgorii, îi spusese chiar baronul, erau mai buni datorită unei clime atât de favorabile.

Oare baronul, „eroul înţelept" al cărţii, era cel care înfăptuia miracole pe propria moşie?

– Prostii, spuse Leo tare. Ce-i cu mine, am înnebunit? Regiunea aceea din nord-estul Italiei e renumită pentru clima ei blândă.

Închise cartea şi se apucă de treburile presante ale zilei.

– Am rezolvat problema sensului vieţii, îi spuse Nigel Orsinei în timp ce îşi luau cafeaua după prânz, la Villa Riviera.

Baronul, din ce în ce mai ocupat cu simpatizanţii lui, nu îşi făcuse apariţia, iar Angela, ca de obicei, făcea turul vilelor cu scuterul ei Vespa. Când Orsina îl privi întrebătoare, Nigel se apucă să-i explice.

– Da, e legat de descoperirea soiului perfect de Amarone. Care mă aşteaptă undeva, în această regiune. Ce-avem noi aici, zise el golind paharul, e destul de apropiat, dar cred că putem obţine un soi şi mai bun. Doar ştii că-mi place să vizitez podgoriile.

– Ce scop nobil! exclamă Orsina.

Izbucniră amândoi în râs. Orsina refuză să-l însoţească fiindcă stilul lui de a conduce nu se potrivea cu popasurile şi degustările prea dese. Nu uita experienţele avute în Franţa.

– Cum vrei tu, spuse Nigel, arătând neconsolat. Dar mă voi întoarce din căutările mele cu cel mai bun soi de Amarone din lume.

Orsina era acum singură în grădină, întinsă pe un şezlong sub un tulipier maiestuos. Ţinea în mâini cartea secretă a familiei. Pusese scrisoarea lui Leo, nedesfăcută, chiar la începutul primei părţi, *Cucerirea arborelui vieţii*. Lângă acel copac masiv, înalt de peste cincizeci de metri, aştepta să abordeze altfel cartea, mult mai inspirată. Unchiul Emanuele îi spusese cândva că trebuie să ia cartea în serios şi să o studieze în fiecare zi. Acum, perfect relaxată la umbra frunzişului des, reveni la primul capitol şi citi:

> În mărinimia lui, Atotcreatorul a cumpănit ce formă să-i dea omului: modelul şi ideea nu le-a luat de la formele supraceleste, ci doar (O, nețărmurită bunătate!) de la El Însuşi, făcându-l după chipul şi asemănarea Lui.

Era un început promiţător. Trebuia să dea uitării tot ce citise înainte, pe sărite, fără răbdare, şi să reia lectura. La fel cum trebuia să reia şi relaţia cu Leo. Curios că încă nu-i citise scrisoarea. Marianna i-o dăduse, ascultătoare, cu mai mult de o săptămână în urmă, chiar în ziua plecării lui Leo. Orsina îi mulţumise şi pusese plicul pe măsuţa de toaletă, unde aşteptase câteva ore înainte de a-şi ocupa locul într-un sertar. Nigel probabil că o văzuse.

Giuseppe tundea un gard viu, de cimişir, în apropiere. Îl strigă pe bătrânul grădinar de câteva ori până când acesta, în sfârşit, o auzi. Până să ajungă la ea, Orsina rupsese scrisoarea nedesfăcută în zeci de bucăţi.

– Giuseppe, du astea la gunoi.

– *Comandi, Baronessa.*

Două zile mai târziu, Leo se afla în Biblioteca Congresului, gata să-şi înceapă proiectul de cercetare din acea vară. În timp ce aştepta

cărţile pe care le comandase, se întrebă dacă printre cele douăzeci şi trei de milioane de volume ale bibliotecii se afla şi „ediţia secretă" a tratatului lui Cesare della Riviera. Ca răspuns la întrebarea lui apărură câteva ediţii diferite ale *Lumii magice a eroilor* şi le comandă pe toate. Citise deja cartea, din scoarţă în scoarţă. I se părea bombastică, preţioasă, dar îl intriga la fel de mult. După prânz, când sosiră cărţile pe care le comandase, renunţă la studiile literare ca să le examineze pe îndelete.

Majoritatea erau la fel ca versiunea modernă pe care o cumpărase de la Roma; unele aveau acelaşi conţinut, dar cu ortografia iniţială, arhaică; mai erau şi câteva traduceri, în spaniolă şi franceză. Leo era dezamăgit. Avea senzaţia că baronul îi jucase o festă, de fapt nu numai lui, ci şi Orsinei, făcându-i să creadă în ceva ce nu exista. Chiar şi exemplarul pe care îl ţinuse câteva clipe în mâini, în biblioteca vilei, făcea parte, probabil, dintr-un plan bine pus la punct. Dar de ce? Pesemne că ciudăţeniile unui egotist excentric, care avea tot timpul din lume, nu puteau fi explicate.

Şi totuşi, curiozitatea lui Leo era departe de a fi satisfăcută. Simţea că singura cale de a păstra dialogul cu Orsina era prin *Lumea magică a eroilor*. Şi, fiindcă nu reuşea să şi-o scoată pe Orsina din minte, interesul lui faţă de carte crescuse exponenţial de la revenirea în Statele Unite. Ce era de făcut?

Vorbi despre încercarea lui nereuşită de a găsi cartea cu Hanna Schmidt, o bibliotecară care îl ajutase de multe ori.

– Ai cunoştinţă de anumite cărţi care există într-o versiune secretă sau confidenţială, diferită de cea publicată? Şi cum se poate ajunge la ele?

Hanna era o blondă cu sânge germaţ, aproape cât Leo de înaltă, de o bună dispoziţie molipsitoare care adesea tulbura liniştea bibliotecii cu un hohot de râs sănătos. Leo ştia că îl simpatizează, dar ezita să menţioneze titlul cărţii. Hanna încălca de multe ori regulamentul bibliotecii, fiind recunoscută pentru comentariile –

întotdeauna binevoitoare şi de multe ori pline de umor – despre cărţile pe care le împrumutau unii şi alţii.

– Nu-ţi pot spune pe loc, dar îmi pot trimite copoii, replică ea.

Leo petrecu restul zilei uitându-se printr-un teanc de jurnale literare antebelice, căutând pagină cu pagină referiri la literatura italiană. Cândva îi plăcuse acest gen de cercetare, acum însă o făcea fără tragere de inimă. Căuta tot timpul motive ca să se ridice de la masa de studiu: să meargă la bufet, la toaletă, la expoziţie sau să schimbe o vorbă, în şoaptă, cu un coleg pe care îl zărea în sala de lectură străjuită de coloane. A doua zi dimineaţa, când sosi la locul lui preferat, Hanna îi arătă un vraf de hârtii.

– Profesore Kavenaugh!

– Salut, Hanna. Ce mai faci? Copoii au dat de ceva?

– Bineînţeles! zise ea şi citi de pe o listă: O evanghelie secretă a lui Marcu, diferită de cea din Biblie. Manuale militare din Primul şi Al Doilea Război Mondial, publicate cu greşeli intenţionate, în caz că nimereau în mâna duşmanului, şi ediţiile corecte, care se adresau numai comandanţilor. Un manual japonez de arte marţiale – timp de secole numai familia Yagyu a deţinut versiunea completă. *Venus şi Tannhaüser,* romanul obscen al lui Aubrey Beardsley, bine cunoscut în versiunea lui expurgată sub titlul *La poalele colinei. Marele secret* (1860) de Paschal Beverly Randolph, cu pasajele despre haşiş eliminate înainte de publicare în anul următor... Lista ediţiilor secrete e lungă cât o zi de post. Pe care o vrei? întrebă ea cu un zâmbet şiret. Toate sunt proprietate publică acum.

Leo simţi că se complică prea mult. Îi întoarse zâmbetul.

– Mulţumesc foarte mult. Într-adevăr, e o listă lungă, nu glumă!... Pe cele mai multe dintre ele n-am nici o intenţie să le citesc. Mă interesa mai mult principiul ediţiilor secrete, doar pentru o notă de subsol. Se pare că şi nota va fi lungă!

– Nu uita să menţionezi şi haşişul! zise Hanna şi îl lăsă cu expresia satisfăcută a unui câine cuminte care a făcut pe placul stăpânului.

Reflectând puţin, Leo hotărî că volumul lui Munenori Yagyu, *Cartea tradiţiilor de familie despre arta mânuirii sabiei*, merita puţină atenţie, fiind cel mai apropiat de cartea lui della Riviera – şi elaborat chiar în aceeaşi perioadă.

Când sosi ediţia în limba engleză, Leo află că această familie de samurai permisese circulaţia unui text plin de promisiuni bombastice despre ceea ce stătea în puterea războinicilor: să se facă invizibili, să se mişte mai repede ca fulgerul, să omoare instantaneu, chiar şi cu o sabie de lemn. Dar cartea nu oferea nici cel mai mic sfat practic despre *cum* să înfăptuieşti asemenea minuni, acestea părând a fi opera unor şarlatani fanfaroni. Ceea ce era doar o stratagemă, explica editorul. Arta războiului în Orientul Îndepărtat îi sfătuieşte pe cei puternici să pară vulnerabili. Duşmanii potenţiali nu-i bagă în seamă, dar, dacă sunt atacaţi, au avantajul surprizei totale. Pe de altă parte, ediţia secretă a tratatului lui Yagyu includea secretele adevărate ale mişcărilor ucigătoare şi procesele mentale care le însoţeau. Demonstra cum să-ţi onorezi promisiunile, în caz de necesitate.

Leo se gândi din nou la *Lumea magică a eroilor*, despre o dinastie implicată tot în lupte pentru putere: cele de la începuturile Italiei moderne. Ca orice profesor de literatură, îi cunoştea şi el pe scriitorii canonici. În timp ce îşi împrospăta memoria uitându-se printr-o enciclopedie, îşi dădu seama cât de universală era credinţa italienilor în magie, înainte şi chiar după Renaştere.

Marsilio Ficino atrăgea influenţa planetelor cântând la lră, drept care ajunsese filosoful de casă al familiei Medici. Giordano Bruno colinda Europa încercând să-şi vândă magia politică reginei Elizabeta, împăratului Rudolf al II-lea şi oricui îl asculta, dar sfârşise ca ofrandă pe rug adusă Sfintei Inchiziţii. Pe de altă parte, Tommaso Campanella, autorul utopiei *Oraşul Soarelui*, era cel care avusese ultimul cuvânt.

Condamnat pentru insurecţie şi erezie în 1603 (anul în care apăruse *Lumea magică a eroilor!)*, Campanella a lâncezit în temniţă un sfert de secol. În cele din urmă, în 1628, Papa Urban VIII a

ordonat eliberarea lui şi l-a chemat la Vatican în calitate de *magician personal*. Papa şi magul stăteau adesea de vorbă între patru ochi şi iată ce făceau, citi Leo cu uimire:

> Mai întâi închideau ermetic încăperea, o stropeau cu oţet de trandafiri şi alte substanţe aromate, şi ardeau frunze de dafin, de mirt, rozmarin şi chiparos. Atârnau de pereţi draperii de mătase albă pe care le împodobeau cu ramuri. Apoi aprindeau două lumânări şi cinci torţe, care reprezentau cele şapte planete. Se auzea muzică celestă, jupiteriană sau venusiană, menită să anihileze efectele pernicioase ale aerului infectat de eclipsă. În acelaşi scop foloseau pietre, plante, culori şi arome de pe planetele bune, Jupiter şi Venus. Şi beau licori distilate astrologic.

Şi tocmai *Papa* făcea asta! Mai mult de-atât, ex-puşcăriaşul a fost chemat la Curtea Franţei ca să pună un diagnostic magic moştenitorului de-abia născut al tronului. După ce a examinat copilul, Campanella a declarat că „Acest băiat va domni multă vreme, cu o mână forte, dar fericit. Nu cunoaşte îndurarea drept care, până la urmă, haosul se va instaura în religie, ca şi în regat". Iar această profeţie s-a dovedit absolut corectă pentru copilul care avea să devină Ludovic al XIV-lea, Regele-Soare.

Leo nu era specialist, dar ştia că în secolul lui Cesare graniţele dintre religie, magie şi ştiinţă erau estompate. Dacă papii şi monarhii credeau că îşi pot amplifica puterea prin magie, acelaşi lucru trebuie să-l fi încercat şi dinastiile de nobili. Dar oricine ar fi citit cartea lui Cesare ar fi avut aceeaşi obiecţie serioasă. Leo nu trebuia decât să citească indexul ediţiei pe care o cumpărase din Italia: promitea „eroului magic" darul celor şaisprezece „fructe" din „arborele vieţii", până la ceva apropiat de o stare divină sau nemurire. Şi totuşi, nici un cuvânt despre *cum* se puteau obţine aceste fructe. Oare Cesare era total incompetent? Promitea atât de mult, dar oferea atât de puţin. Ca şi în cazul cărţii japoneze, cititorii probabil că îl catalogaseră drept un tip care doar făcea paradă de erudiţia lui, într-o carte publicată pe propriile speze.

Dar dacă era adevărat? Baronul Emanuele era arogant şi antipatic, cugetă Leo, dar şi puternic, fără doar şi poate. Ca şi senatorul Rowlandson, dădea impresia de încredere în sine şi control absolut. Îşi subjugase lumea voinţei lui, împreună cu ceata de „simpatizanţi" atât de uşor impresionabili.

Leo răsfoi cartea cu un respect reînnoit până noaptea târziu. La început textul insista asupra felului în care eroul îşi creează propriul rai şi pământ magic, cât şi asupra fiinţelor mitologice pe care le întâlneşte acolo. Unde se putea întâmpla aşa ceva dacă nu în imaginaţie? În timp ce îşi punea această întrebare, se gândi la asemănarea dintre „magie" şi „imaginaţie". Potrivit dicţionarului, cele două cuvinte aveau rădăcini latine diferite, dar intuiţia îl îndemna să creadă contrariul, Leo ştiind destule despre puterea imaginaţiei.

După ce devenise membru al Celui De-al Treilea Ordin, se alăturase unui grup care practica exerciţiile spirituale ale Sfântul Ignaţius Loyola. Acestea constau din meditaţii controlate, imaginarea unor scene din viaţa lui Hristos, mai ales Patimile, care trebuia vizualizate în detaliu, de la fundal şi hainele oamenilor până la expresia feţei şi emoţiile lor. Celor mai mulţi dintre membrii grupului le venea greu să-şi păstreze concentrarea şi să confere imaginilor precizia şi realismul necesare. Spre surprinderea lui, pentru Leo acest proces era nu numai uşor şi firesc, dar şi înfricoşător. De îndată ce încerca meditaţiile dirijate, scenele îi răsăreau în faţa ochiului interior cu claritatea unui film şi, într-un final, îl epuizau din punct de vedere emoţional. Copleşit de vinovăţie, acel sentiment încercat de atâtea ori, hotărâse imediat că nu aceasta era calea pe care voia să o urmeze.

Poate că experienţele „eroului" erau ceva asemănător. Nu strica să încerce o meditaţie pe o temă din carte ca să vadă dacă vechiul dar nu-l părăsise.

5

– Versiunea Vaticanului e că frescele ofensatoare din San Petronio erau deja pe cale de a fi scoase, la ordinul expres al Papei. Încă o lună şi ar fi dispărut de acolo.

– Zău? se miră Leo.

Era duminică şi îşi lua prânzul într-un fast-food de lângă Basilica Concepţiei Imaculate, de partea cealaltă a oraşului. Interlocutorul lui era părintele John McGrath, care era decan la Georgetown când se angajase Leo. Fusese oaspetele lui la Colegiul Iezuit din Roma, înainte de a pleca în nord ca să o întâlnească pe Orsina, şi observase cât respect impunea acest fost profesor de teologie, în ciuda italienei lui precare. Cu o săptămână în urmă, John îi trimisese un e-mail de la Roma prin care îl anunţa, cu modestia lui obişnuită, că fusese propus nunţiu papal la Washington. Tocmai sosise pentru o serie de interviuri preliminare cu conducătorii bisericii şi, deşi era foarte ocupat, dorise să-şi întâlnească vechiul prieten.

– Cum puteau fi scoase frescele din San Petronio? întrebă Leo.

– Sub pretextul restaurării. Dar asta nu e tot. Ce-ţi spun acum sunt doar zvonuri care circulă printre iezuiţi: Papa are planuri radicale. E aproape de necrezut.

John rămase tăcut. Părea că oscilează între a i se confesa lui Leo şi a nu mai dezvălui nimic. Era, ca întotdeauna, slab ca o scândură, dar şi mai sobru, acum că avea părul aproape alb. Îşi drese glasul şi continuă:

– Papa a declarat că atacul terorist a fost o reacţie tragică, dar inevitabilă la rasismul european. Discursul a fost transmis de Radio Maria.

Leo cunoştea acel post de radio catolic. În cursul vizitelor pe care le făcuse în Italia observase că îl puteai asculta oriunde, chiar şi atunci când treceai cu maşina prin tunelurile adânci, unde toate celelalte posturi nu se mai puteau prinde.

– Vorbele Papei nu i-au consolat deloc pe locuitorii Bologniei, care acum trebuie să-şi oblojească rănile. Papa a mai spus cât de mult au suferit musulmanii din cauza persecuţiilor la care i-au supus creştinii şi şi-a cerut iertare pentru cruciade. Fără să apeleze la cuvântul „profet", l-a lăudat pe Mahomed, un om extraordinar „fără îndoială inspirat de Duhul Sfânt", şi a amintit de mottoul musulman „Pacea să se pogoare asupra lui".

– Ce...?

– Da. Papa se vede într-un rol metaistoric, gata să-i împace pe toţi fiii lui Avraam: evreii, creştinii şi musulmanii.

– Sub umbrela papală?

– Nu, chiar atât de nebun nu e... John se opri. N-ar fi trebuit să spună asta, chiar dacă vorbea cu un prieten de încredere. Continuă în şoaptă: Ambiţia Papei e de natură doctrinară. Se spune că vrea să-l demită pe cardinalul pe care Benedict al XVI-lea l-a numit prefect al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei. Şi asta nu e tot: se pare că vrea să controleze Congregaţia personal.

– De ce?

– De ce? Ca să rescrie sau mai bine zis să reinventeze doctrina. O doctrină nou-nouţă, care să aplaneze divergenţele dintre cele trei religii. Ne-a amintit de multe ori că toţi descind din aceeaşi revelaţie a lui Avraam.

– E-adevărat. Dar nici evreii, şi nici musulmanii nu cred în natura divină a lui Isus Hristos, ceea ce întotdeauna a fost o mare piedică. Şi mai sunt şi altele.

– Ştiu, Leo. Mă tem că avem de-a face cu ceva absolut monstruos. Dar aproape nici unul dintre apropiaţii Papei nu e un vajnic susţinător al divinităţii lui Hristos. Consilierii lui, îţi poţi

închipui care, l-au convins că majoritatea catolicilor îl privesc pe Domnul Nostru mai întâi de toate ca pe un propovăduitor al moralei şi că teologia Evangheliei după Ioan le este la fel de inaccesibilă ca şi fizica cuantică. Majoriatea catolicilor, dă-mi voie să-ţi amintesc, se află în Lumea a Treia, unde catolicismul a făcut mereu compromisuri.

– Şi cum vrea să procedeze Papa?

– Ştii că musulmanii îl respectă mult pe Isus ca profet şi chiar au avut un cult al lui Mariam, Fecioara Maria. Curând Papa va încerca să se folosească de toate tertipurile teologice ca să declare că musulmanii, ca iubitori ai lui Hristos şi ai Mamei Lui, sunt de fapt creştini. La fel cum Benedict al XVI-lea a făcut cu evreii. Nu ştiu cum le va băga pe gât asta: probabil cu sentimentalisme de genul e de-ajuns să-l iubeşti pe Isus şi să fii cumsecade cu vecinul tău.

– Ce aşteaptă să obţină în schimb?

– Din nou e doar un zvon, zise John în şoaptă şi se aplecă spre Leo. Se pare că vor recunoaşte statul Israel.

– Cine anume?

– Ayatollahii, conducătorul Al-Azhar[1], Marele Muftiu din Ierusalim şi aşa mai departe.

Cei doi prieteni rămaseră tăcuţi. Dezvăluirile îl bulversaseră pe Leo. În cele din urmă spuse:

– Pentru mine asta echivalează cu sfârşitul Bisericii Catolice. Ce urmează? Papa îl va recunoşte pe Mahomed drept profet?

– De fapt, Papa intenţionează să demareze procedurile de canonizare a lui Mahomed, a lui Ali, ginerele şi vărul lui, şi, desigur, a Fatimei, pentru a le face pe plac feminiştilor. Îţi vine să crezi aşa ceva? Sfântul Mahomed? Sfântul Ali? Să fim serioşi! Asta e mai mult decât erezie; asta e lucrătura diavolului!

Leo nu-şi văzuse niciodată prietenul pierzându-şi cumpătul. Era ceva înfricoşător şi pentru că intelectul lui John, în ciuda furiei, funcţiona la fel de lucid.

---

[1] Universitate din Egipt, fondată în anul 975, centrul religiei şi culturii islamice (n.tr.)

– Aceasta e doar o parte a agendei de lucru, continuă el. Pusă la cale, se pare, în cursul întrunirilor secrete ale cardinalului Zeccamanti cu ayatollahii şi compania. Cealaltă parte o reprezintă absolvirea Bisericii de crimele împotriva musulmanilor.

– Crimele împotriva musulmanilor?

Când şi unde aveau să se sfârşească toate astea?

– Aici intră şi frescele de la San Petronio, dar ele nu sunt decât un detaliu minor, de natură cosmetică. Iată unul mai important: Sfântul Bernard va fi decanonizat.

– Sfântul Bernard din Clairvaux?

– Exact.

– Dar acesta e unul dintre cei mai mari sfinţi din istoria creştinismului!

– Da, iar cruciadele sunt una dintre cele mai mari pete din istoria creştinismului. Cât de uşor e să arăţi cu degetul o persoană şi să o scoţi vinovată? Sau, mai curând, ţap ispăşitor? Nu asta s-a întâmplat şi cu Hristos?

Leo era într-o stare de şoc. Nu se atinsese de mâncare şi nici nu avea de gând să o facă. Văzând asta, John îl rugă pe chelner să o pună la pachet.

– Partea asta de oraş nu duce lipsă de flămânzi, îi zise el lui Leo cu un zâmbet mâhnit.

Mai târziu se urcară într-un taxi, amândoi dorind să ajungă în Georgetown. Dând-o precaut pe italiană, Leo spuse:

– Am fost cinic în privinţa iniţiativei „Braţe deschise". (Papa lansase de curând o campanie ecumenică numită „Braţe deschise către toţi credincioşii".) Dar acest om trebuie oprit.

Replica lui John întârzie. Leo voia neapărat un răspuns de la el, dar în acelaşi timp îşi dădea seama că, în calitate de Nunţiu, se confrunta probabil cu un imens conflict de interese. Deja numise iniţiativele Papei „lucrătura diavolului".

Monumentele din Washington treceau pe lângă ferestrele taxiului. În cele din urmă John spuse în italiana lui poticnită:

– De asta mă aflu în Washington, în speranţa că voi fi confirmat Nunţiu. Italia este pierdută: câteva din marile oraşe sunt deja sub influenţa masivă a musulmanilor. Aici însă avem aliaţi puternici.

Leo ar fi dorit să afle mai multe, dar se abţinu să-i spună. Simţea că prietenul lui îi destăinuise deja suficient; orice lucru în plus ar fi fost riscant.

Seara, din nou în apartamentul lui, Leo îşi dădu seama că şocul dezvăluirilor lui John îi abătuseră pentru o vreme gândurile de la Orsina. Îşi hrăni motanii, care erau în culmea fericirii că reveniseră acasă şi acum se pregăteau să toarcă la nesfârşit. În timp ce îl copleşeau regretele, îşi revăzu conduita din anul petrecut de Orsina în Georgetown. Jurământul de celibat şi izolarea lui îl scutiseră de riscurile altor complicaţii cu femeile – riscurile de a-şi dărui inima cuiva care i-ar putea-o răni. Era atât de simplu să şi-o dăruiască lecturii, motanilor şi, după cum îşi imaginase, lui Dumnezeu.

Dar şansa îi oferise un mărgăritar pe care el îl aruncase cât colo. Ar fi trebuit să-şi urmeze primul impuls, cel care îl făcuse să o angajeze pe Orsina fără să mai stea pe gânduri. De-abia după aceea îşi explicase decizia şi încercase să se convingă că o adusese la Georgetown ca pe un trofeu, gândindu-se la exemplul pe care l-ar putea oferi studenţilor. Dar aceasta era fantezia lui; şi, oricum, nu din acest motiv acceptase ea postul. Orsina trebuie să fi simţit ceva pentru el încă de la început şi îşi păstrase speranţa unei relaţii intime până când aceasta se spulberase, până la ultimul ei strigăt de durere din acea scrisoare pe care, în prostia lui, îi spusese secretarei să o distrugă. Ar fi trebuit să-i povestească Orsinei despre trecutul lui, despre jurămintele lui şi, da, despre ce simţea el pentru ea. Leo îşi văzu imaginea reflectată în geam şi se privi cu atenţie. Regretul pentru ce-i făcuse Sylviei, femeia de care soarta îl legase în toţi aceşti ani, scăzuse odată cu trecerea timpului; dar regretul pentru ceea ce *nu* făcuse părea de neconsolat.

Leo însă nu se abandonă regretelor, nu în seara aceea. Din nou, în timp ce se gândea la Orsina, se simţi atras de *Lumea magică a eroilor*. Apartamentul lui dădea pe dinafară de cărţi, mii şi mii, dar în ultimul timp cărţulia aceea adusă de la Roma îi monopolizase

atenţia. Începuse să o recitească, de data aceasta pasaj cu pasaj, atent. Încercase o meditaţie pe tema eroului, însă în faţa ochiului interior nu-i apăruse nici o imagine; vechiul lui dar încă nu-i revenise. Oare ce anume înţelegea autorul prin „erou"? Capitolul III se intitula „Magul şi eroul". Leo citi:

> În general, cel care se poartă cu virtute şi, prin fapte ieşite din comun, memorabile, se face cunoscut şi e demn de lauda tuturor, trebuie să intre în rândul eroilor. Dar e un lucru absolut clar că nimănui nu-i vor sta în putinţă acele fapte remarcabile pe care numai magul le poate realiza, repede şi firesc, datorită magiei naturale, prin urmare numai el are dreptul să fie numit erou.

Nigel se afla în căutarea soiului Amarone perfect. Traversase dealuri uşor vălurite, străbătuse drumuri de ţară prăfuite şi se convinsese că Gianni, mecanicul din Maranello, spusese adevărul: 365 GT se afla într-o stare perfectă. Nigel nu numai că gustase un Amarone, ideal, dar îi şi plăcuse să-l caute. În vârful unui deal dădu de o curbă. Drumul era presărat de gropi, drept care se văzu nevoit să încetinească mult. Dincolo de curbă i se deschise o nouă privelişte, în mare parte cu aceleaşi caracteristici, chiparoşi, ferme şi un ocean de podgorii. Dar şi un scuter parcat la marginea drumului, cu stăpâna lângă el. „Un Vespa turcoaz?" se miră el. „Oare nu-i...?"

Stăpâna scuterului îi făcu semn cu mâna şi Nigel opri.

– Angela? Ai păţit ceva? Ce s-a întâmplat?

– Tu ce crezi? Fac plajă la mama dracului.

– Mda, ţi-ai ales un loc cam izolat, dar n-ar fi trebuit să-ţi scoţi hainele?

Angela izbucni în râs.

– Hai, ajută-mă. Ce zici, poţi s-o repari?

– Vespa ta? Draga mea, când e vorba de maşini sunt un caz disperat. Îmi place să le conduc, însă chestia cu uleiul o las pe seama mecanicilor.

– Perfect. Şi-atunci ce fac?

– S-ar putea să ai noroc. Ăsta trebuie să fie singurul Ferrari vechi cu un portbagaj ca lumea.

Cu oarecare efort, Nigel reuşi să ridice micul Vespa şi să îl vâre în portbagaj. Scuterul încăpu, dar fără ca portbagajul să se poată închide. Nigel îşi sacrifică cravata ca să fixeze capota.

– Aşa. Până acasă ţine. Ei, ce faci, vii cu mine?

– Desigur, salvatorul meu! exclamă Angela chicotind şi maşina porni în trombă.

Pe la mijlocul lunii iulie, baronul se adresa unui grup mult mai select de simpatizanţi. Tema prelegerii era „războiul spiritual". Giorgio ferecase toate uşile după ce lumea intrase în sala de bal. Şezând pe podium, baronul cita din predica Sfântul Bernard către ordinul de-abia înfiinţat al cavalerilor templieri:

> La luptă, dară, cu credinţă, cavaleri, şi înfruntaţi-i pe duşmanii crucii lui Hristos cu inimi de viteaz! Cavalerul lui Hristos, zic eu, poate lupta cu credinţă, poate muri cu şi mai multă credinţă, fiindcă îl slujeşte pe Hristos atunci când luptă şi se slujeşte pe sine atunci când cade în luptă. Dacă omoară un răufăcător, nu este un ucigaş de oameni, ci, de-mi este îngăduit, un ucigaş al răului.

Baronul îşi privi turma umilă şi repetă:

– „Dacă omoară un *răufăcător,* nu este un *ucigaş de oameni,* ci un *ucigaş al răului*". Gândiţi-vă la cel care a spus asta, Sfântul Bernard. El a făcut profeţii, a înfăptuit miracole, a alungat demoni, a scris multe cărţi, a distrus erezii, a înlăturat o schismă, a glorificat-o pe Fecioara Maria, a înfiinţat Ordinul Cavalerilor Templieri, a lansat o cruciadă, a condus concilii, a pus capăt unui pogrom, a consiliat papi, a îndeplinit toate misiunile primite, cu toate acestea nu s-a făli cu succesele lui şi mereu şi-a dorit să se întoarcă la chilia lui de la mănăstire... S-ar putea să vă întrebaţi cum a făcut toate astea. Şi cum de-au reuşit acei cruciaţi să elibereze Ierusalimul. Ei bine, au crezut că Dumnezeu este de partea lor. Noi însă am depăşit stadiul acestor

basme: nu a existat nici un zeu care să stea acolo sus, pe tronul lui, şi să dea putere favoriţilor lui. Oamenii aceia erau zei.

Un murmur de surpriză, sau de aprobare, se auzi dinspre auditoriu, iar vocea baronului deveni şi mai tainică:

– Poate că vă amintiţi una din zicalele mele preferate: *Est deus in nobis,* „în fiecare dintre noi e un zeu". Doar noi putem face să se adeverească acest lucru.

Auditoriul era vizibil impresionat pe măsură ce baronul îşi continua prelegerea. Spre final, baronul se opri să ia o înghiţitură de apă, apoi reluă:

– Din nefericire, există şi reversul acestei transformări în zeu. Săptămâna trecută am descris tehnica separării sufletului de corp, dar v-am interzis să o încercaţi. Pentru un motiv foarte întemeiat. Trebuie să ştiţi că în acea stare te poţi confrunta cu tot felul de entităţi. Care nu ar putea avea nici o legătură cu realitatea obiectivă, fapt ce pentru voi nu schimbă lucrurile cu nimic. Entităţile par la fel de reale ca acel care stă acum lângă voi. Şi sunt mult mai periculoase decât orice fiinţă umană. Dacă întâlniţi o astfel de entitate, misiunea voastră este să o dominaţi. Ceea ce necesită foarte multă stăpânire de sine, fiindcă entitatea se va folosi de toate tertipurile ca să vă domine *ea* pe voi. Să nu credeţi că veţi avea de a face cu zmei care scot flăcări pe nări sau demoni însetaţi de sânge. Pentru voi entitatea e foarte posibil să ia forma unei fiinţe umane pe care o veneraţi. Vă va aborda cu prietenie, drept care veţi fi tentaţi să vă încredeţi în ea şi să-i acceptaţi sfatul. *Să nu faceţi asta nici în ruptul capului!* Să nu credeţi nimic din ce vă spune şi încercaţi să o dominaţi, oricât de scandalos vi s-ar părea... În tradiţia zen există un îndemn bine cunoscut: „Dacă vă iese Buddha în drum, omorâţi-l". Da, aţi auzit bine: omorâţi-l pe Buddha, profanaţi-vă templele. Acesta nu e singurul sens al preceptului zen, e doar unul dintre ele.

Baronul îi aruncă o privire scurtă lui Giorgio care îl urmărea cu adoraţie. Ca şi discipolii lui.

– Dacă treceţi de această încercare cu brio, continuă baronul, entitatea va dispărea şi veţi simţi o uşurare imensă. Apoi veţi putea trece la următoarea etapă a transcendenţei. Dacă daţi greş, atenţie:

entitatea va pune stăpânire pe voi. Veţi simţi că vă cuprinde un somn adânc, fără griji, corpul vostru însă va rămâne treaz. Cu sufletul adormit, corpul vostru va fi la dispoziţia entităţii, care va face cu el tot ce doreşte. Vă puteţi imagina ororile care ar putea urma? Aceste entităţi îşi doresc cu ardoare un trup omenesc, iar scopul lor e de a se folosi de unul pentru o vreme. Da, numai pentru o vreme. Mai curând sau mai târziu vă veţi trezi, dar veţi fi neplăcut surprinşi de locul în care vă veţi afla şi de ceea ce a făcut corpul vostru în absenţa voastră... Dacă nu sunteţi pregătit să faceţi faţă unei asemenea încercări, renunţaţi la această cale a iniţierii.

Emanuele îşi luă foile şi coborî de pe podium. Nu aplaudă nimeni. Acesta nu era un spectacol ci un avertisment dintre cele mai solemne. Auditoriul părea nu numai convins, dar şi profund impresionat de cuvintele baronului. Giorgio desferecă uşile principale şi discipolii părăsiră în linişte sala de bal. După ce încăperea se goli, baronul îi spuse încet lui Giorgio:

– Ai văzut ce se întâmplă atunci când adevărul merge direct la inimă. Dar nu uita că tu, cu acel sfert de sânge nobil, eşti în avantaj faţă de aceşti tineri. Ei sunt bine intenţionaţi, dar nu pot auzi chemarea sângelui. Numai când acea chemare e prezentă poţi spera într-o iniţiere mai profundă.

– Da, domnule baron. Sper într-o astfel de iniţiere mai mult decât pot spune.

Un tânăr care rămăsese în urmă se întoarse spre baron. Ca mulţi dintre discipolii baronului, era ras în cap şi îmbrăcat în negru. Faţa lui trasă şi ochii înfundaţi în orbite, ca doi tăciuni aprinşi, parcă aţintiţi asupra unei privelişti îndepărtate şi fascinante, aveau ceva ascetic, aproape monahal.

– *Barone,* spuse el cu un accent vădit spaniol, pot să vă vorbesc în nume personal?

– Nu e nimic personal în doctrinele pe care încerc să vi le prezint, replică Emanuele. Dar spune-mi ce te preocupă.

– Mă simt ca o bombă care stă să explodeze, zise tânărul făcându-l pe baron să se încrunte. Iertaţi-mă, ştiu că *nu* se cade să spun aşa ceva, mai ales în zilele astea. Dar nu mi-e de-ajuns doar să vă

ascult. Trebuie să *acţionez*. Trebuie să *fac* ceva care să valideze ceea ce învăţ de la dumneavoastră.

Baronul îl privi scrutător, dar nu spuse nimic. Tânărul explică:

– Sunt gata să păşesc pe această cale şi nu mă tem de nici o entitate pe care aş putea să o întâlnesc. Mă simt destul de puternic ca să o domin. Însă n-o pot face doar pentru mine.

– De ce nu? Pentru cine ai face-o?

– Pentru întreaga lume!

Emanuele rămase tăcut, cântărindu-l din ochi. Patima spaniolului, aproape palpabilă, era singurul motiv pentru care nu-i întorsese spatele.

– Ca mulţi alţii din acest grup, continuă tânărul, sunt un catolic tradiţional şi nu văd nici o contradicţie între credinţa mea şi tradiţia ezoterică pe care o reprezentaţi. Faptul că Sfântul Bernard a întemeiat Ordinul Cavalerilor Templieri îmi întăreşte convingerea şi mai mult. Dar încă nu mi-am găsit *misiunea* şi ştiu că am una, poate de o importanţă capitală.

– Asta ar putea fi o iluzie periculoasă, spuse baronul, în sfârşit exprimându-şi o părere.

– N-o spun cu uşurătate. Dar mă supun unei autorităţi mai înalte. Plec la Santiago de Compostela. Mă voi ruga pentru ca Dumnezeu să-mi călăuzească paşii, acolo unde s-au rugat atâţia pelerini.

– S-ar putea să fie soluţia corectă. Am un respect profund pentru locurile sfinte ale Europei, ca şi pentru influenţele pe care acestea poate că încă le mai exercită. Credincios fiind, s-ar putea ca acolo să găseşti un sfat mai bun decât îţi pot da eu. Mergi în pace, cu binecuvântarea mea.

– Mulţumesc, *barone*.

Exultând, neobişnuit de roşu la faţă, baronul se îndreptă încet pe aleea străjuită de castani sălbatici care ducea spre parcare, urcă în Lancia lui şi se îndreptă spre cabana de vânătoare, unde îl aştepta Angela, aşa cum era stabilit.

Şevaletul era gol acum, iar vopselurile se întăriseră pe paletă; baronul renunţase la preludiile lui picturale în favoarea unui ritual, şi ceremonial, mai energic, cel al alchimiei sexuale.

Până acum acesta se desfăşurase ca într-un exerciţiu de tras cu arcul, cu încetinitorul. Ora de pregătire semăna cu îndoirea treptată a arcului până în punctul de tensiune maximă, până când eliberarea orgasmului îi purta voinţa spre ţinta pe care o păstrase, tot timpul, în imaginaţie. Astăzi, venind în întâmpinarea intenţiilor lui, Angela avea menstruaţie. Tânăra nu se arătă deranjată de schimbare, care era mult mai lipsită de emoţie decât de obicei. Comportamentul ei fu la fel de detaşat ca şi cel al unui somnambul.

Emanuele pătrunse în ea şi, după o vreme, ejaculă; aceasta era însă doar faza iniţială a ritualului. Următoarea necesita nişte contorsiuni care numai în cel mai bun caz puteau fi considerate stângace şi pe care Angela, aflată într-o stare normală, le-ar fi găsit de un comic grotesc, dacă nu ar fi fost direct implicată. Acum însă li se abandona cu graţia unei preotese, în timp ce baronul sorbea până la ultimul strop amestecul de fluide „solare" şi „lunare" din jurul vaginului, din vagin, de oriunde se scurgeau. În cele din urmă, Angela se acoperi cu o pătură şi adormi.

După ce îşi aranjă veşmântul ritualic, Emanuele se aşeză pe un scaun cu spătarul înalt, ca o statuie egipteană, cu mâinile pe genunchi, cu ochii deschişi, dar privind în interior. Îşi vizualiză stomacul ca pe un alambic alchimic în care se aflau *rubedo* şi *albedo*, mai precis doi dragoni, unul roşu şi unul alb. Sub el, în zona intestinelor, îşi imagină un foc. În timp ce vasul se încălzea, dragonii se suceau şi se învârteau, zgâriindu-se şi muşcându-se, iar sângele lor amestecat, roşu şi alb, clocotea şi se înspuma. Temperatura atinse un punct critic, ameninţând să sfărâme vasul – când baronul începuse să exerseze aşa ceva se şi întâmplase, de multe ori, făcându-l să vomite la nesfârşit. Apoi haosul se potoli, lăsând în urmă doar un nor argintiu, vag, brăzdat de fire aurii.

Digerând substanţele potenţatoare, Emanuele îşi trecu în revistă discipolii. Aceştia ar fi rămas surprinşi să vadă cât de clar îi putea vizualiza baronul, pe fiecare, şi ar fi fost şi mai surprinşi să ştie că acum, în imaginaţia lui, îi sodomiza unul câte unul.

Emanuele nu avea deloc înclinaţii homosexuale, dar ritualul îi cerea să sădească o mică sămânţă în ei, care avea să crească precum

un fetus sau, mai degrabă, un parazit, menit să le supună voinţa. Cu aceasta, ceremonialul luă sfârşit. Durase câteva ore. Angela se trezise, se aranjase cu o modestie monahală care nu i se potrivea deloc şi plecase cu Vespa ei. Emanuele, epuizat, dar triumfător, se pregăti de o noapte tihnită.

6

În cel mai solemn şi mai liniştit moment al liturghiei, explozia făcu să răsune întreaga catedrală. Mulţi dintre enoriaşi începură să ţipe; unii leşinară. Cei care îşi păstrară cumpătul se repeziră spre ieşire. Dar, în loc de fum de tămâie, din catedrală se învălătucea un fum negru, gros, şi erau numai trei uşi pentru cele câteva mii de credincioşi. Mulţimea intră în panică şi începu să alerge de colo-colo. Cei care cădeau în goana nebună spre ieşire erau călcaţi în picioare de ceilalţi.

Leo află despre atentatul cu bombă de la Santiago de Compostela, Spania, din buletinul de ştiri de la prânz. Se pare că bomba explodase lângă statuia lui Santiago Matamoros, Sfântul Iacob, Ucigător de Mauri. Leo îşi ţinu răsuflarea împreună cu lumea întreagă. Oare acesta era un nou San Petronio? Oare oamenii îşi pierduseră minţile? Ce urma?

Câteva ore mai târziu se dădu publicităţii o versiune mai detaliată a atentatului. Explozia nu fusese la fel de devastatoare precum cea din Bologna. Catedrala rămăsese în mare parte neatinsă, doar statuia barocă a Sfântul Iacob călare, trecând prin sabie un grup de mauri, fusese făcută bucăţele. Pierderile omeneşti încă nu erau clare. Mulţi enoriaşi fuseseră răniţi direct, de explozie; şi mai mulţi, deşi numărul lor exact încă nu se ştia, fuseseră răniţi şi ucişi în timp ce încercau să scape.

Repercusiunile la scară planetară ale acestui nou act de teroare erau enorme. Seara, trupeşul senator Rowlandson, îmbrăcat în inconfundabilul său costum cu vestă, apăru într-un talk-show, în

compania cardinalului de Baltimore, un cunoscut purtător de cuvânt al Papei. Cardinalul, la fel de corpolent în robele lui purpurii, sublinie că Papa de mult dorea scoaterea statuii din catedrală, din considerație pentru sensibilitățile musulmane, dar se opuseseră naționaliștii spanioli. Şi adăugă:

– Acum vedeți la ce duce o astfel de mândrie.

– Nu sunt deloc de acord cu această opinie, replică senatorul Rowlandson privind mai mult spre camera TV decât spre cardinal. Să vă explic. În Domul Stâncii din Ierusalim, unul dintre cele mai sfinte locuri ale islamului, există o inscripție care celebrează victoria lui Saladin asupra „politeiștilor" – o aluzie ofensatoare la adresa Sfintei Treimi. Dar nici un musulman nu a cerut să fie înlăturată de acolo pentru a cruța sensibilitățile creștine.

– Această comparație nu-şi are rostul, interveni cardinalul, crucea de aur jucându-i pe pântece.

– Lăsați-mă să termin... vă rog, Eminența Voastră, zise senatorul şi se întoarse din nou spre cameră. Istoria e istorie, nu se poate reface. Trebuie să trăim cu păcatele trecutului, şi ale noastre şi ale altora. Nu *puteți* avea un dialog deschis dacă te faci că nu vezi diferențele. Întotdeauna au existat dispute între creştini şi musulmani care țin de credință, de *fundamentele* ei.

– Nu, nu, spuse cardinalul repede. Tocmai că în privința fundamentelor credinței nu există nici o dispută.

– Dați-mi un exemplu.

Leo închise televizorul. Nu avea nevoie să asculte gâlceava teologică adaptată la nivelul telespectatorilor. Mai târziu regretă că nu urmărise discuția până la capăt. Se pare că, în final, senatorul făcuse o mutare surprinzătoare anunțându-şi candidatura în alegerile prezidențiale din anul următor. Aceasta era vestea care apăru pe prima pagină a ziarelor din Washington a doua zi dimineața.

În Europa reacțiile fură severe. În Spania, cele patru sute de locuri de cult islamice, de la moschei până la garaje, se simțiră amenințate, şi pe bună dreptate. În Santiago, un grup de tineri pătrunse într-un parc în care se construia o moschee şi dădu foc şantierului, avariind buldozerele şi macaralele înainte ca poliția să-i împrăştie

fără prea multă tragere de inimă. În privința autorilor atentatului oficialitățile nu aveau nici o îndoială, la fel ca și omul de rând. Zilele premergătoare sărbătorii din 25 iulie – Ziua Sfântul Apostol Iacob, protectorul spiritual al Spaniei – fuseseră la fel de pline ca întotdeauna, cu zeci de mii de pelerini, turiști tineri și bătrâni, studenți și vagabonzi care umpleau străzile înguste ale micului oraș medieval. Se credea că făptașul ascunsese bomba lângă statuie și fugise neobservat în haosul care se crease.

Lucrările la moscheea din Santiago fură suspendate pe o perioadă nedefinită, ca și în cazul altora, mai ales când se descoperi că toate moscheele spaniole fuseseră finanțate de Maroc și Arabia Saudită. Multe dintre ele, de fapt, aveau legături cu wahhabismul, o variantă puritană a islamului care este doctrina predominantă în Arabia Saudită. Potrivit directorului Institutului de Studiere a Conflictelor și a Acțiunilor Umanitare, „influența wahhabi este foarte periculoasă și constituie o amenințare teroristă cronică". Directorul făcuse această afirmație în fața Parlamentului spaniol, fiind chemat să vorbească de către guvern. Ambasadorul Arabiei Saudite în Spania fusese „invitat" de primul-ministru, dar „declinase" invitația și se întorsese în patrie, lăsând în suspensie relațiile diplomatice dintre cele două țări.

Europa Occidentală reacționă neașteptat de repede în același fel: întrerupse lucrările de construcție la toate moscheele. De data aceasta explicația oficială pentru o măsură atât de drastică fu extrem de clară: moscheele erau pepiniere pentru teroriști. Și asta nu era tot: planurile de a primi Turcia în Comunitatea Europeană, deja mult avansate în ciuda unei opoziții masive, fură și ele suspendate. Partidele naționaliste din fiecare țară lansară un nou slogan: „Integrați-vă sau plecați!"

Mulți dintre cei care își puteau permite să plece o făcură, slăbind și mai mult segmentul moderat din cadrul musulmanilor europeni.

Papa se arătă foarte întristat de toate aceste evenimente, dar rămase neclintit. Dumnezeu Atotputernicul îl va ajuta, și pe el și Europa. Făcu toate presiunile posibile pentru continuarea campaniei „Brațe deschise către toți credincioșii" prin care își riscase scaunul.

Guvernul turc, într-o încercare disperată de a ameliora relaţiile cu Europa, îl invită la Istanbul. Un gest fără precedent, ca şi ocazia în sine: Papa avea să ţină prima liturghie după cinci secole şi jumătate în Hagia Sofia, catedrala transformată în moschee şi apoi în muzeu. Deşi Papa îşi dădu silinţa să citească liturghia în turceşte, şi cât mai bine cu putinţă, cunoscătorii deslușiră unele schimbări semnificative în text.

În fiecare dimineaţă Leo mergea la Capela Dahlgren, în campus, unde se întâlnea cu membrii Celui De-al Treilea Ordin. Spuneau câteva rugăciuni împreună şi apoi îşi vedeau de treburile lor. În dimineaţa aceea de luni, în timp ce ieşeau din capelă, unul dintre ei, un profesor de studii religioase, îi propuse să meargă la bufetul facultăţii.

– Leo, spuse profesorul după ce se aşeză cu o cană de cafea în mână, ai auzit de liturghia ţinută de Papă la Sfânta Sofia? Papa fie a folosit o traducere foarte proastă, fie a experimentat o liturghie nouă, concepută special pentru fraţii noştri musulmani.

– Ce naiba a spus?

– Liturghia a fost aproape inconprehensibilă, aşa cum a ţinut-o el, dar cei care au urmărit-o cu atenţie spun că toate trimiterile la divinitatea lui Hristos au fost omise. Iar predica Papei a fost, desigur, despre tema lui preferată: unitate între fiii lui Avraam. A spus că, în ochii lui Dumnezeu, un musulman bun e un creştin bun.

– E clar că Dumnezeu are nevoie de o nouă pereche de ochelari! remarcă un al treilea profesor care li se alăturase între timp.

Leo izbucni în râs şi spuse:

– Sau poate ar fi mai bine ca Papa să nu mai creadă că e optometristul lui Dumnezeu.

Conversaţia lor nu merse mai departe de atât. La aproape doi kilometri de ei o altă conversaţie lua o turnură mult mai serioasă, în biroul senatorului Chris Rowlandson unde se afla nunţiul McGrath. Iezuitul uscăţiv, în costumul lui negru, bun la toate, şi gulerul clerical se deosebea radical de arhiepiscop, gândi senatorul. Mai mult ca sigur îl întrecea în inteligenţă şi, în ciuda noului său post, era foarte puţin probabil să fie o marionetă. Îl invită să ia loc într-un

fotoliu şi se aşează şi el de aceeaşi parte a biroului de mărimea unei mese de ping-pong.

– Profesore McGrath, ştiu că, în calitate de nunţiu papal nou ales trebuie să exprimaţi punctele de vedere ale şefului statului. Dar, între noi fie vorba, jurământul de credinţă vă obligă să renunţaţi la propriile puncte de vedere?

– Mă lupt cu această problemă încă de la numirea mea, replică iezuitul, candid, ezitând să continue.

– Şi? îl încurajă senatorul.

– Şi am ajuns la concluzia că am făcut jurământul către Dumnezeu, nu către Sfântul Părinte, răspunse nunţiul pe un ton diferit, mai dur. Conform aceluiaşi jurământ, sunt trimisul Sfântului Scaun, nu ambasadorul personal al Sanctităţii Sale. Atunci când conştiinţa îmi va spune că ceea ce face Papa e greşit, voi asculta glasul conştiinţei.

– Şi veţi demisiona? Asta fac de obicei ambasadorii nemulţumiţi.

Părintele McGrath schiţă un zâmbet şi rosti apăsând cuvintele:

– Nu neapărat. Voi putea face mai mult bine păstrându-mi poziţia, deci voi rămâne în funcţie, dacă nu voi fi revocat.

– Iertaţi-mă, părinte, dar e ca şi cum v-aţi pregăti de un joc dublu, zise senatorul pe un ton uşor agasant, de fapt bucuros că se adresează unui politician.

Iezuitul îşi ţuguie buzele.

– Eu, unul, nu aş folosi cuvintele acestea. Noi, iezuiţii, am fost deseori numiţi în posturi nesigure: nepopulare atât în ochii Vaticanului, cât şi în cei ai puterilor laice. Dar nu trebuie să uitaţi că suntem un ordin al războinicilor. Nu folosim arme, dar purtăm un război în această lume. Trăim – cum să vă spun? – într-un teritoriu ocupat.

– Ocupat de cine?

– De diavol, ca s-o spun pe şleau.

– Aha.

Afirmaţia nunţiului aducea prea mult cu cele făcute de unii dintre colegii lui din Dreapta Religioasă.

– Şi, uneori, trebuie să disimulăm, adăugă iezuitul. Acum, domnule senator, pot şi eu să vă pun o întrebare?

– Vă rog.

– Putem spera să faceţi din integrarea islamică unul din punctele forte ale campaniei prezidenţiale? Nu întreb din curiozitate, ci fiindcă aceasta este o chestiune foarte sensibilă pentru Sfântul Părinte şi probabil că voi fi prins la mijloc.

Senatorul răsuflă uşurat. Chestiunile sensibile erau la ordinea zilei pentru el.

– Bineînţeles. Dar integrarea islamică e doar jumătate din problemă. Cealaltă jumătate, mai importantă, e solidaritatea cu Europa. Trebuie să refacem punţile dintre noi şi cei care gândesc ca noi şi arată ca noi... După cum văd eu lucrurile, John – sper că nu te superi dacă îţi spun pe nume – în următorii douăzeci sau treizeci de ani ne vom confrunta cu două situaţii. A, Europa devine o tablă de şah multiculturală, dominată de tulburări sociale, declin economic şi ostilitate accentuată faţă de SUA. B, Europa se hotărăşte să joace cartea viitorului pe ceea ce i-a asigurat măreţia în trecut. În acest caz dăm mâna şi conlucrăm cu vechiul continent. Eu vreau un viitor al unităţii transatlantice, aşa cum am avut după Cel De-al Doilea Război Mondial.

Lui John i se păru că aude sloganurile stridente ale campaniei.

– Dar atunci ne-am unit împotriva pericolului comunist.

– Exact. Iar acum suntem uniţi împotriva pericolului islamic.

John nu putea nega asemănarea.

– Aş vrea să te întreb ceva, John. Ce efect crezi că va avea iniţiativa Papei, campania „Braţele deschise", asupra catolicilor americani?

– „Braţele deschise", în opinia mea, poate duce la o schismă de proporţii catastrofale. Adevăratele ei dimensiuni nu se pot anticipa. E suficient să spun că întreaga ideea a divinităţii lui Hristos ar putea fi „revizuită" pentru a face din creştinism o doctrină mai pe placul musulmanilor şi evreilor... Dar, dacă nu se va găsi nimeni să se opună, o vom face noi, iezuiţii, până la ultima suflare. Şi ne vom asigura că toţi catolicii vor afla ce se pune la cale. Rezistenţa catolicilor americani faţă de Vatican are o istorie îndelungată, în privinţa

măsurilor anticoncepționale etc., și, cu toate că nu au o educație teologică, cred că asta îi va face să se revolte.

– Crezi că n-o să le placă ce vor auzi?

– Depinde de felul în care veți pune problema. Cred că abordarea politică va fi mult mai eficientă decât cea teologică.

– Așadar, mai direct spus, dacă se înfurie pe Papă, catolicii, inclusiv un număr mare de hispanici, vor trece de partea mea?

– E foarte posibil.

În fiecare vară, spre sfârșitul lunii iulie, baronul Emanuele avea obiceiul să ofere un dineu. Anul acesta o rugase pe Orsina să-l organizeze și își invitase mai toți vecinii. Nepoata lui făcuse totul repede și cu bun-gust și, după numai o săptămână, douăzeci de invitați luau cina cu ei, în jurul unei mese din lemn de mahon, impunătoare, aduse din sufragerie sub cireș. Orsina angajase mai mult personal cu această ocazie, iar locul era luminat de sute de lumânări care se luptau cu o boare de vânt nu îndeajuns de puternică pentru a le stinge. Luna plină îi lumina și ea cu razele ei binevoitoare. Nigel adusese trei duzini de sticle cu Amarone declarând că era vinul lui preferat.

Baronul ședea în capul mesei, Orsina în dreapta lui, Angela în stânga. Ciclul lui de prelegeri se sfârșise cu câteva zile în urmă și acum părea secat de energie. Mintea însă îi era departe de a lâncezi. Își privea musafirii scrutător, judecându-i pe fiecare în parte. „Putregai nobil", își spuse el, degustând vinul pe îndelete.

Amarone se obține din struguri copți, uscați pe rogojini, fapt care le mărește concentrația de zahăr și arome. În funcție de vreme, vinul este influențat de „putregaiul nobil", o specie de ciupercă cenușie inofensivă în alte privințe. Ceea ce nu se putea spune despre invitații lui. Cel puțin, nu din punctul lui de vedere. Toți se luptau, știa el prea bine, să-și păstreze vilele sau palatele, toți se căzneau să urce pe scara socială a lumii burgheze lucrând în birouri obișnuite și chinuindu-se să supraviețuiască de pe o zi pe alta, cu neveste arțăgoase și copii obraznici. Oare strămoșii lor ar fi fost mândri de ei? Bineînțeles că nu. Pentru el toți erau o subspecie aflată în stare de

putrefacţie. „Putregaiul nobil" era epitaful perfect. Din fericire, nepoatele lui reprezentau excepţia de la regulă: Angela, pe care o cunoştea îndeaproape, şi Orsina, care era evident cea mai înzestrată dintre ele.

Petrecerea era foarte reuşită; Orsina o organizase excelent. Baronul se scuză înainte de desert şi se retrase în bibliotecă. Poate *Corriere della Sera* avea ceva mult mai interesant de oferit decât musafirii lui.

Emanuele îşi scoase ochelarii de citit. Tocmai studiase un articol semnat de ultimul colonel în viaţă al erei fasciste, despre atentatele cu bombă asupra bisericilor şi reacţia violentă a maselor. Desigur, bătrânul războinic (probabil că avea nouăzeci şi cinci de ani acum!) deplora violenţa ambelor tabere, dar anticipa o nouă solidaritate europeană ca „rezultat neaşteptat al acestei tragedii". Absolut fiecare eveniment de acest gen, scria el, va aduce Europa tot mai aproape de clipa deşteptării. Pe care trebuie să o aşteptăm cu nerăbdare.

Da, Europa dormea dusă, iar casa era plină de hoţi, gândi baronul. Privi pe fereastră gardurile lui de cimişir, statuile rococo, copacii venerabili luminaţi de lună. Se gândi la cealaltă casă a lui, Palazzo Riviera de pe Canal Grande, şi la generaţiile care îşi câştigaseră dreptul de a trăi cum se cuvine. Îşi aminti de ajunul nunţii, când tatăl lui îl iniţiase, ca fiu mai mare, în misterele familiei: „Riviera este una dintre cele mai vechi familii din Europa. Ne tragem din Gens Rivalis, vechi locuitori de pe malurile râului Adige. Din ei s-a născut un şir de eroi ale căror fapte au rămas în analele războiului şi ale păcii". Urmaseră mai multe exemple: „Dar moştenirea noastră înseamnă mai mult decât sângele. Noi suntem paznicii ereditari ai unor secrete străvechi. Noi ştim cum se fac eroii şi cum, după o moarte triumfală, omul poate ajunge nemuritor. Pe scutul nostru heraldic apare Arborele Vieţii. Noi ştim secretul acestui arbore şi al Paradisului din care omul a fost izgonit doar din cauza slăbiciunii lui. Noi ştim cum să hrănim arborele şi cum să facem ca Râul Vieţii să ţâşnească din rădăcinile lui. Prin această cunoaştere, Gens Rivalis au înflorit mereu şi mereu a dat eroi. Aceşti eroi sunt încă alături de noi. De la înălţimea lor olimpiană veghează asupra

noastră, aşteptând să-i salute pe cei care se dovedesc demni să li se alăture". Apoi tatăl lui îi dăduse cartea, *Lumea magică a eroilor:* „Ia cartea aceasta scrisă de strămoşul nostru Cesare della Riviera. Preţuieşte-o, studiaz-o, stăpâneşte-o. Este o carte încifrată, de neînţeles pentru omul obişnuit, dar, dacă o citeşti cum trebuie vei păşi pe căile tainice pe care alţi Riviera au păşit înaintea ta, atât în lumea aceasta cât şi în alte lumi. Repet: preţuieşte-o, studiaz-o, stăpâneşte-o şi vei găsi piatra ascunsă". Ultimele cuvinte fuseseră rostite în latină.

Nu li se supusese din toată inima? Existase vreun alt Riviera care să se dedice cu mai multă râvnă studiului acestei cărţi străvechi? Nici gând de aşa ceva. Găsise căile tainice, îndeplinise ritualurile care asigurau continuitatea neamului. Sau nu făcuse aşa ceva? Spre marea lui mâhnire, nu îndeplinise simplul ritual al reproducerii. „O sterilitate congenitală a lichidului seminal", constatase specialistul, după zece ani de căsnicie care nu reuşiseră să-i aducă un urmaş.

Cine îi va perpetua pe Gens după el? Ca şi în cazul altor mari dinastii, familia lui se micşorare până aproape de zero, sfârşind acum cu doar două tinere: Orsina şi Angela.

Gândurile sumbre ale lui Emanuele se întoarseră la Europa. Era nevoie de un impuls spiritual pentru a deştepta continentul, chiar unul la nivelul religiei populare. De bine, de rău, creştinismul devenise religia Europei, după ce se lepădase de balastul adus din Orientul Mijlociu. Fusese motorul spiritual al Sfântului Imperiu Roman, al Cavalerilor Templieri şi al altor ordine cavalereşti, al Tribunalelor Dragostei[1] în care s-au maturizat pictura, literatura şi muzica europeană. Şi întărise casta războinicilor prin cruciade.

---

[1] Alcătuite din 10-70 de femei, aceste tribunale neoficiale judecau cazurile unor îndrăgostiţi pornind de la legile nescrise ale dragostei. Existenţa lor e pusă sub semnul întrebării, fiind, se pare, doar nişte saloane literare sau întruniri mondene unde se citeau poezii, se dezbăteau chestiuni legate de dragoste sau se inventau modalităţi de a flirta cu cineva. (n.tr.)

Da. Sosise vremea unei noi cruciade, gândi baronul, dar păgânii nu mai erau dincolo de Marea Mediterană: erau chiar aici, băteau tare în uşă. Cum să dormi în astfel de momente?

Reflectând mai bine, Emanuele conchise că Europa avea nevoie mai curând de o *Reconquista,* care poate că şi începea în Spania – din nou. Sfântul Ignaţius Loyola, întemeietorul spaniol al Societăţii lui Isus, fusese războinic. Întrucât cruciadele se terminaseră, iar maurii fuseseră alungaţi din ţară, ambiţia lui era să-i convertească pe musulmani la creştinism.

„Foarte bine, cugetă baronul cu un zâmbet uscat. I-am putea recruta şi pe iezuiţi pentru Recucerire. N-ar fi prima oară când se opun Papei." Îi veni în minte americanul cu înclinaţii iezuite pe care îl găzduise recent – amicul Orsinei, profesorul Kavenaugh. Gândul îl făcu să izbucnească în râs. *Ăsta,* războinic? Râse din nou, din toată inima.

A doua zi, chiar după prânz, Giorgio îl anunţă că la vilă sosise un tânăr care dorea să-i vorbească.

– Îl cunoaştem?

– Da, domnule baron, a participat la câteva din prelegerile dumneavoastră.

– La care din ele, poţi să-ţi aminteşti? Cele ţinute cu uşile închise?

– Da, şi la unele din ele.

– Aha. Foarte bine, condu-l în bibliotecă. Am să-l întâlnesc acolo.

Felipe stătea în faţa lui, îngrijorat, scund şi uscăţiv. Tânărul spaniol, află baronul, se simţise obligat să-şi reia pelerinajul la Santiago de Compostela pe care îl întrerupsese ca să-i asculte prelegerile. Urmase drumul tradiţional, pe jos, dar se întorsese cu trenul imediat după atentat. În acest moment Emanuele anticipă o izbucnire necontrolată de sentimentalism şi îl chemă pe Giorgio. Era pe punctul de a-l expedia pe tânăr de acolo. Dar până ca secretarul să-şi facă apariţia, Felipe îl luă prin surprindere pe baron. Biblioteca se încărcă de electricitate în timp ce tânărul îşi spunea povestea.

– În clipa în care am intrat în suburbiile marocane mi-am dat seama care e misiunea mea. Închipuiţi-vă, domnule baron, o tabără islamică la periferia oraşului sacru!

Când, în sfârşit, apăru şi Giorgio, cu o singură privire autoritară baronul îi dădu de înţeles să părăsească încăperea.

– Era un parc acolo, adăugă Felipe, şi chiar în mijlocul lui se construia o moschee. Am aflat că politicienii din partea locului le oferiseră spaţiul imigranţilor în schimbul voturilor. Arăta ca o ciupercă albă, otrăvitoare, şi atunci mi-am dat seama că misiunea mea era să o distrug. Trebuie să mărturisesc că, în studenţie, eram un marxist convins şi împreună cu tovarăşii mei făceam tot felul de planuri cum să atacăm diferite obiective burgheze.

Baronul se încruntă, dar îl lăsă să continue.

– Furam piese ca să fabricăm bombe şi eram aproape gata de acţiune când inginerul din grupul nostru s-a speriat şi n-am mai făcut nimic. Dar n-am să uit niciodată antrenamentul la care ne-am supus, motivaţia pe care ne-am creat-o. Şi acum mi-am dat seama pentru ce mă pregătisem. Dar, acţionând de unul singur, nu puteam fabrica o bombă îndeajuns de mare ca să distrugă moscheea. După meditaţii îndelungate şi renunţarea la propria viaţă, dacă era nevoie, am primit un răspuns. Vă amintiţi, domnule baron, zicala pe care aţi folosit-o? „Dacă vă iese Buddha în drum, omorâţi-l." Am simţit că însuşi Sfântul Iacob îmi spune asta. Urma să-i ucid imaginea, doar imaginea, iar el avea să facă restul. Am planificat lucrurile în aşa fel, încât foarte puţine persoane să fie rănite şi l-am implorat pe Sfântul Iacob să aibă grijă să nu moară nimeni. Statuia lui avea să fie distrusă, era doar o statuie. Aşa aveam să-i trezim pe oameni, eu şi Sfântul Iacob, ca să ducă misiunea mai departe... Dar ştiţi ce s-a întâmplat: s-a creat panică şi au murit doisprezece creştini nevinovaţi. E-adevărat, misiunea a fost preluată de ceilalţi, dar mă simt vinovat pentru cei care au murit sau au fost răniţi din cauza mea, deşi nu aceasta mi-a fost intenţia. Şi nu mai suport. Trebuie să mă predau.

Felipe îl privi pe baron pe jumătate temător, pe jumătate sfidător, aşteptându-se ca acesta să ridice receptorul şi să cheme poliţia. Tânărul era pregătit de martiriu.

– Ceea ce am auzit, zise bătrânul cu un calm olimpian, a fost ca o şoaptă printre trestii. De fapt, cred că nici n-am auzit. Evident, ai acţionat dintr-un impuls care nu a fost al tău; erai surescitat, posedat, incapabil să gândeşti cu mintea ta. Prin urmare, nu poţi fi tras la răspundere. Acum ascultă cu atenţie şi urmează-mi sfatul: întoarce-te în Spania şi nu face nimic ieşit din comun. Stai la cutie, fii cât se poate de discret. E clar? Nu întreprinde nimic, ţine-ţi pornirile în frâu. Cu alte cuvinte: să nu spui nimic şi să nu faci nimic.

Felipe era uluit. Nu se aşteptase la aşa ceva. Pe neaşteptate, instinctul lui de conservare îşi făcu simţită prezenţa, lăsând loc recunoştinţei. Dar mai era ceva: tânărul îşi dădu seama de-abia acum cât de mult întinase idealul cavaleresc. Baronul fusese mărinimos, drept care hotărî să facă întocmai cum i se spusese. Se înclină în semn de rămas-bun şi părăsi încăperea cu pas săltat.

Mai târziu, singur în atelierul lui, Emanuele recapitulă în minte cuvintele lui Felipe, încântat. Oare activităţile mele magice sunt cele care au produs un eveniment atât de catalitic? La prima vedere nici un efort conştient nu ar fi putut realiza aşa ceva. Aceasta putea fi o ilustrare perfectă a teoriei haosului: picătura de ploaie care cădea pe aripa unui fluture şi astfel declanşa un potop. Dar baronul bineînţeles că nu credea în teoria haosului.

Nigel sări din taxiul acvatic pe docul Palatului Riviera.

– Nu prea m-am uitat bine la locul ăsta când ne-am căsătorit, îi zise el Orsinei. Dumnezeule, parc-ai fi într-o peşteră! Iarna trebuie să fie mare umezeală aici, nu glumă!

– Cam aşa ceva, răspunse Orsina. De aceea prefer să stau în Provence.

Servitorii apărură şi le luară repede geamantanele. Orsina îi salută:

– Salut, Bhaskar, salut, Soma. Ce vă mai fac copiii, tot în Delhi? Îi aduceţi aici cât de curând?

Bhaskar era scund şi serios, îmbrăcat într-o haină Nehru[1] aproape albă şi pantaloni strâmţi. Soma, într-un sari albastru-verzui, era o femeie atrăgătoare de peste treizeci de ani, durdulie şi gata să îndeplinească ordinele mormăite de Bhaskar în limba lor.

– Vai, doamnă, mulţumesc de întrebare, dar e foarte greu.

Orsina îi ascultă atentă engleza poticnită, dar respectuoasă.

– Biletele de avion şi îngrijirea a cinci copii sunt atât de scumpe, dar sperăm să-i aducem aici peste douăsprezece luni.

Nigel se uita la *androne,* coridorul aflat la nivelul canalului, care străbătea palatul de la un capăt la celălalt.

– Mă tem că va trebui să urlăm prin palatul ăsta. Mă înveţi şi pe mine cum se conduce o gondolă?

– Nu cred! Sunt prea vechi şi pline de găuri.

Servitorii dispăruseră pe scara lată, somptuoasă, şi Nigel se luă pe urmele lor.

– Ciudate mai sunt şi astea, remarcă el în timp ce trecea pe lângă statuile de bebeluşi înaripaţi care împodobeau balustradele. Uite la ăsta, îşi arată jucărica.

– O face pe Priap. Ţi-aduci aminte...

– A, da, tipul vânjos din grădina unchiului tău. Cum să-l uit?

Treptele urcau maiestuos spre sala de bal. Nigel privi în sus, la bolta pictată în culori sumbre.

– Asta chiar îmi amintesc, zise el şi coborî privirea spre podeaua acoperită cu parchet. Pun pariu că depăşeşte cu mult un teren de cricket.

Orsinei îi plăcea că Nigel îi spunea mereu ceva surprinzător şi aprecia că îşi păstra remarcile agreabile, excentrice, distrate chiar, numai pentru ea, faţă de colegii şi rivalii lui rezumându-se la atitudinea predominantă, aceea a unui tip care speculează orice, cu mare dibăcie.

– Trebuie să luăm prânzul, spuse ea. Poţi vedea restul casei mai târziu.

---

[1] Lungă până la şolduri şi cu guler înalt, preferată de Jawaharlal Nehru, prim-ministru al Indiei în anii 1947–1964. (n.tr.)

Merseră în sufragerie, care dădea spre Canal Grande, unde Bhaskar şi Soma puseseră masa. Orsina îi asigurase că, londonez fiind, Nigel se dădea în vânt după bucătăria indiană. În timp ce mâncau, Nigel transpira masiv, iar ea explica logistica vieţii moderne la palat.

– Chiar că urlăm pe aici, cum ai spus tu. Etajul trei îl folosim foarte rar şi asta numai pentru prietenii şi rudele noastre mai strânse la pungă care preferă să folosească aceeaşi baie decât să stea la hotel.

Lui Nigel îi plăcuse luxul de la Villa Riviera, cu Dumitru, Afina, Samanta şi chiar bătrâna Marianna gata să-i împlinească orice dorinţă. Acum însă nu mai era sigur că îi va plăcea să petreacă toată luna august în acest palat mohorât, cu un canal urât mirositor pe o parte şi cu cete de turişti pe cealaltă. Dar venise aici cu un scop la care nu putea renunţa aşa uşor: să înveţe cum trebuie limba Orsinei, chiar dacă avea să sufere pentru asta.

Şi nici nu renunţă, în fiecare zi de la nouă la patru. Apoi, ameţit de expresii italiene, cumpăra *Financial Times* şi *International Herald Tribune* pe care le citea într-o cafenea, vorbind din când în când la telefonul mobil. Urma o seară plăcută în compania Orsinei, cina la restaurant sau câte o petrecere la vilele din apropiere, pe malul Râului Brenta.

Telefonul sună în apartamentul lui Leo dis-de-dimineaţă. Leo îl lăsă să sune până se opri. Apoi sună din nou. „Sper că nu e ea", gândi el oprindu-se la un metru de telefon. „Am să-mi iau un telefon la care să apară numele apelantului..." În ultimele zile petrecuse mult timp consolând-o pe Sylvia. Chiar mersese cu ea la prima consultaţie cu un nou psihiatru. În timp ce şedeau în sala de aşteptare nu putu să nu observe cât de grasă şi de dizgraţioasă devenise, ca o pisică bătrână şi castrată. Analogia era extrem de dură, ştia asta, dar se potrivea cel mai bine. Şi când te gândeşti că la douăzeci de ani era de o frumuseţe răpitoare. Telefonul sună din nou; în cele din urmă Leo ridică receptorul.

– Alo? Leo? Tu eşti?

– Da!

Uşurarea şi surpriza îl lăsară fără cuvinte.

– Leo? Eşti acolo?

– Sunt aici. Ce plăcere să-ţi aud iar vocea, Orsina! Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc.

După câteva momente de stânjeneală se înfiripă o conversaţie. „Probabil că mi-a citit scrisoarea şi acum vrea să reînnoim legătura", gândi Leo, îndreptându-se cu telefonul spre un fotoliu confortabil, în timp ce ea gândea: „Probabil că se aştepta să fiu plină de pasiune după ce i-am citit scrisoarea, dar tonul meu nu făcut decât să arunce apă peste foc".

– Mă bucur să aud că totul e în ordine, zise Leo. Am avut o săptămână destul de proastă şi îmi prinde bine un telefon de la tine.

– Te referi la ce s-a întâmplat în Spania? Da, atentatul de la Santiago l-a dat peste cap pe unchiul. Acum se poartă chiar mai excentric decât de obicei. Oricum, eu şi Nigel stăm la palatul din Veneţia pentru o vreme. Acum ştii unde să mă găseşti, în caz că vrei să iei legătura cu mine.

– Cu siguranţă nu vreau să pierd legătura cu tine.

Încă o pauză stânjenitoare.

– Ce mai face Nigel? A cumpărat Ferrari-ul ăla?

– Bineînţeles, şi a mers numai cu el. Zice că a vrut să se bucure din plin de el înainte de a fi condamnat la un oraş fără străzi.

– Cine l-a condamnat la aşa ceva?

– A jurat să urmeze un curs intensiv de italiană de o lună de zile, drept care i-am găsit o şcoală în apropiere.

– O şcoală? Astea sunt pentru studenţi. De ce nu ia lecţii în particular?

– Zice că duce dorul vieţii boeme din şcoală.

Leo zâmbi închipuindu-şi cum Nigel le joacă feste unor studenţi asiatici de două ori mai tineri decât el.

– Iar tu ce faci în timp ce el învaţă verbele neregulate?

– Mă întâlnesc cu toate prietenele din liceu şi din facultate care locuiesc aici şi vreau să verific stadiul unui proiect de restaurare la care am ajutat şi eu... Şi vreau să studiez cartea aia, Leo. De data

asta chiar vreau. Refuz să-l las pe unchiul să creadă că o femeie nu poate face aşa ceva.

– Serios? Şi eu o studiez. Am cumpărat ediţia modernă în Roma şi am şi citit-o. Mi-a plăcut capitolul despre lumea plantelor. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva Emanuele apelează la magie – copacii ăia magnifici arată prea tineri!

Leo încercase să glumească, dar se arătă surprins de întrebarea ei.

– Prin urmare crezi în magie?

– Hm... Să zicem că am avut câteva experienţe, foarte puţine, care mă îndeamnă să cred în ea. De fapt, iezuiţii aveau un mare respect pentru magia naturală, cea care e înfăptuită prin înţelegerea mersului naturii, dar fără intervenţia spiritelor. Însă minunile pe care le considerau a face parte din magia naturală au fost însă demult depăşite de lucruri precum telefonul, filmul, computerul, astfel încât astăzi nu prea a mai rămas loc pentru ea.

– Şi eu am avut experienţe de genul ăsta, spuse Orsina şi ezită, apoi reveni pe un teren mai sigur. Leo, crezi că am putea studia împreună *Lumea magică*? Până la urmă asta m-a făcut să te caut, dar n-am reuşit să ne apucăm de lucru. Împreună poate i-am da de capăt.

O scuză pentru a comunica mereu cu Orsina! Lui Leo îi veni să sară în sus de bucurie, dar se controlă la timp.

– Cu mare plăcere, zise el.

– Excelent! Ştiu că avem versiuni diferite şi că trebuie să respect tabuul familiei, dar vezi dacă ediţia ta vorbeşte despre Peştera lui Mercur. E aproape de început, chiar după citatul din Orfeu.

– Am cartea la îndemână, spuse Leo îndreptându-se spre biroul lui plin de hârtii. Da, am dat şi eu de asta, în capitolul patru, aşa că putem porni de aici.

– Hai să-l studiem câteva zile. Nici nu ştii cât mă bucur că putem lucra împreună! Sper să nu te reţină de la celelalte proiecte.

„Ce bine joacă", gândi el. „Dumnezeu s-o binecuvânteze." Orsina ştia prea bine că pentru ea va amâna orice proiect. Aşadar, legătura lor avea să fie mai mult sau mai puţin profesională. Dar ferească Dumnezeu să propună o colaborare prin e-mail.

– Nici o grijă, celălalt colaborator al meu face mai toată treaba vara asta. Sper să putem comunica prin telefon. E mult mai subtil decât e-mailul, zise el.

– Nici mie nu-mi place e-mailul şi chiar speram să nu propui aşa ceva.

Deci era stabilit. Orsina se reîntorcea în viaţa lui! Şi avea nevoie de el. Leo nu mai fusese atât de emoţionat de ani de zile. Da, Orsina era măritată, îşi aminti el, dar numai la auzul vocii ei viaţa părea mai plină de promisiuni. Trebuia să mulţumească *Lumii magice* pentru această bucurie neaşteptată. În consecinţă, se aşeză la masă, şi puse cartea lângă farfurie şi începu cu începutul.

Peste o oră îşi dădu seama că luase cina fără să ştie ce mănâncă. Îşi făcu un ibric de cafea, apoi se întinse pe o sofa, la lumina unei singure veioze. Îi atrăsese în mod deosebit atenţia o criptogramă de care nu putea trece. Ce naiba însemna? Era legată de cuvântul „Tartar". Acesta, scria Cesare, nu se referea la tartrul obişnuit care se cristalizează în vechile butoaie de vin, nici la Tartar, o altă denumire a Infernului, ci la magicul Tartar care „îşi are locul în miezul întunecat al Pământului nostru pur, în care arde focul continuu şi ocult al naturii". Înţelesul lui adevărat, scria mai departe alchimistul exasperant, este dezvăluit în manieră cabalistică de expresia ***Terrae ARdor TArdans RVtilantia Sidera***. Leo o traduse astfel: „căldura pământului care împiedică stelele lucitoare". Ca să-i clarifice înţelesul, poate că trebuia să se concentreze pe această imagine.

Şi cât de elocventă era! Cele cinci cuvinte latineşti deschideau brusc o lume a semnificaţiilor şi imaginilor în care teama se împletea cu veneraţia. Desigur, pământul atinge temperatura maximă în centrul lui, ocupat de o masă de fier incandescent. Leo se gândi la paradoxul unei substanţe de un alb orbitor din care lumina nu putea să scape. Văzu cu ochiul minţii culorile gradate ale straturilor pământului, de la alb la galben, portocaliu, roşu-închis, apoi negrul-cafeniu al scoarţei planetei. Şi prin toate acestea răzbate o căldură ca din inima unei fiinţe. „Da, îşi zise el, pământul e o fiinţă care mănâncă, bea, respiră, de aceea se poate trăi pe el." Dar sufletul, despre care Leo credea încă din copilărie că e ceva alb şi ascuns în

el, este invizibil precum inima pământului. Stelele, dimpotrivă, emană culoarea albă de la suprafaţă. Oare sunt suflete vizibile? Oare cum ajunge lumina lor la noi? Şi ce înseamnă că e oprită de căldura pământului?

Ca un vânător care urmăreşte o căprioară albă prin pădure, mintea lui Leo sări de la o analogie la alta. Curând încetă să le mai verbalizeze, conducându-şi stăpânul numai prin imagini, apoi prin culori de o semnificaţie inexprimabilă. Adevărurile de dincolo de cuvinte păreau gata să se dezvăluie când brusc îl trecu un fior pe şira spinării şi deschise ochii. Auzise cât se poate de limpede deschizându-se uşa dormitorului din spatele lui. „Trebuie să fie unul din motani", îi spuse raţiunea. Se ridică în picioare. Chiar şi lumina difuză a veiozei îl făcea să clipească în timp ce traversa camera de zi ca să-l întâmpine pe motan. Angela apăru în faţa lui, goală-goluţă.

Leo se opri, înmărmurit, cu gura căscată, cu inima bătându-i nebuneşte. Angela părea ciudat de rece, departe de blonda plină de vioiciune care îi vrăjea pe toţi. Faţa ei era lipsită de expresie. Tânăra îi făcu semn să o urmeze pe uşa deschisă.

Când trecu pragul nu pătrunse în dormitorul lui atât de familiar, cu patul de o singură persoană, acoperit de cuvertura veche, cu crucifixul şi ursuleţul din copilărie. Se trezi plutind în spaţiul interstelar, trupul perfect al Angelei plutind lângă el, reflectând lumina miilor de stele, care îi transforma părul pubian într-o blăniţă de argint şi îi alunga culoarea de pe sâni. Frumuseţea ei nu putea fi exprimată în cuvinte şi Leo simţi cum creşte dorinţa în el; dar se temea, nu, ştia că, dacă o atingea, îi va îngheţa şi sufletul. Era alcătuită din raze de lună, o Diana virgină, vânătoriţa de cerbi şi de bărbaţi.

Se mişcau repede, cu o viteză atemporală prin spaţiul lipsit de aer. Angela îl privi în ochi, o eternitate i se păru lui. Apoi spuse:

– Nu-i aşa că nu-ţi place de mine?

Leo protestă indignat, dar ea îl întrerupse:

– Caut-o pe sora mea.

Aceeaşi voce uniformă şi Leo simţi un alt val de emoţie, în acelaşi timp cald şi disperat, ca o membrană purpurie care alungă

toate celelalte simțuri. După trecerea valului lumina stelară se întoarse, dar Angela nu mai era acolo.

Îl condusese până la marginea unui abis. Leo nu rezistă și privi în jos însă lumina stelelor nu ajungea până la fund, poate că abisul nici nu avea așa ceva. Se simți atras spre el, nu ca un alpinist căruia îi alunecă piciorul și se prăbușește într-o crevasă, ci ca un scafandru care încearcă să atingă fundul mării. Sau fundul mării se înalță ca să ajungă la el, așa cum abisul fără fund părea să se ridice spre Leo. Stelele păliră și se stinseră, rămânând doar noaptea, tăcerea și o senzație de căldură care se localiză treptat în stomacul lui Leo. Pentru prima oară în ceea ce părea a fi o veșnicie făcu deliberat o mișcare și astfel își dădu seama unde se afla.

Era întins în pat, cu fața în sus, cu picioarele atârnând la podea. Ridică un braț și simți un motan – nu, ambii motani – pe stomacul lui. În rest îl lua cu frig și era întuneric beznă. Ciudat, fiindcă nu stinsese veioza când se ridicase de pe sofa. Bâjbâi cu mâna de-a lungul patului până dădu de veioză și apăsă pe comutator. Nu se întâmplă nimic. Se ridică în picioare și se îndreptă cu pași șovăitori spre comutatorul de lângă ușă; din nou fără folos. „Probabil că e o cădere de curent", gândi el, încercând să-și păstreze cumpătul, și încă una serioasă, fiindcă afară nu se vedea nici o lumină.

Întregul Washington era cuprins de întuneric, fapt care îl mai liniști. Poate că a avut loc un atac terorist, dar, în cazul ăsta, s-ar fi auzit sirenele ambulanțelor, ale mașinilor poliției sau ale pompierilor. Nu, n-avea ce face: va trebui să aștepte până în zori și, fiindcă îi era așa de frig, se vârî sub pătură. În timp ce se acoperea bine, sperând să adoarmă cât mai repede, auzi zgomotele cunoscute ale dimineții răzbătând de afară. Se ridică din nou și se apropie încet de fereastră, trăgând pe pipăite draperiile. Lumea era trează de-a binelea, Leo însă, treaz sau visând, era înconjurat de beznă. Copleșit de teama de necunoscut, se lăsă să cadă pe podea, tremurând de frig și șoptind:

– O să treacă, o să treacă...

7

Sacristanul se trezea devreme în fiecare dimineaţă, aşteptând cu neràbdare să facă drumul până la catedrală cu cheile vechi, de fier, atârnate de cingătoare, şi să deschidă uşile. Un bătrân smerit şi pios, care se născuse în Chartres şi îşi dedicase viaţa bisericii, nu încetase niciodată să se minuneze de frumuseţea şi puterea ei spirituală. Cunoştea chipul sever, dar iubitor al lui Hristos de deasupra intrării mai bine decât pe al lui; şi putea spune pe de rost numele şi semnificaţiile celorlalte o sută de statui de pe portalul triplu. Dar în această zi de august el *alerga, dinspre* catedrală direct la secţia de poliţie.

Trebuie să fi fost vreo cinzeci de ani de când nu mai alergase aşa. Neputând să-şi tragă răsuflarea, nu le putu spune jandarmilor ce avea de spus. Arătă doar spre catedrală, înspăimântat. Jandarmii îl recunoscură şi doi dintre ei o porniră în fugă într-acolo.

Se adunase multă lume, atât pelerini cât şi oameni din partea locului. Toţi erau îngrijoraţi şi agitaţi.

– Faceţi loc, faceţi loc! strigau jandarmii.

În cele din urmă ajunseră la portalul central. Pe uşile masive, încuiate, stătea scris cu vopsea stacojie: „Prindeţi-i şi daţi-i morţii oriunde îi găsiţi, omorâţi-i oriunde îi găsiţi, nimiciţi-i pe duşmanii islamului fără milă".

Unul dintre jandarmi îşi copie fraza în carneţel, apoi amândoi se întoarseră la secţie, hotărâţi să-l anunţe numaidecât pe primar.

Primarul din Chartres, de-abia trezit din somn, se dezmetici brusc la auzul veştii transmise de şeful poliţiei. Catolic convins, se

arătă nu numai ofensat de sacrilegiu, ci şi alarmat. După atentatele din San Petronio şi Santiago, ştia că acesta nu era un incident minor. Îi spuse şefului poliţiei să evacueze zona din jurul catedralei şi să nu deschidă biserica până la noi ordine. Apoi îşi trezi secretara şi-i spuse să-i facă legătura cu însuşi preşedintele ţării, în Paris.

– *Monsieur le Président?* se minună secretara.

Auzise bine? Da. Primarul era sigur? Da.

Curând după Preşedintele Franţei, vestea ajunse şi la urechile presei; apoi Franţa şi lumea întreagă află că uşile măreţei catedrale fuseseră întinate cu un pasaj din Coran.

Incidentul din Chartres era numai începutul. În săptămânile următoare aproape în fiecare zi se anunţă pângărirea altui lăcaş sfânt. Ca şi talibanii fanatici care distruseseră sculpturile budiste din Afganistan, făptaşii găseau o mare plăcere în decapitarea statuilor şi distrugerea picturilor de deasupra altarelor. Franţa nu mai fusese martora unor asemenea scene de vandalism de la Revoluţie, mai întâi în Chartres, apoi în Sainte-Chapelle din Paris, unde vitralii nepreţuite fuseseră făcute ţăndări; superba biserică a pelerinilor din Vezelay, unde statuia solemnă a lui Hristos fusese împroşcată cu bălegar; şi, poate cel mai grav dintre toate, îngerul zâmbitor din Catedrala din Reims, al cărui cap dispăruse fără urmă. În Italia, Spania, Austria şi Germania catolică se înregistrară incidente similare.

Vaticanul îşi dădu toată silinţa să le minimalizeze; mai ales că nimeni nu fusese rănit. Clerul din locurile respective primi ordin să nu răspundă solicitărilor presei, iar directorii canalelor TV, ai posturilor de radio şi ai ziarelor primiră telefoane discrete. Dar încercarea se dovedi inutilă. Pentru presă asta era exact ce îşi dorea: scenele de vandalism şi revolta martorilor creşteau ratingu, iar redactorii se întreceau în a-şi freca mâinile de bucurie. Se făceau presiuni mari asupra comunităţilor musulmane ca să nu-i mai protejeze pe făptaşi, iar dezminţirile lor furioase nu făceau decât să înrăutăţească situaţia.

– Domnule profesor, am veşti bune.

Leo zâmbi, nerăbdător să le audă.

– Ochiul *per se* este intact; reactivitatea pupilelor este normală; nu există nici un fel de opacitate a corneei; fără modificări ale cristalinului de tip cataractă; fără opacificarea corpului vitros; nervul optic are culoarea normală, iar câmpul vizual se încadrează în parametri normali. Pe scurt: totul pare a fi în ordine.

Oftalmologul, un ins dolofan trecut de şaizeci de ani, cu ochelari cu lentile groase, vorbea pe un ton foarte persuasiv.

– Acum pot să răsuflu uşurat, domnule doctor, spuse Leo, zdruncinat după o zi întreagă petrecută la Centrul de Oftalmologie din Georgetown, făcând analiză după analiză. Dar, dacă totul e în ordine, cum explicaţi ce s-a întâmplat?

Stând neajutorat pe podeaua camerei de zi, incapabil să vadă ceva, Leo aşteptase ore în şir. În cele din urmă orbecăise până la telefon şi formase 911. Ambulanţa îl dusese direct la spitalul din Georgetown. În timp ce aştepta sosirea oftalmologului, vederea îi revenise, încet, şovăitor la început. Într-o stare de agitaţie amestecată cu speranţă, imaginile din faţa ochilor deveniseră mai întâi nişte umbre pentru ca în final să prindă contur, limpezindu-se. La vederea asistentei doctorului, o femeie ştearsă, între două vârste, Leo simţi o bucurie nemaipomenită. În clipa în care oftalmologul începu să-i examineze ochii, vederea păru să-i revină la normal. Cuvintele doctorului însă îl puseră pe gânduri.

– Domnule profesor, trebuie să mai cercetăm. Orbirea temporară este un fenomen rar. Ar putea fi simptomul altei boli. Dar, înainte de a ajunge până acolo, trebuie să mai faceţi nişte analize.

Ca profesor la Universitatea Georgetown, Leo se bucura de un tratament preferenţial. I se făcură două tomografii, una cu substanţă de contrast şi una fără.

Leo avusese o senzaţie de claustrofobie în tomograf, tot timpul fiind tentat să apese pe butonul de alarmă pe care i-l arătase tehnicianul „pentru orice eventualitate". Acum încă mai era ameţit. Şi foarte îngrijorat. Nu numai de întunericul care îl înconjurase ore întregi, ci, în primul rând, de apariţia Angelei. Voia să dea de rostul ei, dar descoperi că nu se putea concentra deloc. Tot ce putea face era să-şi păstreze calmul şi să nu rateze analiza.

În cele din urmă tehnicianul îi dădu doctorului rezultatele şi acesta se consultă cu colegii lui. Nici unul nu le consideră ieşite din limitele normalului.

Creierul nu era afectat în nici un fel; nu avusese nici o hemoragie; nu era nici urmă de cheaguri de sânge. Oftalmologul, uşurat şi contrariat, hotărî să facă un RMN cu gadolinium.

Din nou senzaţia de claustrofobie în tub, de data aceasta marcată de bătăile sacadate ale inimii. Şi din nou Leo reuşi să se controleze.

Rezultatele RMN-ului nu erau nici ele ieşite din comun.

Seara târziu oftalmologul îl chemă pe Leo în cabinetul lui. Cu dosarul deschis pe birou, îi spuse:

– Nu v-am găsit nimic la ochi, domnule profesor. Ceea ce, desigur, este o veste bună. Dar trebuie să aflăm ce anume v-a provocat această stare. Prin urmare vă recomand câteva lucruri. Mai întâi de toate, să fiţi ţinut sub observaţie. Vreau să vă controlez vederea în fiecare săptămână timp de o lună sau două, un examen oftalmologic normal. Aţi spus că rămâneţi în oraş, deci nu vă va fi peste mână. Între timp, n-aveţi voie să conduceţi maşina – nu trebuie să fiţi la volan dacă vi se întâmplă din nou. Şi...

Doctorul ezită.

– Altceva, domnule doctor? întrebă Leo, răsuflând uşurat că nu are nimic la ochi.

Era însă la fel de îngrijorat. „Ce se întîmplase cu el?"

– Cred că am să vă trimit la un coleg de-al meu, domnul doctor Elander.

– Tot oftalmolog? Pentru ce? Am încredere în diagnosticul dumneavoastră, domnule doctor.

– O a doua opinie nu strică. Am să-i spun secretarei să aranjeze o programare. Am să-l rog să se uite peste dosarul dumneavoastră înainte de a vă întâlni. Este unul dintre cei mai buni neurooftalmologi din ţară.

Ritmul de viaţă obişnuit al familiei MacPherson fu întrerupt la sfârşitul celei de-a două săptămâni când Orsina ridică receptorul şi auzi vocea lui Emanuele.

– Vin la voi duminică. E împotriva principiilor mele să pun piciorul în Veneţia în plin sezon turistic, dar trebuie să rezolv o problemă urgentă. N-am să vă deranjez, nici pe tine, nici pe Nigel, dar aş vrea să-mi acorzi o oră ca să discutăm nişte chestiuni de familie.

Nigel găsi de cuviinţă că ar fi mai bine să-l evite, vila fiind cel mai bun refugiu.

– Asta n-ar arăta că ţi-e antipatic? Nu crezi că ar fi prea evident? întrebă Orsina.

– Absolut deloc, draga mea. Ce înseamnă să-ţi fie simpatic sau antipatic cineva? Cred că a te face plăcut e o artă. N-ar fi rău ca unchiul tău să mai studieze problema. Partea bună e că am să-ţi aduc câteva sticle de Amarone, vinul ăla divin, şi am să-ţi salut şi sora.

Zis şi făcut. Orsina îşi aşteptă unchiul plină de nelinişte. Atmosfera din *palazzo* era apăsătoare. Părea să întruchipeze atât educaţia rigidă pe care o primise de la părinţi, cât şi obsesia pe care o avea Emanuele faţă de aristocraţie şi tradiţiile familiei. Anul petrecut în America fusese ca o gură de aer proaspăt şi de atunci recursese la alte modalităţi de a-şi trăi viaţa, mai puţin marcate de trecut.

Ca să-şi uite gândurile negre, se concentră pe renovarea apartamentului lui Nigel din Kensington, răsfoind broşurile şi cercetând eşantioanele trimise de specialistul în decoraţiuni interioare. Absorbită de numărul mare de ţesături şi tapeturi, tresări la auzul soneriei care anunţa sosirea unchiului. Coborî treptele în fugă şi îl întâmpină cu un sărut neconvenţional pe ambii obraji, dar simţi imediat că îl îngrijorează ceva.

La ora stabilită, Emanuele şi Orsina se aşezară faţă în faţă, fiecare pe câte o sofa, în salon. Baronul vorbi pe un ton oficial:

– Draga mea Orsina, ai audiat câteva dintre prelegerile mele şi poate că, prin analogie, ţi-ai făcut o idee despre filosofia mea despre viaţă.

Orsina înclină din cap respectuoasă, ceea ce păru a fi reacţia aşteptată. Emanuele continuă:

– Această filosofie are multe dimensiuni dar tu, ca femeie, nu le-ai putea împărtăși pe toate. Dar ai sânge de Riviera și, odată cu el, și o *obligație*. Ai douăzeci și opt de ani și, dacă ai muri mâine, nimic din ce-ai făcut până acum n-ar merita să fie pomenit. A sosit vremea să te maturizezi și să vezi ce responsabilități ai.

Deși atitudinea lui arogantă și paternalistă o obosea, Orsina gândi ușurată: „Vrea să ne zorească, pe mine și pe Nigel, să facem copii, iar eu am să-i spun că nu-i treaba lui." Dar nu aceasta era intenția baronului.

– Tu și sora ta sunteți acum singurii moștenitori ai Gens Riviera în forma sa naturală. Incapacitatea mea fizică e de vină, altfel acum aș spune toate astea fiului meu mai mare...

Emanuele se opri și, preț de o clipă, Orsina crezu că va izbucni în lacrimi. Baronul însă continuă:

– Dar asta e soarta. Știi că te-am îndemnat să acorzi o atenție deosebită cărții *Lumea magică a eroilor* pe care ți-am dat-o înainte de nuntă, cum i se dă celui mai mare Riviera legitim. Și totuși, până acum sora ta, care nu trebuie să o citească sub nici un motiv, s-a arătat mai interesată de ea!

Baronul ridicase vocea și acum îi aruncă o privire atât de rece, încât Orsina simți un fior pe șira spinării.

– Da, reluă el, am surprins-o pe Angela uitându-se prin exemplarul sacrosanct, în atelierul meu. Știa că așa ceva este absolut interzis, și totuși a îndrăznit. Ce pot să spun? *Ar fi trebuit să se ferească.*

Orsina era uluită. Acum vocea unchiului ei suna amenințător, chiar răzbunător.

– Dar tu, tu care ai acest privilegiu, cum de nu *arzi* de nerăbdare să-i afli secretele?

Orsina nu-și văzuse niciodată unchiul atât de livid, și nici nu se așteptase să-i fie frică de el. Regreta că Nigel nu era acolo, cu ea.

– Probabil că te întrebi care e semnificația cărții, continuă unchiul, după ce se calmase printr-un efort de voință. Ca orice alt tratat serios de magie, e aplicabil la mai multe niveluri. Mai întâi e magia naturală, cea mai nobilă formă a ei fiind arta regală a

alchimiei. Bineînţeles, nu mă aştept ca tu să-ţi amenajezi un laborator de alchimie, aşa cum am făcut eu în tinereţe, dar aceasta este una dintre aplicaţiile posibile. Cartea oferă instrucţiuni practice sub vălul alegoriilor şi simbolurilor... Alchimia mai are un înţeles, care însă se aplică numai în cazul bărbatului. Anatomia şi mentalitatea femeii nu sunt adaptate la practica alchimiei sexuale, aşa că trec peste asta. Poate spre mulţumirea ta?

Emanuele puse întrebarea cu o jumătate de zâmbet. Ascultând cu atenţie, Orsina se simţi cuprinsă de teamă. Era prima dată când unchiul ei îi vorbea despre preocupările lui ezoterice. Conceptul de „alchimie sexuală" auzit din gura lui nu făcea decât să o neliniştească şi mai mult. Dar dacă îi stimula puţin înclinaţia pentru prelegeri poate că îl mai potolea.

– Nu, te rog nu trece peste asta. Vreau să înţeleg tot, spuse ea.

– N-ai cum să înţelegi *tot,* draga mea copilă, zise el, întorcându-se cu faţa spre fereastră de parcă s-ar fi adresat unui auditoriu de afară.

Baronul continuă, folosindu-şi memoria că să citeze din *Lumea magică a eroilor:*

> Cel ce ştie cum să se folosească de vasul femeii aprinde focul tainic, care zboară ca o săgeată oriunde îşi doreşte el. Astfel înfăptuieşte unele lucruri despre care puţini ar crede că sunt posibile.

– De aceea nu ţi le voi descrie, spuse Emanuele înfierbântându-se. O altă formă de magie este celestă.

> Dar cel ce foloseşte magia celestă stăpâneşte forţele invizibile care vin de pe alte planete şi le sileşte să-i împlinească dorinţele. Le aplică regnului vegetal, celui animal şi acelor oameni care sunt puţin mai buni decât plantele şi animalele.

– Aceasta este magia care a susţinut marile, durabilele civilizaţii ale trecutului. Nu lua în seamă ce scriu istoricii, unul mai idiot decât celălalt, în cărţile lor absurde. În vremurile noastre masele s-au

degradat într-atât de mult, încât este absolut inutil să încerci să le faci mai bune. E de ajuns să folosești această magie în beneficiul puținelor familii care merită. Te invit să te gândești la asta... Există un tip de magie superior celorlalte, care acționează în lumea inteligențelor imateriale, adăugă el, ridicând privirea și ascunzându-și ochii, ca la un gând venit mai târziu.

> Acolo își împlinește țelul eroul, dincolo de timpul și spațiul pământesc. Distruge tot ce e uman în el și devine aceeași substanță din care e alcătuit și Soarele, da, aproape un zeu. Pentru un astfel de om moartea e doar o întâmplare care nu are nici o semnificație pentru adevărata lui natură.

Baronul se opri și o privi pe Orsina drept în ochi.

– Dar aici mă voi opri fiindcă aceste lucruri trebuie să le descoperi singură. Vreme de secole celui mai mare dintre băieții Riviera i s-a încredințat o carte care e cheia descoperirii lor. Alții pot citi cartea, în versiunea ei *extrem* de diluată și incompletă, dar nu vor da de broasca în care se potrivește cheia. Pe aceasta numai noi o știm.

Tirada păru că se sfârșise, dar Orsina nu avea de gând să o accepte cu tradiționala pasivitate feminină. Îi întoarse privirea, stăpânindu-și furia care creștea în ea. Rosti cu voce tremurată:

– Mulțumesc că mi-a spus toate astea, unchiule. Am auzit tot ce trebuia să aud.

Orsina se ridică de pe sofa și se îndreptă spre ușă. Apoi se răsuci pe călcâie și izbucni:

– La ce naiba folosește cheia, dacă nu poți găsi blestemata aia de broască?

Urmă o tăcere prelungă. Apoi baronul adoptă un ton mai prietenos.

– Mai stai puțin, draga mea. Știi Camera lui Mercur?

– Da, magazia fără ferestre. N-am avut niciodată habar de ce i se spune așa.

– Încăperea e împodobită cu o friză care arată cum Mercur fură vitele lui Apollo şi le ascunde într-o peşteră. *Aceea* este broasca, iar cartea e *clavis magna,* marea cheie.

Emanuele îi lăsă timp să-i digere cuvintele şi se apropie de ea. Orsina se făcu mică, temându-se de o nouă îmbrăţişare.

– Oricum, trebuie să ai şi asta, zise el scoţând un plic din buzunar. Trebuie să ştii ce au realizat iluştrii noştri strămoşi după ce au metabolizat *Lumea magică a eroilor.* Este mai mult o schiţă, dar suficientă, pe moment. Imediat după ce ai citit-o, *distruge-o.* Ne-am înţeles?

Orsina încuviinţă din cap, se întoarse şi părăsi încăperea. Se opri în dormitor ca să-şi ia poşeta, vârând plicul în ea, apoi ieşi în grabă pe uşa de serviciu. Simţea că nu mai suportă să stea în palat cât timp era unchiul ei acolo.

Îşi puse ochelarii de soare, se îndreptă spre Canal Grande şi se urcă pe un *vaporetto,* strecurându-se printre turişti spre puntea din spate. Apa spulberată de elicii şi boarea de vânt alungau căldura lipicioasă. Când vaporaşul opri la San Marco, majoritatea turiştilor coborâră şi astfel găsi o bancă pe care să stea. Drumul continuă pe lângă insulă, spre Fondamenta Nuove, unde Orsina coborî şi îşi cumpără o îngheţată. Văzu un vas cu aburi, masiv, care se pregătea de plecare şi fără să stea pe gânduri alergă spre pasarelă.

– O clipă, doamnă. Trebuie să vă controlez poşeta, zise paznicul înarmat.

Orsina se conformă acestei ultime măsuri de securitate cu o privire glacială. Ajunsă la bord, se opri la proră, aplecându-se peste balustradă şi bucurându-se de vântul care îi juca prin păr, în timp ce vaporul prindea viteză în drum spre insulele din depărtare. Se opri la San Michele, la Murano, unde din nou majoritatea turiştilor coborâră ca să viziteze atelierele sticlarilor, la Burano, cu casele lui zugrăvite în culori ţipătoare şi, în sfârşit, la Torcello.

Orsina o porni pe aleea de pietriş care ducea la catedrala din Torcello, cea mai veche aşezare din laguna veneţiană. Intră în clădirea venerabilă, atât de răcoroasă şi de diferită ca atmosferă de Palazzo Riviera. Ştia, desigur, impresionantul mozaic al Judecăţii

de Apoi, dar imaginile izbăvirii şi ale osândei veşnice erau prea medievale ca să i se pară reale. După ce stătu pe un scaun câteva minute se hotărî să urce în turn.

Ajunse în vârf, de-abia trăgându-şi suflarea din cauza scării abrupte, dar încântată de vântul mai puternic şi de priveliştea oferită de mica insulă. Aici, spre deosebire de alte locuri, nu bântuia nici una din fantomele vajnicilor ei strămoşi. Acum putea, în sfârşit, să deschidă scrisoarea unchiului.

Scoase din plic o singură foaie de hârtie, cu un text bătut la maşină pe ambele părţi:

O foarte scurtă prezentare a modului în care unii membri ai familiei Riviera s-au folosit de puterile magice la care au ajuns în urma studiului de o viaţă a cărţii *Il mondo magico de gli heroi*.

Primul despre care ştim este autorul cărţii, Cesare della Riviera. Dar, ca să înţelegi cât de mare i-a fost îndrăzneala, trebuie să-ţi amintesc de atmosfera care domnea în Europa la vremea publicării cărţii, în 1603. În pofida arderii pe rug a lui Giordano Bruno în 1600 şi a întemniţării lui Campanella de către Inchiziţie, Cesare della Riviera a convins Sfântul Oficiu să publice ediţia prescurtată (nimeni în afara familiei nu auzise de ediţia dinastică) într-un moment în care unii cardinali ai bisericii intenţionau să-l aresteze şi să-l judece pentru erezie. Aprobarea oficială le-a tăiat tot elanul. Cesare urmărea şi un alt scop: să arate celorlalte familii nobile care cochetau cu magia că era doar un fanfaron şi, prin urmare, cât se poate de inofensiv. Cartea lui promitea totul şi nu oferea nimic! Lui Cesare îi convenea ca lumea să-l creadă un şarlatan şi să-l lase în pace.

Spre sfârşitul secolului al XVII-lea a trăit Anastasio della Riviera, cel care a înălţat vila. Şi-a folosit puterea ca să achiziţioneze cât mai multe proprietăţi şi să-i convingă pe cămătari şi pe constructori să acţioneze mai curând în interesul lui decât într-al lor. Multe dintre proprietăţile pe care încă le deţinem i se datorează.

Apoi a existat eroul nostru militar, generalul Giuliano della Riviera, care a luptat cu prinţul Eugene de Savoia. A ştiut ca nimeni altul să şi-i supună pe cei din jur, chiar şi caii, printre altele, şi să facă exact la fel: să-i convingă să acţioneze în interesul lui riscându-şi viaţa. Regimentul pe care îl comanda era cunoscut pentru ferocitatea şi neînfricarea lui.

Paolo, fratele lui geamăn, a studiat şi el cartea, dar a luat-o pe un alt drum. În tinereţe şi-a pierdut soţia şi primul copil, drept care s-a hotărât să renunţe la viaţa de familie şi să devină misionar. A plecat în Mexic, la început cu un grup de iezuiţi, pentru ca mai târziu să întemeieze de unul singur o comunitate de băştinaşi pe care îi convertise. Aş spune că acesta este un alt exemplu de convingere a oamenilor de a acţiona împotriva interesului lor. Băştinaşii au înălţat un adevărat oraş în mijlocul junglei impenetrabile, pe care Paolo l-a condus ca un rege neîncoronat; curând, succesul lui în convertirea mexicanilor a atras invidia superiorilor. Drept care Paolo a fost chemat în Italia şi, în drum spre casă, a murit, se pare de friguri. Oraşul şi toţi locuitorii lui s-au pierdut în junglă.

Mai încoace, bunicul meu a fost cel care a studiat cartea. Ştii că a fost politician. Dar nu ştii că a avut o carieră lungă şi fără pată. A fost membru al Parlamentului şi a susţinut promulgarea câtorva proiecte de legi sub regele Umberto. Iniţial, toate aceste proiecte au întâmpinat rezistenţă, unele chiar în mod vehement; şi totuşi, bunicul meu a reuşit să obţină ratificarea lor. Datorită aceleiaşi puteri: ştia cum să influenţeze gândurile oamenilor.

În ceea ce mă priveşte, încă n-a sosit momentul să ştii cum m-am folosit şi cum mă folosesc de această putere. Dar ceea ce trebuie să ştii e că a sosit momentul ca *tu* să-ţi însuşeşti magia cărţii. Începe studiul ei chiar acum – şi arde foaia asta de hârtie imediat.

Ca un făcut, clopotul se porni să bată. Era la doar câţiva metri de Orsina, drept care tânăra resimţi din plin zgomotul şi şocul. Părea un semn şi o poruncă ce nu puteau fi nesocotite. Când sunetul se stinse, Orsina scoase o cutie de chibrituri din poşetă şi, ţinând scrisoarea pavăză împotriva vântului, îi dădu foc. Când flăcările i se apropiară

de degete, o lăsă să cadă şi să plutească o clipă, apoi o privi cum se preface în scrum. Coborî încet, copleşită de emoţii amestecate: veneraţie, teamă şi – de ce să nu recunoască? – o curiozitate morbidă. *Lumea magică a eroilor* era, fără îndoială, doar un subterfugiu. Nu mai avea rost să amâne. Dar de unde să înceapă sau, mai degrabă, cum să înceapă? Se urcă din nou pe vasul cu aburi, se opri să ia cina pe insula Burano şi ajunse la palat pe la miezul nopţii.

A doua zi, Orsina încă mai dormea când Nigel se întoarse de la vilă.

– Am dat nas în nas cu Emanuele, spuse el. Mi-a adresat un zâmbet rece ca un sfârc de vrăjitoare. Am lăsat Ferrari-ul în Mestre, cu vinul în portbagaj, îl aduce Bhaskar cu şalupa.

– Ai văzut-o pe Angela?

– A, era foarte bine dispusă, ţi-a transmis salutări... Trebuie să mă duc la ore. Am pierdut deja una.

Singură în palat, Orsina simţi cum îi revine senzaţia de apăsare. Se întrebă de ce Leo nu dăduse nici un semn de viaţă: trecuse ceva timp de când îi propusese să studieze împreună *Lumea magică*. Să se fi înflăcărat doar pe moment, răzgândindu-se apoi, în favoarea unui proiect mai interesant? Tocmai voia să-şi sune o prietenă ca să-i propună să ia prânzul împreună când telefonul i-o luă înainte.

– Leo? Tu eşti? Cât e ora acolo?

– Patru dimineaţa, dar n-am somn.

– Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc. Ce mai face Angela?

– Bine, probabil că face turul vilelor, ca de obicei. Şi eu care credeam că ţi-e dor de *mine!*

Urmă o tăcere stânjenitoare. Dacă totul era în regulă cu Angela, nu mai avea nici un rost să o bată la cap pe Orsina cu viziunea lui.

– Mă scuzi, spuse el. A vorbit profesorul din mine. Mi-am adus aminte că o ajuţi pe Angela să-şi găsească un loc de cazare la universitatea aceea din Anglia. Asta e tot. Dar, spune-mi, te rog, tu cum o mai duci?

– Bine, dar m-am cam plictisit să stau singură în palatul ăsta, Nigel e plecat mai toată ziua. N-am altceva de făcut decât să citesc *Lumea magică!*

– Şi eu m-am apucat s-o citesc. De fapt, o citesc cu cea mai mare atenţie, zise Leo precaut.

Orsina riscă o întrebare, dacă tot adusese subiectul în discuţie.

– Leo, ai ajuns la partea despre Peştera lui Mercur?

Aceasta era broasca, îi spusese unchiul ei, iar cartea era cheia.

– Da, replică Leo, la fel de îndatoritor ca întotdeauna. De fapt, am citit capitolul de mai multe ori. După ce ţi-am spus despre asta, m-am gândit că această Peşteră ar putea fi sinele, conştiinţa individului. Cesare pare să spună că „Mercur" înseamnă *totul,* ceea ce la început mi s-a părut foarte bizar. Dar s-ar putea să însemne că întreaga experienţă poate fi recreată în imaginaţie.

– Da, în ediţia mea autorul mai spune ceva: Mercur este vehiculul care prin care sufletul coboară din cer în trup. Ceea ce se leagă cu ideea că întregul univers e prezent în noi, macrocosmosul în microcosmos. Ştii, unchiul a început să-mi vorbească despre lucrurile astea. Ieri mi-a vorbit aproape ca de la bărbat la bărbat! Mi-a dat câteva indicii despre carte şi despre cât de importantă este ea pentru familia Riviera. Mai mult nu-ţi pot spune.

– Aş vrea să fie mai universală decât atât. Există vreo speranţă ca şi un umil Kavenaugh să afle mai mult despre ea?

– Vai, Leo! Există şi o aristocraţie a spiritului. Dar îl cunoşti pe unchiul şi îi cunoşti şi şovinismul. Nimeni nu poate fi mai bun decât noi. Oricum, după atâta timp mi-a dat şi mie un indiciu concret. Există o încăpere în palat care chiar se numeşte Peştera lui Mercur. Este o magazie fără ferestre în care am intrat foarte rar. Acum însă mi-am pus în gând s-o cercetez bine.

– Da, da, neapărat. Şi uită-te după – cum le zice în carte? – pigmei, gnomi, vulcani, salamandre şi alţi monştri care se ascund prin peşteră.

– Să ştii că am s-o fac!

În după-amiaza aceea, Orsina se înarmă cu o lanternă masivă şi intră în magazie. Izbucni în râs când fasciculul de lumină căzu pe un

comutator. Desigur, întregul *palazzo* fusese electrificat, nu puteau lăsa pe dinafară singura încăpere fără ferestre. Aprinse lumina şi zări mai multe scaune, mese pe suport şi o scară pe rotile pe care o văzuse când era folosită la schimbatul becurilor. Era destul loc ca să se mişte în voie. Pereţii zugrăviţi în negru erau netezi şi golaşi şi nu mai exista o altă intrare.

Exista, totuşi, o cornişă lată, apoi o friză pictată, mai sus de nivelul capului. Ca şi în alte încăperi, era pe jumătate pictată şi pe jumătate modelată în ipsos, astfel încât unele dintre figuri ieşeau în afară. Timpul şi fumul întunecaseră friza, făcând-o greu de deslușit. Cu ajutorul lanternei, Orsina distinse unele detalii care îi aduseră aminte de mituri greceşti îndrăgite. Bineînţeles: erau poveştile despre Hermes, sau despre Mercur pentru romani. O cireadă de vite pe care un copilaş o mâna într-o peşteră, erau probabil vitele pe care Hermes le furase de la Apollo. În scena naşterii probabil că era Maia, care îl năştea pe Mercur în peştera de pe Muntele Cyllene. Pe al treilea perete Mercur crescuse şi îi dădea lira lui Apollo în schimbul toiagului aurit. Iar pe peretele dinspre est, faţă în faţă cu uşa, erau două scene pe care Orsina nu şi le amintea: Mercur încuia uşa peşterii şi aceeaşi figură nudă, acum aproape desprinsă din perete, se înalţa spre Jupiter, aşezat pe tronul de pe tavan.

„Probabil că înseamnă ceva, gândi Orsina, ar trebui să recitesc miturile." Poate ar fi bine să-l întrebe pe Leo; cunoştea mitologia greco-romană ca pe propriul buzunar. Dar asta mai putea aştepta; dacă tot se afla în peşteră, de ce să nu se folosească de scară? Nu-i fu greu să o aşeze în poziţia de lucru. Se urcă pe platformă, la vreo doi metri de podea, ajungând cu faţa la nivelul frizei, şi începu să se deplaseze pe lângă pereţi.

Când se opri în dreptul peretelui dinspre est şocul o făcu să se clatine, aproape să-şi piardă echilibrul. Peştera lui Mercur, care părea neagră şi golaşă de dedesubt, conţinea un pătrat distinct, în relief. Mai mult de atât, avea şi o gaură de cheie.

„Cartea este cheia", spusese Emanuele. Orsina coborî cu grijă de pe scară şi reveni în salon, unde discutase despre carte cu Leo. Cum să găseşti o cheie adevărată într-o carte alegorică? Neputând să

păstreze descoperirea pentru ea, ridică din nou receptorul şi formă numărul lui Leo. Suna ocupat. Formă din nou numărul, iar şi iar, timp de zece minute. Când, în sfârşit, Leo răspunse, Orsina abia se abţinu să nu-l certe că vorbise atâta la telefon cu altcineva – cine şi ce era mai important pentru el decât ea?

Leo ascultă cu uimire descrierea încăperii negre. Când Orsina îi puse aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi ea, se gândi câteva clipe.

– Cartea nu menţionează şi o cheie? Sunt aproape sigur că da. Lasă-mă să verific. Sună-mă puţin mai încolo.

Peste cincisprezece minute vorbeau din nou.

– Da, spuse Leo, e aici, în capitolul dinaintea „Peşterii lui Mercur". Jupiter i-a dat lui Mercur multe comori pentru ca acesta să le dea mai departe oamenilor, însă Mercur le-a încuiat în peştera lui şi a zburat înapoi în cer, luând şi cheia cu el. Orsina, cred că trebuie să te uiţi mai atent la Mercur, când zboară. Da?

– Ai răbdare să mă uit chiar acum, Leo? Am să iau telefonul cu mine.

Un minut mai târziu era din nou în Peşteră, sus pe scară.

– Am ajuns, zise ea la telefon. Dar Mercur este deasupra capului meu. Să-l luminez cu lanterna... Dumnezeule, are o cheie în mână! E la mai bine de un metru de mine, însă sunt deja în vârful scării. Trebuie să pun ceva sub picioare.

– Nu te aventura, Orsina, te rog! Ai să cazi. Du-te şi ia o măturâ sau ceva cu un cârlig. Orsina!

8

Leo auzi un trosnet şi telefonul din mâna lui rămase mut. Disperat, formă din nou numărul Orsinei, dar o voce metalică îi spuse că acesta era inactiv şi îl sfătui să încerce mai târziu.

Întinzându-se prea mult, Orsina îşi pierduse echilibrul, scăpase telefonul din mână şi căzuse peste grămada de scaune pliante, de pe care alunecase la podea. Nu se rănise prea rău, dar era şocată, atât de dezvăluirile unchiului, cât şi de propria descoperire făcută din întâmplare. Şchiopătă până la baie, îşi examină juliturile şi vânătăile, apoi îşi umplu un pahar de tărie – acel minunat leac universal ale cărui avantaje Nigel i le demonstra mereu – şi se aşeză ca să gândească mai bine.

Tocmai se pregătea să-i telefoneze lui Leo de pe fix când soţul ei se întoarse, vesel ca de obicei. Ceva, nu ştia exact ce, n-o lăsa să-i spună despre Peştera lui Mercur. Pentru prima dată de când era căsătorită îl minţi, spunându-i că alunecase în timp ce încerca să ia dintr-un dulap înalt nişte fotografii de când era mică. Nigel o consolă şi se oferi să i le aducă el.

– Nu, mulţumesc, până la urmă am reuşit să le iau, spuse ea şi scoase câteva fotografii dintr-un sertar al mesei de toaletă ca să i le arate.

De ce făcea asta? Îl mintea pe Nigel şi apoi se străduia să-şi întărească minciuna?

Soţul ei fu atât de atent cu ea toată seara, încât nu găsi nici o ocazie ca să-i telefoneze lui Leo. De-abia după ce Nigel se duse la culcare reuşi să se furişeze până la telefon.

Leo îşi imaginase cele mai îngrozitoare scenarii, exagerate şi de neputinţa lui de a o salva şi proteja. Când îi auzi vocea simţi că *ea* era salvatoarea lui şi nu invers. Orsina îi spuse ce se întâmplase şi că nu păţise nimic.

– Dar nu mai încerc până nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Apropo, lui Nigel nu i-am spus nimic.

– N-ar trebui să încerci de una singură, zise el, regretând imediat că astfel se invita, indirect, la Palazzo Riviera.

Orsina spuse fără ezitare:

– Aş putea aştepta până ne faci o vizită în Veneţia. Până atunci poate înţelegem cartea mai bine, ca să fim pregătiţi pentru ce se află dincolo de uşa aia.

Îşi urară noapte bună, dar mai zăboviră la telefon, vorbind vrute şi nevrute.

În următoarele zile discutară despre progresele făcute în înţelegerea cărţii. Sau, mai curând, despre absenţa progreselor. Leo cunoaştea în amănunt mitologia greco-romană, ca şi scrierile marilor sfinţi. Acestea aveau un rol important în carte. Înţelegea limba perfect, până la nuanţele ei baroce. Şi totuşi, se arăta neputincios în faţa multor pasaje. Autorul, conchise el, pur şi simplu aparţinea altei lumi, nu numai din punct de vedere istoric ci şi cultural şi filosofic. Aşadar, ca să pătrundă toate sensurile cărţii poate că trebuia să pătrundă mintea lui Cesare, ceea ce însemna ca mai întâi să se documenteze în privinţa alchimiei.

Dar alchimia nu se predă la universitate. Ca să nu se umple de ridicol în faţa colegilor vorbindu-le despre noua lui preocupare, Leo hotărî să meargă din nou la Biblioteca Congresului.

Hanna nu mai purta ochelari, ci lentile de contact şi se întrebă dacă profesorul va sesiza schimbarea. Leo nu o sesiză. „Se gândeşte la altceva", îşi zise ea puţin dezamăgită, în timp ce profesorul o anunţa ce doreşte. Rămase surprinsă de interesul lui neaşteptat faţă de cărţile ezoterice. Îl privi scrutător şi spuse:

– Poate că ar trebui să începi cu C.G. Jung. Am citit câteva din cărţile lui. S-a simţit foarte atras de alchimie, dacă-ţi poţi închipui.

Dar a avut o pregătire ştiinţifică tradiţională şi se pare că abordarea lui este cât se poate de echilibrată.

– Echilibrată?

Adjectivul îi rămase în gât lui Leo în timp ce înainta cu greu prin cărţile lui Jung: *Psihologie şi alchimie*, *Studii de alchimie* şi *Mysterium Conjunctionis*. Pentru mintea lui lucidă, de iezuit, alchimia nu avea nimic echilibrat, chiar şi atunci când era explicată de Jung. Zile întregi citi cu atenţie cărţile groase, plonjând într-un univers al metaforelor stranii şi simbolurilor excentrice. Sare, mercur şi sulf; *Nigredo*, *Albedo* şi *Rubedo;* coagulare, sublimare şi condensare; comuniuni chimice şi asocieri mistice; alambicul; Hermes, Afrodita şi Hermafroditul; semnături, semne şi sigilii dintre cele mai ciudate; oul filosofal şi matricea; regi şi regine, sori şi luni, etc. Oare nebunia avea şi ea logica ei? se întrebă el când sfârşi de citit. Sau alchimiştii, în frunte cu Cesare della Riviera şi chiar Jung, se îmbătau cu apă rece sau, mai rău, erau pur şi simplu nebuni?

Răsfoind o biografie, Leo află că şi Jung avusese viziuni şi, în consecinţă, fusese cât pe-aci să-şi piardă minţile. După viziunea pe care o avusese şi orbirea care urmase, Leo era îndreptăţit să creadă că toată treaba asta era produsul secundar al unei afecţiuni mentale. În plus, Jung recunoştea fără rezerve că multe dintre noţiunile lui proveneau de la pacienţi schizofrenici sau aflaţi la limita psihopatiei.

Cărţile citite de Leo erau ilustrate cu desene făcute de alchimiştii înşişi şi de bolnavi mintali. Imaginile aveau acea atmosferă stranie şi glacială pe care o întâlnise în viziunea lui. Cel mai bine ar fi fost ca *Lumea magică a eroilor* să fie lăsată în plata ei, chiar şi în versiunea incompletă, conchise el. Dar acum era prea târziu, avea o obligaţie faţă de Orsina să încerce să-i dea de cap – cu toate riscurile, mai ales pentru ea. Trebuia să o împiedice să dea de bucluc. După ce se familiariză cu imaginile şi simbolurile folosite de alchimişti, se duse acasă şi reciti *Lumea magică,* făcând adnotări.

– Am încercat să dau de rostul acestor substanţe filosofale, îi spuse Leo Orsinei în timpul uneia dintre convorbirile lor telefonice clandestine.

Încercau din nou să descifreze cartea, comparându-şi însemnările.

– Să luăm *Vino*, de exemplu, zise el. Ar putea fi un alt nume pentru oul magic. Ce bine ar fi dacă autorul n-ar mai folosi atâtea cuvinte pentru acelaşi lucru, nu face decât să te inducă în eroare! Oricum, substanţa asta apare în culorile perfecte ale vinului alb şi roşu. Este extrasă din strugurele magic şi îi ia ceva timp până se transformă în vinul obişnuit; la fel ca acesta, face spumă, fierbe şi se limpezeşte, datorită focului intern şi invizibil. Este perfectă atunci când devine aurie şi argintie. Apoi cartea spune că numele ei vine de la *Vis*, latinescul pentru forţă sau energie, fiindcă toată energia magică este înmagazinată în ea.

– Iar restul numelui vine de la una din expresiile cabalistice, ***VIs NUMerorum***, energia numerelor, fiindcă această magie depinde de număr, adăugă Orsina, care ajunsese la aceeaşi concluzie. Cred că descrie un proces interior, opera a două forţe opuse.

– Aurul şi argintul corespund soarelui şi lunii. Energia solară şi cea lunară. Să fie oare gândirea şi simţirea? Trebuie să le amesteci ca să creezi o formă nouă de energie, magică. Ce părere ai?

– Sigur, de ce nu? Ca şi cum gândirea solară ar fi dirijată şi masculină, dar e nevoie de componenta feminină a emoţiei ca să o stârnească.

– Poate... zise Leo, schimbând tonul. Orsina, nu ai senzaţia că mergem pe alături? Am început să înţeleg scrierile lui Jung, dar mă tem că numai cu ele nu ajungem nicăieri. Ar putea fi un aspect al alchimiei, un fel de pre-psihanaliză. Dar cartea noastră se referă la magia autentică, nu?

– Jung n-a fost şi puţin magician?

– Aşa încearcă să ne convingă unul dintre biografi dar...

Orsina închisese telefonul. Poate că Nigel sosise acasă. Situaţia devenea absurdă, gândi Leo notându-şi ce voia să-i spună cu proxima ocazie.

– Următoarea substanţă este oţetul, *acetum*, îi spuse Leo Orsinei a doua zi. Mi-aduc aminte că ăsta a fost unul dintre primele lucruri despre care am discutat, când am spus că *Lumea magică* trebuie să fie un manual pentru proaspăt căsătoriţi.

– Eu, una, am renunţat la ideea asta.

– Şi eu. Autorul spune că acest *acetum* este făcut din vin prin „magie mecanică", prin alungarea spiritelor lui. Apoi dă un indiciu: *acetum* vine de la ***A CAElo TotUM***, „totul din cer". Cu alte cuvinte, încă mai conţine spirite din ceruri, iar Cesare consideră că puterea lui e „mare şi fără egal". Asta e o apreciere extraordinară. Mă întreb dacă nu cumva este vorba de o stare interioară mai intensă.

Orsina era numai urechi, îşi dădu seama Leo, încântat că reuşea să-i aţâţe curiozitatea atât de mult.

– Mai încolo spune ceva frumos, continuă el. Oţetul produce separarea aurului şi argintului magic, transformându-l pe ultimul într-o apă colorată precum cel mai fin azur sau smarald, iar aurul în mici . olzi aurii. Aceasta este soluţia magică, baza şi cheia pietrei filosofale a eroismului.

Văzând că Orsina nu spune nimic, Leo zise:

– Dacă ar fi să meditezi atât de intens, mă întreb dacă asta ai vedea cu ochiul minţii.

– Nu cred că vom şti vreodată dacă nu vom încerca. Ceea ce mă cam sperie.

– Îmi ascunzi ceva, Orsina? întrebă Leo, adăugând în sinea lui: „Nu sunt eu confidentul ideal?"

– Bineînţeles, Leo!

La care întrebare răspundea? Îi citea gândurile?

– Îţi dai seama, continuă ea, că tu nu ai ediţia *secretă* a cărţii.

„A, asta era!" îşi zise el în gând. „Sigur."

– De ce? întrebă el. Este Cartea interzisă chiar *atât* de diferită?

– Nu ştiu ce să spun. Unchiul mi-a spus nişte lucruri aproape incredibile despre strămoşii noştri. În urmă cu câţiva ani nici nu le-aş fi crezut. Sau poate că da. Uneori, când eram mică, aveam... Dar să lăsăm asta, zise Orsina şi Leo anticipă o schimbare în starea ei de spirit, una dintre trăsăturile care îi plăceau atât demult la ea, chiar dacă nu voia să recunoască. Oricum, continuă să-ţi faci temele. Şi fii cuminte. Noapte bună, dragul meu.

Leo închise, repetând ultimile două cuvinte, încercând să redea intonaţia exactă.

Cu electrozii lipiţi de cap, Leo făcuse testul PVE, testul potenţialelor evocate vizuale. Dr. Elander, neurooftalmologul, suferise de poliomielită, căci şedea gârbovit într-un scaun cu rotile, puţin la trup, cu o faţă ca de pasăre şi o coamă de păr alb. Leo aşteptase cu frică această consultaţie fiindcă până acum se ferise să spună adevărul. Primele controale oftalmologice confirmaseră că ochii lui erau sănătoşi; trebuia totuşi găsită cauza orbirii temporare. Dr. Elander îi explicase că scopul testului PVE este să stabilească dacă nervul optic e capabil să transmită informaţii creierului. Acum medicul verifica rezultatele chiar în faţa lui Leo. Neurooftalmologul avea în spate ani lungi de cercetări atât în spitale, cât şi în secţiile de psihiatrie. Era fascinat de viziuni, halucinaţii şi imaginaţie, şi de legăturile dintre ele.

– Nu văd nimic ieşit din comun, domnule profesor, spuse dr. Elander într-un târziu.

– Asta e bine, nu?

– Da, e bine.

– Perfect, zise Leo răsuflând uşurat. Sunteţi bun să-mi scoateţi electrozii?

– Încă nu. Lăsaţi-i acolo. Să mai încercăm ceva. Următorul test se numeşte ERG, adică electroretinogramă. Analizează celulele retiniene, un grup de celule pigmentate. Aveţi răbdare, nu durează mult.

Leo îşi dădu seama că transpiră şi că inima îi bate cu putere în timp ce dr. Elander şi asistentul lui, un tânăr slab, foarte serios, umblau în spatele unei maşinării complexe. Mişcările doctorului erau precise, studiate, rezultatul a ani şi ani de practică. Această observaţie ar fi trebuit să-l liniştească pe Leo, şi totuşi îl exaspera ceva. Poate că nu mai voia să afle ce anume îi provocase orbirea; poate că trebuia să fie mulţumit că nu se întâmplase din nou şi să nu mai facă nici un fel de analize. Doar nu-şi închipuise că n-o să mai poată vedea! Ce-i trecea prin cap? Îşi aminti în detaliu viziunea în care apăruse Angela, goală, ademenitoare; apoi abisul;

apoi întunericul impenetrabil care i se ridicase de pe ochi de-abia după câteva ore, la spital.

– Destul de bine, zise dr. Elander şi îl rugă pe asistent să-i scoată electrozii.

Metodic şi fără să scoată un cuvânt, medicul se concentră asupra rezultatelor. După câteva minute interminabile spuse:

– Domnule profesor, nici rezultatele acestui test nu sunt anormale.

Apoi îl sfredeli cu privirea. Leo se temea, dar aştepta întrebarea logică: „Sunteţi sigur că aţi orbit? Sau doar v-aţi imaginat? Sau doar aţi născocit totul? Şi de ce?"

Doctorul Elander zise:

– Să repetăm examenul perimetric automat. L-aţi făcut deja cu colegul meu. Aş vrea să-l mai faceţi o dată, chiar acum.

Leo se familiarizase cu acest test. Îl suportă cu răbdare, şezând în faţa unei cupole concave şi privind fix la un punct din centrul ei. Un program computerizat aprindea luminiţe în diferite locuri de pe suprafaţa cupolei, iar el apăsa pe un buton de fiecare dată când surprindea luminiţele cu vederea periferică. Reacţiile lui erau comparate cu parametrii standard pentru a determina prezenţa defectelor în câmpul vizual. Era a patra oară când făcea acest test în mai puţin de o lună. Se concentră mai mult ca oricând, încercând să nu rateze nici o luminiţă. La sfârşit îl durea degetul de cât de tare apăsase pe buton.

– Sunteţi amabil să mergeţi în sala de aşteptare, domnule profesor? Verific rezultatele şi vă anunţ care e situaţia.

Singur în sala de aşteptare, Leo se trezi din nou în impas. Nu mai era sigur că vrea să afle ceva. Şi începea să se îndoiască de propria versiune a faptelor. Poate căzuse pe întuneric, se lovise la cap şi îşi pierduse cunoştinţa mult timp. I se spusese că o contuzie la ceafă ar putea fi explicaţia orbirii lui temporare. Dar nu se găsise nici urmă de contuzie. Transpira din nou. Nu era deloc în apele lui. Dacă doctorul credea că a avut halucinaţii? Sau că minţea? Sau că...

– Domnule profesor, sunteţi amabil să intraţi câteva clipe? întrebă asistentul. Domnul doctor vrea să vă prezinte concluziile.

Faţa medicului nu trăda nimic. Leo fu invitat să ia loc. Se aflau în cabinet acum, fără maşinării, doar cu diplome înrămate şi rafturi ticsite de cărţi.

– Câmpul dumneavoastră vizual, domnule profesor, se înscrie în parametri normali.

Urmă o pauză, lungă. Leo nu voia să pună nici un fel de întrebare, în timp ce medicul părea că le aşteaptă.

– Iată ce vă pot spune, zise el în cele din urmă. Vestea cea bună e că ceea ce vi s-a întâmplat nu e de natură organică, nici ochii şi nici părţile lor componente nu au avut de suferit. De aceea aţi fost trimis la mine. Acum, continuă el pe un ton diferit, sunteţi amabil să-mi descrieţi exact ce făceaţi *înainte* de a vă pierde cunoştinţa?

– V-am spus deja, nimic deosebit.

– Sunteţi sigur, domnule profesor? Mi-ar fi de folos câteva detalii.

– Bine, dacă insistaţi... Făceam un fel de meditaţie, dar ceva complet inofensiv, ca atunci când visezi cu ochii deschişi sau...

– Ce fel de meditaţie? Transcendentală? Sau ceva religios, cum ar fi exerciţiile spirituale? Sunt în Georgetown de ceva vreme ca să ştiu că astfel de exerciţii pot provoca reacţii ciudate.

– Nu. Meditam la planeta noastră şi la relaţia ei cu stelele.

– Nu trebuie să vă jenaţi. Continuaţi.

– Mă gândeam la căldură şi lumină şi ideile au devenit brusc foarte vizuale. Apoi am avut senzaţia că pătrund într-o lume a culorilor.

Doctorul înclină capul de parcă i-ar fi venit o idee.

– Eraţi excitat din punct de vedere sexual?

– Nu înainte de ceea ce mi s-a întâmplat, ci în timpul viziunii, da, eram.

Până la urmă Leo îi spuse doctorului aproape totul despre viziunea lui, mai puţin cuvintele pe care i le adresase Angela. Doctorul îl ascultă ca şi cum ar fi avut o conversaţie telefonică,

făcând din când în când câte o remarcă menită să-l încurajeze pe Leo şi să-l relaxeze.

– Aş vrea să avansez o idee pe care nu trebuie să o acceptaţi sau să o respingeţi, e doar o posibilitate. Viziunea pe care aţi descris-o demonstrează un dar extraordinar pentru crearea unor imagini eidetice. E posibil oare ca orbirea temporară să facă şi ea *parte din viziune?* Aţi telefonat la 911, nu? Şi somnambulii fac aşa ceva. Dar poate că v-aţi dezmeticit de-abia după ce v-a revenit vederea, când aţi ajuns la spital.

– Cred că orice e *posibil*...

– Atunci gândiţi-vă la posibilitatea asta, o săptămână, două. Nu contează dacă o acceptaţi sau o respingeţi, atitudinea dumneavoastră însă va influenţa modul în care vom proceda mai departe.

Doctorul întinse mâna, o gheară maronie. În timp ce Leo i-o strângea, se întrebă fără să vrea: „Ce era mai rău, să fie infirm, orb sau nebun?"

Când se întoarse de la medic, Leo ştia deja ce avea de făcut. Orbirea fusese reală. Fusese treaz de-a binelea din clipa când îşi simţise motanii pe burtă. Oricât de bizară părea această întâmplare, pe Leo îl linişti alegerea făcută.

Din nou acasă, deschise frigiderul cu slabe speranţe că va găsi ceva de mâncare. Se hotărî să-şi hrănească motanii şi apoi să iasă la un burger sau la o pizza. Telefonul sună tocmai când Galileo, care întotdeauna mânca cel mai repede, se lingea pe buze. „Oare Orsina uitase să-i mai spună ceva? Sau descoperise altceva? Farmecul lui de confident o cucerise de tot? Dar nu era asta o slabă consolare?" se întrebă el ridicând receptorul.

– Alo? Da? A, doamna Rowlandson!

Femeia de la celălalt capăt al firului nu dădu semne că i-ar fi sesizat dezamăgirea din glas.

– Da, dragul meu, sunt eu, Mimi. Mă scuzi că te iau în pripă, dar eu şi Chris am vrea să te invităm la cină.

– A, sigur, Mimi, cu mare plăcere. La ce oră?

– Acum, dacă nu te deranjează.

Acum? Sigur nu-l deranja. Chiar dacă nu fusese invitat din timp, o cină la familia Rowlandson bătea toţi hamburgerii, drept care salută şansa de a mai uita de grijile personale. Până să mai zică ceva, Mimi adăugă:

– Te întrebi probabil cum să vii îmbrăcat. Ţinută oficială, dacă se poate. Deci ne vedem curând. Peste cincisprezece minute?

Conformându-se, Leo coborî la parter îmbrăcat într-un costum albastru şi o cămaşă nu prea bine călcată. Doi paznici negri erau postaţi la uşa din faţă; alţi doi în holul de la intrare, care se scuzară că trebuiau să-l percheziţioneze şi apoi deschiseră uşa salonului. După ce acceptă o cupă de şampanie şi gustă dintr-un parmezan şi un prosciutto dumnezeiesc, îi veni în minte imaginea unui hamburger într-un bufet studenţesc şi se simţi privilegiat. Constată cu surprindere că lipsea grupul obişnuit, din Washington. În sufragerie se aflau cinci persoane: Mimi şi soţul ei, John McGrath, care dădu repede mâna cu el, şi un alt preot pe care Leo nu îl cunoştea.

Mimi făcu prezentările:

– Eminenţa Sa, episcopul Scovoloni, care tocmai a sosit de la Roma. Va petrece numai două zile în Washington şi suntem onoraţi că prima vizită o face la noi.

Zâmbetul lui Scovoloni arăta ca un rânjet neintenţionat. Se mutară în sufragerie, unde se aşezară la capătul mesei lungi. Oaspetele se oferi să spună o rugăciune.

– Leo, interveni Mimi, eşti amabil să ne-o traduci?

Leo îi făcu pe plac:

– Doamne, Îţi mulţumim pentru această masă îmbelşugată şi că ne-ai făcut creştini, şi nu musulmani, altfel n-am fi putut bea şampanie şi mânca şuncă!

„Dacă a fost o glumă înseamnă că am tradus-o prost", gândi Leo în timp ce toată lumea rămase serioasă.

Atmosfera se încălzi curând. John, mai înclinat să postească decât să mănânce, vorbi cel mai mult, iar Leo, şezând în dreapta lui Scovoloni, traduse conştiincios. Înţelese de ce fusese invitat, dar nu se arătă deranjat.

La desert, senatorul spuse în treacăt că oaspetele lui era Prelat al Opus Dei[1]. Leo ştia de existenţa acestei puternice organizaţii catolice, dar până acum nu îşi amintea să fi întâlnit pe vreunul din membrii ei.

Ca la un semnal, Mimi se scuză:

– Mă cam paşte o durere de cap. Poate din cauza şampaniei?

Zâmbind, le ură noapte bună tuturor. La scurt timp, chelnerul puse toate ceştile de cafea pe o tavă şi îl anunţă pe senator că se retrage şi el.

Cei patru bărbaţi reveniră în salon şi se aşezară fie în fotolii, fie pe canapelele de piele. După ce umplu paharele cu coniac şi lichioruri, senatorul explică:

– Leo, am vrea să ne serveşti drept translator al unei discuţii mai delicate pe care Eminenţa Sa doreşte să o aibă cu noi.

– Întocmai, adăugă John. Pregătirea ta complexă te recomandă din plin pentru aşa ceva, ca să nu mai vorbim că italiana mea lasă mult de dorit.

– Bineînţeles, continuă senatorul, contăm nu numai pe competenţa ta în ambele limbi, ci şi pe discreţia ta. Dacă accepţi să fii traducătorul nostru în seara aceasta, orice auzi şi spui trebuie să rămână în această încăpere. Ne-am înţeles?

Senatorul îl privi în ochi, cu intensitate şi elocvenţă. „Acum ar fi momentul cel mai potrivit să dispar", gândi Leo. Atmosfera devenise evident conspirativă şi se afla în prezenţa a trei oameni foarte puternici. Simţul practic îl îndemna să-şi încheie socotelile cu ei. Şi totuşi, nu spuse nimic. Curiozitatea punea stăpânire pe el în timp ce privirea ageră, cercetătoare, a vechiului său prieten John părea să-i spună că nu era nici un pericol.

– Tăcerea înseamnă că eşti de acord, Leo? întrebă senatorul pe un ton imperios.

Într-un târziu, Leo spuse:

– Vă ajut cu plăcere. Am să-mi dau toată silinţa.

---

[1] „Lucrarea Domnului". Cunoscută oficial sub numele de Episcopatul Sfintei Cruci şi a Opus Dei, este o organizaţie a Bisericii Romano-Catolice care susţine că fiecare om trebuie să fie cucernic şi că viaţa de zi cu zi este o cale spre atingerea sacralităţii. Majoritatea membrilor sunt mireni, ca şi predicatorii conduşi de un prelat numit de papă. (n.tr.)

– *E acqua in bocca?* întrebă Prelatul.

– *Sì, acqua in bocca.*

Nu va scoate o vorbă despre asta.

Cei patru şedeau foarte aproape unul de altul şi prelatul începu să vorbească încet, aproape imperceptibil. Leo traducea la fel de încet.

– Eminenţa Sa vă mulţumeşte că l-aţi invitat la Washington, domnule senator. Şi vrea să treacă direct la subiect.

Până acum totul era bine.

– Opus Dei a intrat în panică. Ceea ce era perceput de unii drept o infiltrare a islamului în Europa s-a transformat în ostilitate făţişă. Nu e nevoie să vă amintesc de San Petronio, Santiago, Chartres, Reims, Milano: toate exemple de agresiune islamică pe pământul nostru natal. Sper ca foarte curând să avem şi dovezi palpabile. Întrucât ştiu că mă adresez unor oameni care gândesc la fel, nu voi recurge la arta eufemismului, zise prelatul, abia mişcându-şi buzele.

„Foarte bine, gândi Leo, mai puţine cuvinte de tradus."

– Domnilor, reluă prelatul, nu putem accepta pe pământul nostru natal culturi şi religii care încearcă să ne convertească sau să ne anihileze. *Islam* nu înseamnă „pace". Înseamnă „supunere". Şi nici nu putem accepta...

Aici vocea prelatului coborî sub pragul perceptibilului şi Leo se văzu nevoit să-l roage să vorbească mai tare:

– Dacă nu vă supăraţi, Eminenţă.

Prelatul zâmbi oarecum patern spre traducătorul lui şi continuă cu o voce uşor ridicată:

– Şi nici nu putem accepta, după cum spuneam, o papalitate care încurajează dispariţia noastră.

John şi Chris schimbară o privire elocventă. Prelatul continuă:

– Coranul recomandă în mod expres uciderea tuturor „evreilor şi a păgânilor". Evreii, păgânii, necredincioşii sunt toţi „vrăjmaşii făţişi"[1] ai musulmanilor, cum se precizează în Sura 4:101. Musulmanii trebuie să-i „captureze, să-i încercuiască şi să le pună capcane"[2], Sura 9:5.

---

[1] *Coranul,* Editura Herald, Bucureşti, 2005, p. 76. Traducere de George Grigore.
[2] Ibid., p. 134.

Trebuie să-i „prindă și să-i omoare oriunde îi vor afla"[1], Sura 4:89. „Luptați-vă cu ei până când nu va mai fi nici o ispită, ci va fi doar Legea Islamului"[2] , Sura 2:193. „Zdrobiți-le grumazurile, zdrobiți-le fiece deget"[3], Sura 8:12.

Prelatul demonstra o cunoaștere impresionantă a pasajelor incriminatoare din Coran, gândi Leo – le învățase pe de rost! Dar și transpirase bine. Fața lui exprima acum un resentiment adânc înrădăcinat. Dar reușea să se concentreze, nu ridica vocea și vorbea fluent, în propoziții scurte, ca să-i ușureze sarcina lui Leo.

Vorbind fără ocolișuri, Prelatul explică auditoriului său fascinat că papalitatea avusese o „inițiativă total neinspirată". Campania ecumenică „Brațe deschise către toți credincioșii" era sinucidere curată.

– Mintea dușmanului nu o interpretează ca pe un semn de deschidere și prietenie, ci ca pe unul de slăbiciune și decădere a valorilor noastre – și se grăbește să se folosească de acest lucru. Vedeți dumneavoastră, acești musulmani gândesc la obiect; ironia sorții face ca unii dintre noi, occidentalii, să devenim levantini... Opus Dei își dă seama, domnule senator, că odată cu promulgarea legii care permite naturalizarea imigranților ce trăiesc deja pe pământ american, în marea lor majoritate hispanici, electoratul catolic va crește și mai mult. Poate cu încă cincisprezece milioane? Ne face plăcere să auzim că, în calitate de candidat la președinția acestei țări măreț, vă veți adresa acestui grup de șaptezeci-optzeci de milioane de catolici. Ne face plăcere și faptul că ați fost crescut în credința catolică. Verii noștri, iezuiții, sunt și ei încântați de acest lucru, zise prelatul și schimbă o privire cu John... Dar există și o problemă: cât de solid și de unit ar fi electoratul catolic din SUA dacă Sfântul Părinte ar modifica radical doctrina Bisericii Mame? Un Al Treilea Conciliu al Vaticanului? Pentru ce? Decanonizarea Sfântului

[1] *Coranul*, Editura Herald, București, 2005, p. 74. Traducere de George Grigore.
[2] Ibid., p. 36.
[3] Ibid., p. 128.

Bernard? Mântuitorul nostru Isus Hristos doar profet şi nu Fiul lui Dumnezeu? Prelatul îşi făcu cruce şi continuă: Mama Lui, Fecioara Binecuvântată, să nu mai fie Mama Mântuitorului?

Prelatul se strâmbă de durere în timpul acestei înşiruiri, fiecare act o blasfemie evidentă, nemaiauzită. Făcu un efort şi continuă:

– E uşor de văzut cum numeroşi catolici, zeci de milioane, s-ar putea lăsa seduşi de erezia protestantă, în variatele ei manifestări, atât aici cât şi peste hotare... Dacă noi, adică Opus Dei şi Societatea lui Isus, cât şi alte grupuri pe care le voi menţiona curând, am avea certitudinea că dumneavoastră, domnule senator, veţi fi un vajnic şi neobosit susţinător public al Bisericii Catolice – şi al doctrinei ei – în forma ei nealterată, vă vom sprijini fără rezerve în campania dumneavoastră şi vă vom ajuta să ajungeţi la fiecare catolic din ţara asta şi, foarte posibil, să-l convingeţi să vă voteze. Solvabilitatea noastră financiară nu e o vorbă goală.

Prelatul se opri şi zâmbi oarecum infatuat.

Vasăzică asta era, gândi Leo: un război început la timp, pe două fronturi, primul împotriva extinderii islamului în Occident, al doilea împotriva adaptării Papei la ea. Câştigătorii: toţi cei care apreciau integritatea Bisericii Catolice şi un potenţial preşedinte al Statelor Unite, dacă acesta binevoia să se numere printre ei.

– Înainte de a vă asculta răspunsul, adăugă prelatul, permiteţi-mi să dezvolt ideea. Şi noi avem, cum să-i spun, adepţii noştri „fundamentalişti" în Europa. Dacă e nevoie, aceştia sunt pregătiţi să-l... descurajeze pe Papă să-şi ducă iniţiativele la bun sfârşit. Fără să intru în detalii, să zicem că ar fi capabili să pună în practică absolut orice plan menit să îndeplinească acest obiectiv şi chiar să dea vina pentru asta, în mod convingător, pe teroriştii islamici. Există multe grupări clandestine de acest fel în Europa. Sunt antrenate de câţiva susţinători ai cauzei noastre, cetăţeni cu dare de mână, cu o reputaţie dincolo de orice bănuială. Opus Dei însăşi este surprinsă de rezultatele pe care le-a obţinut mai ales unul dintre ei.

Senatorul era un om de lume şi un politician experimentat. Deşi îl încânta perspectiva sprijinului acordat de Opus Dei în campania lui, nu-i plăcea deloc ce auzea.

– Fiindcă veni vorba de aceşti „fundamentalişti – cum s-ar distanţa de ei catolicii tradiţionali dar moderaţi când serviciile lor nu vor mai fi necesare?

– Mă aşteptam la această întrebare, domnule senator. Este o preocupare legitimă. Dar vreau să vă alung temerile. Mai întâi de toate, nimeni nu ştie de existenţa acestor oameni; în plus, Opus Dei s-a mai confruntat cu astfel de probleme, ştie cum să le rezolve, în caz că se ivesc. Dacă aveţi încredere în *noi*, nu trebuie să vă faceţi griji.

– Chiar credeţi că Papa va ceda presiunilor? Sfântul Părinte pare a fi chintesenţa tuturor pedanţilor: un idealist! Aştia sunt cei mai răi – incoruptibili. Dacă nu cedează? Ce se va întâmpla?

– Domnule senator, ascultaţi-mă pe mine: nu este o chestiune de „dacă"; este doar o chestiune de „când".

Acum prelatul deborda de încredere şi de infatuare în timp ce îi scruta cu privirea pe cei trei.

– Mda, făcu senatorul. Dar tu, John, ce-mi poţi spune despre iezuiţi?

– Noi suntem în slujba Bisericii Mame şi, desigur, a Mântuitorului, răspunse John succint. Suntem gata să cooperăm fără rezerve pentru păstrarea doctrinei şi a dogmelor. Nu e nevoie să vă amintesc cât de puternici suntem în lumea asta.

– Domnilor, putem conta pe alte facţiuni care să sprijine păstrarea valorilor catolice tradiţionale, în afară de aliaţii clandestini? întrebă senatorul, încă nehotărât.

– Fără doar şi poate, replică prelatul. Datorită evenimentelor care au loc în Europa, foarte curând vor fi demonstraţii masive pe străzile fiecărui oraş, mare sau mic. Dacă tensiunea continuă să crească, şi nu văd cum ar putea fi altminteri, simpatizanţii moderaţi ne vor susţine din toată inima. Poate chiar toată lumea, inclusiv agnosticii şi ateii, chiar şi protestanţii! Din păcate, politicienii nu vor putea

exploata aceste tulburări. Nu vor face decât să-şi repete la nesfârşit lozincile despre toleranţă, înfuriindu-i şi mai mult pe toţi ceilalţi. Sfântul Părinte va face cam la fel, sau chiar mai rău. În consecinţă, oamenii se vor întoarce cu faţa spre noi, o barieră în calea islamizării pământului lor natal. Iar noi, la rândul nostru, le vom da ce doresc ei: o identitate europeană întrupată într-o biserică solidă, tradiţională şi unificată, singurul bastion împotriva invadatorului.

Urmă o pauză lungă. Leo se folosi de ea ca să-şi toarne apă în pahar. Prefera să se concentreze pe setea lui decât pe enormitatea a ceea ce traducea. În timp ce bea, văzu un zâmbet înflorind pe faţa senatorului.

– Domnilor, zise acesta adresându-se prelatului şi nunţiului, batem palma.

Nu mai era nevoie de traducere. Cei trei îşi strânseră mâinile cu putere.

La scurtă vreme Leo îi anunţă că trebuie să plece. Când senatorul se oferi să-l conducă până la uşă, prelatul îl privi în ochi, făcându-l să se cutremure. Apoi spuse:

– Din nou vă rog să nu spuneţi nimănui nimic din ce s-a discutat aici. Este în joc supravieţuirea civilizaţiei occidentale.

Întors în apartamentul lui, Leo se lăsă să cadă pe sofa. Mâncase şi băuse prea mult, mai rău de-atât, auzise prea multe. Din punct de vedere etic respingea acest plan, nu, acest *complot* care fusese pus la cale chiar sub ochii lui. John trebuie să fi fost sigur că vechiul lui protejat nu-i va trăda încrederea şi, de fapt, Leo nici nu avea să o facă. În plus, era şi el îngrijorat de noul val de terorism islamic. Era o dilemă. Trebuia luate unele contramăsuri, urgent. Dar şi Biserica Catolică şi Uniunea Europeană păreau neputincioase. Fără să vrea, îşi aminti de decăderea Imperiului Roman: o singură dată în trecut, în secolul al V-lea, Europa intrase în putrefacţie, barbarii neîndurători invadând-o, cucerind-o. Leo alungă din gând această analogie: nu voia să-i vadă pe musulmani în aceste culori sumbre; ştia că numai un mic număr de fanatici erau de vină.

În zilele care urmară, căută să uite totul lucrând intens la cartea lui, dar romancierii minori de la începutul secolului al XIX-lea nu-l mai incitau ca înainte. La sfârşitul câtorva ore bune petrecute în Biblioteca Congresului de-abia aştepta să se întindă pe sofa, să-şi ia motanii în braţe şi să se abandoneze din nou imaginilor stranii din *Lumea magică*. Ceea ce îl făcea întotdeauna să se simtă aproape de Orsina.

9

În timp ce Nigel era la şcoală, Orsina pregătea mutarea Angelei în Anglia. Unchiul lor părea dispus să ofere numai sprijin financiar. Orsina simţea că acesta, pe drept cuvânt, nu privea cu entuziasm plecarea Angelei, motiv pentru care se ocupase numai ea de aranjamente. Care nu erau deloc uşoare. În fiecare zi pierdea ore întregi la telefon vorbind cu diverse persoane de la Universitatea din Bristol şi adunând tot felul de acte din birourile prăfuite ale Veneţiei.

Când cursul urmat de Nigel se apropie de sfârşit, acesta se hotărî să-i răsplătească pe toţi cei care fuseseră implicaţi organizând o petrecere. Îşi invită nu numai colegii de clasă, ci şi pe toţi ceilalţi cursanţi, plus şase-şapte profesori.

– Necazul e că sunt prea multe femei, îi spuse el Orsinei. Mai avem nevoie de bărbaţi. Tineri, dacă se poate. Ce-ar fi s-o invităm şi pe Angela? propuse el zâmbind larg. În gaşca aia care cutreieră vilele sunt o grămadă de tineri.

Orsina se arătă mai rezervată. Îi va spune Angelei numai cu condiţia să aducă bărbaţi respectabili.

– Nu tot felul de drogaţi sau hoţi de tacâmuri.

– Te deranjează dacă îl invit şi pe Rupert?

Rupert era fiul lui Nigel, singurul lui copil din prima căsătorie, acum student la una dintre cele mai bune facultăţi de administraţie publică din Elveţia.

– Deloc, Rupert e un dulce.

Ca o ediție de buzunar a lui Nigel, rezervat însă și extrem de politicos, o fermecase în timpul vizitelor lui la apartamentul din Londra.

În Italia e de notorietate faptul că lucrurile se aranjează în ultimul minut, într-o stare de frenezie totală. Cu o seară înainte de petrecere, Orsina și Nigel rămaseră până târziu ca să pună totul la punct cu Soma, Bhaskar și angajații de ocazie. Orsina era în bucătărie când telefonul mobil începu să sune. Și sună și iar sună. Îl lăsase în salon, prea departe ca să-l audă. În cele din urmă răspunse Nigel și rămase surprins că Leo, acel profesor american atât de rezervat o suna pe soția lui la ora unu noaptea, de la Washington. Urmară câteva pauze stânjenitoare, apoi lui Leo îi veni o idee salvatoare:

– Am obținut informațiile de care avea nevoie Orsina, despre universitatea Angelei. Ești amabil să-i spui că am sunat?

Leo închise și se lovi cu pumnul în palmă, încurcat din cale afară. Era entuziasmat de progresele pe care le făcuse cu *Lumea magică* și de-abia aștepta să i le împărtășească Orsinei. Nu-i dăduse prin minte că s-ar putea ca soțul ei să-i răspundă la telefonul mobil.

Mai târziu, la patru dimineața, îl sună Orsina. Nu avu timp să-i asculte descoperirile ci, cu o voce pe care Leo abia putea să o deslușească, spuse:

– Mă bucur de ce aud, dar *te rog* să nu mă mai suni. Nigel nu înțelege lucrurile astea și s-ar putea să-și facă griji. De fapt, știe foarte puține despre Cartea interzisă, habar n-are cât de importantă e. Când unchiul mi-a dat-o la nunta noastră, a crezut că e o ciudățenie a familiei. Oricum, promit să te sun regulat, cam la ora asta. Noapte bună.

„Am dat-o-n bară și de data asta", își spuse Leo, iritat, după ce închise telefonul. „Acum va trebui să aștept."

În ziua petrecerii veni o echipă ca să agațe felinare chinezești de ramurile platanului impunător din grădină și de cornișele sălii de bal. Invitații începură să sosească la apusul soarelui: grupul de la școală cu *vaporetto;* bărbații de import, majoritatea aducându-și propriile partenere, cu taxiul-acvatic sau cu propriile gondole. Angela o convinsese pe Orsina să angajeze o trupă bine cunoscută amicilor ei, trei

adolescenţi nespălaţi şi aproape morţi de foame din Vermont. Porniseră pe banii lor într-un tur al Europei şi avuseseră noroc cu petrecerile de vară din nordul Italiei. Trupa cânta deja în locul care îi fusese destinat, la baza scării.

– Se aude destul de bine de acolo, zise Nigel. Şi nu trebuie s-o avem sub ochi tot timpul.

Rupert MacPherson venise cu trenul. Mai fusese la palat o singură dată, ca să participe la nunta tatălui său. Angela, care avea atunci doar cincisprezece ani, îl impresionase mult, el fiind cu doi ani mai mare, şi acum de-abia aştepta să vadă cât de mult se schimbase fata între timp.

Nigel şi Orsina îi ieşiră în întâmpinare.

– Ce bine-mi pare să te văd! spuse tatăl lui, afectuos. Cum ai călătorit? Excelent. Ia-ţi ceva de băut şi fă cunoştinţă cu invitaţii. Angela e şi ea pe aici.

Rupert se simţi izolat într-o mare de necunoscuţi. I se părea că toată lumea se uită lung la tunsoarea lui elveţiană, la ochelarii şi smochingul lui convenţional.

„Dumnezeule, ce adunătură decadentă", îşi spuse el în timp ce trecea pe lângă canapelele lungi. „Sunt îmbrăcaţi ca fotomodelele din revistele de modă şi nu e unul care să nu fumeze." Cursanţi americani şi japonezi, ignoraţi de italieni, alcătuiau grupuri separate. Rupert se consolă cu gândul: „Pun pariu că n-ar rezista nici măcar o oră la facultatea din Lausanne".

O găsi pe Angela în salon. Stătea pe o sofa, îmbrăcată – vorba vine – într-o rochie scurtă, fără bretele, cu un imprimeu cubist, în culori vii, şi cu bijuterii masive, moderniste, la urechi, gât şi încheieturi. În stânga ei se afla un tânăr extrem de arătos cu o barbă nerasă de două zile pe fălcile lui macho; în dreapta un estet costeliv, într-o cămaşă de mătase neagră. Angela se întorcea când spre unul, când spre celălalt, sărutându-i lung şi pasional, dar plesnindu-i peste mână când cei doi încercau să o pipăie. Rupert rămase îngrozit. S-ar fi strecurat afară, dar Angela îi zări şi strigă:

– Rupert! Tu eşti? Ce mare te-ai făcut! Vino aici, să petrecem!

Rupert traversă încăperea, şovăitor.

– Augusto, zise ea, întorcându-se spre estet. Ţi-l prezint pe Rupert, fiul soţului surorii mele. Gherardo, adăugă ea, întorcându-se spre celălalt, Rupert.

Tinerii îl priviră indiferent, apoi îşi aprinseră câte o ţigară. Rupert observă cât de mondeni, cât de eleganţi arătau în nonşalanţa lor. Rămase cu mâna întinsă, neatinsă. Până acum fiecare incident, oricât de mic, îl făcuse să se simtă şi mai prost. Angela probabil că sesizase acest lucru fiindcă îl întrebă:

– Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? De ce te-ai înroşit la faţă? Rupert, tot virgin eşti?

Rupert nu fusese atât de umilit nici măcar la şcoala de stat.

– Nu, bineînţeles că nu mai sunt! răspunse el răstit.

Angela izbucni în râs, ca şi Gherardo şi Augusto, în timp ce faţa lui Rupert se făcu roşie ca focul.

– Poate că preferă viciul englezesc, zise Gherardo în italiană.

Angela nu luă în seamă comentariul lui sarcastic şi spuse:

– Hai cu mine, Rupert. Să vedem ce putem face. Poate găsim fata care îţi trebuie. Ciao, băieţi. Distracţie plăcută.

Fără să se mai uite la cei doi fanţi, sări în picioare şi îl scoase pe Rupert din salon. Şi-l amintea ca pe un băiat arătos, mai mare decât ea, manierat, dar stângaci. Acum se lăţise în umeri, proporţional cu înălţimea, şi ori de câte ori se înroşea la faţă, observă ea, faţa lui arăta aproape exact ca a tatălui său, plus părul şi ochelarii, minus câteva riduri. Îl scoase din salon mai mult dintr-un capriciu, deşi inocenţa lui era dezarmantă. Nu simţi deloc nevoia să-l ia peste picior în timp ce colindau palatul, schimbând opinii despre Veneţia, invitaţi, tatăl lui şi sora ei.

După o vreme, Angela propuse să mănânce ceva. Rupert era atât de flatat că fata hotărâse să-i ţină companie, atât de vrăjit de felul cum arăta, de ţinuta ei, de parfumul ei, încât o iertă pentru ce-i făcuse. Îşi umplură farfuriile şi se aşezară într-un colţ liniştit.

– Am auzit că pleci la Bristol.

– Da. Mai mulţi colegi de la liceul de limbă engleză din Padova – acolo am învăţat eu – s-au dus deja acolo. Dar sunt puţin îngrijorată.

– E mai bine decât la Oxford sau Cambridge din punct de vedere social şi la fel de bine din punct de vedere al calităţii. Eu am plecat de la liceu direct la Facultatea de Administraţie Publică din Lausanne, dar ştiu o grămadă de băieţi care s-au dus la Bristol. Engleza ta e foarte bună. Ce vrei să urmezi?

– Filosofia, ştiinţele politice şi economice, răspunse Angela, surprinzător, mai curând ca o şcolăriţă conştiincioasă decât ca tânăra frivolă, amatoare de petreceri, pe care o ştia el. Trei domenii foarte plictisitoare. Dar profesorii mei m-au asigurat că mă voi descurca.

– Bineînţeles, spuse Rupert, adăugând în minte: „Bărbaţii vor roi în jurul tău". Dar te vei întoarce în Italia de sărbători, nu?

– Sigur, aici e casa mea. Mai puţin locul ăsta şi mai mult Villa Riviera.

– Tata mi-a spus că e o vilă fantastică. Sper să mă invite cândva acolo, deşi bănuiesc că îi aparţine unchiului tău.

– Ce ţi-a spus tatăl tău despre unchiul Emanuele?

Rupert ezită, apoi zise cu o voce stinsă:

– Că e un adevărat aristocrat.

– Pun pariu că a spus mai mult de-atât. Dar nu te întreb ce. Lui Emanuele nu-i pasă dacă oamenii îl plac sau nu. Mi-e îmi place de tatăl tău, dar nu cred că ei doi au ceva în comun.

– Asta cu siguranţă.

– Amândoi suntem în situaţii deosebite, nu? Eu sunt orfană, iar tu ai părinţii divorţaţi. Unde e casa ta adevărată?

– Pe moment, în Lausanne, iar după ce termin va fi acolo unde am să lucrez. Probabil în Statele Unite. Mama s-a mutat în Scoţia şi s-a recăsătorit. Tata trăieşte în trei locuri în acelaşi timp, după cum ştii.

Angela rămase tăcută câteva clipe.

– Aş vrea să te stabileşti în Anglia. Aşa ne-am putea vedea mai des.

– Bristol nu e departe de Londra. Poţi veni la sfârşit de săptămână ca să stai în apartamentul tatii din Kensington. Din când în când aş putea veni cu avionul ca să ne întâlnim acolo.

– O, ce bine ar fi! Şi, cine ştie, poate rămân în Anglia. M-am săturat de... viaţa asta... Dar hai să-ţi arăt palatul. Trebuie să-ţi găsim un alcov, ştii tu, pentru prima ta experienţă, zise Angela zâmbind şiret. Mai ales că sunt o grămadă de locuri pe aici prin care n-am fost.

Rupert ajunsese în stadiul în care ar fi urmat-o pe Angela până la capătul pământului. Fata îl conduse pe scara de serviciu până pe coridorul de la parter. Înclinând din cap spre Bhaskar, care stătea de pază, luă o lanternă de pe un raft şi deschise una dintre uşi.

– Când creşte nivelul apei, tot locul ăsta e inundat, iar încăperile sunt aproape inutilizabile, explică ea. Mai toate au fost încuiate, însă în unele încă se mai poate intra. Aici era bucătăria.

Intrară într-o cameră boltită, cu şemineuri enorme de o parte şi de alta. Într-una din ele încă se mai aflau frigări, roţi şi alte obiecte de fier, toate năpădite de rugină. Lipită de un perete era o masă mare, din lemn de stejar, concavă acum după atâtea secole de tăiat carnea pe ea.

– Frigeau câte un bou întreg aici.

– La şcoală aveam o bucătărie asemănătoare unde se frigea un bou în fiecare an. Ar trebui să reînviaţi obiceiul.

– În Veneţia nu e voie să aprinzi focuri. Oricum, când ajung în Anglia vreau să devin vegetariană.

Angela mai desferecă o uşă, care ducea spre câteva magazii pline de căzi, lăzi şi butoaie goale. Când ajunseră la ultima, Angela îndreptă lanterna spre colţ, unde se afla un butoi enorm.

– Ia uită-te la ăsta! Mi l-a arătat un servitor: este un butoi fals. Roteşti astea – nu ştiu cum se cheamă – deschizi şi intri. Servitorul nu m-a lăsat să merg mai departe. A zis că s-ar putea să cadă tavanul peste mine, ceva în genul ăsta. Dar se pare că există un pasaj care duce în grădina din spate şi în multe alte încăperi.

– Sunt de acord să încercăm, zise Rupert, oarecum pompos, deşi, poate, nu în mod neintenţionat.

„Măcar de-ar spune şi el nişte glume, ca taică-său", gândi Angela în timp ce Rupert rotea doagele, îi făcea loc curtenitor să treacă şi o urma în spaţiul acela strâmt. Într-adevăr, văzură un pasaj care trecea

prin zidul gros din exterior. După câţiva metri cotea scurt la stânga, pe lângă o uşă de fier, masivă, apoi podeaua de cărămidă era înlocuită de pământ. Angela se opri.

– Priveşte, spuse ea, a mai fost cineva pe aici. Sunt urme de paşi.

După alt cot, fata se opri din nou.

– Probabil că am ajuns sub grădină.

Pasajul dădea într-o pivniţă încăpătoare, cu bolţi de piatră. Butoaie sparte şi alte resturi umpleau podeaua, dar privirea le fu atrasă de altceva. Când Rupert roti lanterna, fasciculul de lumină dădu la iveală ceva îngrozitor.

Angela scânci de frică şi se întoarse spre Rupert înşfăcându-l de braţe. Preţ de câteva secunde tânărul simţi că i se face părul măciucă, până când circuitele creierului îşi reveniră şi raţiunea interpretă priveliştea nu ca pe tentaculele unei caracatiţe uriaşe, ci ca pe rădăcinile unui copac imens. Pătrundeau prin tavan şi se întindeau în toate direcţiile, străpungând podeaua precum coloanele unei cripte groteşti dintr-o catedrală.

– Rădăcinile sunt probabil ale copacului din spatele palatului, zise Rupert uluit. Tata mi-a spus că e cel mai bătrân copac din Veneţia.

Tânărul se apropie de el încercând să vadă ce era dincolo.

– Destul! făcu Angela, încă înspăimântată. Vreau să ne întoarcem.

Îl luă de mână pe Rupert în timp ce acesta dădea să iasă în pasaj. Când ajunse la uşa de fier tânărul se opri brusc.

– Priveşte, are o încuietoare nouă! spuse el. N-ar trebui să fie o problemă, fiindcă se deschide spre interior. Întotdeauna intru în apartamentul meu aşa când uit cheile.

Scoase un card şi îl introduse în crăpătura de lângă încuietoare.

– Rupert, nu vreau să mergem mai departe, zise Angela repede.

– OK, răspunse Rupert, dar curiozitatea învinse, şi senzaţia că, într-un fel, acesta era şi palatul *lui* acum.

Deschise uşa câţiva centimetri şi privi înăuntru. Încăperea arăta mult mai îngrijită şi mai folosită decât celelalte. Poate cinci metri pe cinci, avea pereţii văruiţi şi plini de portrete întunecate. În mijloc era

o masă pătrată, de piatră. Sau un altar? În fiecare colţ avea câte o legătură de nuiele din care ieşea un topor cu coada lungă. Pe masă se aflau câteva obiecte de argint şi sticlă pe care Rupert nu le recunoscu.

„Oribil", gândi el. „În ce s-o fi băgat tata?" Angela îl trăgea de braţ. Văzând că nu se mişcă, îi smulse lanterna din mâna cealaltă şi începu să-l tragă după ea, prin pasaj, prin butoi, înapoi pe coridor.

Urcară la etajul întâi fără nici un cuvânt. Angela era posacă, spre disperarea lui Rupert.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii, spuse el sperând ca fetei să-i revină buna dispoziţie.

Ar fi putut adăuga că nu fusese ideea lui să exploreze măruntaiele palatului, dar n-o făcu. Angela îşi încetini mersul şi se opri lângă o fereastră care dădea spre Canal Grande. Deşi era o privelişte absurd de romantică, expresia de pe faţa ei era mai mult decât îngrijorată.

– Ce e, Angela? Ce s-a întâmplat?

– N-are nici o legătură cu tine, Rupert. Eşti un băiat dulce, dar acum vreau să fiu singură. Noapte bună.

Rupert nu plecă; rămase pe loc dar nu ca să-i sfideze dorinţa. Era şi el îngrijorat şi se simţea prost. Fata trebuie să fi sesizat acest lucru fiindcă spuse în şoaptă:

– Nu ştiu de ce sunt aşa, Rupert, habar n-am. Mă oboseşte totul, mă obosesc toţi, repede, dar poate că sunt obosită de mine însămi, de asta par îmbufnată. Da, ştiu că mă crezi un copil răsfăţat, care n-are nici un motiv să se plângă.

Rupert dădu să spună că nu o judecă în nici un fel, dar fata nu-l lăsă. Continuă cu o voce tremurată:

– Uneori simt că nu mai ştiu cine sunt, că nu mă mai pot controla... Angela se opri, apoi zâmbi şi adăugă: Dar pe urmă mă gândesc că sunt doar o fată care se teme să plece de acasă. Sunt foarte ataşată de familia mea, mai ales după ce mi-am pierdut părinţii.

Se opri din nou şi privi în altă parte, în depărtare. Rupert simţi că mai avea ceva de spus, dar nu o grăbi. În cele din urmă fata întoarse capul, cu părul înfoiat de boarea de vânt nocturnă şi îl privi în ochi.

– Am o legătură foarte strânsă cu familia mea, nimeni din afară n-ar putea înţelege.

Angela zâmbi din nou, uitând cu graţie de orice ofensă pe care i-ar fi putut-o aduce.

– Dar de tine să ştii că-mi place, conchise ea. Acum trebuie să plec.

Fără să mai adauge ceva se îndreptă direct spre camera ei. Rupert rămase lângă fereastră, pierdut în gânduri. Nu ştia ce să creadă despre Angela. În acelaşi timp simţea că nu-i este indiferentă. Fata era, desigur, foarte atrăgătoare şi poate că nu se alinta. Reflectă la puţina lui experienţă în materie de femei şi gândurile i se întoarseră la cum ar trebui să schimbe asta. În noaptea aceea era prea târziu. Mai privi o dată Canal Grande şi se duse la culcare, în camăruţa de la etajul trei care îi fusese destinată.

Două ore mai târziu câţiva invitaţi priveau de la ferestrele şi balcoanele gotice culorile perlate ale zorilor care cuprindeau cerul. Apoi aproape toată lumea se duse la culcare. Era miezul zilei când ultimul invitat apăru la cafea şi ca să-şi ia un rămas-bun călduros de la Nigel. Şi mai târziu, Orsina trecu în revistă urmele lăsate de petrecere şi se întrebă care ar fi fost reacţia lui Emanuele. Din fericire muzica nu lasă urme – spre deosebire de zgârieturile de pe podeaua de lemn bine lustruită, gândi Orsina în timp ce traversa sala de bal. Angajaţii luaseră deja felinarele chinezeşti dar:

– Ce prostie. Au uitat scara! Bhaskar, du scara de aici.

Rupert fu nevoit să ia trenul de noapte ca să ajungă la Lausanne luni dimineaţa. După ce îl condusese la gară, Nigel îşi dădu seama că fiul lui nu pomenise nimic de Angela, deşi stătuseră împreună la petrecere. Ceea ce nu era o pierdere fiindcă, oricât de fermecătoare ar fi fost, Nigel nu voia ca Rupert să fie atras în anturajul ei. În absenţa unei provocări reale, tinerii aceia, prea repede bogaţi, n-aveau să facă nimic în viaţă. Cel mult aveau să sfârşească precum unchiul excentric al Orsinei. În timp ce îi treceau aceste gânduri prin minte Nigel reflectă şi la propriile tendinţe sibarite. „Dar eu mi-am câştigat dreptul de a fi sibarit! îşi spuse el. E o diferenţă."

Angela plecase cu gaşca ei. La scurtă vreme, Nigel şi Orsina se suiră fiecare în maşina lui şi porniră spre vilă. Urmau să petreacă acolo două săptămâni, apoi să revină în Veneţia pentru Regata Istorică, şi în sfârşit să-şi reia viaţa normală, făcând naveta între Provence şi Londra.

Nigel reveni la aceleaşi ocupaţii: explorarea la volanul Ferrari-ului a podgoriilor din zonă în căutarea soiului perfect de Amarone şi, în ultima vreme, a altor vinuri. Angela îl însoţea adesea, spunând că voia să vorbească engleza ca el, nu ca profesorii ei. Se întorceau cu lăzi de vinuri din ce în ce mai rare, Nigel păstrându-şi buna dispoziţie. Apoi, ca din senin, Angela se posomora şi aproape că nu mai scotea o vorbă la cină.

Baronul nu părea să observe. Vila roia de simpatizanţi. Unii chiar veneau cu corturile şi se instalau pe o pajişte la un kilometru în estul vilei. „Bine că nu-i vedem", gândea Orsina. Acesta fusese un gest de mărinimie din partea unchiului ei care începuse un nou ciclu de prelegeri.

– Despre adevărul simplu, statistic, conform căruia istoria nu se repetă, îi explică el când îl întrebase despre ce era vorba. Amintesc de Liga Sfântă şi de Bătălia de la Lepanto, *inter alia*. Minţile tinere, după câte am observat, au mereu nevoie de puţină culoare, poate nu ca să întărească faptele, ci să le aprindă imaginaţia. Nu e vina lor: sunt tineri, încă lipsiţi de harurile maturităţii.

„Unchiul nu se simte bine dacă nu predică", gândi Orsina. Dar chiar şi el, în ultimul timp, fusese mai tăcut. Poate îşi dădea seama că e greu să fii profesor; poate aşa avea să-şi schimbe părerea despre Leo. Dar, la urma urmelor, ce mai conta? se întrebă Orsina. Unchiul ştia doar că Leo fusese un musafir ca oricare altul, nu omul pe care îl iubise ea şi cu care sperase să ducă o viaţă neconvenţională, departe de obligaţiile pe care le moştenise. Chiar şi acum, măritată fiind, la casa ei, moştenitoarea reală a unei dinastii străvechi, era mereu încântată să-i audă vocea, ori de câte ori îşi vorbeau. Ce folos, căci pentru unchiul ei Leo era un nimeni.

Trecură câteva zile, răstimp în care Angela continuă să fie apatică, tristă şi incapabilă să susţină o conversaţie. Nigel spunea că, atunci când mergeau după vin împreună, fata se comporta normal. În consecinţă:

– Nu-ţi face griji, îşi revine ea.

Dar Angela mânca puţin, se plângea de dureri de cap şi se culca devreme. Orsina n-o mai văzuse niciodată în starea asta şi într-o seară, chiar după cină, urcă în camera Angelei ca să vadă ce era în neregulă cu ea.

N-o găsi pe Angela acolo. Orsina coborî la parter, unde dădu de Marianna. O văzuse pe sora ei? Da, în grădină.

– În grădină? se miră Orsina.

„Singură? Şi unde era Nigel?" Grăbi pasul spre grădină, salutând mai mulţi străini tineri, toţi îmbrăcaţi în negru – cursanţii unchiului.

În cele din urmă o văzu, singură, sub tulipier. Orsina o salută şi se aşeză lângă ea.

– Angela, spuse ea delicat. Mă îngrijorează starea ta în ultima vreme. Eşti bolnavă?

– Nu. Pur şi simplu mă doare capul.

– Asta e tot?

Nici un răspuns.

– Ai vreun necaz?

– Nu.

– E din cauza lui Gherardo sau a lui Augusto?

– Nu.

– Atunci din cauza lui Rupert? De la petrecere n-ai mai pomenit nici măcar o dată de el. S-a întâmplat ceva?

– Nu, ne-am înţeles foarte bine. L-am dus în pivniţă, aşa, de curiozitate. N-am îndrăznit să merg acolo de una singură. Tu ai mers?

Orsina scutură din cap.

– Dar m-am speriat şi cred că asta l-a supărat pe Rupert, fiindcă după aceea n-a mai vorbit cu mine. Pur şi simplu, s-a dus la culcare.

– Şi asta te-a deranjat?

– Pe mine? Să-i fie de bine! Nu mă interesează. Poate peste douăzeci şi cinci de ani; mai trebuie să crească, replică Angela întorcând privirea, evident stânjenită de prezenţa surorii ei.

Orsina trase adânc aer în piept şi puse întrebarea care îi stătea pe limbă de câteva săptămâni:

– E din cauza lui Nigel?

– Nu, nu, nu!

Vehemenţa răspunsului nu o linişti pe Orsina.

– Eşti sigură? Mie poţi să-mi spui, Angela. Te rog să ai încredere în mine.

– Ţi-am spus deja: Nu.

– Dacă nu ăsta e motivul, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat, continuă Orsina, uşurată. Te îngrijorează mutarea la Bristol?

– Glumeşti? De-abia aştept. Cine ştie, s-ar putea să-mi găsesc şi eu un Leo – la fel de chipeş şi poate puţin mai... viril? zise Angela privindu-şi sora cu răutate.

Orsina nu-i luă în seamă înţepătura şi insistă:

– Atunci ce s-a întâmplat? Te-ai schimbat. Eşti sigură că n-ai făcut gripă?

– Da, asta trebuie să fie: Am deschis fereastra deunăzi şi gata gripa! O glumă à la Nigel.

Orsina nu râse. Văzând că nu poate scoate nimic de la ea, o sărută şi dădu să plece. În clipa aceea Angela vorbi:

– Orsina. Vreau să-ţi spun ceva.

– Da, *cara?*

– Dar nu acum. Am să-ţi spun mâine-dimineaţă.

– Ce-ar fi să-mi spui acum? Te rog mult.

– Nu, acum mă doare capul. Poate îmi trece dacă dorm puţin. Am să-ţi spun mâine-dimineaţă, promit. Am să mă simt mai bine. Noapte bună.

Angela se ridică în picioare şi îşi îmbrăţişă sora. Apoi părăsi grădina legănându-şi şoldurile.

„Nu ştiu dacă o doare sau nu capul, dar ştiu că aşa merge ea de obicei", îşi zise Orsina.

În aceeaşi zi, cu puţin înainte de discuţia dintre surori, Papa vorbise de la fereastra lui din Piaţa San Pietro, în Roma. De la atentatul asupra Catedralei San Petronio, numărul enoriaşilor care se strângeau în piaţă se împuţinase. De obicei, piaţa uriaşă se umplea de lume. Acum spaţiile dintre grupuri erau mult mai mari decât ar fi vrut Vaticanul să recunoască. După ce conduse recitarea rugăciunii „Ave Maria", Sfântul Părinte spuse:

– Fraţi şi surori, rugaţi-vă pentru pace pe pământ. Fraţii noştri care au păcătuit, musulmanii, încep să-şi îndrepte purtarea. Nu ne mai iau viaţa în lăcaşul Domnului. E adevărat, ne pângăresc templele. Dar acest lucru trebuie interpretat ca o dorinţă a lor de a începe un dialog cu noi. Curând, nu se vor mai deda la sacrilegii; curând, ne vor întâlni în spiritul dragostei frăţeşti. Trebuie să avem răbdare şi să ne rugăm Domnului Atotputernic: El ne poate călăuzi în acest demers. Fiii lui Avraam vor prospera curând în pace, uniţi sub acelaşi Dumnezeu drept. Să ne rugăm.

Papa îşi îndreptase cuvintele, şi apoi rugăciunile, spre cer. Când lăsă ochii în jos văzu că mulţi, nu, majoritatea oamenilor părăseau piaţa. Priveliştea îl dezamăgi amarnic. Păstorul scăpa turma din mână.

10

În Europa tensiunea creştea pe zi ce trece ca reacţie la actele de impietate. Moscheile erau şi ele profanate, chiar incendiate. Capetele rase şi huliganii din stadioanele de fotbal găseau un nou debuşeu pentru a-şi manifesta violenţa. Acum până şi oamenii obişnuiţi ieşeau pe străzi cu zecile de mii ca să fluture steaguri şi să ceară măsuri ferme împotriva „invadatorilor". Imigranţii musulmani se ascundeau de frică şi îşi abandonau îndeletnicirile zilnice, ceea ce accentua resentimentele.

– Curios, remarcă baronul la micul dejun, pe marginea unui articol din ziarul de dimineaţă. Francezii demonstrează *en masse* şi nu pentru scurtarea zilei de lucru! Înseamnă că sunt furioşi, nu glumă.

– Mda, făcu Orsina. Dar în Franţa exprimarea nemulţumirii e un sport naţional.

– Adevărat, replică baronul. Trebuie să recunosc că, din acest punct de vedere, îi prefer pe britanici: nu sunt nici pe departe atât de agitaţi.

– De acord, spuse Nigel. Tocmai de aceea ne-am mutat în Provence – *vrem* mai multă agitaţie!

– Nigel, văd că ţi-a revenit cheful de vorbă, remarcă Orsina. Nu-ţi mai e somn?

– Mi-a fost, dragă. Dar când văd cât de radioasă eşti... cum să nu mă trezesc?

Bătrâna menajeră intră cu paşi mărunţi şi puse un borcan pe masă, anunţând:

– Afinele sunt gata, am făcut dulceaţa preferată de *baronessina*.

– Mulţumesc, Marianna, spuse Orsina. Îl deschide ea când apare.

– Cum, borcanul rămâne închis? întrebă Nigel. Ce păcat, arată grozav. N-ar trebui să-ţi trezeşti surioara?

– Dulceaţa mai poate aştepta. Angela nu se simţea bine aseară, replică Orsina. S-ar putea să aibă gripă. Dacă nu se scoală până la unsprezece, cred că o să chemăm doctorul.

– Unsprezece? interveni Emanuele. Miezul zilei mi s-ar părea mai potrivit. Sora ta *nu* este foarte disciplinată. Ai spus ceva de gripă?

Orsina încuviinţă din cap.

– Mda, ori e vorba de gripă, ori iar a dat-o în bară cu unul din amorezii ei, zise baronul. Cine să le mai ţină socoteala? Poate că Bristolul cu clima lui boreală o va mai potoli. Înscrierea la universitatea aia poate că nu-i o idee chiar aşa de rea.

– În apropiere de Bristol, la Bath, dacă nu greşesc, vechii romani au inventat încălzirea centrală, zise Nigel. O invenţie cât se poate de civilizatoare... Dacă Angela chiar se simte rău, trebuie să fim mai atenţi cu ea.

„Oare are un motiv anume să spună asta?" se întrebă Orsina privindu-şi soţul.

Baronul se scuză şi se ridică de la masă, iar Nigel ieşi la o plimbare prin grădină. Orsina rămase să-şi savureze ceaiul şi să citească ziarul local cu parfumul lui provincial, care îi trezea amintiri plăcute.

Aproape de prânz, Orsina urcă în camera Angelei. Era pustie; patul era făcut. Orsina bătu în uşa de la baie. Nici un răspuns. Intră: goală şi baia. În timp ce cobora, dădu de Marianna. „Patul Angelei fusese deja făcut?" întrebă ea. Marianna o chemă pe Samanta, care veni într-un suflet. Nu, nu făcuse patul, fiindcă nu îl găsise desfăcut.

Orsina dădu ocol casei strigând-o pe Angela. În bibliotecă îl găsi pe Emanuele, care îşi revedea notiţele pentru prelegerea din seara aceea.

– Ai idee unde s-ar fi putut duce? îl întrebă ea, începând să-şi arate îngrijorarea.

– Nu. Ai căutat-o în grădină?

Orsina căută prin celelalte încăperi, apoi în grădină. Îl găsi pe Nigel făcând plajă şi vorbind la telefon despre afacerile lui. Văzând-o supărată, Nigel puse capăt conversaţiei.

– Tot n-a coborât?

– N-a dormit în camera ei. Vrei să te uiţi tu dacă scuterul e la locul lui?

Nigel reveni după câteva minute.

– Nu, scuterul a dispărut. Sunt sigur că l-am văzut aseară, lângă maşini.

– Eşti bun să te uiţi peste tot, şi în şopron?

– Bineînţeles, draga mea.

Nigel se întoarse peste douăzeci de minute. Orsina aştepta sub tulipier.

– Nu, Vespa nu-i nici acolo.

Încercară să o sune pe celular.

– *Sì?*

– Angela, unde eşti?

– Îmi pare rău, *baronessa,* sunt eu, Samanta.

Răspunsese ea la telefonul Angelei care fusese lăsat în dormitor. Orsina se gândi o clipă, apoi hotărî să-l întrebe pe unchiul ei.

– Unchiule, Angela a mai lipsit aşa vreodată? Eşti sigur că nu-mi ascunzi ceva?

– Eşti sigură că nu-i pe aici, pe undeva?

Orsina spuse că o căutase peste tot şi insistă, aşteptând o explicaţie. Baronul îşi împături hârtiile, îşi scoase ochelarii şi replică:

– Orsina, sora ta este nesăbuită şi imprevizibilă. Tinerii au un surplus de energie pe care rareori îl folosesc spre binele lor. Da, s-a întâmplat ca de câteva ori să plece fără să spună nimănui.

– De ce?

– Ştii tu, chestiuni legate de băieţi. Întotdeauna am găsit-o la cabană. Ea are cheile de acolo. Nu, n-are rost să o suni acolo, presupunând că e acolo: scoate telefonul din priză.

Familia avea o cabană în Ortisei, în Munţii Dolomiţi, unde petrecea Crăciunul.

– Mi-ai ascuns asta, unchiule. De ce?

– La ce bun să-ţi spun? Ca să-ţi faci griji? Şi apoi să crezi nu ştiu ce despre ea? Dacă insişti, prima oară când s-a dus la cabană ca să fie singură a fost după ce a părăsit-o prietenul; a doua oară a fugit acolo cu un alt prieten.

– S-ar putea să ai dreptate, unchiule, zise Orsina şi plecă din bibliotecă, nepregătită încă să ridice şi alte semne de întrebare dacă amintea de promisiunea Angelei făcută cu o seară înainte.

În timpul prânzului nimeni nu pomeni de Angela, dar erau cu toţii abătuţi. Simţind neliniştea soţiei, Nigel îi spuse când ajunseră la cafea:

– Draga mea, dacă tot îmi fac plimbarea de după-amiază cu maşina, pot să trec şi pe la cabană, poate dau de Angela.

– Ce bine-ar fi! replică Orsina.

– Unde spuneai că e cabana? Stai să-mi aduc harta.

Era simplu de ajuns acolo. Lângă Verona trebuia să o ia pe Autostrada del Brennero, care leagă Italia de Austria, şi să meargă spre nord, până la Ponte Gardena. De acolo o apuca pe şoseaua care traversa valea Gardena vreo 35 de kilometri, până la Ortisei, un pitoresc orăşel tirolez. Odată ajuns acolo, era uşor să găsească cabana.

– Te sun de îndată ce aflu ceva, spuse Nigel, care între timp renunţase la pantalonii scurţi pentru un costum lejer, alb, de in. Iar tu să mă suni dacă apare aici.

Nigel demară în trombă. După vreo oră şi jumătate, dincolo de Bolzano, şoseaua se curba, trecând prin tuneluri, peste poduri înalte, impunătoare, şi mai multe gradiente în urcuşul ei spre pasul Brenner. Şoseaua plină de meandre îi punea la încercare reflexele şi numai graba îl făcea să depăşească limita de viteză de 130 kilometri la oră. Puţin după ieşirea de pe Ponte Gardena, chiar după un tunel, stătea ascunsă o maşină a poliţiei rutiere. Apariţia unui Ferrari 365 GT în plină viteză era prea mult. Maşina poliţiei o luă pe urmele ei. Nigel o văzu în oglinda retrovizoare şi încetini. La scurt timp opri pe refugiu. Maşina poliţiei frână chiar în spatele lui.

Din maşină coborâră trei poliţişti care se apropiară cu paşi mari. Aveau părul negru, erau ocheşi şi arătau destul de importanţi în uniformele lor îngrijite.

– Documentele, vă rog, zise unul dintre ei, în timp ce ceilalţi doi admirau Ferrari-ul.

Nigel îi dădu permisul de conducere şi, după ce cotrobăi puţin prin torpedou, certificatul de înmatriculare şi asigurarea. Poliţistul se uită atent la hârtii, apoi se întoarse la maşina lui şi introduse datele în computer.

Între timp, ceilalţi agenţi începură să-i pună tot felul de întrebări lui Nigel despre Ferrari. Nigel răspunse cu amabilitate şi într-o italiană cât mai frumoasă, care semăna atât de mult cu pronunţia lui „Stanlio şi Olio" – Stan şi Bran – din filmele dublate în italiană care o făcea mereu să chicotească pe soţia lui. Ca şi pe poliţişti. Care încercară să-şi mascheze râsul în spatele unor zâmbete largi sau întorcând privirea către vârfurile Dolomiţilor care îi înconjurau. În cele din urmă cei doi îl rugară pe Nigel să ridice capota „din curiozitate". Nigel se conformă.

În timp ce poliţiştii se zgâiau la motorul V-12 atât de arătos, cel de-al treilea ieşi din maşină şi se apropie de Nigel. Era nou în branşă şi dorea să-şi impresioneze şeful. Documentele erau în ordine, îl anunţă el pe Nigel, care îşi cam pierduse răbdarea. Dar îi putea arăta „triangolo" şi vesta portocalie?

– *Triangòlo?* întrebă Nigel.

Tânărul agent de circulaţie îşi reprimă un zâmbet şi explică:

– Da, *trìangolo.*Trebuie să-l aveţi la dumneavoastră. Aşa e legea.

Poliţistul se referea la triunghiul roşu, reflectorizant, pe care, în caz de pană, şoferul trebuie să-l plaseze la cincisprezece metri în spatele maşinii pentru a fi evitat de vehiculele care vin din urmă. Nigel nu ştia că trebuia să aibă aceste obiecte şi nici dacă fostul proprietar lăsase aşa ceva în Ferrari-ul său.

Şeful patrulei şi colegul lui admirau în continuare complexitatea motorului din 1967, restaurat perfect, drept care tânărul poliţist hotărî să se facă util, deşi nu se cuvenea să-i sugereze şoferului unde s-ar putea afla triunghiul reflectorizant.

– Poate e în portbagaj. Acolo se ţine de obicei.

– Chiar trebuie să-l vedeţi? întrebă Nigel.

– Dacă nu-l aveţi, va trebui să vă amendez.

– Amendaţi-mă şi gata, izbucni Nigel. Mă grăbesc, sunteţi bun să mă amendaţi mai repede?

Deşi munceau şi locuiau în partea de nord a Italiei, toţi cei trei agenţi de circulaţie erau din sud, tânărul din Calabria, ceilalţi doi din Sicilia. În mod normal, orice poliţist ar fi spus: „Vreţi amendă? Imediat". Dar aceşti italieni din partea sudică erau foarte sensibili. Nici unuia dintre ei nu-i căzu bine izbucnirea lui Nigel; era un afront. Astfel încât acum, în loc să grăbească lucrurile, cei trei le încetiniră cu multă iscusinţă.

– Care-i problema? întrebă şeful.

Tânărul îi explică. Între timp, capota Ferrari-ului rămăsese ridicată, iar documentele se odihneau în mâinile tânărului agent.

– Domnule MacPherson, spuse şeful după ce află care era problema. Cred că trebuie să căutaţi triunghiul reflectorizant. Sunteţi amabil să deschideţi portbagajul?

Nigel se încruntă. Nu era obişnuit să i se dea ordine, fapt sesizat şi de poliţişti, care savurau şi mai mult momentul. Într-un târziu, Nigel coborî din maşină, se apropie de portbagaj şi îl deschise.

Agentul tânăr privi lung câteva clipe şi apoi strigă:

– Şefu', şefu', vino repede!

Ceilalţi poliţişti se repeziră la portbagaj şi văzură o tânără îngrămădită acolo. Şeful înjură şi îşi apropie degetul arătător la un centimetru de nasul ei, având grijă să nu o atingă. Aşteptă un semn de viaţă treizeci, patruzeci, cincizeci de secunde. Tânăra nu mai respira.

Angela era moartă. Avea ochii închişi, faţa liniştită, părul bălai strălucitor.

Cei trei agenţi de circulaţie se întoarseră spre Nigel privindu-l crunt. Înainte ca acesta să spună ceva, îi puseră cătuşele, îl împinseră pe bancheta din spate a maşinii lor şi încuiară portiera. Apoi chemară prin radio departamentul de anchete penale şi unitatea medico-legală, care sosiră repede la faţa locului.

Nigel fu mutat într-o altă mașină a departamentului de anchete penale care îl duse la sediul poliției din Bolzano, capitala subregiunii Alto Adige. Celelalte unități ale poliției, inclusiv medicul legist și lucrătorii din cadrul laboratorului de criminalistică, cercetară cu meticulozitate cadavrul tinerei și mașina, mai ales portbagajul, fotografiindu-le, căutând amprente, fire de păr etc. De-abia seara târziu judecătorul de serviciu, care se deplasase și el la fața locului, permise ridicarea cadavrului și a mașinii, care fu confiscată. Angela fu dusă direct la morga din Bolzano.

La ora șase seara, Nigel, încătușat și păzit de doi agenți la sediul poliției, fu informat că se află sub *fermo di indiziato di delitto*. Nigel nu era deloc familiarizat cu terminologia juridică italiană și, deși câțiva polițiști de acolo vorbeau germana, nimeni nu știa engleza. Drept rezultat, habar nu avea ce înseamnă cuvintele acelea. Înțelese, totuși, că procurorul era în drum spre sediu pentru o întâlnire preliminară.

Conform legii, Nigel avea dreptul la o singură convorbire telefonică și aceea cu avocatul lui. Nu avea voie să telefoneze altcuiva. Celularul îi fusese confiscat. Polițiștii îi cerură numărul de telefon al avocatului. Nigel avea cartea de vizită a avocatului în portofel.

– Șefu', spuse polițistul ținând în mână cartea de vizită, e un număr din străinătate. Îl formez?

Dezolarea lui Nigel se transformă în groază. Ce se făcea dacă nu-i telefonau avocatului?

– Uitați-vă la el, zise șeful și apoi spre Nigel: Faci pe tine, ai? Stai liniștit, rahat cu ochi, dacă nu putem lua legătura cu avocatul tău, tribunalul îți va numi unul din oficiu. Avocatul ăsta al lui de unde e? îl întrebă el pe agentul care avea cartea de vizită a firmei de avocați.

– Aici zice că e din Londra.

– Londra, ai? Mda, Anglia e membră a Uniunii Europene. Ai voie să suni. Formează numărul.

Domnul Rowes de la Rowes, Bloom & McGilles de-abia își recunoscu clientul și prietenul, căruia îi dispăruseră simțul umorului

şi nonşalanţa. Era un Nigel MacPherson care îl implora la telefon. Ca să fie sigur că era Nigel, avocatul îi puse câteva întrebări despre o serie de litigii pe care le rezolvase pentru el. Surprinzător, răspunsurile fură corecte: acea voce înnebunită de la telefon era a amicului Nigel.

În câteva minute domnul Rowes înţelese care era situaţia. Nigel îl asigură de nevinovăţia lui şi de şocul pe care îl avusese când descoperise cadavrul în maşină. Avea nevoie de un avocat mai ceva decât de oxigen.

– Un avocat specializat în drept penal, de urgenţă!

Altfel i se numea unul din oficiu, cine ştie ce ageamiu, care vorbea numai germana. Şi àsta era singurul telefon pe care îl putea da.

Domnul Rowes ascultă cu gravitate şi apoi spuse:

– Nigel, fii atent. Eu nu sunt specialist în drept penal, ceea ce nu înseamnă că n-am habar de aşa ceva. Nu cunosc codul penal al Italiei, dar ştiu că Italia este o ţară civilizată în care eşti nevinovat până ţi se dovedeşte vinovăţia, fapt care mă face să cred că, după toate probabilităţile, eşti arestat preventiv. Mă urmăreşti?

Nigel răspunse afirmativ.

– Prin urmare va urma o anchetă cât de curând, continuă avocatul. Îţi dai seama că să fii prins îndreptându-te cu viteză spre graniţa cu Austria, cu cadavrul cumnatei tale în portbagaj, reprezintă o dovadă indirectă foarte serioasă. Nu-mi spune că era şi frumoasă.

– Era.

– Dumnezeule! făcu avocatul. Şi câţi ani avea? Când auzi că fata urma să împlinească optsprezece ani cât de curând, domnul Rowes adăugă hotărât: Nigel, am să mă ocup eu de tot. Mâine dimineaţă sper ca un specialist în drept penal din Milano să vină la Bolzano ca să te apere. Fii fără grijă. Acum spune-mi exact unde eşti reţinut. Am nevoie de detalii.

Procurorul care urma să coordoneze ancheta şi inspectorul de poliţie ales pentru acest caz ajunseră la sediu la scurt timp, împreună. Primul, cunoscut în Italia sub numele de magistrat public, sau MP, provenea dintr-o familie obişnuită. Înalt, zvelt şi încărunţit,

cu ochi albaştri, ageri, se bucura de reputaţia de a fi incoruptibil. Nici el şi nici inspectorul nu-l luară în seamă pe Nigel, apucându-se imediat să citească declaraţia consemnată de poliţie în stilul ei oficial şi prolix. Apoi MP-ul i se adresă lui Nigel. Se prezentă şi spuse că avea nevoie de consimţământul lui ca să-i anunţe rudele. Aşa spunea legea, dacă îşi dădea consimţământul. Şi-l dădea?

Atât timp cât o făceau cu tact şi atât timp cât îl anunţau numai pe unchiul Angelei, tutorele ei legal.

– Vă rog să nu vorbiţi cu soţia mea, sora ei. Îi va spune totul unchiul ei.

Fără să vrea, pe MP îl amuză accentul lui Nigel. Suna şi mai comic în starea de tensiune în care se afla.

– Şi care e numele unchiului victimei?

Când auzi „*barone* Riviera della Motta", MP-ul îi ceru inspectorului o ţigară. Un Ferrari 1967 care se deplasa cu mare viteză; un englez care era principalul suspect şi care vorbea ca „Stanlio şi Olio"; un baron – ancheta promitea să fie un adevărat circ.

Nigel ascultă în timp ce MP-ul îi telefonă personal baronului. Erau complicaţii. Un servitor cu un accent ciudat îi spuse MP-ului că baronul era ocupat. Să aştepte un minut, îi va face legătura cu baroneasa. Înainte ca MP-ul să-şi dea seama cine era baroneasa, auzi vocea Orsinei la telefon.

Orsina rămase surprinsă când auzi că o suna un MP de la tribunalul din Bolzano. S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse MP-ul, stăpân pe sine acum. Aş dori să vorbesc cu domnul baron, dacă se poate.

– Domnul baron este ocupat pe moment. Nu puteţi reveni?

– Mă tem că nu. Vă rog să-l chemaţi la telefon.

Orsina, din ce în ce mai neliniştită, se conformă.

Baronul se arătă foarte furios că fusese deranjat. Nu-l interesa cine era la telefon. Ce voia un amărât de judecător de la el? De unde era? Bolzano? Ce naiba voia?

Află imediat, MP-ul informându-l despre ce se întâmplase.

– Condoleanţele noastre, *signor* Riviera della Motta, spuse el, evitând intenţionat să i se adreseze cu titlul nobiliar. Domnul

MacPherson e reţinut; mâine va avea loc un interogatoriu preliminar la tribunalul din Bolzano. Domnul MacPherson vă roagă s-o anunţaţi pe soţia lui cu mult tact.

– Spune-i că sunt nevinovat! strigă Nigel, dar MP-ul pusese deja receptorul în furcă.

– Ne vedem mâine, zise MP-ul. Veţi petrece noaptea în arestul poliţiei.

În timpul conversaţiei telefonice baronul pălise la faţă. Apoi i se făcuse rău. Orsina îl găsi pe podea, chircindu-se de durere şi sufocându-se. Îl strigă pe Giorgio care imediat îl chemă pe medicul familiei, un prieten de-al baronului.

– Are pulsul slab, i-am administrat un stimulent, îi spuse doctorul Orsinei o jumătate de oră mai târziu. O să-şi revină, dar va trebui să-l ţin sub control câteva zile la rând. Aveţi grijă să se odihnească tot timpul.

După plecarea medicului, baronul îi spuse lui Giorgio cu o voce pierită să trimită cursanţii acasă – şi să o cheme pe Orsina la el. Ţinându-şi nepoata de mână, îi comunică vestea şi văzu cum expresia de pe faţa ei trece de la panică la consternare. La început Orsinei nu-i veni să creadă. Poate că era doar o glumă. Ce-i drept, foarte proastă. Dar privirea tragică a unchiului era mai mult decât edificatoare. Curând cei doi plângeau unul în braţele celuilalt.

Tragedia era cu atât mai îngrozitoare fiindcă era întru totul neaşteptată, neamaipunând la socoteală şi presupusa implicare a lui Nigel. Oare soţul ei avea vreo legătură cu asta? S-o fi ucis el pe Angela? Nu, nu, nu, aşa ceva era imposibil! De ce? Din ce motiv? Orsina încercă să pună aceste întrebări unchiului ei, dar nu reuşi din cauza plânsului, drept care rămase cu ele în minte.

Continuă să le întoarcă pe toate feţele în timp ce se îndrepta spre Bolzano. Reuşise pentru moment să-şi înghită lacrimile şi să se concentreze asupra drumului. De când sosiseră în Italia, o încercase bănuiala că Nigel ar putea fi încurcat cu Angela. Dar probabil că se înşelase; de ce să facă aşa ceva? Şi chiar dacă ar fi fost ceva între ei, ce motiv ar fi avut să-şi ucidă amanta? „Să-şi ucidă amanta" – în clipa în care vizualiză scena fu cât pe-aci să piardă controlul

volanului şi începu să plângă din nou. Lacrimile o împiedicară să mai vadă clar şi de-abia reuşi să oprească pe refugiu înainte de a se abandona durerii.

La ora zece dimineaţa Orsina ajunse în sfârşit la Bolzano şi curând după aceea la sediul poliţiei. Află că soţul ei petrecuse noaptea în arest şi că vizitele erau interzise. Apoi îşi luă inima în dinţi şi întrebă de Angela. Era la morgă, dar, fiind sora ei, putea să o vadă.

– De fapt, adăugă poliţistul de serviciu, oricum v-am fi chemat pe dumneavoastră sau o altă rudă să o identifice. Aşa e procedura.

Două poliţiste o duseră cu maşina la morgă şi o lăsară să aştepte în încăperea luminată de neon şi cu podeaua de gresie. Singură şi copleşită de durere, izbucni în plâns, tremurând toată.

Curând după miezul nopţii Orsina îşi văzu printre lacrimi sora, întinsă pe o masă, o paloare cadaverică făcându-i uitat roşul din obraji. Când se aplecă să o sărute şi să o îmbrăţişeze, una dintre poliţiste dădu să o oprească, dar asistenta spuse:

– Lăsaţi-o, autopsia a fost deja făcută.

Orsina petrecu noaptea într-un hotel din centrul oraşului în timp ce Nigel trecea prin aceeaşi suferinţă, ba chiar mai mult, în celula lui.

A doua zi dimineaţa Nigel fu condus într-o încăpere din tribunal. Acolo îl aştepta avocatul pe care domnul Rowes reuşise să-l angajeze pentru el. „Slavă Domnului", îşi zise Nigel. *Avvocato* Alemanni era bărbierit proaspăt şi zâmbea în costumul lui Caraceni, gri-închis, care îi venea perfect.

– Domnule MacPherson, încântat să vă cunoscut, deşi aş fi dorit să o fac în alte împrejurări.

Avocatul dădu mâna cu el şi se prezentă. Vorbea engleza cu un accent evident, dar foarte corect, fără greşeli de gramatică. Nigel ascultă vrând-nevrând o lungă explicaţie a modului în care îşi primea el onorariile, care erau exorbitante, nu că asta ar fi fost cea mai mare grijă a clientului său acum.

– Mai avem ceva timp până la interogatoriu. Aveţi dreptul să vă consultaţi cu avocatul dumneavoastră. Vă rog să-mi spuneţi tot ce ştiţi.

Nigel începu prin a-şi susţine nevinovăţia, apoi descrise tot ce se întâmplase cu o zi în urmă şi sfârşi prin a-şi susţine din nou nevinovăţia şi a-şi exprima consternarea şi tristeţea pricinuite de moartea Angelei. Nu în ultimul rând, îşi exprimă şi îngrijorarea faţă de soarta lui.

Avocatul îl ascultă cu atenţie, nedezlipindu-şi ochii cenuşii, ca nişte stridii, de pe faţa lui Nigel. Un avocat remarcabil, celebru, despre care se spunea că îşi dădea seama de vinovăţia sau nevinovăţia clientului încă de la prima întâlnire, doar ascultându-i versiunea. Nigel nu ştia asta.

– Domnule MacPherson, asta vreţi să-i spuneţi MP-ului? întrebă el după o pauză.

– Sigur – acesta e adevărul!

– Sigur?

Nigel se stăpâni şi repetă grav:

– Acesta e adevărul gol-goluţ. Atâta ştiu. Nu ştiu cum a ajuns cadavrul Angelei în portbagajul maşinii şi nici nu ştiu de ce şi cine l-a pus acolo. Nici măcar nu ştiu dacă era deja moartă când a fost vârâtă în portbagaj sau dacă a murit acolo. Sunt nevinovat, asta e tot ce ştiu.

– Înţelegeţi dumneavoastră, spuse avocatul ca şi cum n-ar fi auzit protestele lui Nigel, aveţi tot dreptul să *nu* răspundeţi la nici o întrebare în timpul interogatoriului; cred că, pe moment, ar fi indicat să nu o faceţi.

– De ce? N-am nimic de ascuns. *Vreau* să-mi susţin nevinovăţia.

– Foarte bine. Dar rezumaţi-vă la ce mi-aţi spus şi mie.

– Ca să sune a născocire? *Avvocato,* nu mă pot rezuma decât la adevăr!

– Desigur. Rezumaţi-vă la prima versiune, cea pe care am auzit-o şi eu. Şi încă ceva, arătaţi-vă indignat.

MP-ul tocmai primise rezultatul autopsiei de la medicii legişti. Îl citi de două ori, apoi îi telefonă unuia dintre medici ca să-i pună câteva întrebări. Înainte de interogatoriu, îşi dădu seama că trebuie neapărat să stea de vorbă cu inspectorul pe care el însuşi îl alesese pentru acest caz. Îl schimbase cu o zi înainte şi alesese unul care i se

părea mai potrivit pentru o astfel de anchetă. MP-ul fusese informat că avocatul domnului MacPherson va fi Alemanni, probabil cel mai controversat avocat din Italia, un om care prospera pe seama publicității de care se bucura și a onorariilor extravagante și care, mai presus de toate, câștiga majoritatea cazurilor. În după-amiaza zilei precedente vorbise cu un *„barone"*. La telefon răspunsese un servitor. Oameni de genul ăsta erau plini de bani, iar cazul avea să se afle în atenția presei. Părea destul de sinistru și fără ca domnul MacPherson să-și fi condus Ferrari-ul atât de valoros cu cadavrul tinerei lui cumnate în portbagaj. De fapt, MP-ul văzuse toate informațiile adunate de subordonații lui despre Nigel și își dădea seama cât de bogat era acesta.

Noul inspector era fiul unui instructor de schi din Cortina, una dintre cele mai exclusiviste stațiuni montane ale Europei. Tatăl lui îi învățase să schieze pe cei avuți, iar el, în copilărie, adolescență și tinerețe, se împrietenise cu multe odrasle de bogătași din Roma, Veneția și Milano. Acum, bătând spre patruzeci de ani, înalt, chipeș, blond, cu ochii albaștri și îmbrăcat pe cât de elegant îi permitea bugetul, aproape că arăta ca unul din ei. Oricum, gândi MP-ul, petrecuse destul timp în preajma celor cu dare de mână ca să nu le poarte pică sau, mai rău pentru anchetă, să se simtă complexat de ei. Inspectorul Ghedina fu chemat la tribunal. Contrar uzanțelor, MP-ul ținu să-l informeze chiar el care erau rezultatele autopsiei.

– Cauza morții: stop cardiac.

– Nu se poate! La șaptesprezece ani?

– Exact. Medicii noștri legiști au reușit deja să ia legătura cu medicul familiei: victima nu avea nici o afecțiune congenitală a inimii, nici febră reumatismală, nimic. Era sănătoasă. Nu, noi credem că a avut parte de o moarte violentă. Asta s-au văzut nevoiți să scrie legiștii, care cred că a existat ceva care i-a provocat atacul de cord. Ce anume, nu sunt siguri, și ne lasă pe noi să ghicim.

– Ce drăguți și îndatoritori, remarcă inspectorul. Foarte bine. S-au găsit ceva urme pe cadavru?

– Doar un mic eritem pe gât. Veţi putea examina cadavrul şi dumneavoastră, mai târziu. Medicii au notat că, după toate probabilităţile, este vorba de un... coş.

– Un coş? Aşa ceva nu poate provoca un atac de cord.

– Ştiu, domnule inspector, ştiu.

– Asta e tot? Fără urme de violenţă pe corp?

– Fără.

– Atunci probabil că avem de-a face cu un ucigaş foarte chibzuit, remarcă inspectorul cu un zâmbet afectat. Şi fără amprente pe corp, nu-i aşa?

– Aşa e, cum de-aţi ghicit?

– Păi, se potriveşte cu profilul unui ucigaş chibzuit. Tipul acesta este foarte atent. Ceva fire de păr care nu-i aparţin fetei?

– Nici pe ea, nici în portbagajul maşinii. S-au găsit câteva fire de păr în maşină; vor fi analizate şi comparate. N-ar fi o surpriză să-i aparţină domnului MacPherson, dar, întrucât el e proprietarul maşinii, asta n-ar dovedi nimic. E firesc să găsim câteva fire din părul lui acolo.

– Urme de sânge, sperma, salivă?

– Nu.

– Mucus? Fragmente de unghii? Cuticule?

– Nimic.

– Sub unghii?

– Nimic.

– Prin urmare medicii legişti au conchis că victima *nu* a avut un raport sexual înainte sau la momentul morţii?

– Nu au găsit nici un indiciu privind un eventual contact sexual. Dar putem presupune că a existat un oarecare preludiu.

– Preludiu? A, da, coşul. Alte indicii? Nimic neobişnuit?

– Poate da, poate nu. S-au găsit urme de săpun pe tot corpul. Dar medicii susţin că s-ar putea să fi făcut baie cu puţin înainte de a muri.

– Ce marcă e săpunul?

– Încă nu s-a descoperit.

– Nu s-ar putea să o examineze din nou? Poate aşa se descoperă şi marca de săpun.

– Bună idee, am să le spun. De fapt, am să le telefonez chiar acum.

MP-ul avea numărul de celular al unuia dintre legişti.

Medicul spuse că se va întoarce la morgă cu un coleg şi că, împreună, vor încerca să vadă care e compoziţia chimică a săpunului, deşi s-ar putea să fie prea târziu. Urmele erau aproape imperceptibile. Le menţionaseră în raport fiindcă în toată cariera lor de medici legişti niciodată nu avuseseră de a face cu cadavre care să aibă atâtea urme de săpun pe ele. După ce MP-ul închise telefonul, inspectorul întrebă:

– S-a stabilit ora decesului?

– Ieri-noapte între orele unu şi trei.

– Sigur? făcu inspectorul, intrigat de acest detaliu. Medicii sunt absolut siguri?

– Da, eu însumi i-am ales, sunt foarte competenţi. Nu aparţin de poliţia locală. Predau la Universitatea din Verona şi au ajutat de multe poliţia. Şi-au câştigat o bine meritată reputaţie.

– În cazul acesta se pune întrebarea logică unde se afla suspectul pe care îl ţineţi în arest la momentul decesului.

– Vom afla curând. Sau, cel puţin, vom afla ce are el de spus despre asta. Urmează să-l interoghez... Cred că ar fi bine să vă deplasaţi la vilă ca să-i interogaţi rudele, personalul, pe toţi cei care au fost acolo ieri.

– Cred că ar fi trebuit să fiu deja acolo, domnule magistrat! zise inspectorul Ghedina şi se ridică în picioare.

– Poate. Luaţi-vă oamenii cei mai buni şi plecaţi într-acolo. Vă sun mai târziu ca să vă spun ce-am aflat în urma interogatoriului.

În timp ce MP-ul purta această discuţie cu inspectorul Ghedina, Orsinei i se permisese să-l vadă pe Nigel, în prezenţa a doi gardieni şi a avocatului Alemanni.

Nigel o ţinea strâns de mâini. Orsina de-abia îşi putea stăpâni lacrimile, iar soţul ei simţea că-şi urăşte fiecare părticică din corp: era atât de nedrept, era absurd să fie acolo, în situaţia aceea. Nigel îşi

susţinu nevinovăţia în faţa Orsinei, apoi încercă să o consoleze în privinţa Angelei. Orsina însă avea îndoielile ei. Ceva îi spunea să nu se încreadă în el pe de-a-ntregul. În timpul nopţii nedormite, în camera de hotel, îşi amintise de toate ieşirile lui Nigel împreună cu sora ei; numeroase, mult prea numeroase. Oare de ce o lua cu el? Iar Angela, copila alintată şi cochetă, atât de tânără şi de frumoasă, oare nu se complăcuse în rolul de seducătoare? Dar chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, de ce s-o ucidă Nigel? De ce? Nu, n-avea cum să o facă. Nu avea motive şi nici nebun nu era.

MP-ul nu o lăsă pe Orsina în camera în care urma să se desfăşoare interogatoriul; doar doi gardieni, un funcţionar, un translator, un stenograf şi avocatul apărării. La început MP-ul îi explică lui Nigel de ce fusese reţinut: împrejurările indicau implicarea lui în uciderea Angelei Riviera della Motta. Apoi îi permise lui Nigel să-şi prezinte versiunea. Nigel îi repetă MP-ului ce le spusese şi celorlalţi, susţinându-şi cu disperare nevinovăţia. Când termină, Alemanni, vizibil mulţumit, îl întrebă pe MP dacă nu cumva arestul preventiv al clientului său era o măsură prea drastică.

– Interogatoriul nici măcar n-a început, domnule avocat. Să nu ne grăbim... Domnule MacPherson, ştiu că italiana nu e limba dumneavoastră maternă. Spuneţi-mi dacă n-o să-mi înţelegeţi întrebările şi-am să-l rog pe translator să intervină. L-am solicitat-o tocmai pentru acest lucru... Vă daţi seama că aceasta este o depoziţie oficială, cred că aţi fost informat de avocatul dumneavoastră. Deci tot ce veţi declara va fi folosit ca mărturie.

– Ştiu şi nu mai am nimic de adăugat la ceea ce v-am spus deja.

– Serios? Lăsaţi-mă pe mine să decid asta. Unde aţi petrecut noaptea dintre zilele de ieri şi alaltăieri?

– La Villa Riviera.

– Cine mai era acolo?

– Membrii familiei.

– Numele lor, vă rog.

– Soţia mea, Orsina, Angela, unchiul lor, baronul Emanuele.

– Atât?

– Da. Apoi personalul: Dumitru, majordomul, şi soţia lui, Afina, bucătăreasa, Marianna, bătrâna menajeră, Samanta, camerista. A, şi Giorgio, secretarul baronului. Şi grădinarul, Giuseppe, care cred că locuieşte într-o căsuţă din apropiere.

– Cum aţi petrecut seara?

– La modul banal: am răsfoit câteva reviste, am căutat pe hartă alte podgorii.

Nigel explică de ce îl interesau atât de mult podgoriile.

– Şi unde aţi petrecut noaptea?

– În dormitorul în care eu şi soţia mea am fost invitaţi să înnoptăm.

– Şi ce-aţi făcut?

– Am dormit.

– Singur?

– Nu, cu soţia mea.

– La ce oră aţi adormit?

– De unde să ştiu? Nu mă uit la ceas când se întâmplă.

– Serios? Păi, dacă nu-mi răspundeţi cum trebuie la întrebări s-ar putea să nu ne uităm nici *noi* la ceas şi să vă lăsăm să putreziţi în închisoare! se răsti MP-ul.

Nigel solicită ajutorul traducătorului şi nu îi plăcu ce auzi.

– Am înţeles, nu vă pot spune exact când am adormit, dar un lucru e sigur: şi eu şi soţia mea ne-am culcat pe la miezul nopţii.

– Soţia a adormit prima?

– Da.

– Dormiţi, la vilă, într-un pat dublu?

– Nu, dormim în paturi separate, unul lângă altul.

Interogatoriul continuă câteva ore. Apoi Nigel fu trimis înapoi, în arest. MP-ul îi explică avocatului mult prea nerăbdător că, potrivit articolului 390 din codul de procedură penală, îi va solicita JAP-ului (judecătorul pentru anchete preliminare, căruia îi era subordonat) să aprobe arestul preventiv al domnului MacPherson.

Alemanni obiectă cu multă elocvenţă, dar şi el se văzu nevoit să aştepte decizia JAP-ului.

A doua zi, după ce citi raportul poliţiei, al MP-ului, al medicilor legişti, cât şi transcrierea interogatoriului, JAP-ul aprobă continuarea arestului preventiv al domnului MacPherson.

Curând după încheierea interogatoriului, la îndemnul MP-ului, Orsina se întoarse la vilă, escortată de o maşină a poliţiei. Trebuia să se pună la dispoziţia inspectorului Ghedina.

11

– Domnule baron, vă rog să-mi acceptaţi condoleanţele pentru această tragedie petrecută în familia dumneavoastră, spuse inspectorul Ghedina. Înţelegeţi, sper, că trebuie să vă pun mai multe întrebări.

Inspectorul se simţi la fel de bine-venit ca şi o durere de dinţi, dar, de-a lungul anilor, se obişnuise cu această senzaţie, acum fiindu-i indiferentă. Baronul era distrus. Aşa cum şedea în fotoliul din salon părea copleşit de decorul impozant, o adevărată întruchipare a deznădejdii. Inspectorul îşi drese glasul şi întrebă:

– Sunteţi amabil să-mi spuneţi unde vă aflaţi în noaptea dispariţiei victimei?

Baronul se făcu şi mai mic la auzul cuvântului „victimă". Într-un târziu spuse:

– După ce am luat cina în vilă, m-am dus cu maşina la atelier, la vreo doi kilometri de aici, spre sud. Am rămas acolo până după miezul nopţii, mi-am pregătit prelegerea pentru a doua zi.

– Vă deranjează dacă fumez? îl întrerupse inspectorul.

Baronul îi aruncă o privire glacială, dar spuse că nu-l deranjează.

– Aşadar, zise inspectorul după ce trase primul fum în piept...

– Mi-am pregătit prelegerea. După ce am terminat, am părăsit atelierul, m-am întors aici, la vilă, şi m-am culcat.

– La ce oră?

– N-aş putea spune exact. Puţin înainte de 1.

– V-a văzut cineva? Un membru al familiei? Vreun servitor?

– Nu ştiu. Întrebaţi-i.

Inspectorul trase din ţigară cu nesaţ.

– Prelegerile pe care le-aţi amintit, *barone:* cui le ţineţi şi despre ce tratează?

Emanuele îl privi din nou crunt.

– Domnule inspector, am petrecut una dintre cele mai cumplite nopţi din viaţa mea. Medicul mi-a recomandat să mă odihnesc. N-am putea să vorbim despre hobby-urile mele altă dată?

– Nu vreau să vă obosesc, *barone.* Cât despre ce e relevant sau nu e relevant, în acest moment nimic nu poate fi trecut cu vederea. Aşa că vă rog să explicaţi – să încercăm să ne mişcăm mai repede, da?

Dacă baronul ar fi fost în apele lui l-ar fi făcut pe inspector să-şi regrete impertinenţa. Dar dată fiind starea în care se afla, nu avu încotro şi se supuse.

– De-a lungul anilor, am reuşit să atrag un mare număr de tineri care apreciază felul în care analizez istoria Europei din perspectiva a ceea ce eu numesc *philosophia perennis.*

– Scuzaţi-mă, vreţi să repetaţi ultimele cuvinte?

Preţ de o clipă baronul păru să-şi recapete prestanţa.

– *Philosophia perennis:* filosofia străveche, comună tuturor culturilor. Cred că asta îi ajută să înţeleagă vremurile grele prin care trecem. Recent m-am concentrat pe momente ale istoriei medievale.

– Cursanţii plătesc o taxă? Colaboraţi cu vreo universitate?

– Nici una, nici alta, răspunse baronul răstit.

– Aveţi cursanţi care repetă anul? Îi cunoaşteţi personal pe unii dintre ei?

– Chiar trebuie să puneţi toate aceste întrebări într-un moment ca acesta, domnule inspector?

– Înţeleg că vă e greu, domnule baron, dar trebuie să faceţi tot posibilul ca să ajutaţi ancheta. Nepoata dumneavoastră vrea dreptate. De aceea vă întreb din nou: Îi cunoaşteţi personal pe unii dintre aceşti tineri?

Baronul era evident îndurerat şi exasperat, dar făcu un efort supraomenesc şi încercă să răspundă calm.

– Evit cu cea mai mare grijă cultivarea unor relaţii personale cu aceşti tineri. Nu vreau să fiu luat drept guru, lider sau confesor al tinerilor frământaţi de întrebări. Şi nici nu-mi anunţ prelegerile în presă.

– Atunci, cum de află despre ele?

– Din auzite. Se pare că vestea a ajuns în majoritatea ţărilor din Europa Occidentală.

Ghedina era hotărât să nu se arate impresionat.

– Măcar ştiţi cum se numesc cei ce vă ascultă?

– Câţiva au insistat să se prezinte, dar nu-mi amintesc numele lor şi nici nu vreau, din motivele pe care le-am menţionat deja.

– Ştiţi ce fac aceşti tineri atunci când nu vă urmăresc prelegerile? Cum ajung aici? Unde stau, de pildă? Villa Riviera e destul de izolată.

– Asta e treaba lor, nu a mea. Baronul închise ochii şi inspiră adânc. Mai inspiră o dată, tot cu ochii închişi, şi murmură: Întrebaţi-l pe secretarul meu. Giorgio Moser. Locuieşte în Verona.

Inspectorul insistă fără milă:

– Mi-aţi putea spune, cu aproximaţie, câte persoane au participat la ultima dumneavoastră prelegere?

– În jur de o sută.

– O sută?

Ghedina se întunecă la faţă când văzu că baronul rămâne cu ochii închişi.

– Nepoata dumneavoastră, Angela, a participat vreodată? Domnule baron? Ce s-a întâmplat?

Bătrânul gâfâia cu gura deschisă şi capul căzut pe o parte. Inspectorul strigă după ajutor.

Dumitru sosi în goană şi îl ridică pe baron în picioare.

– Vâră-l în pat şi cheamă doctorul, zise inspectorul şi ieşi din salon.

Nu-i surâdea deloc să mai aibă de a face cu un om care trecea atât de brusc de la pompozitate la patos. Dar se bucura de şansa de a da o raită prin vilă, atât de diferită de obişnuitele scene sordide ale vieţii lui profesionale.

Ajunse în bucătărie şi se apucă să le interogheze pe Afina şi Samanta. Amândouă arătau atât de răvăşite, încât nu-şi putea închipui că ar fi putut avea vreo legătură cu crima. Şi totuşi, le chestionă în amănunt până când îl întrerupse un poliţist.

– Domnule inspector, am găsit ceva.

– Ce-anume, Colucci?

– Trebuie să mergem acolo, cu maşina.

Lui Colucci, un ins vânjos, cu ochii bulbucaţi, trecut mereu cu vederea când venea vorba de promovare, îi plăcea să facă un mister din orice, iar Ghedina îi cânta în strună. Urcară în maşina poliţiei, dar inspectorul de-abia avu timp să-şi aprindă o ţigară că şi ajunseră la faţa locului.

– Ce naiba mai şi asta? întrebă el.

În faţa lor, pe o pajişte dintre podgorii, erau mai multe corturi. Unii dintre ocupanţi erau prin preajmă, vorbeau, fumau. „Cursanţii! Sigur că da!" îşi reproşă inspectorul. Nu-şi imaginase că tinerii se instalaseră pe domeniul baronului, deşi ar fi trebuit să o facă!

– Colucci, cheamă întăriri, imediat. Spune-le să vină în *zbor* până aici. Mai vreau încă douăzeci de oameni, în frunte cu Gallorini.

– Domnule inspector, n-ar trebui să sunăm la sediul din Verona? Ar ajunge aici mult mai repede.

– Nu, asta e ancheta *noastră*. Cheamă-i pe oamenii noştri din Bolzano. Până atunci ne vom ocupa de băieţii ăştia fericiţi. Spune-le să vină cât mai repede!

Ghedina coborî din maşină şi se apropie de unul dintre tineri. Ceilalţi se strânseră imediat în jurul lui. Erau, estimă el, în jur de treizeci.

– Poliţia, spuse el răspicat. Vreau să mă urmaţi la vilă.

Tinerii îl priviră cu neîncredere, chiar cu ostilitate.

– Colucci, vino aici, strigă el.

Subordonatul intră cu paşi mari în cerc şi privi în jur în timp ce Ghedina se adresa grupului.

– Ascultaţi aici. Tocmai am vorbit cu baronul, şi el vrea să cooperaţi cu poliţia. E clar? Aşa că urmaţi-mă la vilă.

Mai supuși decât se aștepta Ghedina, tinerii se conformară. Inspectorul mergea în frunte, Colucci venea cu mașina din urmă, la pas. Atât Ghedina cât și subordonatul lui aveau pistoalele pregătite pentru orice eventualitate.

Ajunseră la vilă, unde rămăsese și celălalt polițist, fără nici un fel de incidente. Ghedina dădu ordin celor doi polițiști să-i ducă pe tineri în sala de bal. Apoi păși pe podium și începu să le vorbească:

– Vă anunț ca s-a produs o tragedie.

Tinerii începură să murmure.

– Nepoata baronului a fost găsită moartă în împrejurări inexplicabile. Vă vom pune mai multe întrebări. Sper să ne puteți ajuta în ancheta noastră. Asta e tot.

Ceea nu era pe de-a-ntregul adevărat: toți tinerii din fața lui erau, teoretic vorbind, suspecți. Se aflau în apropierea vilei în noaptea în care Angela fusese ucisă. Asta *dacă* fata fusese ucisă undeva, pe domeniul baronului. Dar trebuia să aștepte întăririle și, între timp, să le pună întrebări cursanților la modul neprotocolar. Dacă încerca să-i intimideze acum, sigur ar fi fugit de acolo.

Când, în sfârșit, sosiră și ceilalți polițiști, inspectorul oftă ușurat și se duse în bibliotecă pentru a da un telefon. Sună la sediu și ceru să i se facă legătura cu un MP din Verona. MP-ul să-l sune cât mai curând posibil pe celular. Era extrem de urgent. Apoi îi dădu instrucțiuni lui Colucci. Polițiștii trebuia să-i interogheze pe toți cursanții, să le ia numele, toate datele personale etc. Și să-i facă să răspundă cât mai amănunțit. Nimeni nu avea voie să părăsească sala de bal.

– Ia câțiva oameni și cercetați împrejurimile: vila, toate dependințele, îi ordonă el lui Gallorini. Baronul a pomenit de un atelier – mergeți și acolo. De asemenea, grădina, corturile tinerilor, podgoriile, pădurea. Totul trebuie cercetat cu cea mai mare atenție, orice indiciu poate fi vital.

– Domnule inspector, avem mandat de percheziție?

Așa era Gallorini: meticulos și metodic, cum era de așteptat de la un absolvent de filologie clasică. Nu, bineînțeles că nu aveau, încă. Ghedina îl chemă pe Dumitru:

– Sper că baronul se simte mai bine. Du-te în camera lui şi întreabă-l, te rog, dacă ne dă voie să cercetăm împrejurimile. Şi vino repede cu răspunsul.

Dumitru reveni peste câteva minte. Îşi duse mâinile la spate ca un şcolar care şi-a învăţat bine lecţia:

– *Barone* vă mulţumeşte că v-aţi interesat de starea dumnealui. Se simte puţin mai bine şi vă acordă permisiunea de a face tot ce credeţi de cuviinţă pentru bunul mers al anchetei.

În consecinţă, Gallorini primi misiunea să cerceteze domeniul baronului până la sfârşitul zilei şi în ziua următoare. Înainte de a începe, Ghedina îi puse câteva întrebări lui Dumitru, cerându-i mai întâi să-i arate permisul de muncă, pe care Dumitru îl avea în ordine. La sfârşit, îi spuse lui Gallorini să-l folosească pe Dumitru ca ghid.

La scurt timp sosi şi Orsina, escortată de maşina poliţiei, şi ceru să-l vadă pe inspector. Începea să-şi revină din şocul iniţial şi acum purta o mare ranchiună autorităţilor fiindcă îi reţinuseră soţul. Revăzuse în minte toate evenimentele şi îşi dăduse seama ce îi scăpase până acum din cauza stării de agitaţie: dormise împreună cu Nigel în noaptea fatală. Deci sărmanul Nigel era suspectat pe nedrept. Era strigător la cer, cum puteau face aşa ceva?

– Dacă vreţi să mă întrebaţi ceva, domnule inspector, faceţi-o acum. Mi-au secat lacrimile şi am ajuns la capătul răbdării!

Lui Ghedina îi plăcu izbucnirea ei. De când îi descoperise pe cei treizeci şi unu de cursanţi, toţi suspecţi potenţiali, şi el începuse să se întrebe cât de vinovat putea fi domnul MacPherson. Şi totuşi, trebuia să o interogheze pe soţia lui, ceea ce şi făcu.

– Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele, *baronessa*. Vreţi să vă pun întrebările aici, în hol, sau preferaţi un loc mai confortabil?

Felul manierat în care i se adresase inspectorul, neaşteptat, îi aminti de buna ei creştere, drept care îl invită în salon.

După ce îşi mai aprinse o ţigară, Ghedina începu să-i pună întrebări Orsinei, deşi se referi mai mult la Nigel decât la ea. Orsina susţinu că dormise neîntrerupt de la miezul nopţii până la opt dimineaţa şi că Nigel fusese cu ea la începutul şi sfârşitul acestei perioade. Ce altceva mai putea spune?

– Nu, sunt absolut convinsă că nu s-a „încurcat" cu sora mea, dacă asta vreţi să insinuaţi, domnule inspector.

Orsina bănuia ceva, poate un mic flirt, dar asta nu putea avea nici o legătură cu moartea sărmanei Angela; nu avea nici un rost să-i spună aşa ceva inspectorului.

– Noi ţinem mult unii la alţii, petrecem mult timp împreună, dar *suntem* oameni de onoare, continuă ea.

Oare era adevărat? se întrebă Orsina. Toate familiile de aristocraţi pe care le cunoştea erau mai mult sau mai puţin reci, distante, iar a ei nu făcea excepţie.

– Aveţi idee cine ar fi putut pune cadavrul surorii dumneavoastră în maşina domnului MacPherson? Din câte ştiţi dumneavoastră, există cineva care să-i poarte pică?

Era clar cât de mult o marca această situaţie pe Orsina. Şi totuşi, femeia găsi puterea să răspundă:

– Nimeni din afara familiei nu-l cunoaşte pe Nigel... Domnule inspector, nici un membru al familiei mele nu i-ar fi putut face asta Angelei. E pur şi simplu absurd ca, după ce suferim atât de pe [illegible]ma acestei tragedii, mai trebuie să ne şi apărăm. În ceea ce priveşte personalul, nu văd cum şi de ce ar fi implicat în aşa ceva.

Ghedina nu-i ceruse părerea, dar îi plăcea să o privească, drept care o lăsă să vorbească.

– De ce nu căutaţi printre cei care vin să asculte prelegerile unchiului meu? continuă ea. Eu nu vorbesc niciodată cu ei, însă în ultimele zile i-am văzut peste tot şi unii dintre ei arată destul de...

– Dubioşi? sugeră inspectorul.

– Da, răspunse Orsina care ezită puţin înainte de a folosi cuvintele lui Nigel: Tocmai buni de spânzurat.

– Sunt interogaţi chiar în acest moment, *baronessa*. Ceea ce nu înseamnă că îi pot aresta doar pentru felul cum arată. Deşi, dintr-un anumit punct de vedere, e şi asta o crimă. Inspectorul îşi stinse ţigara şi spuse schimbând brusc tonul: Vă rog să mă iertaţi. Nu v-am întrebat dacă pot fuma. Urât din partea mea. Sper că...

– Nu mă deranjează...

Inspectorul nu era deloc un nesuferit. Poate chiar îi putea ajuta, gândi Orsina. Bineînţeles că voia să i se facă dreptate sărmanei ei surori.

– Aş vrea să vă spun că Angela era într-o stare ciudată în seara aceea, continuă ea.

Orsina îi redă conversaţia, sfârşind cu promisiunea Angelei de a-i povesti totul a doua zi dimineaţa.

– Bănuiţi cumva ce ar fi vrut să vă spună?

– Nu, din nefericire. Dar mai e ceva.

– Ce anume?

– Mda, nu ştiu cum să zic... Mulţi sunt fiii şi fiicele unor prieteni vechi de familie. Noi le spunem „gaşca vilelor".

Inspectorul se arătă nedumerit.

– Familiile care încă mai deţin vechile palate şi vile, aici, în Veronese. În timpul verii, copiii lor se vizitează reciproc, fac turul vilelor.

„Ce noroc pe capul lor!" gândi Ghedina şi apoi spuse cu voce tare:

– Nu văd ce-i rău în asta.

– Nici eu. Dar, vedeţi dumneavoastră, unii din puştii ăştia sunt foarte bogaţi, şi foarte plictisiţi, ceea ce e o combinaţie periculoasă. Cu alte cuvinte, deşi sunt încă adolescenţi, prea repede au avut parte de maşini rapide, sex, droguri, absint – şi aşa mai departe.

– Serios? făcu inspectorul.

„Doar la o sută şaizeci de kilometri la sud de Bolzano şi parcă ar fi la celălalt capăt al pământului", îşi zise el.

– Da. Nu vreau să spun că sărmana mea soră avea vreun viciu. Dar printre prietenii ei erau mulţi care exercitau o influenţă nefastă. Eram mulţumită că se apropia ziua în care trebuia să meargă la universitate în Anglia, departe de anturajul ăla.

– Înţeleg. Vreţi să spuneţi că ar fi putut merge cu Vespa ei la una sau mai multe vile în noaptea în care a fost ucisă?

– Nu ştiu, răspunse Orsina cu o grimasă. Vă rog să nu folosiţi cuvântul ăsta. Nu suport.

– Mă scuzaţi. Mi-aţi putea da o listă cu aceşti prieteni? Trebuie să-i întreb şi pe ei. Ar fi bine dacă mi-aţi putea da numele, adresele şi numerele lor de telefon.

– Am să vă dau tot ce doriţi.

– Vă mulţumesc. Mai doriţi să-mi spuneţi ceva?

– Da: eu însămi am văzut-o pe Angela întorcându-se la vilă, seara târziu, după discuţia noastră din grădină. Dar e posibil să se fi răzgândit – *era* capricioasă – şi, în loc să se ducă la culcare, poate că a plecat cu scuterul.

– A, scuterul: altă piesă din puzzle. Dacă, aşa cum aţi sugerat, a părăsit vila cu scuterul şi s-a întâlnit cu cineva şi apoi... a avut loc accidentul, cum se putea întoarce la vilă? Cine a adus-o înapoi? Şi cine a băgat-o în portbagajul maşinii soţului dumneavoastră? Aceeaşi persoană, poate? Adică...

– Pot pleca, domnule inspector? Puneţi întrebări la care nu pot răspunde, iar unchiul meu nu se simte bine.

Inspectorul se înclină uşor şi îi permise să plece. Era adevărat, îi pusese întrebări care o depăşeau. Dar era un procedeu pe care îl folosea des, uneori cu succes: îl încuraja pe suspect să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla şi apoi îl lăsa să se contrazică sau să spună fără să vrea ceva revelator. De data aceasta însă probabil că îi făcuse plăcere să aibă o discuţie cu o femeie atât de frumoasă şi de rasată. Meseria lui rareori îi oferea asemenea satisfacţii.

Ghedina se duse în sala de bal ca să vadă cum mai mergeau lucrurile. Cursanţii erau interogaţi, iar Colucci avea grijă ca toate datele să fie transmise la sediu spre a fi verificate.

– Dacă dai de unii mai dubioşi, adu-i la mine, să-i interoghez şi eu.

Pe moment, inspectorul prefera să se preumble prin impresionanta vilă în căutarea indiciilor şi a inspiraţiei. Dădu de Marianna şi o luă la întrebări, dar bătrâna izbucni în plâns, căind-o pe *baronessina*, încât nu putu scoate nimic de la ea.

În cele din urmă ieşi în grădină şi observă copacii imenşi şi statuile de dincolo de ei. Se aşeză pe o bancă şi îşi notă în minte: „Toţi cei treizeci şi unu de cursanţi sunt suspecţi dacă au petrecut noaptea pe domeniu, ceea ce e foarte probabil. Şi personalul e

suspect; aş elimina femeile... iar Dumitru pare inofensiv. Dar, teoretic, şi ei sunt suspecţi; nu te lua niciodată după aparenţe etc., etc. Şi baronul şi nepoata lui sunt suspecţi, deşi tind să cred că mai degrabă sunt victime indirecte. Am să văd ce e şi cu gaşca vilelor, ceea ce va fi mai greu. În sfârşit, suspectul principal, domnul MacPherson. Am să-l interoghez ore în şir. Mă întreb ce ar putea..."

Îi veni o idee. În ceea ce considera a fi fost zilele lui de glorie, tânăr fiind în Cortina, se împrietenise cu un client de-al tatălui său, un scoţian de peste patruzeci de ani care se numea exact la fel, MacPherson. Era un schior destul de bun şi un mare amator de judo. Vorbea italiana acceptabil fiindcă prefera să schieze pe „partea însorită a Alpilor" şi avea destui bani ca să o facă ori de câte ori voia. Gianluca – inspectorul – îi împărtăşise câteva din „secretele" schiului pe pante, drept care MacPherson se recompensase învăţându-l câteva figuri de judo. Şi, întrucât Gianluca prindea repede, şi câteva din „secretele" judoului. Îşi aminti mai ales una dintre lecţii: era despre strangulare.

„Scopul strangulării în judo", îi explicase MacPherson şi apoi îi şi demonstrase în parte, „este pierderea cunoştinţei de către victimă. Există două tipuri de strangulare. Cea respiratorie, care se produce prin apăsarea traheii; aceasta împiedică reîmprospătarea cu oxigen a sângelui şi provoacă asfixierea. Celălalt tip e mult mai sofisticat: strangularea sangvină. Se produce prin apăsarea carotidei, sub mandibulă, şi împiedică sângele să irige creierul. Pierderea cunoştinţei survine rapid, în cincisprezece secunde. Iar dacă apăsarea continuă, moartea survine în câteva minute. Omul se ucide uşor, prietene."

„Într-adevăr", îşi spuse inspectorul. Sigur că da! Cum de nu se gândise până atunci? Eritemul de pe gâtul victimei, acea mică roşeaţă despre care legiştii au spus că ar fi un coş era, de fapt, altceva. Îl văzuse cu ochii lui, dar nu-şi dăduse seama că era un început de echimoză, o vânătaie care nu avusese timp să se dezvolte. Stopul cardiac al tinerei fusese provocat prin strangulare! Şi nu oricum, ci prin acel tip de strangulare sangvină cunoscut de practicanţii acestei străvechi arte marţiale.

„Mda", își tăie avântul Ghedina, „și ce-i cu asta? Ce-mi spune mie asta? Victima a fost strangulată cu multă pricepere și cu mult sânge rece." Inspectorul era șocat că amănuntul le scăpase specialiștilor. Era intuiția lui și știa că avea dreptate. Presa nu scrisese nimic despre asta, bineînțeles, nici măcar nu făcuse aluzie. Probabil că numai două persoane știau cum murise tânăra: el și ucigașul. Ceea ce îi dădea un mic avantaj – sau nu-i dădea? Desigur: ucigașul știa judo!

„Absurd!" gândi Ghedina. Dar imediat își spuse: „Aș putea afla dacă unii din cursanții baronului știu judo." Pe de altă parte, cunoașterea vechilor arte marțiale nu părea să corespundă stereotipului desfrânaților care făceau turul vilelor. Gândurile inspectorului fură întrerupte de o voce stridentă.

– Scuzați-mă, vă rog. Sunteți domnul inspector Ghedina? *Barone* Riviera della Motta mi-a spus să mă pun la dispoziția dumneavoastră. Sunt secretarul dumnealui, Giorgio Moser.

Inspectorul îl cântări din ochi, costumul maro, părul rar pieptănat în așa fel încât să-i acopere începutul de chelie, nasul ascuțit și privire inteligentă. Imediat începu să-i pună întrebări.

Giorgio, află el, o văzuse pe Angela, pe sora și pe cumnatul ei la vilă.

– Deși sunt secretar, nu am un program regulat. Pregătesc sala de bal pentru prelegeri și mă ocup de cei care vin să le asculte. Am o memorie vizuală excelentă, dar nu și pentru nume. Oricum, nimeni nu-și dă numele, e un proces impersonal. E dorința domnului baron.

La insistența inspectorului de a afla unde fusese în noaptea respectivă, Giorgio scoase din buzunarul hainei un bilet de cinema.

– Când s-a terminat filmul, la miezul nopții?

– Cam așa ceva.

– Și apoi, ce s-a întâmplat? Unde v-ați dus?

Giorgio se înroși la față. Ghedina îl presă să răspundă.

– M-am dus la... acasă la un prieten. Era noaptea noastră de pocher. Gazda, eu și alți doi prieteni începem jocul la miezul nopții și îl terminăm la primele ore ale dimineții.

– Aha, un tripou clandestin.

– Nu, domnule inspector, nici pe departe!

În afară de cele patru cazinouri deţinute de stat, jocurile de noroc sunt interzise în Italia şi Giorgio ştia bine asta.

– Jucăm de plăcere, pe sume foarte mici.

Ceea ce nu era adevărat: sume destul de mari treceau dintr-o mână într-alta în cursul acelor nopţi şi numai jucătorii solvenţi erau primiţi acolo.

– Mda, toţi spun la fel, replică Ghedina. Vă rog să ne daţi numele şi numerele de telefon ale acestor domni.

Giorgio spuse, cu jumătate de gură, că se va conforma. Desigur, spera că situaţia creată nu va avea repercusiuni pentru nici unul dintre ei; ceea ce făceau ei era absolut inofensiv, doar o modalitate plăcută de a-şi petrece timpul în compania unor vechi prieteni şi...

– Vă rog să mă conduceţi înapoi la vilă, îl întrerupse inpectorul. Subordonatul meu, Colucci, se va îngriji de detalii. Îi vom chestiona pe prietenii dumneavoastră, fiţi fără grijă.

Inspectorul adăugă în gând: „Dar această parte a anchetei e legată de alibiul tău şi, pe moment, se pare că eşti singurul suspect care are aşa ceva."

În timp ce îl dădea pe Giorgio pe mâna lui Colucci, inspectorul primi în sfârşit telefon de la MP-ul din Verona. Din bibliotecă, unde se refugiase ca să fie singur, prezentă repede datele neobişnuite despre crimă şi stadiul în care ajunsese ancheta. Apoi îl anunţă că dorea ca toţi cei treizeci şi unu de cursanţi să fie reţinuţi preventiv. MP-ul rămase şocat.

– Nu e suficient să le dăm drumul şi apoi să le trimitem citaţie: unii dintre ei nici măcar nu sunt italieni, pot dispărea înainte de ziua în care trebuie să fie prezenţi la tribunal, explică inspectorul. Nu, trebuie neapărat să-i reţinem.

– Pe toţi?

– Da, pe toţi.

– Domnule inspector, ştiţi că închisorile dau pe dinafară de vandali?

Demonstraţiile antiislamice le înmulţiseră numărul; geamuri sfărâmate, maşini incendiate, hidranţi distruşi, staţii de metrou

devastate, războaie de gherilă urbană împotriva poliției din întreaga Europă. Zeci de mii de astfel de huligani fuseseră arestați.

– Deci ce propuneți: să-i lăsăm liberi pe suspecți, ca pasărea cerului, și peste o lună să le trimitem citație? Doar nu vreți să puneți bețe în roate anchetei. Vă dați seama că acesta este un caz de interes public?

În consecință, cei treizeci și unu de tineri aveau să fie transportați cu un autobuz la sediul poliției din Verona pentru a fi reținuți timp de patruzeci și opt de ore, așa cum prevedea legea. Rămânea la latitudinea JAP-ului din Verona dacă avea să-i rețină mai mult.

Poliția avu o după-amiază plină, fiind nevoită să instaleze filtre pe toate căile de acces spre vilă, chiar și pe cărări.

După ce se îngriji de unchiul ei, care se simțea slăbit, dar se stabilizase, Orsina se întreținu îndelung cu *Avvocato* Alemanni, care o sunase din Milano. Alemanni primi cu satisfacție vestea despre cursanții care își stabiliseră tabăra pe domeniul baronului, ceea ce îl făcea să fie aproape sigur că soțul ei nu va mai fi reținut mult timp. Dar mai exista o problemă, a extrădării – domnul MacPherson era supus britanic și Alemanni luase deja legătura cu o firmă din Londra specializată în drept penal. Ultimele lui cuvinte fură de alinare, dar și de avertizare: cazul ajunsese deja în paginile ziarelor, trebuia să se pregătească de atacul presei, care avea să dureze săptămâni întregi. Le putea recomanda o firmă de pază dacă doreau să-și angajeze gărzi personale, atât pentru protecția lor, cât și a vilei. Orsina refuză, închise telefonul și izbucni în plâns.

Toți cursanții erau acum în închisoarea din Verona. Se înroșeau telefoanele, se răscoleau bazele de date, în timp ce Ghedina însuși îi interoga unul câte unul. Nu toți tinerii erau la fel de politicoși ca baronul, arhivele poliției dând la iveală că unii dintre ei mai fuseseră arestați, mai ales în cursul demonstrațiilor studențești care deveniseră violente. Dintre cei câțiva străini, doi elvețieni erau deja bănuiți de acte de agresiune asupra unor toxicomani.

La interogatoriu, tinerii confirmară întocmai spusele baronului. Da, prelegerile erau despre istorie și filosofie. Da, nu plăteau nici o taxă și nici nu exista vreo formă oficială de înscriere. Da, nu li se

luau numele. Da, baronul evita contactul personal cu ei. Mulţi ajunseseră la vilă cu autostopul şi îşi stabiliseră tabăra pe un câmp unde nu-i deranjase nimeni. Alţii aveau prieteni în Verona, stăteau la cămine studenţeşti, împrumutau maşini sau se foloseau mai mulţi de aceeaşi maşină. Unii dintre ei o văzuseră în treacăt pe Angela când li se intersectaseră paşii pe lângă vilă. Dar nici unul nu ştia ceva despre familia sau viaţa particulară a baronului.

La vilă Orsina căzu într-un somn greu. Se trezi devreme, simţindu-se prea puţin odihnită şi încă disperată: nu fusese doar un coşmar. Se dădu jos din pat gata să înfrunte alte orori. Îşi vârî câteva lucruri într-o geantă de voiaj în eventualitatea că va trebui să rămână la Bolzano. Luă paşaportul lui Nigel, carnetul de cecuri şi alte documente importante.

Emanuele îşi făcu apariţia la micul dejun, epuizat şi palid la faţă.

– Dragă Orsina, să ştii că fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu de ajutor. Ah, *poveri noi!*

– Unchiule, cât de mult îi cunoşti pe tinerii care vin să te asculte?

– Aproape deloc. Din nefericire pentru poliţie, n-am putut să dau nici un nume. Pur şi simplu, apar mereu. Nu înţeleg de ce-i atrage trăncăneala unui om bătrân dar, ce să fac, n-am cum să-i opresc, răspunse baronul ridicând mâinile în sus.

– Azi mă duc la Bolzano ca să-l văd pe Nigel, s-ar putea să petrec noaptea acolo. Poţi să te îngrijeşti de... organizarea funeraliilor? întrebă Orsina printre lacrimi.

Unchiul ei făcu un efort supraomenesc să nu plângă şi el.

– Am să-i telefonez imediat lui Montecuccoli în Veneţia, spuse el în cele din urmă. Familia noastră întotdeauna a apelat la firma lui. A organizat impecabil înmormântarea părinţilor tăi. N-am crezut că vom avea nevoie de serviciile lui atât de curând.

Baronul simţi că se îneacă şi Orsina îl apucă strâns de mână.

– Sigur, sărmana Angela va fi depusă în cavoul familiei, adăugă el. Am să dau un anunţ în *Gazzetino* şi în *Corriere della Sera*.

– Mulţumesc, unchiule. Am atâtea pe cap că-mi vine să înnebunesc, dar trebuie să merg înainte de dragul lui Nigel.

Antreprenorul de pompe funebre din Veneţia îl asigură pe baron că totul se va face cu demnitate şi promptitudine, dar că va trebui să aştepte până când autorităţile vor decide când poate avea loc înmormântarea. Signor Montecuccoli promise să acţioneze ca intermediar între baron şi poliţie în această chestiune pentru a scuti familia de încă o bătaie de cap.

Leo începu noul an universitar ca de obicei, dar fără să scape de obsesia întâmplărilor de peste vară. Simţea că nu mai poate ţine în el cele două secrete: şansa ratată a dragostei Orsinei – rolul de prieten şi confident fiind o palidă consolare – şi maşinaţiunile politice la care îl făcuse părtaş senatorul Rowlandson. Nu avea să le dezvăluie nimănui, însă povara lor, emoţională în primul caz, politică în cel de-al doilea, îl apăsa din ce în ce mai tare. Le uita când preda, dar, în clipa în care părăsea sala de curs, reveneau cu şi mai mare intensitate. Şi mai era ceva. Orbirea lui temporară rămăsese neexplicată. Nu revenise, dar nu putea să nu-şi facă griji şi să nu o pună în legătură cu *Lumea magică*.

Cartea, chiar şi în versiunea ei incompletă, pătrunsese atât de adânc în viaţa lui, încât acum o consulta în fiecare zi. Făcea progrese în descifrarea ei însă, în acelaşi timp, rezista tentaţiei unei noi meditaţii. Între timp îşi neglija îndatoririle de membru al Celui De-al Treilea Ordin, nereuşind nici măcar să treacă pe la Capela Dahlgren, în campus, pentru rugăciunile de dimineaţă.

Fără să recunoască pe de-a-ntregul, începea să-şi dea seama că implicarea lui religioasă funcţionase, ani în şir, ca un sedativ. Lumea stranie a imaginilor pe care Orsina i le adusese prin *Lumea magică* crea o dependenţă asemănătoare, dar şi fascinantă. Acest nou drog nu-l adormea pur şi simplu; încerca, după toate aparenţele, să-i deschidă ochii asupra unor realităţi şi posibilităţi noi. Citise de curând despre cum „eroul, fără să se expună aerului rece, închis în casă şi stând pe scaun, poate vedea mişcările şi orbitele planetelor; mai mult chiar, le poate atinge". Acum, noaptea târziu, singur în apartament, reciti câteva pagini:

Uneori pământul celest se preface într-o colină înaltă; apoi această formă e distrusă şi înlocuită cu cea a unor câmpuri mari, întinse. Aceasta, la rândul ei, e prefăcută într-un lac limpede din care se înalţă insule frumoase, ademenitoare, care dau naştere altor râuri, altor izvoare şi altor lacuri. Acestea se întorc din nou la pământ şi iau forma unor corpuri tari, metalice sau minerale, printre care poţi descoperi pietre preţioase, smaralde, diamante, rubine, şi aşa mai departe. Apoi acestea se prefac în vegetaţie verde, plante felurite şi copaci plini de frunze. Curând încep să apară alte forme, mai complexe. În timp ce toate celelalte dispar, substanţa magică se preface într-un cal nărăvaş, care apoi capătă forma unui bărbat sau a unei femei. Şi aceasta cade din nou la pământ şi brusc reapare sub forma uni leu.

Leo mai citi o dată pasajul ca să memoreze diferitele etape ale apariţiei. Apoi închise ochii, inspiră adânc şi le invită să se recompună în imaginaţia lui. Dar se opri imediat, deschizând ochii înfricoşat.

Se răcise brusc, de parcă în camera lui de zi ar fi pătruns o rafală de aer polar. Inima îi bătea nebuneşte şi dârdâia de frig în timp ce se apropia de fereastră. Era închisă. S-o deschidă? O deschise. Simţi o boare caldă de vânt. Inspiră adânc şi se simţi mai bine.

După ce închise cartea şi o puse la loc, pe masă, rezistă tentaţiei de a o suna pe Orsina. Îşi dorea din suflet să-i vorbească despre carte, dar interdicţia era absolută, ruşinea pe care o simţise când îi răspunsese Nigel fiindu-i încă proaspătă în memorie. Dumnezeu ştie ce o fi crezut! Poate că de aceea Orsina nu-l mai sunase de câteva zile. Poate că plecase la Bristol să o ajute pe Angela să se instaleze acolo şi nu mai avea timp pentru el.

12

La trei zile după ce poliția începuse ancheta la Villa Riviera, Giorgio sosi de la Verona. Urma să o ducă pe Marianna la înmormântare și apoi să o aducă repede înapoi, în timp ce Dumitru trebuia să-i ducă în Lancia pe Orsina și pe baron. La ora unsprezece parcară pe Tronchetto, apoi luară împreună un taxi-acvatic până la insula cimitir San Michele.

Splendida biserică renascentistă părea că plutește ca un galion de marmură la câțiva centimetri deasupra lagunei. Montecuccoli însuși, în frac și joben în ciuda căldurii toride, ajută familia îndoliată să urce pe mal. Se depășise pe sine în organizarea funeraliilor, poate din respect pentru această veche familie, poate fiindcă despre această tragedie se vorbea și se bârfea atât de mult. Un grup masiv de reprezentanți ai presei pândea acolo din zori și acum alcătuiau o mică armată.

Baronul, Orsina, Marianna și Giorgio reușiră să treacă de jurnaliști, cameramani și fotografi și să-și ocupe locurile din primul rând. Câțiva călugări franciscani, care aveau grijă de biserică și de cimitir, barară drumul presei. Înăuntru se îmbulzeau o mulțime de oameni, cunoscuți și necunoscuți: Rupert, prieteni, cunoștințe, curioși. În aer plutea un miros de flori proaspete și de tămâie, amestecat cu parfum de chiparos.

Sicriul deschis fusese depus în eleganta Capelă Emiliana, placată cu marmură. Paloarea de pe altă lume o făcea pe Angela să arate și mai frumoasă, angelică. Lumânările pâlpâiau în mijlocul unei cascade de trandafiri albi. Însuși arhiepiscopul Veneției avea să

oficieze. În mod excepţional, cedase rugăminţii îndureratului baron Riviera della Motta: nu avea să fie nici o slujbă, arhiepiscopul se rezuma la rostirea unui panegeric al Angelei.

Platitudinile la adresa unei tinere pe care nu o văzuse niciodată se potriveau perfect. Apoi o mică orchestră, corul şi soliştii, ca şi cu organistul bisericii, se pregăti să înterpreteze integral *Messe de Requiem* de Gabriel Fauré. Mai bine să cânte muzica aceea magnifică, gândise baronul când luase această hotărâre împreună cu Montecuccoli, decât să o plângă pe Angela.

Şi, într-adevăr, muzica fu magnifică. În timp ce instrumentele şi vocile se armonizau perfect, aproape toţi cei prezenţi se arătară mişcaţi, unii până la lacrimi. Trupul neînsufleţit al Angelei atrăgea toate privirile, ca un magnet. În cele din urmă se auzi *In paradisum*.

In paradisum deducant te angeli,
in tuo adventu
suscipiant te martyres,
et perducant te
in civitatem sanctam Jerusalem.

„Îngerii să te conducă în paradis, martirii să te întâmpine şi să-ţi poarte paşii spre oraşul sfânt, Ierusalim."

Cuvântul „Ierusalim" fu accentuat de întregul ansamblu printr-un florilegiu de armonii. Aureola zămislită de instrumentele de coarde, harfă şi orgă crescu în strălucire.

Chorus angelorum te suscipiat,
et cum Lazaro quondam paupere
aeternam habeas requiem,
aeternam habeas requiem.

„Corul de îngeri să te întâmpine şi, precum Lazăr, cândva sărman, să ai parte de odihnă veşnică, să ai parte de odihnă veşnică."

Muzica pluti apropiindu-se de pământ, în timp ce cântecul de leagăn al morţii se pierdu în tăcere, dându-le celor prezenţi

seninătatea şi puterea de a o urma pe Angela spre locul ei de odihnă, cavoul familiei Riviera.

Cavoul fusese proiectat de Canova. Un portal deschis şi, lângă el, o piatră mare, rotundă. Aşezat pe piatră, un înger în mărime naturală, cu o privire întrebătoare. Cei care treceau prin cimitir probabil că recunoşteau aluzia la învierea lui Isus, aprobând din cap şi trecând mai departe, spre celelalte cavouri la fel de decorative, ale altor dinastii veneţiene. Dar, dacă zăboveau, sigur remarcau detalii care nu-i aparţineau marelui sculptor, ci unuia dintre elevii lui, la cererea capului de familie.

Intrarea arcuită avea mici lambriuri în relief care reprezentau semnele zodiacului şi cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Dincolo de grilajul care bloca intrarea se puteau vedea o încăpere boltită, sprijinită pe un stâlp central ca un trunchi de copac ce se ramifica în toate direcţiile, şi mai multe sarcofage de-a lungul pereţilor. Iar „uşa" de piatră a cavoului purta trei inscripţii în latină, sub forma unui triunghi: ***Sideream Amplectitur Lucem*** – „îmbrăţişează lumina stelară"; ***Sol Ultimus Fulgens Radiis*** – „Soarele desăvârşit, încununat de raze"; ***MERge CVRate In UStrinam*** – „Ascunde-l cu grijă în rugul funerar". Doar câteva persoane ar fi recunoscut acolo cele trei ingrediente ale alchimiei: sarea, sulful şi mercurul: în latină *Sal*, *Sulfur* şi *Mercurius*.

Vânzoleala presei, care aştepta procesiunea funerară, strică atmosfera creată în biserică de muzica sublimă a lui Fauré.

Orsinei îi secaseră lacrimile; baronul parcă era paralizat. Bătrâna Marianna fu cât pe-aci să leşine şi Bhaskar fu nevoit să o ducă la Palazzo Riviera ca să se liniştească.

– *Requiescat in pacem*, spuse arhiepiscopul în cele din urmă, în timp ce sicriul Angelei era coborât în criptă.

Oamenii mai rămaseră în cimitir. Vaporaşele şi şalupele pe care Montecuccoli le închiriase ca să-i ducă înapoi în Veneţia încă nu sosiseră. Spre bucuria presei, care avea mai mult timp să filmeze şi să fotografieze familia îndurerată. Orsina şi baronul suportară totul cu demnitatea blazonului.

În mulţime se afla şi inspectorul Ghedina. Cu o zi în urmă, în Bolzano, petrecuse aproape cinci ore interogându-l pe domnul MacPherson, care îl lăsase cu sentimente amestecate despre nevinovăţia lui sau, cel puţin, vinovăţie parţială. Cea de a doua autopsie identificase săpunul găsit pe corpul Angelei: *Air du printemps* de la Jouvence. Acelaşi săpun, îşi notase Gallorini cu grijă, fusese găsit în fiecare baie din vilă, chiar şi în cele frecventate de personal, ca şi în atelierul baronului. Nici un pas înainte. În consecinţă, înainte de a se întoarce la Verona ca să-i interogheze din nou pe cei treizeci şi unu de cursanţi ai baronului, inspectorul venise la înmormântare cu un scop care nu se limita la a-şi prezenta condoleanţele.

În timpul panegericului, stătuse cu ochii pe cei care, după vârstă şi îmbrăcăminte, era clar că făceau parte din gaşca vilelor. Se apropie de ei cu ţigara în gură. În loc să le spună că era inspectorul care se ocupa de ancheta în cazul Angelei, se dădu drept un prieten de familie. Nu că n-ar fi arătat, îşi dădu el seama cu oarecare mulţumire. Date fiind împrejurările şi talentul actoricesc al inspectorului, tinerii, vizibil afectaţi, se deschiseră faţă de el, uniţi în durerea pricinuită de moartea Angelei.

Ghedina le vorbi politicos, în şoaptă, ascultă şi îi cântări pe fiecare în parte. Începu să facă în minte o listă a celor pe care voia să-i interogheze oficial. Subordonaţii lui obţinuseră deja fotografiile lui Gherardo şi Augusto, despre care Orsina spusese că fuseseră ultimii prieteni ai Angelei, şi hotărî că aceştia trebuia interogaţi neapărat. După vreo douăzeci de minute renunţă la mască, le spuse cine era şi le ceru câtorva dintre ei, şi băieţi şi fete, să-l caute a doua zi la sediul poliţiei din Bolzano.

Colucci apăru ca din senin ca să se ocupe de detalii – nume, adrese, numere de telefon – iar copiii de bani gata, înmărmuriţi, se văzură siliţi să răspundă întrebărilor acestui poliţist care mirosea a usturoi, în costumul lui negru, închiriat pentru ocazie. În timp ce îşi nota datele lor, Colucci le aminti că aveau să suporte rigorile legii dacă nu se prezentau la interogatoriu.

– Nu că l-am suspecta pe vreunul dintre voi, minți el ca să-i liniștească, dar ne puteți spune unele lucruri pe care noi nu le știm și astfel ne ajutați să-l găsim pe ucigașul prietenei voastre.

Vaporașele și șalupele sosiră în cele din urmă și majoritatea celor prezenți se întoarseră în Veneția.

– Unchiule, spuse Orsina în șalupa închiriată numai pentru ei, nu pot să cred că s-a sfârșit.

– Știu. Îmi pare rău de presă și de alde gură-cască. Dacă voiam, cimitirul ar fi fost ticsit de agenți de pază. Dar cu cât sărmana Angela e mai prezentă în presă, cu atât crește presiunea pe poliție ca să rezolve cazul.

Orsinei îi veni din nou să plângă. Întoarse capul și spuse:

– Nu cred că mai merg la palazzo.

– Vrei să te întorci la vilă?

– Nu, vreau să prind un tren de Bolzano. Am geanta în mașina ta. Vreau să fiu aproape de Nigel.

– Sigur, trebuie să fii cu el. Te conducem la gară.

Întors în Veneția, Giorgio duse în parcare ca să ia geanta de voiaj a Orsinei și să i-o ducă la gară. Orsina găsi un rapid care pleca spre Bolzano în câteva minute.

– Ce ai de gând să faci, unchiule? întrebă ea, aplecându-se pe fereastră spre baronul care stătea pe peron. Te întorci la vilă?

– Cred că am să rămân în Veneția câteva zile. Ai să te cazezi la același hotel în Bolzano?

– Da. Apropo, Giorgio, ești bun să suni la hotel – Hotelul Greif – ca să-mi rezervi o cameră?

– *Comandi, baronessa,* replică Giorgio.

– Orsina, te rog să mă suni dacă ai nevoie de ceva, zise baronul. Giorgio îți stă la dispoziție dacă ai nevoie de șofer.

– Mulțumesc, unchiule. Am să te anunț.

Trenul se puse în mișcare. Orsina îi făcu din mână unchiului și se așeză, singură în compartiment.

Vreme de două ore retrăi întâmplările din ultimele zile de parcă ar fi fost în transă, ori de câte ori îi permitea telefonul mobil. În mod normal l-ar fi închis. Discutarea unor chestiuni serioase în prezența

unor străini îi displăcea profund, chiar dacă majoritatea italienilor făceau asta. Mai presus de toate, simţea nevoie să-şi adune gândurile înainte de întâlnirea cu Nigel. Dar nu putea ignora telefonul. Putea fi vorba de ceva urgent: avocatul, poliţia, inspectorul, unchiul.

Telefonul sună din nou. Privi ecranul minuscul, dar, ca de multe ori în ultima vreme, nu recunoscu numărul. Trase adânc aer în piept şi, după al cincilea apel, răspunse:

– *Pronto?* Cine e?

– Orsina? Tu eşti?

– *Leo!*

Leo îşi auzi numele pronunţat de parcă Orsina şi-ar fi pus tot sufletul în el. Apoi se făcu linişte. Dacă i-ar fi trimis trandafiri pe ascuns, ca din partea unui admirator secret care îi propunea o întâlnire, tot aşa i-ar fi rostit numele, îşi imagină el. În ultimele zile fusese răcit zdravăn şi lipsise de la cursuri. Acum însă, simţindu-se mai bine, gata să reia cursurile în ziua următoare, cedase tentaţiei de a-i telefona Orsinei şi a discuta despre *Lumea magică*. Dar, întrucât liniştea persista, începu să-şi facă din nou griji. Poate că Nigel descoperise că soţia lui petrecea prea mult timp discutând noaptea târziu cu americanul ăla.

Asta era, conchise el. *Nu* va suna să vadă ce se întâmplase. Încălcase interdicţia o dată. Să-şi fi pierdut interesul faţă de carte, ca şi faţă de el? Cândva i se dăduse o şansă. Acum era prea târziu.

Sună telefonul.

– Am trecut printr-un tunel, de asta s-a întrerupt.

Era vocea ei. Se afla între Trent şi Bolzano, într-un tren aglomerat.

– În tren? Tu? Cum aşa?

– N-ai aflat?

Orsina ieşi din compartiment şi făcu mai mulţi paşi pe coridor, căutând un loc în care să fie singură. Voea ei îl făcu pe Leo să se pregătească de veşti proaste, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ce îi fu dat să audă.

– Dumnezeule, Orsina! E imposibil, nu ştiu ce să spun. Poate nu vrei să vorbeşti despre asta.

– Ba da. *Trebuie* să vorbesc, nu pot să mai ţin în mine.

O auzi plângând în ciuda zgomotului din tren.

– Vrei să te sun mâine?

– Nu, nu. Vorbeşte-mi.

– Orsina, îmi pare *atât* de rău. Pur şi simplu e de neconceput. Era atât de tânără, atât de frumoasă, gata să meargă la facultate. Cum să i se întâmple aşa ceva – cum să se întâmple aşa ceva familiei tale, după pierderea părinţilor? Este cea mai nenorocită veste pe care am auzit-o vreodată. Îmi pare nespus de rău, Orsina, nespus de rău.

Pe Leo îl enerva banalitatea cuvintelor lui, dar pentru ea nu conta. Nu voia decât să-i audă vocea.

Legătura se întrerupse din nou. Leo se gândi la Angela şi imaginea care îi veni în minte nechemată fu cea din viziunea lui: goală-goluţă, palidă, plină de reproş. Simţi un fior rece pe şira spinării când îşi dădu seama de semnificaţia viziunii. Fusese un semn.

De îndată ce trenul ieşi din tunel, Orsina îl sună din nou.

– Nu ţi-am spus tot. Nigel a fost arestat, e bănuit că a ucis-o. Eu sunt în drum spre Bolzano ca să-i fac o vizită la închisoare.

– Nigel la închisoare? Doamne Dumnezeule, e incredibil! Cum să facă el aşa ceva? Poliţia cred că a înnebunit. Cum a murit Angela? Îmi poţi spune?

– Tot ce ştim este că a fost găsită moartă în portbagajul maşinii lui Nigel.

– Dar e o *nebunie*.

– Aşa e. Dar trebuie să o acceptăm.

Orsina îi spuse tot ce se întâmplase de la dispariţia Angelei şi îşi încheie relatarea cumplită spunând:

– Poliţia a scotocit toată vila, i-a arestat pe cursanţii unchiului, toată lumea e bănuită. Deşi poliţia îşi dă toată silinţa, nu cred că a dat de vreun fir.

– Ce face unchiul tău?

– În ultima săptămână a îmbătrânit cu zece ani. E dărâmat rău, dar s-a ţinut bine la înmormântare. Paparazzi au fost imposibili, nişte animale, vampiri...

Îi făcea bine să-şi deschidă inima în faţa unei persoane pentru care nu avea nici un fel de resentiment. „Mi-ai lipsit atât de mult", se surprinse ea gândind. Legătura se întrerupse din nou.

De data aceasta sună *el*, iar ea ascultă alte cuvinte de alinare. Situaţia era absurd de romantică, îşi zise Orsina: cuvinte schimbate în şoaptă, pe culoarul unui tren, cu aşa-zisul ei iubit de pe malul celălalt al Atlanticului. De ce nu era aici, cu ea? Ce spunea acum? Că îşi va petrece noaptea rugându-se pentru Angela? Câtă naivitate! Chiar credea că asta îi va fi de vreun folos surorii ei? Oare îngerul ei păzitor nu dormea în clipa în care Angela avea cea mai mare nevoie de el? În ciuda Paradisului evocat de muzica lui Fauré, rămânea crudul adevăr că viaţa Angelei fusese curmată când aceasta nici măcar nu ajunsese la maturitate.

Următoarele lui cuvinte îi întrerupseră brusc şirul gândurilor:

– Orsina, trebuie să-ţi spun ceva: ţi-aduci aminte când te-am sunat şi te-am întrebat de Angela?

– Da, dar asta se întâmpla acum o lună.

– Ştiu, dar mă tem că am avut o premoniţie. Am avut o viziune stranie cu ea, în care mi-a spus să *te caut*...

Leo auzi cum trenul se opreşte scârţâind din toate încheieturile. Oare Orsina îi prinsese ultimele cuvinte?

– Leo, trebuie să cobor. Am ajuns la Bolzano. Îmi pare aşa de bine că ţi-am auzit vocea. Doamne, cât de mult îmi lipseşti! Am să te sun din nou, cât de curând. La revedere, Leo.

– Orsina, te rog să mă suni. Promite-mi că ai să mă suni.

Orsina închisese telefonul.

Nigel încerca să nu se lase pradă deznădejdii. Avocatul îl vizitase cu o zi în urmă ca să-i explice pe îndelete ce anume prevedea codul penal italian în astfel de situaţii.. Văzând că Nigel susţine în continuare că orice persoană din lumea liberă este nevinovată până la proba contrarie, avocatul îl rugă să-i completeze un cec.

– Voi lua legătura cu dumneavoastră în fiecare zi.

– Sper din toată inima.

– Nu vă faceţi griji, domnule MacPherson. Am scăpat oameni din cazuri şi mai disperate.

Orsina merse direct de la gară la închisoare, sosind exact la timp ca să poată intra la soţul ei, după-amiaza târziu. Nigel fu încântat să o vadă. În vreme ce gardianul privea preocupat în altă parte, Orsina îi spuse despre funeraliile Angelei şi că Rupert avea să-l viziteze în ziua următoare. În ceea ce priveşte intenţiile ei, era dispusă să rămână în Bolzano până se rezolva totul.

– Dar, draga mea, nu vreau să renunţi la ale tale. E de-ajuns că trebuie să stau *eu* aici! Şmecherul ăla de avocat mi-a spus că el şi presa vor pune atâta presiune pe JAP – judecătoarea pentru ancheta preliminară – încât aceasta va fi nevoită să-mi dea drumul... Orsina, avocatul m-a asigurat că n-ai cum să mă ajuţi. Nu trebuie să mai stai pe aici; nu-ţi face deloc bine. Du-te acasă şi încearcă să te odihneşti. Arăţi rău de tot.

Orsina zâmbi auzindu-i vorbele şi spuse:

– Nu cred că am să te ascult. Mâine, de exemplu, cred că am să-i fac o vizită inspectorului Ghedina, pare un om destul de cumsecade.

– S-ar putea să fie cumsecade cu tine, dar pe mine m-a îndoit cu întrebările lui!

– Aşa îi cere meseria, Nigel. Sunt sigură că s-a convins deja de nevinovăţia ta. Pe urmă, aş vrea să stabilesc o întrevedere şi cu MP-ul.

– Bine, draga mea, fă cum crezi. Să ştii că îţi sunt extrem de recunoscător. Şi îţi mulţumesc din inimă.

Se sărutară uşor. Gardianul o însoţi pe Orsina pe coridoarele sumbre.

Din nou în centrul sufocant al oraşului tirolez, Orsina sări peste cină şi se duse la hotel. După ce făcu un duş, gândul unei alte nopţi singură cu durerea şi îngrijorarea ei o înfricoşă din nou. Apoi însă îşi aduse aminte: Leo. Promisese să-l sune.

La început fură câteva momente de stânjeneală, Orsina punându-l la curent pe Leo cu ce se întâmplase în ultimul timp cu soţul ei. Treptat, începu să vorbească mai degajat. Probabil că există o limită a durerii şi grijii dincolo de care nu poţi trece; poate că însuşi corpul

refuză să o facă. Intervine instinctul de conservare. Orsina rămase surprinsă că poate vorbi aşa. Dar întotdeauna îi era uşor să discute cu Leo.

– Voiai să-mi spui ceva în legătură cu telefonul de acum o lună, când ai întrebat de Angela.

– Da, n-am apucat să-ţi spun, dar ceea ce ţi s-a întâmplat e mult mai rău.

– Mai rău decât ce?

Leo îi povesti, la fel cum îi povestise şi doctorul Elander, despre meditaţia lui asupra stelelor şi pământului.

– Pe urmă a apărut Angela, chiar în faţa mea. M-am trezit că plutesc lângă ea, spre un abis. N-a fost o întâlnire plăcută, ultimele ei cuvinte fiind: „Caut-o pe sora mea".

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– Poate că din cauza a ceea ce s-a întâmplat după aceea.

Leo îi spuse pe scurt despre orbirea lui temporară şi de analizele pe care le făcuse de atunci, inutil, deoarece nu se găsise nici o explicaţie.

– Dar acum te simţi bine?

– Vederea mi-a revenit singură. Acum e la fel ca înainte, slavă Domnului.

– Şi nu mi-ai spus pentru că n-ai vrut să-mi fac griji?

– Întocmai.

– Ar fi *trebuit* să-mi spui. E-adevărat, mi-aş fi făcut griji, dar e de datoria mea. Doar suntem implicaţi amândoi în asta, înţelegi?

Orsina povesti ce făcuse până la tragedie, despre vizita lui Emanuele la Palazzo şi despre cuvintele lui: „Eşti mai înzestrată decât mine". Îi spuse şi despre progresele pe care le făcuse în studiul *Lumii magice a eroilor*. În Veneţia, metaforele şi codurile ei ascunse începuseră să se desluşească, mai ales după ce descoperise în Peştera lui Mercur. Şi totuşi, în ultima vreme, la vilă, rezistase tentaţiei.

– Cum adică ai rezistat tentaţiei?

– Mi-am dat seama că e mult mai firesc să o studiez în Veneţia decât la ţară. E ca şi cum cartea şi *palazzo* ar merge mână în mână.

Oricum, se pare că am rătăcit-o pe undeva sau cineva care a făcut curat a pus-o în alt loc.

– Orsina, spuse Leo grav. Nu știu cât din cartea asta e treabă serioasă și cât e doar speculația lui Cesare. Dar Partea a II-a vorbește despre „vaticinație", un cuvânt mai vechi care înseamnă profeție. După cum știi, ediția mea e incompletă și nu există explicații, ceea ce e foarte frustrant. Așteaptă puțin s-o aduc. Reveni în câteva secunde. Am găsit. Se numește „Primul fruct: transfigurarea cunoașterii și a vaticinației". Să-ți citesc: „Predispune-ți sufletul, pregătește-l cu magia Arborelui Vieții; curățâ-ți simțurile, rafinează-le," și așa mai departe. „Să devină, cum spun magii vechi, un suflet puternic, nu unul slab: apoi, sfidând orice piedică indiferent de mărimea ei, bucurându-se de darurile lui, *va putea să vadă lucrurile ce vor veni ca și pe cele prezente și trecute.*" Cu alte cuvinte, vaticinația nu se referă numai la profeție; se referă și la perceperea vizuală a lucrurilor din prezent *și* din trecut. Încă nu-mi dau seama cât de în serios trebuie să luăm cartea asta, deși bănuiesc că mult mai mult decât ai făcut-o tu până acum. Dar, dacă într-adevăr am putea obține ce promite ea, am putea să...

– Să vedem cine a ucis-o pe Angela? întrebă Orsina simțind că nu mai are aer.

– *Amândoi*. Nu te pot lăsa singură. Vin în Italia să te ajut. Am jurat să te protejez și, după cuvintele Angelei, trebuie neapărat să o fac. N-ai grijă: am să-mi rog colegii să-mi țină orele.

– Leo, trebuie să mă mai gândesc, zise Orsina, calmă acum.

– Mi-ar lua o zi până acolo, aș ajunge mâine-seară.

– Lasă-mă, te rog, o oră, după care te sun eu.

– Aștept.

Orsina se simțea sleită de puteri și își dădu seama că trebuia să mănânce ceva, chiar dacă nu îi era foame. Comandă o cină frugală în cameră. Faptul că Leo se oferise să vină ca să-i fie alături îi mersese la inimă – dar acum nu avea loc pentru el în inima ei... sau avea?

– Leo, îi spuse ea peste o oră, îți sunt recunoscătoare, dar nu putem face asta. Înțelegi?

– Nu. Ce vrei să spui? Că nu te pot ajuta cu nimic? Că nu-ţi pot alina durerea în nici un fel?

– Ba poţi! Dar complicaţiile... Ce-ar spune Nigel? Dacă îl eliberează peste câteva zile, ce te faci? Crede-mă, presa ne-ar sta pe cap şi mai rău. Ar vrea să ştie cine eşti, în ce relaţii sunt cu tine, şi ar inventa tot ce nu ştie. Paparazzi ar fi în culmea fericirii; fotografiile noastre ar apărea în toate ziarele. Numele familiei mele e şi aşa destul de compromis. Îmi pare rău, Leo, dar nu văd cum ne-am descurca.

– Înţeleg. Şi mie îmi pare rău. M-am gândit eu că va fi complicat. Dar, dacă te răzgândeşti, oricând, ziua sau noaptea, să ştii că oferta mea rămâne valabilă.

– Vai, Leo, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. După înmormântare, în drum spre Bolzano, am crezut că înnebunesc. Nu ştiam dacă voi rezista, dar tu m-ai ajutat să trec şi prin asta. Sunt sigură că ne vom revedea... când se va sfârşi toată povestea.

Orsina închise telefonul şi plânse cum nu mai plânsese până atunci. Dacă Leo ar fi acceptat-o cu trei ani în urmă, îşi spuse ea, nu s-ar mai fi măritat cu Nigel şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

A doua zi dimineaţa Orsina se simţi mai hotărâtă. Nu, nu era deloc fecioara aflată la ananghie, aşteptând să fie salvată de cavalerul în armură. Ea era cea care trebuia să salveze.

Îl sună pe Ghedina. Inspectorul îi spuse că o poate primi imediat, însă numai pentru câteva minute. La sediul poliţiei Ghedina o salută politicos şi o invită în biroul lui.

– Pot să vă cer un favor, *baronessa?* întrebă inspectorul şi îi dădu o listă de nume. Aceştia sunt câţiva dintre tinerii care fac parte din „gaşca vilelor" şi care nu erau pe lista dumneavoastră. Pe cei indicaţi de dumneavoastră îi voi interoga în foarte scurt timp. Mai sunt cumva şi alţii?

Orsina îşi trecu ochii peste numele de pe listă. Nu-i plăcea de tinerii ăştia, dar le cunoştea părinţii şi fraţii sau surorile mai mari, vilele şi cabanele de schi.

– Nu, cei pe care i-am indicat eu sunt cei cu care își petrecea timpul Angela. Dar întotdeauna se ducea acasă la ei. Unchiul meu nu permitea nici un fel de petreceri în Villa Riviera.

– Vă mulțumesc. Trebuie să plec acum, dar nu ezitați să-mi telefonați dacă aveți nevoie de ceva. Rămâneți în Bolzano?

– Da, stau la Hotelul Greif cât va dura toată povestea asta. Se ridicară în picioare și, în timp ce se îndreptau spre ușă, Orsina întrebă: Domnule inspector, când credeți că va fi eliberat soțul meu?

– Ca să vă spun drept, nu știu. Totul depinde de anchetă. S-ar putea să descoperim ceva cât de curând.

Ceva fusese descoperit, totuși. La vreo douăzeci de kilometri în sudul Veronei, în timp ce lucra pământul de pe malul râului Adige, un țăran observase o culoare ciudată în apă, aproape de suprafață. Apropiindu-se, își dăduse seama că era un scuter Vesta turcoaz. Unul dintre primii care primiseră informația fusese Ghedina, căruia îi sărise inima la apariția acestui prim indiciu. Inspectorul ordonase ca scuterul să fie cercetat în amănunțime.

Baronul se întorsese deja la Villa Riviera. În Veneția, presiunea exercitată de paparazzi fusese insuportabilă. Mulți apăruseră la *palazzo* cerând să stea de vorbă cu el. După ce Bhaskar, în urma instrucțiunilor primite, îi alungase de acolo, paparazzi se retraseseră în cafenelele din apropiere, cu aparatele de fotografiat gata să-l surprindă pe baron sau pe eventualii vizitatori ai acestuia. La Villa Riviera baronul îl pusese pe Giorgio să angajeze o mică armată de agenți de pază și acum toate intrările pe domeniu erau barate.

Într-adevăr, presa se înfrupta cu nesaț din cazul Riviera, în fiecare zi.

– Sper că vă simțiți mai bine, domnule profesor, i se adresă doamna Reed, secretara, lui Leo când acesta se prezentă la ore a doua zi dimineața. Ați citit articolul „Cadavrul din Ferrari"? întrebă ea dându-i un exemplar din *Corriere*. Din întâmplare, victima este sora Orsinei Riviera della Motta. V-o mai aduceți aminte? A fost asistentă la noi acum câțiva ani.

Leo se prefăcu foarte surprins.

– Zău? L-au găsit pe ucigaş?

– Nu, dar soţul asistentei noastre se află într-o situaţie extrem de compromiţătoare. Sper că n-are nici un amestec. Vă aşteptam să reveniţi ca să-i scrieţi Orsinei o scrisoare de îmbărbătare din partea noastră.

– Bine, doamnă Reed. Am s-o scriu negreşit.

La început ziarele se limitaseră la faptele în sine. Apoi începuseră să brodeze pe marginea întâmplării, prezentând propria versiune a cazului. *La Repubblica,* un ziar naţional cu orientare de stânga, avusese deja două editoriale despre acest subiect. Acum Leo îl citea pe cel de-al doilea.

> În timp ce întreaga Europă se află în pragul unui război ce ar putea fi descris ca o tragică încercare de a reînvia Liga Sfântă împotriva duşmanului islamic, unii încă îşi mai văd de hobby-uri. Este şi cazul lui Nigel MacPherson.
>
> Acestui om pare că-i prieşte contradicţia. Şcolit în cele mai bune centre de învăţământ din Anglia, a respins de mult cultura, preferând o carieră în mediul de afaceri. Fără a fi pregătit pentru aşa ceva, bazându-se doar pe instinct şi dragostea lui pentru călătorii şi jocurile de noroc. Făcând comerţ cu tot felul de mărfuri, de la cafea şi banane, la paladiu şi diamante, a făcut milioane şi de curând, se pare, chiar miliarde. E bun prieten cu Warren Buffett şi, la fel ca acesta, nu are încredere nici în experţii financiari, nici în prestigioasele cursuri de administraţie publică.
>
> Şi totuşi, sângele vechi şi nobil nu l-a lăsat indiferent, astfel că s-a căsătorit cu *baronessa* Orsina Riviera della Motta. Familia Riviera este şi ea extrem de bogată, dat fiind că de-a lungul secolelor a acumulat proprietăţi imobiliare în toată regiunea Veneto ba, mai mult, s-a dovedit capabilă să le păstreze, să le extindă şi să administreze veniturile provenite din ele cu multă dibăcie.

Până acum nimic de reproşat, cel puţin nu personajelor invocate. Dar, desigur, domnul MacPherson tot nu s-a declarat mulţumit. Are o reputaţie de Don Juan şi prima lui căsătorie a eşuat tocmai din cauza asta. Potrivit tabloidelor din Anglia, prin căsătoria cu *baronessa* a vrut să se reabiliteze. Pentru cei care încă nu au văzut nici o fotografie de-a ei, *baronessa* este o femeie de o frumuseţe puţin desuetă. Cei doi au hotărât să petreacă o parte din vară în Italia. Probabil că de acum ştiţi asta. Ceea ce poate că nu ştiţi e că noi am iniţiat o anchetă proprie privind activităţile domnului MacPherson înainte de arestarea lui, deşi mai pertinent ar fi să spunem înainte de *fermo*, reţinerea lui provizorie.

Şi acum despre Angela, victima, sora *baronessei*. Am descoperit că fata de şaptesprezece ani, de o frumuseţe răpitoare, debordând de energie, a fost văzută deseori în compania domnului MacPherson. Mare iubitor de vin, domnul respectiv o lua pe Angela în multe dintre incursiunile lui prin regiunea Veronese în căutarea soiului perfect de Amarone. Am vorbit cu mai mulţi martori care ar putea jura că cei doi păreau îndrăgostiţi după cum se purtau unul faţă de celălalt, după cât erau de intimi, după câte făceau împreună. Cuplul frapa întotdeauna, la toate cramele la care se opreau în acel Ferrari 365 GT devenit notoriu, îmbrăcaţi excentric, domnul MacPherson mereu bine dispus, dacă nu chiar drogat.

Ce s-a întâmplat între el şi Angela ţine de speculaţie. Situaţia însă este încărcată de suspiciuni, absurdă şi, în ultimă instanţă, plină de tragism. De dragul dreptăţii, să sperăm că adevărul va ieşi la suprafaţă. Deşi nu putem să nu ne întrebăm: dacă minorităţi istorice precum domnul MacPherson şi tânăra *baronessa* ar dispărea pentru totdeauna de pe faţa pământului, oare nu ne-ar fi mai bine la toţi?

Dacă se baza pe informaţii reale, acest editorial din *La Repubblica* nu afecta prea mult mersul anchetei în Italia, dar lovea în respectul de sine al inspectorului Ghedina. Cum era posibil ca un simplu reporter de ziar să afle informaţii incriminatorii despre suspectul principal, iar el să nu fie în stare de aşa ceva? În decursul

lungilor interogatorii, domnul MacPherson nu pomenise nimic despre peregrinările lui de la o podgorie la alta în compania victimei. Oare fusese o omisiune deliberată sau le considerase nevinovate, cum poate şi erau? Inspectorul programă un nou interogatoriu; trebuia să vadă cum stăteau lucrurile. Între timp îi ordonă lui Gallorini să facă exact ce făcuse şi reporterul: să-i ia la întrebări pe toţi producătorii de Amarone din regiunea Veronese ca să se lămurească asupra relaţiei suspectului principal cu victima.

După mai multe discuţii, JAP-ul din Verona îl convinsese pe MP-ul din acelaşi oraş să-i elibereze pe cursanţii baronului. Zilele de interogatorii şi de verificări nu îi găsiseră vinovaţi de nimic. Făcându-se purtătorul de cuvânt al lui Ghedina, MP-ul insistase pe lângă JAP ca unii cursanţi să fie reţinuţi în continuare. „Care din ei?" întrebase JAP-ul. Cei care ştiu arte marţiale: karate, kung fu, tae kwon do, judo etc.

Cererea i se păruse absurdă JAP-ului, motiv pentru care Ghedina se văzu obligat să le explice amândurora despre „strangularea sangvină", în opinia lui cea care provocase moartea victimei. În cele din urmă şapte tineri rămaseră după gratii şi fură interogaţi despre hobby-urile lor.

Presa şi publicul voiau să ştie de ce nu li se dădea drumul celor şapte. Atât MP-ul cât şi JAP-ul le răspundeau jurnaliştilor invariabil cu „fără comentarii"; *segreto instruttorio* prevede că este de datoria judecătorului să nu facă publice detaliile unei anchete. Şi totuşi, motivul reţinerii celor şapte transpiră, atâţând şi mai mult curiozitatea morbidă a publicului.

În pofida progreselor înregistrate în dactiloscopie, pe Vespa nu se găsiră decât amprentele Angelei. Scuterul era într-o stare perfectă, nici măcar o îndoitură. Era în viteza a doua, ceea ce presupunea că scuterul se îndreptase spre râu, cu sau fără intenţie. Dar nu se găsiră cadavre, iar eventualele urme de paşi de pe mal fuseseră şterse de ultimele ploi torenţiale.

Tinerii din gaşca vilelor nu oferiră nici ei vreun indiciu; cei mai mulţi aveau alibiuri pentru noaptea aceea. Augusto şi încă unul nu aveau, drept care continuară să fie chestionaţi, deşi implicarea lor în crimă era cel mult ipotetică. *Registro degli indagati,* în care sunt trecute datele tuturor suspecţilor, creştea de la o zi la alta. Şi totuşi, inspectorul Ghedina recunoştea în sinea lui că, în ciuda eforturilor, tot în ceaţă era. Fără să-şi dea seama, ajunsese acum să fumeze trei pachete de ţigări pe zi.

13

Directorul Hotelului Greif era încântat că printre oaspeţii lui se număra şi *baronessa* Riviera della Motta. Chiar şi într-o situaţie normală aceasta i-ar fi înnobilat stabilimentul; acum însă baronessa era o celebritate în toată regula, fotografia ei apărând în toate ziarele din ţară. Hotelul fusese renovat de curând, o combinaţie de motive tiroleze pitoreşti şi tehnologie germană ultramodernă. Prin urmare, puţină publicitate era bine-venită, din acest punct de vedere *baronessa* părând a fi un dar ceresc. Dar curând starea de spirit a directorului trecu de la exaltare la îngrijorare. Se hotărî să aştepte până la ora unsprezece. Apoi până la prânz. Când clopotele de la catedrala din apropiere anunţară miezul zilei, directorul trase adânc aer în piept, ridică receptorul şi sună la poliţie. Urmărind ancheta în presă, ştia cu cine trebuia să vorbească şi, când Ghedina îşi declină identitatea, directorul îi spuse ce anume îl îngrijora.

De îndată ce încheie convorbirea cu inspectorul, directorul îşi sună un prieten, redactor la *Dolomiten – Tagblatt der Südtiroler,* cel mai important ziar din Bolzano, în limba germană. *Herr* Silbernagl şi inspectorul Ghedina sosiră la hotel aproape în acelaşi timp. Directorul le spuse că *baronessa* lipsea de la hotel de două zile. Şi totuşi, hainele şi cosmeticele ei rămaseseră în cameră. Nu lăsase nici un mesaj, nici un fel de instrucţiuni la recepţie. Ghedina ceru să fie condus în camera Orsinei, apoi sună la închisoarea din Bolzano şi întrebă dacă *baronessa* venise în vizită la soţul ei. Gardianul de serviciu consultă registrul şi în cele din urmă răspunse:

–Nu, nu a mai trecut pe aici de o zi şi jumătate.

Ghedina se încruntă şi intră în cameră. Directorul spuse repede:

– Patul a fost făcut de cameristă după plecarea *baronesseî*, acum două zile. De atunci totul a rămas neatins. Absolut totul.

Parfumul Orsinei, deşi aproape imperceptibil, încă mai plutea în aer, făcându-se şi mai simţit atunci când inspectorul deschise şifonierul şi aruncă o privire la cele câteva obiecte de îmbrăcăminte. Pe masa de toaletă se aflau produsele ei cosmetice şi două sticluţe de parfum. Pe noptieră – o cutie cu şerveţele şi ceea ce părea fi telefonul ei mobil.

– E posibil ca unul dintre membrii personalului să-şi fi lăsat telefonul aici?

– Nu cred, domnule inspector. Mă interesez imediat, dar cred că e al *baronessei*.

Ghedina evaluă repede situaţia în timp ce *Herr* Silbernagl îşi lua notiţe. Numai de asta nu avea nevoie în ancheta lui. Nu era de ajuns că se confrunta cu un caz aproape lipsit de indicii, uciderea unei adolescente bogate? Acum dispăruse şi soră-sa. Era adevărat sau trăgea concluzii pripite? Ceea ce descoperise acolo era elocvent: nu atât prezenţa hainelor şi cosmeticelor cât a telefonului mobil. Poate că îl uitase, dar s-ar fi întors după el sau i-ar fi rugat pe cei de la hotel să i-l trimită acolo unde era. În situaţia de faţă, accesibilitatea la orice oră din zi sau din noapte era mult prea importantă. Nu, probabil că *baronessei* i se întâmplase ceva.

Silbernagl ajunsese la aceleaşi concluzii; amândoi le treceau pe hârtie, Ghedina în raport, jurnalistul în schiţa de articol pentru a doua zi. Pentru un ziar de provincie, aceasta era o ştire de senzaţie, celelalte ziare italiene grăbindu-se să se înfrupte şi ele din ea. În ziua următoare, *Il Corriere, La Repubblica* şi toate celelalte vestiră dispariţia *baronessei* în cele patru zări. Dar, după cum transpiră în unele cercuri, era mai mult decât o dispariţie.

Baronul, deja revenit la vilă, primise un telefon. Vocea unui necunoscut îi spusese:

– Pregăteşte-te să plăteşti din greu, dacă nu vrei să-ţi găseşti nepoata în alt portbagaj.

Necunoscutul închisese înainte ca baronul să apuce să spună ceva. Simţind că nu mai are aer, baronul reuşi să-l sune pe inspectorul Ghedina şi să-i aducă la cunoştinţă vestea teribilă: nepoata lui fusese răpită şi acum se cerea o răscumpărare.

Inspectorul se prefăcu surprins. Oricum ar fi aflat, fiindcă pusese telefonul baronului sub urmărire încă de la începutul anchetei. Drept care i se păru logic să spună:

– Domnule baron, să nu ne pierdem cu firea. Lucrăm la cazul ăsta de ceva timp şi vă asigur că facem tot posibilul să-i dăm de cap.

– Faceţi pe dracu'! se răsti Emanuele. N-aţi găsit nimic despre sărmana mea nepoată şi acum uite că cealaltă a fost răpită. Inspectore, eşti un incompetent şi jumătate!

În vocea lui era mai multă disperare decât mânie. Ghedina rămase calm şi spuse:

– Domnule baron, din acest moment telefonul dumneavoastră va fi ascultat. Răpitorii vă vor suna din nou ca să vă dea mai multe amănunte. Încercaţi să-i ţineţi cât mai mult de vorbă. A, şi încă ceva. Aşa e procedura, bunurile dumneavoastră vor fi blocate. Gallorini va sosi la vilă cel mult într-o oră. Vă rog să-i spuneţi secretarului dumneavoastră să-i pună la dispoziţie toate informaţiile despre conturi bancare, proprietăţi, acţiuni, obligaţiuni etc. E în interesul dumneavoastră să cooperaţi.

– Du-te la naiba! zise baronul şi trânti receptorul.

Cum era de aşteptat, gândi Ghedina, reacţia standard la procedura standard. Avusese deja grijă de domnul MacPherson, în caz că răpitorii încercau să-l contacteze în privinţa răscumpărării soţiei lui. De acum încolo acesta avea voie să răspundă numai la telefoanele avocatului. Care şi ele aveau să fie monitorizate şi înregistrate.

Întreaga catedră de italiană de la Universitatea Georgetown citise deja ziarele italiene când profesorul Kavenaugh ajunse acolo, la ora zece dimineaţa. Doamna Reed îi dădu ziarele, dar i se păru lipsit de eleganţă să-l lase să afle veştile singur. Poate nu era rău să mai îndulcească puţin lucrurile. Lucra acolo de douăzeci de ani şi, de

aproape doisprezece, era ajutorul lui. Profesorul Kavenaugh se purtase întotdeauna impecabil, exemplar faţă de ea, faţă de ceilalţi membri ai personalului auxiliar, faţă de colegi şi de studenţi. De aceea, gândi ea, merita puţin tact, dându-şi seama că era un om neobişnuit de sensibil.

Îl anunţă chiar ea de răpirea Orsinei. Leo rămase înmărmurit. În cele din urmă spuse, aruncându-şi ochii peste ziare:

– Sigur nu sunt speculaţiile obişnuite ale presei?

– Nu ştiu, domnule profesor, dar nu cred, din nefericire. Sărmana familie, câte tragedii.

„Încă nu e o tragedie", strigă Leo, dar numai în minte, „o, pasăre de rău augur!"

Cursul pe care urma să-l predea era despre romanul epistolar al lui Foscolo, *Ultimile scrisori ale lui Jacopo Ortis*, în care poetul îşi răcoreşte sufletul descriindu-şi, în fiecare scrisoare, inadaptabilitatea cronică la dragoste şi politică. În mod normal, profesorul punea fervoarea aproape patologică a lui Foscolo pe seama exceselor romantismului; în ziua aceea însă le reproduse studenţilor câteva fragmente cu atâta pasiune, încât pentru prima oară reuşi să le transmită starea de spirit a autorului.

Oare acesta era profesorul Kavenaugh? se întrebau ei în timp ce Leo cita din memorie pasaj după pasaj. Era o grupă de avansaţi; mulţi dintre ei erau în ultimul an; alţii urmau studii postuniversitare; toţi făcuseră ore cu el; nici unul însă nu-l văzuse vreodată atât de agitat. „N-am ştiut cum s-o liniştesc, cum să-i răspund, cum s-o sfătuiesc", cita el din Foscolo... „O, înger! Da, da! O, de-aş putea să plâng mereu şi-astfel să-ţi sec ţie lacrimile! Această viaţă nefericită, a mea, îţi aparţine, toată; ţi-o închin; ţi-o închin fericirii tale!" Toate studentele, în afară de una, fură impresionate de schimbarea profesorului – arăta atât de chipeş când declama acele versuri; studenţii însă se întrebau: „De ce naiba se înfierbântă aşa?"

În timpul cursului următor, fervoarea romantică a lui Leo se potoli, fiind înlocuită de o stare de transă. Când termină, se refugie în apartamentul lui. Vestea răpirii Orsinei îl dăduse peste cap. În baie se căzni să vomite până reuşi, mai mult fiere, fiindcă sărise peste

micul dejun, apoi peste prânz. Ce se întâmplase? De ce lucrurile o luaseră razna? De ce?

Se privi lung, neiertător, în oglindă, apoi merse în camera de zi ticsită de cărţi, urându-le, dar, mai presus de toate, urându-se pe sine. Galileo şi Garibaldi se bucuraseră să-l vadă atât de devreme acasă, dar niciodată nu-şi ignorase motanii atât de mult.

„Ce sunt eu?" se întrebă el. „Un prost şi jumătate. Ce-am făcut din viaţa mea? Ce-am realizat? Am distrus viaţa unei femei şi am întrerupt-o pe cea a copilului ei nenăscut, copilul *nostru*. Apoi, ani în şir, am trăit ca un robot. Am fost un tânăr promiţător, prea promiţător şi prea încrezător în forţele lui." Ce se alesese de toate acele perspective, de mintea lui strălucită? Doar câteva cărţi şi un teanc de articole pe care nimeni nu voia să le citească. Şi singurei şanse de izbăvire pe care o avusese, cu Orsina, îi dăduse cu piciorul. Ce prost fusese, şi laş, nu se mai putea suporta.

Dacă se arunca pe fereastră, îşi sfârşea viaţa, mai mult decât mediocră, cum nu se poate mai potrivit. Dar, cu norocul lui, probabil că nu murea; mai mult ca sigur ateriza pe trandafirii lui Mimi, bine întreţinuţi cu îngrăşăminte naturale, şi se alegea şi cu o paralizie; altă nenorocire la orizont. Confesiunea pe care i-o făcuse Orsina în Italia îl făcuse să-şi recunoască greşeala enormă. Ca să şi-o răscumpere şi, în primul rând, ca să se împace cu pierderea, jurase să-i devină protector. Făcuse un legământ, apoi se oferise să-i sară în ajutor, dar rămăsese pe loc. Între timp Orsina fusese răpită şi acum viaţa ei putea fi în mare pericol.

Citise şi recitise presa italiană. Inspectorul care răspundea de cazul Angelei se dovedise ineficient. Nu-l avea decât pe Nigel ca suspect principal. Oricât ar fi fost de gelos pe el, Leo nu putea crede că acesta avea vreo legătură cu moartea Angelei. Acum acelaşi inspector răspundea şi de cazul Orsinei. Care era următoarea lui mişcare? Arestarea directorului Hotelului Greif doar fiindcă fusese ultimul care o văzuse pe Orsina?

Nici un ziar nu menţiona descoperirea telefonului mobil al Orsinei în camera ei de hotel. Deşi era singurul jurnalist care cunoştea acel detaliu foarte important, Silbernagl fusese îndeajuns

de înțelept ca să-l omită din articolul publicat în *Dolomiten* în speranța că îl va ajuta pe inspectorul Ghedina să soluționeze cazul rapid și cu succes. Întrucât sudul Tirolului depinde în mare măsură de turism, se temea de consecințele a două tragedii venite una după alta, ambele în provincia Bolzano.

Leo nu știa că inspectorul Ghedina verificase toate telefoanele primite și date de Orsina de când sosise în Italia cu soțul ei. Numărul lui Leo din Washington apăruse de foarte multe ori și de aceea ieșise în evidență. Era singurul număr din Statele Unite pe care îl formase Orsina, cu foarte mare frecvență! Câteva săptămâni formase acel număr și întotdeauna noaptea târziu, ora Italiei. Uneori foarte târziu. Vorbise mult, de obicei o jumătate de oră, uneori mai mult. Apoi, cu puțin timp înainte de a dispărea, sunase această persoană de multe ori, pentru convorbiri scurte. În fine, când era deja în Bolzano, o convorbire foarte lungă și două mai scurte, târziu în noapte.

Bucuros că a găsit în sfârșit ceva, Ghedina renunță în ultima clipă să apeleze acel număr. Ar fi fost un gest nechibzuit, să-i dea de înțeles persoanei respective că știa de existența ei. Nu, își puse subordonații să afle cui îi aparține numărul. Și află: un anume Leonard Kavenaugh, profesor de literatură italiană și șeful catedrei de italiană de la Universitatea Georgetown din Washington, D.C.

Leo ridică receptorul și formă numărul. Nu avea numărul de la *palazzo* din Veneția, de aceea suna la vilă. Răspunse Dumitru. Leo se prezentă și majordomul îl recunoscu imediat. Ar putea vorbi cu baronul? E urgent. Oricât i-ar fi displăcut, trebuia să-l întrebe pe el. Putea ajuta cu ceva? Poliția ajunsese la vreo concluzie? Descoperise ceva, măcar de data asta? Putea veni în Italia că să încerce să-i ajute?

Baronul îl luă la rost.

– Cum îndrăznești să ne deranjezi când trecem dintr-o tragedie într-alta? N-ai pic de rușine, american nesimțit? Să nu te mai prind că suni aici. Du-te la dracu'!

Baronul nu trântise, ci probabil sfărâmase telefonul, judecând după trosnetul auzit de Leo.

Nu-şi simţea lezată mândria; dimpotrivă, într-un mod foarte bizar, chiar îi plăcuse să fie insultat, fiindcă şi el se insultase, ore întregi. Se repezi în baie pentru încă un acces de vomă. Se şterse pe faţă, reveni în camera de zi şi aşteptă să treacă mai multe minute. Apoi îndrăzni să-l sune din nou pe baron.

De data aceasta răspunse Marianna. Îl recunoscu şi ea, deşi era înnebunită de durere. Într-un monolog plin de emoţie mormăi prea mult pentru ca Leo să o poată înţelege pe de-a-ntregul, vorbind pe jumătate în italiană, pe jumătate în dialect. Înţelese, totuşi, că refuza să i-l dea pe baron la telefon. Nu avea nici un rost. Apoi spuse:

– *La polisia l'è ciula.* „Poliţia e proastă. Numai el o putea ajuta pe *baronessina.*" *El Baron l'è furbo come ina volpe, e te sì orbo come ina talpa e sordo come ina campana.* „Baronul e şiret ca o vulpe, iar tu eşti orb ca o cârtiţă şi surd de-a binelea." Leo ascultă serios, fără să scoată o vorbă. Marianna conchise:

– *Mai sveiàr el can che dorme.* „Nu trezi câinii care dorm."

Apoi Marianna izbucni în plâns şi Leo crezu de cuviinţă să închidă fiindcă femeia nu mai putea să vorbească.

Ce-i spusese Marianna? Un bestiar, gândi el. Îşi notă repede, ca să fie mai limpede: o vulpe, o cârtiţă şi câini. Nu admirase niciodată înţelepciunea ţărănească cuprinsă în proverbe, dar acum nu avea timp să o facă pe snobul. Ce încerca să-i spună Marianna? Că fusese „orb ca o cârtiţă şi surd de-a binelea". Ce nu reuşise să vadă şi să audă? Ce anume? Femeia îl avertizase: „baronul era şiret ca o vulpe", iar el trebuia să lase în pace câinii care dorm. Ce bănuia ea? Ce ştia? Preţ de o clipă simţi că ar fi putut ghici mai mult decât inspectorul şi subordonaţii lui, în ciuda experienţei şi a resurselor. Sau acestea erau doar vorbele fără şir ale unei octogenare disperate a cărei italiană de-abia o putea înţelege?

Leo fu într-un continuu dialog cu el însuşi tot restul zilei. Încercă să se roage, dar pentru prima oară de la reconvertire descoperi că îi este imposibil să se concentreze în acea direcţie. Când se întinse în pat nu mai vedea nici o ieşire. Poate că adormi. Poate că deliră. Dar în cele din urmă se trezi. Se hotărâse.

Doamna Maria Reed, căruntă, îmbrăcată într-un costum cenuşiu şi absolut indispensabilă pentru catedra de italiană, intră în birou exact la ora nouă dimineaţa şi verifică robotul. Primul mesaj era de la Leo, lăsat la 5.47 a.m. Cu o voce care părea că vine deja de la o mare depărtare şi foarte calm, Leo spunea că a fost chemat de urgenţă în Italia şi că îşi suspendă orele pe o perioadă nedefinită.

„Pe o perioadă nedefinită? Cum aşa?" se întrebă doamna Reed. Ascultă mesajul din nou ca să fie sigură că auzise bine. Auzise, dar nu era deloc în firea profesorului Kavenaugh să facă aşa ceva. Ce putea fi atât de urgent? Celelalte mesaje o priveau direct. Trei dintre ele, unul mai insistent decât celălalt, erau de la un anume inspector Ghedina, de la *questura* din Bolzano. Acesta pur şi simplu îi ordona să-l sune. Era vorba de o anchetă poliţienească.

Doamna Reed se măritase cu un american dar părinţii ei veniseră din Italia, drept care vorbea italiana fluent. În timp ce forma numărul din Bolzano îşi aminti că văzuse numele inspectorului în ziare.

– Doamna Reed? întrebă inspectorul Ghedina.

– Exact.

– Vă mulţumesc că m-aţi sunat. Tocmai voiam să vă sunăm din nou... N-avem prea mult timp la dispoziţie, aşa că voi fi scurt. Anchetez moartea Angelei Riviera della Motta şi răpirea surorii ei, Orsina Riviera della Motta. Sper că pot să vă pun câteva întrebări. Despre profesorul Leonard Kavenaugh.

– Desigur, răspunse doamna Reed puţin neliniştită.

– Vă deranjează dacă înregistrăm convorbirea? Nu? Foarte bine. Aşadar, din câte ştiţi dumneavoastră, există vreo legătură între profesorul Kavenaugh şi Orsina Riviera della Motta?

– Doamna Orsina a lucrat aici, ca asistentă, acum câţiva ani.

Doamna Reed îi oferi toate detaliile.

– Înţeleg, făcu inspectorul.

Aproape disperat? De ce, se aştepta la nişte bârfe? Bineînţeles.

– Aveţi vreun motiv să credeţi că între ei ar exista mai mult decât o relaţie profesională?

– Absolut deloc! Profesorul Kavenaugh este un om de o ţinută profesională şi etică impecabilă. De aceea sunt neplăcut surprinsă de întrebarea dumneavoastră.

Nu se poate, îşi spuse Ghedina, secretara e una din admiratoarele lui. Ceea ce nu promite nimic.

– Îmi mai puteţi spune şi altceva despre profesor?

Să-i spună oare? se întrebă doamna Reed.

– *Pronto*? Doamna Reed? Mai sunteţi la telefon?

Era. Presimţind ceva rău, îi spuse inspectorului că profesorul plecase în Italia pentru o problemă foarte urgentă.

– Serios? Când anume?

– Cred că acum câteva ore.

Inspectorul îi mulţumi doamnei Reed şi spuse că s-ar putea să o sune din nou.

– Vă rog să-mi telefonaţi numaidecât dacă vă mai amintiţi ceva, zise inspectorul şi se întoarse spre Colucci: *Sie viene a cacciare nei pasticci da solo?* „Intră singur în gura lupului?" Sigur, pentru anchetă aceasta era o mişcare bine-venită.

Ghedina le ordonă lui Colucci şi lui Gallorini să trimită o circulară, prin e-mail, tuturor punctelor de intrare în ţară, cât şi tuturor secţiilor de poliţie din Italia: în caz că apărea numele „Leonard Kavenaugh", număr de paşaport... autorităţile respective erau rugate să anunţe imediat poliţia din Bolzano. Cuvântul „imediat" fu scris de două ori. Ceea ce însemna un filtru dublu. Chiar dacă Leo reuşea să iasă neobservat dintr-un aeroport, în Italia orice fel de hotel, chiar şi cea mai modestă *pensione*, avea obligaţia să-i ceară paşaportul celui care voia să se cazeze acolo, iar paşaportul era fotocopiat. Apoi datele erau transmise prin fax poliţiei locale.

– Colucci şi Gallorini: găsiţi un funcţionar, cineva în care aveţi încredere, şi spuneţi-i să trimită aceeaşi circulară din oră în oră, până când îl prindem pe *professore. Capito?*

Câteva minute mai târziu, un tânăr cu ochelari bătu la uşa lui Ghedina şi intră în birou:

– Pot să vă întreb ceva, domnule inspector?

– Cu cine am onoarea?

Fața tânărului i se părea cunoscută.

– Eu sunt cel care va transmite din oră în oră e-mailul despre Leonard Kavenaugh.

– Aha. Şi ce doreşti?

– Să vă previn, dacă se poate.

– Să mă *previi?* repetă Ghedina deja iritat.

– Da. Am urmărit ancheta în cazul Riviera şi, cu tot respectul pe care vi-l datorez, mă văd nevoit să vă spun că Leonard Kavenaugh nu este căutat nici pentru crimă, nici pentru răpire, nu este căutat pentru nici un fel de infracțiune. E doar un suspect. În consecință, circulara noastră nu va avea prioritate, mai ales în fața polițiilor locale, dacă Leonard Kavenaugh va reuşi să treacă de controlul pașaportului într-un aeroport sau alt punct de intrare în țară.

Ghedina spumega, dar nu spuse nimic. Tânărul funcționar îi luă tăcerea drept un semn că poate să continue.

– După cum ştiți, hotelurile transmit prin fax detaliile din pașaport secțiilor de poliție, unde câțiva funcționari plictisiți le mută dintr-un teanc într-altul; într-un târziu se învrednicesc şi ei să le vâre în computer. Cred că...

–... ar trebui să ieşi naibii din biroul meu şi să faci ce ți s-a spus! E clar?

Ghedina urlase din toți bojocii, tânărul fiind deja la uşă, gata să se întoarcă la computerul lui. „Căcăciosul", gândi inspectorul, „ce neobrăzare! Sigur, are şi el dreptate, dar ce să fac?"

Singura studentă căreia nu-i plăcuse citarea plină de pasiune a cuvintelor de dor ale lui Foscolo de către profesorul Kavenaugh era Claire Staines. Claire fusese în anul doi pe vremea când Orsina lucra ca asistentă la Georgetown, iar acum era la masterat. Chiar din primul an se îndrăgostise de profesor. În anul următor îşi alesese prima specializare – italiana – şi urmase toate cursurile lui Kavenaugh la nivelul ei. Îl vizita des în biroul lui, după ore, iar el o asculta cu răbdare. Claire *era* o studentă bună. Şi drăguță, tunsă scurt, băiețoasă, deşi amănuntele astea nu contau pentru el; tot ce conta era că

fata aderase cu entuziasm la proiecte extracurriculare precum Clubul Italian şi Luna Filmului Italian. Claire nu privise cu ochi buni sosirea Orsinei, care adesea prelua o parte din îndatoririle profesorului, în calitatea ei de asistentă. Nu că nu s-ar fi priceput să predea, nu asta era problema; Claire o considera rivala ei.

Leo habar nu avea că provocase un interes atât de mare, dat fiind că purtarea lui faţă de toate femeile din campus fusese întotdeauna ireproşabilă. Într-una din zile Claire îl căutase la birou ca să discute o lucrare cu el, dar nu-l găsise acolo. Se aşezase pe un scaun, hotărâtă să-l aştepte. Pe masă, deasupra unui teanc de hârtii şi corespondenţă se afla un plic închis pe care scria „M.R. – rog să fie distrus". Era adresat „profesorului Kavenaugh" într-o caligrafie pe care o recunoscu imediat: a Orsinei. Scrisoarea fusese adusă personal. O luase şi o mirosise. Simţise un uşor parfum de trandafiri. Se gândise câteva clipe, apoi o vârâse în poşetă şi ieşise din birou. Nu o văzuse nimeni.

Claire se dusese repede la cămin, rezistând pornirii de a citi scrisoarea pe drum. Ajunsă în cameră desfăcuse plicul cu înfrigurare. Se tăiase la degete în hârtia subţire, în timp ce din plic cădeau petale de trandafiri, dar nu-i păsase. Citise scrisoarea o dată, apoi o recitise. Se înroşise toată, lacrimile brăzdându-i obrajii. Când degetele încetaseră să-i mai sângereze, împăturise scrisoarea cu grijă, o vârîse la loc în plic şi aruncase petalele de trandafiri la coş.

Acum, după mai mulţi ani, când văzuse purtarea ciudată a profesorului în timpul orelor, o asociase fără ezitare cu vestea răpirii Orsinei. Apoi citise anunţul lipit de doamna Reed pe uşa amfiteatrului: „Profesorul Kavenaugh a fost chemat de urgenţă în Italia. Toate orele dumnealui sunt anulate". Doamna Reed omisese cu bună ştiinţă cuvintele „pe timp nedefinit". „Vă rog să luaţi legătura cu îndrumătorul dumneavoastră pentru cursuri alternative." Claire plecase imediat, nu la îndrumător, ci spre camera ei din cămin. Scoase scrisoarea Orsinei dintr-o mapă ascunsă bine, îi făcu o copie şi se întoarse la universitate.

Când ajunse la biroul decanului, secretara o preveni că era aproape imposibil să discute cu decanul Throckmorton fără programare.

– Încercați, totuși, aștept aici, spuse Claire și luă loc în anticameră.

În cele din urmă decanul o primi.

– Doamnă decan, trebuie să vă mărturisesc ceva.

Decanul rămase surprins; nu spuse nimic, dar nedumerirea de pe fața ei vorbea de la sine.

– Ceea ce vă voi spune s-ar putea să fie de o importanță vitală. Altfel nu v-aș irosi timpul. Pe de altă parte... mărturisirea mea s-ar putea să-mi pericliteze statutul de student. Prin urmare, înainte de a o face, aș vrea să-mi dați în scris că așa ceva *nu* se va întâmpla.

– Poftim? făcu decanul, încercând să-și aleagă cuvintele cu grijă. Sper că nu e o glumă.

Tânăra arăta mult prea serioasă ca să fie o glumă.

– Domnișoară Staines, până acum, în lunga mea carieră, niciodată nu mi s-a adresat o astfel de cerere. Nu credeți că e puțin ieșită din comun?

– Ba da, doamnă decan. Dar am note foarte bune și sunt aproape de obținerea masteratului. Nu pot risca nimic.

– Înțeleg, dar mă tem că nu vă pot promite ceea ce doriți.

– Vă rog! S-ar putea să fie o chestiune de viață și de moarte! zise Claire ridicând vocea, apoi coborând-o, în timp ce se apleca spre decan. E în legătură cu profesorul Kavenaugh.

Doamna decan nu fusese niciodată o mare admiratoare a pietății catolice afișate de Leo, pe care o găsea exagerată, excesivă. Cedă insistenței studentei și scrise ceva pe o foaie de hârtie cu antetul ei. Claire o citi și o rugă să adauge și data. Decanul se conformă.

Claire îi descrise toată întâmplarea legată de scrisoarea pe care Orsina i-o scrisese profesorului Kavenaugh și o pusese pe biroul acestuia. Decanul știa de răpirea Orsinei și de moartea surorii ei. Știa și că tânăra aristocrată lucrase ca asistentă la catedra de italiană și că profesorul Kavenaugh tocmai plecase, brusc, în Italia. În plus, doamna Reed îi pomenise discret despre un inspector de la poliția italiană care o întrebase la telefon despre profesor, în legătură cu Orsina. Desigur, acesta nu era cel mai potrivit moment ca să-și mustre studenta pentru fapta ei, oricât de condamnabilă ar fi fost ea.

Se putea să vadă scrisoarea? Claire îi înmână copia şi părăsi biroul cu hârtia semnată de decan.

Decanul îşi puse ochelarii de citit.

Dragul meu Leo,

Azi-dimineaţa, uitându-mă lung la micul dejun de pe masă, cred că m-am apropiat de adevăr; mi s-a părut că-l aud: „Ce rost are, Orsina? Ce rost are să te prefaci?"

Iată scenariul unei cununii înfăptuite în ceruri: soarele şi luna se întâlnesc în sfârşit şi se recunosc imediat; impactul este atât de mare, încât, în clipa în care cei doi se privesc în ochi, mai multe planete îşi schimbă cursul şi se ciocnesc. Apoi însă, straniu, soarele şi luna încep să se joace de-a ascunselea.

Câte filme de artă am văzut împreună? Oare trebuie ca Isabelle Huppert să agaseze fiecare film franţuzesc cu felul ei inexpresiv de a-şi spune replicile? Oare actriţa asta chiar crede că o faţă inexpresivă este întotdeauna *de rigueur?* Mai bine se apuca de pocher. Pe urmă concertele! Crezi că n-am observat că nu alegeai decât recitalurile de clavecin şi muzica polifonică a celor mai teutoni dintre compozitori? De atâtea ori am simţit că acele piese ar suna mult mai bine dacă ar fi cântate de la coadă la cap. Fereasca Dumnezeu să ascultăm Chopin sau Schumann, mult prea sugestivi. Dar asta nu conta. Conta că eram împreună, într-un loc numai al nostru, pe bolta cerească.

Deunăzi am fost la festivalul cireşilor în floare. Spectaculos e prea puţin spus; şi tu, prostuţule, de ce n-ai venit? Eşti alergic la soiul Yoshino? Măcar promite-mi că vom merge împreună la Valle del Jerte, în Extremadura, Spania. Am văzut cum înfloresc cireşii în Japonia, acum aici, în Washington, dar cei din Extremadura sunt pur şi simplu dumnezeieşti. De-abia mă despărţisem de copilărie când am mers acolo cu părinţii mei şi mi-aduc aminte cum alergam de la un cireş la altul, pe un covor de petale albe, euforică, îmbătată de parfumul lor. Ce facem, luăm biletele de avion?

Propun şi interzicerea puloverelor cu guler pe gât, Leo – te rog frumos! Cred că prima dată au apărut în filmele cu James Bond şi-au prins imediat. Bineînţeles, majoritatea oamenilor nu ştiu să poarte o cămaşă, o *camicia*. Dar tu, tu ai fost *nato con la camicia*. În engleză se traduce prin „te-ai născut cu căiţă". Nu la propriu, la figurat.

De ce nu-ţi scriu cu „domnule profesor"? Mai trebuie să explic? A fost absurd chiar de la prima noastră întâlnire. Apropo, niciodată n-ai băut vin în prezenţa mea. Ţi-era teamă de ce-i putea spune? Dar cum să-ţi fie teamă? Cum să se teamă de vin un „Leo", un leu? Doar nu eşti protestant, pentru numele lui Dumnezeu! Sufiştii nu se dădeau în lături, deşi islamul interzice aşa ceva – bravo lor!

Când eram mică dădeam o mână de ajutor în timpul *vendemmia*, de plăcere. Avem o vilă în regiunea Veronese, cu hectare întregi de podgorii. Primeam un foarfece şi o căldăruşă şi eram lăsată de capul meu. Câţi ciorchini de struguri culegeam? Nu foarte mulţi. Îmi plăcea să colind de la o podgorie la alta, să ciugulesc câte un strugure de ici şi colo. Apoi, când strugurii erau răsturnaţi în butoaie, împreună cu alţi copii mă spălam pe picioare cu detergent, ne urcam în butoaie şi călcam strugurii până ieşea mustul din ei. Apoi beam must cană după cană, chiar dacă ni se spunea să ne potolim. Iar noaptea vomam.

Pe atunci casele noastre erau pline de servitoare bătrâne. Multe dintre ele au murit de atunci, doar una mai trăieşte: Marianna, menajera vilei. Am avut o bonă din Anglia, o fată bătrână care sigur ar fi preferat să aibă grijă de un băiat. Era atât de rece, încât adeseori mă întrebam dacă nu cumva se preface. Mi se părea imposibil ca cineva să fie atât de nesimţitor – oare fusese şi bona lui Isabelle Huppert? Oricum, Marianna era exact opusul ei şi, ori de câte ori mergeam la vilă, îmi petreceam o mare parte din timp cu ea. Întotdeauna se spăla pe cap cu oţet şi uneori mă spăla şi pe mine, dar nu cu oţet. Îmi vorbea în dialect. La început n-am înţeles, dar, fiindcă voiam să înţeleg, am învăţat. Dintre lucrurile pe care mi le spunea, unul îmi vine mereu în minte: *la Baronessina l'è dotata, angioleto*. Eu, „micul înger", eram înzestrată.

Apoi, într-o zi, Marianna a suferit o comoţie cerebrală. A fost dusă la spital şi medicii i-au pus un diagnostic fără speranţă. Nu că mi-ar fi spus cineva, dar i-am auzit pe părinţii mei când vorbeau despre asta. Am fost foarte tristă. Voiam atât de mult să o ajut, dar nici măcar nu aveam voie să o vizitez la spital. Aşa că am început să *vreau* să se facă bine. Nu m-am rugat; pur şi simplu i-am dorit să se facă bine din toată inima şi din toată mintea.

Ca să nu mai lungesc vorba, peste câteva săptămâni Marianna s-a întors la vilă, vindecată de tot. Însănătoşirea ei era de neînţeles pentru medici, cuvântul „miracol" fiind singura explicaţie.

Nu mai puteam de bucurie, dar nu eram deloc surprinsă. Într-un fel înţelegeam că puteam să ajut acolo unde medicii nu puteau. Nu uita, eram doar un copil. Au mai fost şi alte situaţii în care am putut influenţa evenimentele de la distanţă. Nu vreau să intru în detalii, vreau doar să ştii că până acum nu am povestit nimănui despre asta.

Pe măsură ce creşteam şi începeam să gândesc aşa cum ne învaţă la şcoală, m-am distanţat de toate astea. Nu mai aveau sens pentru mine, dimpotrivă: mă înspăimântau. Aşa că m-am hotărât să-mi neglijez „darurile".

Din când în când auzeam cuvinte ciudate în casă, folosite mai ales de unchiul meu, ermetism etc. El avea nevoie de o mulţime de cuvinte ca să înţeleagă ceea ce pentru mine era evident fără nici un fel de instruire. Mai mult de-atât, mă uitam la el şi vedeam că practic nu era „acolo", oricât de mult ar fi încercat, mereu absorbit de erudiţia lui ezoterică nedigerată bine. Tata cred că era mai mult ca mine, însă, din cauza unei ciudate tradiţii de familie, nu avea voie să-şi bage nasul în studiile unchiului şi n-o făcea niciodată. În fine: eu eram un spirit liber şi aproape toate locurile din Europa mi se păreau îmbâcsite, prăfuite. Din acest motiv am venit în America: să mă iau la întrecere cu bizonii – în loc de asta am dat de tine!

Îţi transmiteai deja mesajul când erai în Roma, deşi nu-ţi dădeai seama şi poate că nici acum nu-ţi dai, fapt de care mă îndoiesc.

Acel licăr din ochii noştri când ne-am întâlnit nu a fost „doar" licărul celor ce îşi recunosc jumătatea, cu toate că şi el ţine de magie. Probabil că ai citit cartea lui Ficino, *De amore*. Ceva în genul

ăsta. Eşti la fel de înzestrat ca şi mine, Leo, dar chiar mai mult în a tăgădui. Nu mă întreba de ce eşti înzestrat, nu ştiu. Ştiu că nu doar semănăm. E mai mult decât o reciprocitate; noi *suntem* la fel.

Nici măcar nu ne-am sărutat, prostuţule, şi uite că eu îţi propun, ce anume? Să ne căsătorim? Mult mai mult. Îţi propun *hierosgamos*-ul nostru. Chiar dacă nu o cunoşti raţional, trebuie să simţi că, prin comuniunea noastră sexuală, putem accede la divinitate. Acest adevăr şi-a găsit drum până şi în învăţăturile creştinismului: gândeşte-te la Fecioara Maria ca la Mireasa Duhului Sfânt.

Dar poate că am spus prea multe. Hai să zburăm spre Extremadura, hai să vedem împreună cireşii în floare, vrei?

Stagiul meu de un an la Georgetown se va sfârşi curând. „Mă vei lăsa să plec? Ar fi împotriva firii, alte cuvinte nu găsesc."

Ţi-am scris toate astea din inimă. Decondiţionarea ta intelectuală a fost totală, ştiu. Dar e dincolo de puterea omului să reziste la ceea ce este divin în noi. Nu uita, nu doar ne asemănăm: *suntem* la fel.

A ta pentru totdeauna,
Orsina

14

La aeroportul din Roma erau cozi lungi la ghişeele Imigrări. Leo, care fusese aici de atâtea ori, nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Aeroportul gemea de poliţişti şi chiar soldaţi înarmaţi cu pistoale automate, de parcă în ţară s-ar fi decretat legea marţială. Din cauza actelor de terorism şi profanare, a represaliilor şi demonstraţiilor violente, securitatea devenise evident prioritatea zero în Italia.

În cele din urmă, Leo se apropie de ghişeu şi îşi prezentă paşaportul. Poliţistul, un tânăr trecut de douăzeci de ani, cu ochii albaştri, smead, se uită la nume, apoi la Leo. Atent. Privi din nou fotografia din paşaport şi încercă să o compare cu faţa lui Leo.

– E o fotografie mai veche?

– Da, de şapte-opt ani, nu-mi aduc aminte exact.

– Văd că paşaportul a fost eliberat de Ambasada Italiei din Washington. Din ce motiv?

– Locuiesc acolo. Am cetăţenie dublă. Mama mea e italiancă.

– Serios? Şi care e cealaltă cetăţenie? întrebă poliţistul neîncrezător.

– Americană.

– Aha, americană. Şi atunci de ce folosiţi paşaportul italian?

– Ca să evit cozile atunci când ajung în Europa, deşi de data asta văd că nu e cazul.

Poliţistul nu păru convins. Formă un număr la telefon şi vorbi cu glas scăzut. Leo nu auzi ce spune şi începu să se neliniştească. Ce era în neregulă? Deşi îşi pierdea uşor răbdarea în faţa unui poliţist mult prea zelos, acum trebuia să-şi ţină firea.

Într-un târziu, poliţistul încheie convorbirea şi spuse:

– Aveţi grijă să vă reînnoiţi paşaportul şi fotografia. Următorul.

Leo trecu din nou prin filtrele de securitate, se urcă într-un alt avion şi zbură direct spre Veneţia. Lângă gară, plină şi ea de patrule, *carabinieri* de data aceasta, trase la un hotel de trei stele. Voia să nu iasă prin nimic în evidenţă şi, pentru orice eventualitate, să fie cât mai aproape de ieşirea din oraş.

Recepţionerul îi ceru paşaportul. După ce fu complimentat pentru italiana pe care o vorbea, Leo îşi dădu seama că îi dăduse paşaportul american. Sigur: era albastru, nu roşu. „Nu contează", gândi el.

Fu condus într-o cameră ponosită, cu un mobilier care de-abia stătea în picioare şi o mochetă de un cenuşiu-deschis. Baia însă era în stare bună, iar cearşafurile păreau curate. Se vârî în pat şi dormi douăsprezece ore.

Era ora patru dimineaţa, ora Veneţiei, când se trezi Leo, amorţit de efectele celor două călătorii cu avionul şi ale somnului prelung. Era mort de foame dar şi mai dornic de aer proaspăt şi mişcare. Ce-ar fi să dea o tură prin oraşul magic până se deschideau cafenelele? Numeroasele lui vizite în Veneţia îl familiarizaseră bine cu oraşul. Se îmbrăcă şi o porni pe Strada Nova, apoi se răzgândi. Putea găsi mai repede un loc în care să ia micul dejun dincolo de circuitul turistic, într-o cafenea mai modestă, pentru muncitori, drept care se întoarse şi traversă Canal Grande, îndreptându-se spre sud-vest, spre zonele anoste, pline de parcări, docuri şi depozite vechi.

Leo merse precaut pe aleile întunecoase şi se simţi mai în siguranţă de-a lungul canalelor, pe *fondamenta,* luminate mai bine şi mai deschise spre cer. Singurele semne de viaţă erau câţiva *pantegane,* la fel de fioroşi pe cât îi descriau veneţienii – şobolani care scrâşneau din dinţi, mari cât nişte pisici dolofane. Leo se feri de ei şi curând începu să se gândească la ale lui.

Decizia lui nebunească de a veni aici ca să o salveze pe Orsina, înarmat doar cu o carte de alchimie din secolul al XVII-lea îl împinsese dincolo de limita normalului, dacă nu cumva legământul lui de a-i fi salvator nu o făcuse deja. Trebuia să suporte consecinţele.

Evident că lumea normală era neputicioasă în faţa ultimelor evenimente. Dar putea face el mai mult? În *Lumea magică a eroilor*, Cesare della Riviera construise un labirint desăvârşit ca să-l ademenească pe călătorul ermetic, pentru ca mai apoi să-l împingă în mlaştina unor ambiguităţi imposibil de descâlcit; firele discursului său amalgamat se dispersau şi apoi se regrupau în modurile cele mai imprevizibile şi enigmatice.

Leo recitise toată cartea în avion, sfârşind cu senzaţia obişnuită de zădărnicie şi exasperare. Privise îndelung la coperta ediţiei lui. Părea să-i înfăţişeze pe Cei Şapte din Efes cu puţin înainte de a fi treziţi din somn de o bombă islamică. Se gândi la San Petronio, Santiago, Chartres, la celelalte biserici din Franţa şi, recent, la Wieskirche din Bavaria, construită în stil rococo, şi la Catedrala Sfântul Ştefan din Viena; la atacurile permanente asupra moscheilor; la demonstraţiile şi ciocnirile de pe străzile atâtor oraşe din Europa. Un continent trezit din somn de consecinţele unei prezenţe străine, lipsite de dragoste faţă de cultura occidentală şi de respect faţă de separarea dintre raţiune şi religie. Dar cum putea lega el toate acestea de cartea pe care tocmai o terminase de citit?

Inima îl făcu să se întoarcă la Orsina. Întrucât îşi legase destinul de ea şi de vechea ei familie, se simţise obligat să plonjeze în lumea anormală a cărţii ei interzise. Încercase să o înţeleagă, să o descifreze, să-i descopere logica. Ceea ce, recunoscu el într-un târziu, se dovedise a fi imposibil. Avea neapărat nevoie de clarificări şi, pentru a le obţine, trebuia să intre în posesia cărţii *adevărate*, manualul de transcendenţă al familiei.

Încercă să-şi amintească fiecare aluzie despre Cartea interzisă. Se pare că era transmisă pe o singură linie, celui mai mare fiu sau celei mai mari fiice din fiecare generaţie. Ceilalţi membri ai familiei ştiau de existenţa ei, fiindcă asistau la înmânarea ei tradiţională din ajunul căsătoriei, dar nu păreau a fi foarte interesaţi. Fiecare posesor al cărţii îşi dădea mai departe propriul exemplar sau exista un stoc întreg din care fiecare primea câte unul? Mai curând cea de a doua alternativă, Leo amintindu-şi de exemplarul nedeschis pe care îl avusese în mână în biblioteca vilei, „tipărit numai pentru familia

Riviera în 1757". Fără îndoială era înmânată sub această formă, pentru ca, privind-o, rudele să nu-şi dea seama de nimic. Discreţia aristocratică şi respectul faţă de tradiţie aveau grijă de restul – ceea ce, în cuvintele baronului, trebuie să fie „de neînţeles pentru un american".

În ceea ce priveşte exemplarele aflate în circulaţie, Orsina avea unul, iar Emanuele trebuia să fi avut altul. În două sute cincizeci de ani probabil că nu trecuseră mai mult de douăsprezece generaţii, deci aproape sigur trebuia să existe o ascunzătoare pe undeva, iar printre secretele familiei se număra şi locul acesteia. Pesemne că era destul de bine camuflată pentru a-i împiedica pe neaveniţi să dea de ea, dar, pe de altă parte, ce se întâmpla dacă unul dintre moştenitori murea înainte ca fiul lui cel mare să se căsătorească şi să fie iniţiat? Trebuia să existe un sistem infailibil care să permită moştenitorului, numai moştenitorului, să o găsească.

Oricine putea citi ediţia incompletă din secolul al XX-lea pe care Leo o avea acum în buzunar – dacă rezista. Poate că şi aceasta fusese lansată ca parte din sistem, conţinând indiciile necesare pentru cel care ştia să le folosească. Dar numai un singur membru al familiei ştia că există ceva relevant acolo.

Dacă stocul era ascuns undeva, în Villa Riviera, Leo nu avea nici o şansă: nu avea cum să intre şi să caute sub ochii baronului, ai servitorilor, ai secretarului şi probabil ai poliţiei. Dar „e ca şi cum cartea şi *palazzo* ar merge mână în mână". Acelea erau cuvintele Orsinei, aproape ultimele cuvinte pe care i le adresase. Amintirea fu ca o durere ascuţită, intensă – *aproape ultimele cuvinte pe care i le adresase*. Pierduse firul gândurilor, dar reuşi să-l regăsească, şi îi veni şi o idee. Bineînţeles, Peştera lui Mercur trebuia să fie cea descoperită de Orsina şi pe care ea ar fi explorat-o dacă... Trebuia să-i continue căutarea din punctul în care fusese silită să o abandoneze, în inima palatului Riviera.

Între timp paşii îl purtaseră pe Leo prin labirintul aleilor din Santa Marta, cartierul muncitoresc, spre Canalul Giudecca. Găsi o cafenea deschisă şi intră, merse la toaletă şi apoi comandă micul dejun.

Când ieşi şi o luă pe *fondamenta* în primele raze de soare ale dimineţii, încercă să-şi amintească tot ce auzise despre Palazzo Riviera şi cei care locuiau în el. Personalul se limita la două persoane, un cuplu de indieni fiind cel care îl păzea în permanenţă. Orsina îi descrisese în cursul uneia din conversaţiile lor nocturne: „Precum doi câini devotaţi, care ar face orice pentru cel care îi hrăneşte. Nu-i interesează decât să strângă destui bani ca să-şi aducă odraslele din India. Nigel şi-a dat seama de asta imediat şi le-a cumpărat loialitatea. Deşi cred că s-au plictisit de moarte în Veneţia. Palatul stă pustiu luni în şir, habar n-am cum îşi omoară timpul".

Dacă baronul se afla la vilă, probabil că nu se sculau prea devreme, gândi Leo, deci acesta era un moment prielnic să meargă în recunoaştere. Grăbi pasul de-a lungul Canalului Giudecca, apoi îl lăsă în urmă luând-o pe lângă unul dintre canalele mai mici.

Apăruseră deja mai mulţi oameni care mergeau la serviciu şi, lângă faţada neoclasică a bisericii San Barnaba, o barcă plină cu fructe şi legume se punea în mişcare, ca o prăvălie plutitoare. Un preot în sutană neagră traversă piaţa şi descuie uşa principală a bisericii. Apoi Leo observă doi cumpărători care ieşeau imediat în evidenţă: chiar atât de mulţi indieni să locuiască în zonă? La urma urmelor, poate că paznicii palatului se sculau şi ei devreme.

Leo se aşeză imediat la o masă din faţa unei cafenele de la care putea vedea barca şi clienţii ei. Indianul cumpără mai multe lucruri în timp ce femeia stătea şi se uita; poate nu ştia destulă italiană. Apoi bărbatul îi dădu sacoşa femeii şi o luă înainte, de-a lungul cheiului, spre ceeea ce trebuia să fie intrarea din spate în Palazzo Riviera. Era o uşă mică, vopsită în verde, într-un zid peste care se vedeau ramurile unui platan uriaş. Bărbatul deschise uşa fără să folosească vreo cheie. Se gândise probabil că nu era nici un pericol să o lase neîncuiată pentru doar câteva minute, la o oră atât de matinală – doar dacă intrusul aştepta chiar acel moment.

Era suficient cât văzuse. În primul rând, îşi spuse Leo, nu trebuie să se arate prea mult la faţă. Întrucât nimeni nu venise să-i ia comanda, se ridică de la masă şi se îndreptă spre cela mai apropiată staţie de *vaporetto*.

Leo își petrecu restul zilei moțăind și punând la cale intrarea în palat.

A doua zi dimineață, la 6.45, sosi din nou la stația de *vaporetto,* cu un mic rucsac în spate, și așteptă la umbra bisericii, mai aproape de ușa verde. Care se deschise, dar de data aceasta apăru numai indianul, cu sacoșa în mână, și se îndreptă spre barcă. „Sper că soția lui nu-l așteaptă lângă ușă", gândi Leo. În ultima vreme se baza din ce în ce mai mult pe intuiție. În zece secunde traversă micul canal, apăsă pe mânerul ușii de serviciu și intră.

Nimeri pe un coridor întunecat, însă în dreapta, printr-o ușă cu geam mat, răzbătea o rază de lumină. Cu numai doi servitori în clădirea aceea uriașă se putea furișa fără prea multe probleme; cât despre Peșterea lui Mercur, judecând după descrierea Orsinei, putea fi la fel de bine pe o altă planetă. Aruncând o privire peste umăr deschise ușa și o închise încet în urma lui.

În timp ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, Leo își dădu seama că nimerise în coridorul de la parter. Lumina dimineții, strecurându-se prin ușa dinspre canal, descoperea o scară magnifică și doi locuitori muți ai acestui nivel al palatului: două gondole care se odihneau pe un pod, ca două sicrie, și o pompă de incendiu străveche. Leo se îndepărtă repede de intrarea de serviciu și rămase în umbra pompei. Câteva secunde mai târziu apăru indianul, cu sacoșa în mână, traversă coridorul și dispăru pe o altă scară de la capătul canalului. În timp ce pașii i se pierdeau în depărtare, liniștea era întreruptă doar de apa care picura dintr-un izvor din perete. Așteptând momentul potrivit, Leo cercetă podeaua pe care era încrustat, la intervale regulate, blazonul familiei: Arborele Vieții cu un râu stilizat (Riviera) care izvora din rădăcinile lui. Chiar la începutul vizitei în palat, era oare un semn bun?

Printre numeroasele cărți ciudate pe care le consultase la biblioteca din Washington după ce citise prea mult C.G. Jung, Leo dăduse peste un volum subțire de un anume Victor Emile Michelet. Acolo autorul afirma că un adevărat blazon se concepea potrivit unor calcule astrologice și reprezenta direcțiile de evoluție a familiei trasate de către întemeietorul ei. Atât taina, cât și destinul unei

familii aristocrate pulsau în blazonul ei. De-a lungul secolelor, Arborele Vieţii al neamului Riviera crescuse înalt şi puternic, de parcă ar fi fost mereu udat de apa râului. Dar, în ultimul timp, mai multe tragedii se abătuseră asupra familiei. Arborele probabil că suferea, ca şi cum râul ar fi secat în urma unei secete cumplite. Leo era copleşit de o presimţire sumbră. Fără apă, arborele avea să se usuce şi să moară. Ce ironie ca *palazzo* să fie construit deasupra mării, în care să nu poată rezista nici copacii, nici oamenii.

Leo îşi dădu seama că se lăsase purtat de gânduri: era frig, nu dormise îndeajuns, dar acesta era ultimul lucru pe care şi-l putea permite acum. Scutură din cap şi se concentră asupra pasului următor. Din ceea ce ştia el despre palatele veneţiene, servitorii nu-şi petreceau timpul pe *piano nobile*, etajul unu şi doi – doar dacă trebuia să stea la dispoziţia familiei. Îşi aveau camerele la unul din etajele superioare; de aceea indianul nu urcase pe scara principală, ceea ce ar fi putut face foarte bine, dat fiind că nu era nimeni care să obiecteze.

În consecinţă, Leo avea să urce ca aristocraţii. Observă numaidecât figurile sculptate de pe balustrade. Erau copii în miniatură ale sculpturilor din grădina Villei Riviera şi, din câte îşi amintea el, aveau aceleaşi inscripţii, dar erau toate *putti*, nişte copilandri care imită gesturile adulţilor. Era acesta un mod de a spune că Marea Lucrare nu era decât un joc de copii? Ca intrus în acel palat, cu o legătură greu de definit, chiar compromiţătoare, cu o femeia care fusese răpită, îl mustra conştiinţa şi era departe de a vedea lumea în roz.

Sala de bal era tot întunecată, cu ferestrele îndreptate în toate direcţiile, mai puţin spre est. Leo era sigur că nu va găsi „magazia fără ferestre" acolo. Ce bine era dacă Orsina i-ar fi spus mai multe despre locul acela în timpul conversaţiilor lor; arhitectura însă nu părea importantă atunci. Impresiile vizuale pe care şi le formase în cursul convorbirii telefonice care se sfârşise cu căzătura ei erau legate de o aripă sau un etaj nefrecventat al palatului; deşi, începea el să-şi dea seama, tot ce credea că ştia era doar rodul fanteziei lui. Mai bine făcea un tur al etajelor unu şi doi, cât timp nu se afla

nimeni prin preajmă. Surprinzător, acţiunile lui erau marcate de un autocontrol perfect, un calm care, potrivit lui Cesare della Riviera însuşi, e apanajul eroului. Se aşteptase să aibă emoţii, dat fiind că niciodată nu mai pătrunsese într-o casă cu gândul să fure ceva. Şi totuşi, un erou? Dar acum nu era momentul să se laude.

Toate uşile erau larg deschise pentru a lăsa aerul să circule. Leo regretă că nu era doar un turist curios, liber să colinde palatul; parchetul scârţâia foarte tare, sau cel puţin aşa i se părea lui în timp ce trecea dintr-o încăpere într-alta în vârful picioarelor. Le recunoştea imediat după felul în care erau mobilate, dormitorul lui Nigel şi al Orsinei, camera Orsinei înainte de moartea părinţilor, camera Angelei şi confortabilul salon care dădea spre Canal Grande. Le traversă meticulos şi în cea mai mare linişte, comparându-le lungimea cu cea a *portego*-ului, frescele luminate din plin acum de soarele dimineţii; dar pe partea asta nu era nici un fel de spaţiu pentru o cameră ascunsă. Tocmai se pregătea să intre în şirul opus de camere când, printr-o uşă deschisă, auzi mai multe voci – de femeie, aspre, într-o limbă slavă – şi câteva clipe mai târziu zgomot de aspirator. Simţindu-se în pericol, Leo urcă scara în fugă şi nu se opri decât în vârf.

Dar aici uşa care dădea spre etajul patru era încuiată şi, înainte ca Leo să se gândească la altceva, auzi voci indiene pe scară, paşi care urcau în fugă şi o uşă trântită la etajul trei. O ascunzătoare mai proastă nici că se putea. Servitorii aveau să urce şi să coboare în voie şi orice uşă deschisă la întâmplare însemna să dea nas în nas cu unul din ei. Holul era nesigur fiindcă pe acolo intrau toţi; etajul unu şi doi aparţineau acum femeilor care făceau curăţenie; la etajul trei probabil că stăteau indienii; iar etajul patru, despre care Orsina spusese că era teritoriul exclusiv al lui Emanuele, era încuiat. Altă soluţie nu avea decât să se ascundă până se liniştea lucrurile. Ca măsură de precauţie îşi scoase o parte din obiectele pe care le cărase în rucsac: o mască de schi şi un pistol-jucărie pe care îl cumpărase din oraş, un Beretta în mărime naturală. În caz că dădea peste cineva avea să o facă pe spărgătorul, să ameninţe personalul cu pistolul şi, spera el din toată inima, să poată fugi de acolo.

Era o vânzoleală continuă pe scara de dedesubt. De fiecare dată când se apropia cineva, Leo se încorda, pregătindu-se pentru tot ce era mai rău: la nevoie ar fi fost în stare să-l trimită de-a dura pe cel care ajungea până la el. Acustica palatului pustiu amplifica totul: vocile, atât indiene cât şi slave, zgomotul scos de aspirator, clinchetul veselei, paşii grăbiţi. Ori de câte ori se făcea linişte şi Leo încerca să coboare pe furiş, o uşă se trântea de perete şi alţi paşi se apropiau, oprindu-se la câţiva metri de el.

Leo simţi nevoia să se roage, dar constată că nu-şi amintea cuvintele şi invocaţiile obişnuite. Se concentră, sperând să se reculeagă pentru a rosti rugăcinea Rozariului, dar şi sufletul îi era ca un bloc de gheaţă. De parcă ar fi lăsat în urmă lumea creştină când se hotărâse să urmeze străvechile simboluri păgâne ale *Lumii magice*. Nu Hristos şi Fecioara Maria stăpâneau acest loc, ci alţi zei şi zeiţe şi, dacă avea nevoie de ajutor, poate pe ei trebuia să-i invoce.

Dar ce absurd: nu putea şi nici nu voia să se roage lui Apollo sau Artemis! Şi totuşi, ce erau aceşti zei păgâni? Potrivit preceptelor cărţii, erau soarele şi luna din om: soarele inteligenţei lui superioare, luna energiilor lui naturale. Împreună, aşa cum apărea în acea sculptură din grădina vilei, zămisleau Copilul Filosofal, Eroul nou-născut. Asta devenea el, în ciuda educaţiei, convingerilor şi a imaginii pe care şi-o crease despre el?

Prin urmare nu avea cui să se roage, doar sie însuşi: acelui eu senin şi îngheţat care părea că se întinde deasupra lui ca un acoperiş protector. *Est deus in nobis:* există un zeu în noi, cum scria un poet păgân. Era propriul lui înger păzitor. Cu un efort de voinţă, cu atât mai greu cu cât părea să sfideze un tabu, Leo i se adresă. Cuvintele care îi veniră pe buze erau, surprinzător, cele atât de familiare din *Veni, Sancte Spiritus:* „Udă tot ce e uscat, vindecă ce e rănit, înmoaie tot ce-i împietrit..." Prefă totul în opusul lui, chiar şi credinţa în puteri mai mari decât el. Pentru Erou aşa ceva nu exista. El era în acelaşi timp zeu şi om, precum Hercule, luând locul lui Atlas cu greutatea cerului îngheţat pe umeri.

Cocoţat pe ultima treaptă şi nemişcat, Leo aştepta ca un animal de pradă. După vreo două ore corpul îşi ceru drepturile, hrană şi apă.

Ce păcat că nu-şi adusese nimic cu el, dar nu avusese de unde să ştie că va petrece atâta timp în *palazzo*. După încă o oră corpul îl presa să-şi uşureze vezica şi Leo îşi dădu seama că nu avea de ales: spărgătorii adevăraţi nu fac în pantaloni.

Femeile care se ocupau de curăţenie tăceau de o vreme, singurele sunete care se auzeau acum venind de la un televizor – nu, mai curând de la casetă made in Bollywood – de la etajul trei. Coborî scara pe furiş până la *piano nobile* şi merse direct în baia Angelei, stăpânindu-se să nu tragă apa. Apoi bău apă de la robinet, lacom. Fiind gata pentru orice şi regretând că nu avusese atâta curaj cu câteva ore în urmă, intră în aripa de nord şi trecu prin sufragerie şi bucătărie. Tresări când ajunse pe un coridor, în faţa unei uşi care dădea spre interior. Poate că era, totuşi, un joc de copii, gândi el în timp ce pătrundea în încăperea întunecată.

Orsina pomenise de o scară pe roţi, de pe care nu putea ajunge la cheia din mâna lui Mercur. Apoi îşi pierduse echilibrul şi alunecase pe o grămadă de mese şi scaune pliante. Iată-le pe toate acolo, constată Leo la lumina lanternei. Şi mai era ceva ce, cu siguranţă, nu fusese acolo atunci: o scară înaltă, metalică, extensibilă, care, deşi strânsă, aproape că atingea tavanul. Şi, bineînţeles, exista şi un comutator. Cine să vadă lumina dintr-o încăpere fără ferestre? Apăsă pe comutator, clicul făcându-l totuşi să se cutremure.

Nu se mişcă nimic. Vârî câteva cârpe sub picioarele scării voluminoase şi începu să o împingă uşor, centimetru cu centimetru, până ajunse în dreptul figurii lui Mercur. Avu senzaţia că levitează în timp ce urca treptele spre tavanul boltit şi lua cheia de fier din mâna de ghips a lui Mercur. Izbucni într-un râs nervos când văzu că avea forma simbolului lui Mercur. Ca să deschidă uşa peşterii trebuia să coboare de pe scară şi să o mute puţin.

În cele din urmă, la ora trei după ceasul lui, era gata. Îşi puse rucsacul pe umăr, stinse lumina, îşi stinse lanterna şi, la trei metri deasupra podelei, vârî cheia în broască.

Spre surprinderea lui, uşa se deschise spre interior şi liniştea încăperii fu spulberată de un sunet muzical ce aducea cu vibraţia unui banjo dezacordat. Fără să ezite, sări de pe scară direct în pragul

uşii. Se întoarse şi trase uşa după el, încuind-o cu cheia. Imediat observă de unde provenea sunetul: un dispozitiv alcătuit din arcuri şi corzi care erau ciupite în clipa în care se deschidea uşa. Lira pe care Mercur i-o dădea lui Apollo! Sigur că da, Zeul Hoţilor *trebuia* să-şi instaleze un fel de sonerie, o alarmă împotriva spărgătorilor.

Spaţiul în care se afla Leo acum era doar un palier de la care urca şi cobora o scară în spirală, extrem de îngustă. Din câte îşi putea da el seama, scara probabil că era plasată în zidul dintre Peştera lui Mercur şi sala de bal. Acum auzea televizorul mai clar, ceea ce îl liniştea. Chiar dacă auziseră acea vibraţie, servitorii nu aveau cum să ştie ce anume o produsese, cel puţin aşa spera el. Probabil că nici nu ştiau de existenţa scării. În ceea ce-l priveşte, se săturase de stat la înălţime, era momentul să coboare. „*Coli umbra inaccessas*", spunea cartea: venerează umbrele inaccesibile.

Leo numără treptele ca să ştie pe unde se afla în palat, dar coborârea abruptă, în spirală, îl făcu să ameţească. Atunci când scara se sfârşi la cea de a patruzecea treaptă şi văzu că în faţa lui se întindea un culoar îngust, calculă că se afla la nivelul coridorului de la parter, deci şi al canalului, dar nu îşi dădu seama în ce direcţie. Culoarul ducea direct spre o uşă de stejar, care se deschise cu uşurinţă şi, de îndată ce Leo trecu de ea, se închise cu un clic discret. Brusc neliniştit, Leo încercă mânerul: avea o broască modernă, care se încuiase de la sine.

Pentru prima oară Leo intră în panică. Chiar atât de prost fusese ca să se încuie singur într-o pivniţă izolată acustic, inaccesibilă? Îşi simţea inima bătându-i cu putere în timp ce îşi plimba lanterna de colo-colo.

Nu, mai era o uşă în peretele opus, întredeschisă, deci putea ieşi de acolo. Răsuflă uşurat, din nou plin de speranţă, luminând încăperea cu lanterna.

Leo îşi dădu seama numaidecât că aceasta era un fel de sanctuar alchimic al familiei. Pe pereţi atârnau tablouri în rame aurite ce îşi pierduseră luciul, probabil ale strămoşilor, iar în mijloc se afla un altar masiv, de piatră, de dimensiunile unei mese de sufragerie obişnuite. Celelalte piese de mobilier din încăpere erau un cufăr

legat în fier şi un jilţ de baron, aproape un tron, cu o pernă groasă, roşie. De colţurile altarului atârnau inele de bronz, din fiecare înălţându-se la peste un metru şi jumătate câte o fascie, şi ea poate tot de bronz, cu capătul sub formă de topor întors spre exterior. Pe masă se aflau patru lumânări în suporturi de argint, baroce, şi lângă fiecare lumânare, într-o simetrie perfectă, câte o carafă de sticlă sau alambic de sticlă, cu un lichid tulbure închis la culoare. În jurul fiecăreia era gravată în piatră o figură geometrică extrem de complicată. Centrul mesei era ocupat de blazonul familiei Riviera, pe care se afla o casetă de argint.

Leo nu zăbovi ca să admire decoraţiunile interioare sau felul în care încăperea era izolată şi aclimatizată. Deschise caseta cu multă precauţie – o altă surpriză de-a lui Mercur?

Nu; era ceea ce sperase să găsească: o carte, legată magnific, cu catarame metalice.

Privind mai atent, citi titlul de pe cotor: *Il mondo magico de gli eroi*. Iat-o, în sfârşit: Cartea interzisă! Inima păru că-i stă în loc şi îl cuprinse un val de ameţeală. Cu răsuflarea tăiată, reuşi să-şi vină în fire. Apoi îşi adună tot curajul şi vârî tomul în rucsac.

Se îndreptă spre cealaltă uşă, împingând-o îndeajuns ca să se poată strecura dincolo, şi o lăsă deschisă. Nu mai avea rost să-şi ascundă urmele – care acum se adăugau la celelalte urme de paşi de pe coridorul plin de noroi.

Judecând după umezeala crescândă, Leo bănui că acum se afla dincolo de zidurile palatului, primind confirmarea când ajunse într-o pivniţă lungă, boltită.

Tavanul picura ici şi colo, iar pe podea se strânseseră mai multe băltoace. Dar mai curios era că prin tavan pătrunseseră rădăcinile unui copac care sfredeliseră şi podeaua. Sau poate că pivniţa fusese săpată în jurul rădăcinilor aflate deja acolo? Erau atât de mari, încât nu puteau fi decât ale copacului uriaş pe care îl văzuse în grădină. Între ele se afla un alt altar de piatră. Oare ce ritualuri se desfăşuraseră aici în zilele de glorie ale familiei?

Mai urgentă decât răspunsul la acea întrebare era găsirea unei ieşiri. Leo nu vedea decât două posibilităţi: să încerce să se întoarcă

pe drumul pe care venise sau să o ia prin pasajul întunecat de la capătul îndepărtat al pivniței. Fără să mai stea pe gânduri optă pentru cea de a doua variantă; dacă se afla deja sub grădină nu mai avea rost să se întoarcă în palat.

Pasajul era scurt şi se sfârşea cu o uşă de fier atât de veche încât, spre groaza lui Leo, balamaua de sus căzu la prima atingere. Trecuse prin zidul grădinii şi acum apa din canalul lateral îi clipocea la picioare.

În faţa lui Leo piaţa plutitoare îşi vindea ultimele fructe şi legume înainte de cină, iar Campo San Barnaba era plin de turişti. Unii dintre ei îl zăriră pe bărbatul îmbrăcat în negru care clipea des în faţa unei uşi şi îi făcură cu mâna. Leo avu prezenţa de spirit să le răspundă la fel. Uşa însă era pentru cei care coborau direct din barcă. De acolo nu putea pleca decât înot, ceea ce era exclus, câtă vreme cartea nepreţuită se afla la el în rucsac; mai putea face semn unei gondole să-l ia de acolo sau să sară peste zidul grădinii. Dar toate acestea ar fi atras atenţia oamenilor. Era, oricum, de o mie de ori mai bine decât să rătăcească din nou prin palat.

Leo verifică uşa de câteva ori, încercând să arate mai curând a meşter decât a spărgător, apoi o închise cu grijă şi se întoarse în pivniţă. Se uşură pe rădăcinile copacului, amintindu-şi zâmbind că se gândise nu cu mult timp în urmă la nevoia acestuia de a fi udat.

În orele care urmară oscilă între vis şi stare de veghe, urmărit de imaginea unui cer îngheţat care era tot el, a greutăţii incalculabile a copacului uriaş, a palatului şi a pământului îmbibat de apă care apăsa pe pivniţă. Dar, mai presus de toate, a greutăţii legământului său faţă de Orsina.

Într-un târziu, Leo simţi că poate ieşi în siguranţă. Avusese o zi plină de încercări, în care îngheţase de frig şi răbdase de foame, dar satisfacţia intrării prin efracţie în palat şi a descoperirii cărţii îl făcea să se simtă în al nouălea cer. Acest universitar blând, mare iubitor de pisici, reuşise să ducă la capăt o operaţiune demnă de un comando!

Când se făcu ora unsprezece, deschise din nou uşa de fier, o închise şi rămase o clipă pe treapta îngustă de lângă canal, apoi se căţără pe zidul grădinii. După ce fu cât pe ce să cadă de câteva ori,

reuşi să ajungă în vârf şi să-şi dea drumul pe *fondamenta,* traversând podeţul în fugă. Câteva secunde mai târziu din Ca' Rezzonico, palatul baroc de alături, începură să iasă mai multe persoane şi Leo li se alătură repede, îndreptându-se împreună spre staţia de *vaporetto.*

În zilele lucrătoare, Veneţia merge la culcare devreme. Mort de foame, Leo apelă la singurul local deschis de lângă hotelul lui: bufetul gării. Întors în cameră făcu o baie fierbinte. În sfârşit, scoase tomul din rucsac şi îl puse cu grijă pe masa mică. Se aşeză, aprinse veioza veche, cu abajurul de pergament unsuros, şi desfăcu cataramele de argint înnegrit ale cărţii.

15

Toată lumea rămase surprinsă când Felipe intră în sediul poliției din Madrid ca să-și mărturisească fapta. Comisarul deveni din ce în ce mai atent la tânărul uscățiv, scund și agitat, care descria cum a aruncat în aer statuia lui Santiago Matamoros, Sfântul Iacob Ucigătorul-de-Mauri. Tânărul își exprimă profundul regret față de stricăciunile comise și de suferința pe care o provocase, insistând că numai *el* era răspunzător, nimeni altul.

Câteva ore mai târziu, Felipe era interogat de inspectorul care răspundea de anchetă. Acesta luase avionul din Galicia imediat ce fusese anunțat. Apărură tot felul de detalii pe care numai făptașul le putea ști. Nu exista nici o îndoială: Felipe era vinovatul și acționase de unul singur.

El Pais, El Mundo, La Vanguardia – toate ziarele spaniole anunțară repede evenimentul, preluat de televiziune și de radio. Vestea făcu înconjurul Europei și a restului lumii. Nici o facțiune militantă islamică nu avusese de-a face cu atentatul din Santiago: era opera unui singur fanatic catolic!

În Roma, Papa răsuflă ușurat la aflarea veștii, pentru prima oară după luni de zile. Pe de altă parte, prelatul ordinului Opus Dei, Eminența Sa episcopul Scovoloni, era total indispus. Mărturisirea tânărului dădea o lovitură neașteptată planului său. Vorbise la telefon cu John McGrath, în Washington. Din cauza italienei stricate a iezuitului, episcopul evită limbajul pretențios, trecând direct la subiect.

La rândul lui, nunțiul vorbi cu senatorul Rowlandson, transmițându-i nemulțumirea prelatului, ca și propria nemulțumire. Era clar că ceva o luase razna. Din declarațiile făcute de atentator în fața presei reieșea că era un tip ușor impresionabil, iar persoana care îl influențase pierduse controlul asupra lui. Până și organizației Opus Dei îi venea greu să găsească vinovatul, întrucât anonimatul și discreția fuseseră regula de bază în relațiile cu grupurile de activiști. Toți trei fură de acord că nu mai era timp de pierdut: presiunea asupra papalității și a politicilor ei trebuia intensificată și grăbită.

Grăbit era și inspectorul Ghedina, și chiar de mai multe săptămâni. În centrul vechi al Veronei, cândva forumul orașului roman, fuma o țigară, în mașină, lângă Colucci, amândoi îmbrăcați civil. Alți patru agenți în civil, împrumutați de la poliția locală, erau gata să-l încolțească pe suspect. Cu câteva zile în urmă o voce răgușită, de bărbat, îi ceruse baronului un milion de euro dacă voia să o mai vadă pe Orsina în viață. Vocea dăduse o oră și o adresă, în Milano, pentru efectuarea schimbului. Baronul reușise să-l țină de vorbă pe răpitor până când poliția stabilise de unde suna acesta. De la un telefon mobil înregistrat pe numele Rossella Bortolan. Aceasta locuia în Verona, în Piazza delle Erbe. La ora 18.00 cei patru polițiști, împreună cu Ghedina și Colucci, urmau să bata la ușa apartamentului ei.

Inspectorul se uită la ceas: 17.56. Își stinse țigara și coborî din mașină. Alături de subordonatul lui și de cei patru agenți urcă la etajul trei. Agenții își pregătiră pistoalele mitralieră Beretta PM 12S. La ora 18.00 fix Ghedina începu să bată în ușă.

Din apartament răzbătea un miros puternic de *pasta e fasoi*, paste cu fasole. O femeie între două vârste, purtând un șort, deschise ușa. Inspectorul se prezentă și spuse:

– Am fost informat că aici locuiește Rossella Bortolan.

Femeia se sperie la vederea armelor și izbucni în plâns.

– E fiică-mea. Ce-a făcut? Vai, ce-a făcut?

– Tocmai de asta am venit, ca să aflăm, replică Ghedina calm.

Asta ura cel mai mult în meseria lui. Presupunând că femeia nu juca teatru, iată o gospodină pe care o surprinsese în timp ce gătea –

din întâmplare supa lui preferată – şi el trebuia să o ameninţe cu artileria. Nu că acest lucru ar fi fost inuman; pur şi simplu îi displăcea să bage în sperieţi oameni nevinovaţi. Poate că ar fi trebuit să se facă instructor de schi, ca tatăl lui.

Doi agenţi o găsiră pe Rossella în camera ei, cufundată în lectura unui manual. O conduseră la inspector cu armele îndreptate spre ea. Intenţia inspectorului fusese să o ducă la cea mai apropiată secţie de poliţie ca să o interogheze. Răpitorul îl sunase pe baron de la telefonul ei, nu exista nici cea mai mică îndoială. Dar era oare posibil aşa ceva?

Ghedina avea în faţă o fată de cincisprezece ani, înfricoşată, cu ochelari şi plină de pistrui.

– *Signora* Bortolan, îi zise el mamei, putem să-i punem câteva întrebări fiicei dumneavoastră?

– Ce-ai făcut, Rossella? Ce-ai făcut, *figlia mia?*

„Dumnezeule", îşi spuse Ghedina în timp ce îşi mai aprindea o ţigară, „mămica e o actriţă desăvârşită." Apoi i se adresă Rossellei:

– Ascultă, nu trebuie să-ţi fie teamă; răspunde la întrebările mele şi nu minţi. Suntem aici ca să te ajutăm... Lăsaţi armele jos, vă rog! adăugă el către agenţi.

Rossella nu dădu semne că s-ar fi liniştit. Oare ce să o întrebe? Dacă îl sunase cu o voce aspră, de bărbat, pe baronul Riviera della Motta ca să-i ceară o răscumpărare? Inspectorul se hotărî să o ia pe departe. La ce şcoală era? În ce clasă? Îi plăcea de profesorii ei? Dar de colegi? În cele din urmă ajunse şi la telefonul ei: putea să i-l arate puţin?

– Nu.

– Nu? Şi de ce, mă rog?

– Fiindcă mi-a fost furat.

– Poftim?

Rossella îşi repetă răspunsul cuvânt cu cuvânt, dar *sotto voce,* văzând că inspectorul era iritat.

– Când? Când ţi-a fost furat?

– Acum o săptămână.

– O săptămână?

„Drăcia dracului!"

– Şi nu ştii cine ţi l-a furat?

Deşi intimidată, Rossella îi aruncă o privire compătimitoare.

„Touché", îşi zise inspectorul. Prea multe ţigări, prea puţin somn, prea multe piste false: era sătul până peste cap. Întrebă, totuşi:

– Cam unde crezi că ţi-a fost furat?

– Cred că la cofetăria de la parter. Veneam de la şcoală şi m-am oprit să beau o cană de cacao. Sunt aproape sigură că l-am lăsat pe masă. Când am plecat nu mai era acolo. L-am căutat peste tot. L-aţi găsit dumneavoastră? Mi-l daţi înapoi?

Inspectorul le spuse fetei şi mamei că totul era în regulă, să nu-şi facă griji. De-abia aştepta să iasă din apartamentul ăla, să scape de cei patru agenţi care acum îl priveau cu ceva care nu aducea deloc a respect. Reuşise, încă o dată, să se facă de râs. Nu numai că răspundea de cele mai comentate anchete din ţară, deşi nu avea nimic de ce să se agaţe, dar mai şi insistase să fie reţinut un grup de tineri fără un ban în buzunar doar fiindcă practicau artele marţiale, de parcă asta ar fi fost o crimă.

„La naiba", gândi Ghedina cu năduf, „nimeni n-a spus că o să fie uşor."

Cartea din faţa lui Leo era legată într-un vellum verde închis, imprimat în aur cu însemnul heraldic al familiei Riviera: Arborele Vieţii şi izvorul ce ţâşnea din rădăcinile lui. Pielea era întinsă pe un suport de lemn, de care fuseseră prinse cataramele meşteşugite. Dimensiunile cărţii îi treziseră deja bănuiala că aceasta nu era una şi aceeaşi cu ediţia privată din 1757 peste care dăduse în biblioteca de la Villa Riviera. De fapt, nici nu era o carte propriu-zisă, ci un manuscris. Pe pagina de titlu stătea scris: *Il mondo magico de gli heroi. Opera dell'illustrissimo Barone Cesare della Riviera. Manu proprio, Anno MDLXXXIII*: opera ilustrului autor, scrisă de mâna lui în 1583!

Coperta era uzată, dar paginile aproape că nu purtau urmele degetelor care le întorseseră – nu foarte multe, gândi Leo, în peste

patru sute de ani. Cum de reuşise să se păstreze atât de bine? Poate că manuscrisul nu fusese deschis niciodată, fiind păstrat în caseta acoperită cu catifea precum oasele unui sfânt într-o raclă – şi pe un altar. Mai mult de atât, paginile nu erau din hârtie, ci dintr-un pergament fin, pe care scrisul elegant cu o cerneală maro-închis al lui Cesare della Riviera te impresiona numaidecât.

Leo era epuizat de încercările prin care trecuse, dar această descoperire nesperată îl făcu să uite de oboseală. Frunzări cartea ca să se familiarizeze cu ea. Textul, scris cu litere mari, romane, ocupa centrul fiecărei pagini şi era încadrat de un comentariu, cu litere mici, cursive.

Leo reveni la prima pagină şi începu să citească textul. Observă imediat că era mai scurt decât versiunea cu care era el obişnuit, fără trimiterile la pasajele biblice, doctrinele catolice, scrierile sfinţilor şi faptele demonilor. Acest text aerisit îi confirma intuiţia pe care o avusese mai devreme: adăugirile fuseseră cireaşa de pe tort, menită să-i îmbuneze pe cenzorii Bisericii la tipărirea cărţii, douăzeci de ani mai târziu. Cât de tânăr să fi fost Cesare când o scrisese? „Trebuie să fi fost un copil-minune al ezoterismului", îşi spuse Leo trecând la citirea comentariilor.

Dacă această carte avea să dezvăluie nişte secrete util, aici avea să le afle, cel puţin aşa spera el. Dar, când se apucă de citit, simţi cum îl copleşeşte oboseala. Dacă avea să continue în starea în care se afla, în mod cert va rata subtilităţile şi aluziile, poate chiar codurile care ar putea exista acolo. Fără prea multă tragere de inimă, Leo închise cartea, o puse în geamantan şi se culcă.

Se trezi dis-de-dimineaţă, se îmbrăcă, luă micul dejun şi reveni în cameră pentru a studia cu atenţie cartea.

După normele secolului al XXI-lea, mai grăbit decât toate celelalte, comentariile era prolixe, dar dădeau imediat de înţeles că alchimia la care se refereau nu avea nimic de a face cu preschimbarea plumbului în aur. „Laboratorul" nu era decât mintea omenească, iar instrumentele de care era nevoie erau doar voinţa şi imaginaţia:

Nu-i lua în seamă pe cei ce se umflă în pene, pe cei care, cu mare cheltuială, construiesc cuptoare cu foale puternice şi cumpără vase în forme ciudate, rezistente la foc, în care torn numai ei ştiu ce resturi şi murdării, crezând că, prin amestecul lor şi duhoarea insuportabilă pe care o împrăştie, aduc Materia Primordială la starea de nigredo[1]; apoi, adăugând rouă adunată cu mari sforţări în zorii zilei, ei cred că preţioasa lor substanţă tocmai prin asta se întreţine şi se purifică. Nici pomeneală de aşa ceva, căci ei sunt nişte neştiutori, nişte şarlatani, unii dintre cei mai mari mincinoşi pe care i-a dat omenirea. Şi totuşi, oamenilor de rând le place să fie amăgiţi de făgăduinţa unor bogăţii imense, nemaiţinând cont că, dorindu-şi aceste lucruri, puţinul aur pe care îl au se duce repede şi astfel rămân mai săraci decât înainte. Alambicul rezistent la foc al alchimistului adevărat este imaginaţia lui, când îşi închide pleoapele, când îşi astupă urechile, îndepărtând tot ce i-ar putea distrage atenţia. Alchimistul adevărat trebuie să intre în camera lui secretă, a cărei cheie numai el o are, a cărei uşă numai el o ştie, şi acolo trebuie să se aşeze comod pe un scaun, cu tălpile bine lipite de podea şi cu mâinile puse pe genunchi. Alchimistul adevărat trebuie să fie precaut şi moderat în ceea ce face şi să nu-şi propună prea curând un ţel prea înalt. Activitatea lui de început nu trebuie să ia mai mult timp decât le ia celor care, în ignoranţa şi prejudecata lor puerilă, îl dedică în van repetării Rozariului. Focul alchimistului nu e altceva decât marea lui dorinţă de a cuceri Cel De-al Doilea Arbore al Vieţii. Fără acest foc tainic toate eforturile lui sunt zadarnice, dovadă că nu-i pasă îndeajuns dacă ajunge la el sau nu. Numai Eroul, pentru care cucerirea Arborelui e mai de dorit decât mâncarea sau băutura, mai atrăgătoare decât patul unei frumoase

[1] Înnegrire. Termen care în alchimie înseamnă putrefacţie sau descompunere. Alchimiştii credeau că, pentru obţinerea pietrei filosofale, la început toate ingredientele trebuie curăţate şi ţinute la foc până se prefac într-o substanţă neagră, uniformă. Psihanalistul Carl Jung interpreta starea de nigredo ca pe un moment de disperare maximă, premisă a evoluţiei personale. Celelalte faze ale procesului alchimic sunt albedo (albire), citrinitas (îngălbenire) şi rubedo (înroşire). (n.tr.)

fecioare, mai preţios decât viaţa însăşi, poate aprinde acest foc şi, cu propria răsuflare, să-i înteţească flăcările. Apoi, când focul ajunge la nivelul maxim al aspiraţiei şi dispreţului faţă de condiţia umilă a oamenilor de rând, trebuie să înceapă separarea.

În continuare, Cesare della Riviera descria felul în care trebuia imaginată această separare şi ce imagini puteau fi utile. Procesul presupunea un fel de autoanaliză în care erau examinate metodic diferitele părţi ale fiinţei umane. Succesiunea gândurilor verbale şi vizuale trebuia percepută din perspectiva unui spectator detaşat, care le lăsa să vină şi să plece. De asemenea, emoţiile trebuia observate, cu precădere cele provocate de imagini sau amintiri cu un mare impact emoţional, diferite de la o persoană la alta. Astfel se puteau cunoaşte prejudecăţile, obiceiurile, reacţiile şi obsesiile care caracterizau personalitatea cuiva.

Lui Leo i se păru că înţelege unde bătea autorul: în cărţile studiate recent la Washington dăduse frecvent peste un aforism al lui Hermes Trismegistus: „Cel ce se cunoaşte pe sine, cunoaşte Totul". Dar, după câteva pagini, îşi dădu seama că se înşală. Gândirea convenţională, ar fi trebuit să ştie până acum, rareori se aplica în chestiuni ezoterice. De fapt, nu se punea problema schimbării trăsăturilor personalităţii cuiva; pentru Leo aceasta era ideea cea mai nouă şi mai tulburătoare din carte. Calea alchimică descrisă de autor nu avea nimic de a face cu ameliorarea morală sau îndepărtarea defectelor cuiva, din clipa în care acestea au fost conştientizate. Iată ce scria autorul:

Nu-ţi lua în seamă păcatele, căci toţi oamenii păcătuiesc şi mereu o vor face, păcatele lor semănând cu nenumăratele capete ale hidrei, care cresc la loc de îndată ce sunt tăiate. Dacă posteşti, păcătuieşti; dacă te rogi, vei fi condamnat; dacă dai de pomană, spiritul tău are de suferit. Lasă-l pe Erou să treacă la alte munci, altfel niciodată nu va înfrânge Leul din Nemeea, niciodată nu-l va ridica pe Anteu de pe tatăl lui, Pământul, niciodată nu va culege Merele din Copacul Hesperidelor.

Cu cât citea mai mult, își dădu seama Leo, cu atât se îndepărta de lumea simțurilor. Treptat, autorul trecea la prezentarea unor tipuri de meditații menite să inverseze atitudinea normală față de realitate. În loc să spună că universul fizic este recipientul corpului uman, iar corpul uman este recipientul vieții și al conștiinței, Cesare susținea exact contrariul. Recipientul extern este conștiința individuală înainte de a conține orice altceva. În ea se adună gândurile și dorințele cele mai intime. Acestea, la rândul lor, crează iluzia pe care o cunoaștem sub numele de corp fizic; acest corp imaginar, cu cele cinci simțuri ale sale, exteriorizează apoi iluzia finală a lumii fizice, de fapt întregul univers așa cum îl cunoaștem.

Leo știa îndeajuns de multă filosofie ca să recunoască teoria potrivit căreia „eu" sunt singura realitate, cu toate consecințele ei periculoase pentru „tine". Dar ceea ce citea el dădea totul peste cap, mergând departe, dincolo de ceea ce însemna condiția umană. În limbajul mai criptic al cărții:

> Corpul uman nu are viață, așa cum are sufletul, căci viața nu este un produs al corpului, ci corpul este un produs al vieții. Lasă-l pe Erou să transfere centrul sinelui în această viață profundă, să desființeze granița care face din ea o cantitate finită; lasă-l să o întărească prin spirit și să-i întețească flacăra până când va depăși toate condițiile și sprijinele care îi vin din afară, de care are nevoie numai atât timp cât este extern propriei ființe, limitat la ordinea elementară și activ în interior. Când Eroul nu mai este separat de propria ființă, are loc reînnoirea și reîmprospătarea lui. Corpul lui de fapt nu mai este un corp ci o stare a puterii pe care o stăpânește din plin, liber de tot ceea ce îi poate afecta manifestarea lui rațională; acesta este corpul radiant, celest și incoruptibil.

Auzi un ciocănit în ușă. De fapt, lui Leo i se părea că aude ciocănituri în ușă de mai mult timp. De parcă ar fi fost chemat înapoi, în lumea lui. Era camerista, care întrebă dacă poate să aranjeze camera.

– O clipă, răspunse el.

Închise încet cartea şi o vârî în rucsac. Apoi îi deschise uşa cameristei. Nevrând să riște nimic în privința cărții atât de prețioase, își puse rucsacul pe umăr şi merse la un bar din apropiere, bucurându-se de aerul călduț al unei zile însorite de toamnă, căci în hotel îi fusese cam frig. Mâncă pâine prăjită, bău un cappuccino, apoi un pahar de apă minerală şi încă unul. În cele din urmă se întoarse la hotel.

Recepționerul – un bătrânel micuț, cu o buză de iepure – îl privi cercetător. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Leo era să atragă atenția asupra lui, drept care improviză ceva.

– Încă nu m-am adaptat la diferența de fus orar. Cred că cel mai bine e să dorm, nu?

Recepționerul dădu din cap tăcut în timp ce Leo o luase deja pe trepte în sus.

Ajuns în cameră, aşează cu grijă manuscrisul pe masă şi se cufundă din nou în lectură. Textul insista pe Muncile lui Hercule, toate cele douăsprezece, şi pe importanța numărului 12 în tradițiile ezoterice, dar autorul susținea că acestea erau doar nişte variante ale principiului alchimic *solve et coagula,* dizovă şi coagulează.

Metoda folosită presupunea în mare parte un efort fizic sau mental suprem, apoi relaxarea şi intrarea într-o stare eliberată de gânduri, la un pas de conştiința superioară. Treptat, distanța şi diferența dintre cele două stări creştea şi, după ce Eroul învăța să acceadă după voie la conştiința superioară, putea trece la acțiuni care să reverbereze prin nivelurile inferioare ale ființei, cu efecte finale în lumea fizică, unde altora – celor neinițiați – li se păreau a fi magie.

Evident, autorul scria despre atitudini şi tehnici care puteau fi stăpânite numai după ani de exerciții şi numai de cei înzestrați. Leo rămase dezamăgit, dar curând îşi dădu seama că el deja făcuse mai multe exerciții de meditație, deşi în modalități diferite şi cu intenții foarte diferite. Era familiarizat cu lumea interioară a imaginilor, la început prin practicarea Exercițiilor Spirituale ale lui Ignațiu Loyola, iar, mai recent, prin întâlnirea şocantă cu Angela şi abisul.

De când începuse să citească manuscrisul, Leo simțise că îl ia cu frig, deşi nu până a-l face să se oprească. Dar, văzând că senzația

nu-l părăsește, termină prima parte și făcu o pauză. Puse mâna pe caloriferul din cameră: era destul de cald. Verifică fereastra: era închisă. Își scoase un pulover din geamantan.

Partea a doua descria cele douăsprezece fructe ale Arborelui Vieții. În lumea de azi, gândi Leo, unele dintre ele ar fi respinse sau, în cel mai bun caz, considerate a fi „paranormale". Printre acestea se numărau clarviziunea (perceperea unor lucruri dincolo de puterea ochiului, ca și de cea a telescopului sau a microscopului), precogniția (anticiparea evenimentelor), telepatia (transferul gândurilor de la o minte la alta) și psihokinezia (mutarea obiectelor prin puterea minții).

Într-o altă categorie intra puterea de a autotămăduire „fără ajutorul acelor măcelari ignoranți, chirurgii-bărbieri, sau al acelor balone de trufie, niște bășici arhipline ale udului, doctorii care îți iau pulsul și îți cercetează urina, sperând să-și lase victima fără ultimul ducat înainte ca aceasta să sucombe". În locul lor Cesare recomanda „regimul herculean": culcatul devreme, plimbările în pas vioi sau călare, o dietă bogată în „pâine de țară și legume" și evitarea bordelurilor.

Leo strâmbă din nas la înșiruirea prolixă a acestor sfaturi banale. Mai avea rost să continue? Orsina fusese răpită, se afla probabil într-un mare pericol, iar el studia mâzgăliturile vechi de secole ale unei minți ciudate într-o cameră de hotel prin care bântuia curentul. I se făcea din ce în ce mai frig, ca și cum puloverul nu ar fi avut nici un efect asupra temperaturii corpului. Și totuși, se simțea silit să citească în continuare, de parcă manuscrisul l-ar fi ținut ostatic.

Cesare aborda acum subiectul controlului asupra regnurilor mineral, vegetal și animal. Eroul dobândea, după câte se pare, un „dar magic" prin care transmitea un fel de energie prin mâini. Această energie era apoi folosită prin gesturi specifice pe care Cesare le asemuia cu ale spadasinului, destinate anumitor recipienți. Apelând la termeni obscuri din scrimă, autorul arăta cum darul magic putea fi folosit pentru energizarea plantelor, controlul câinilor de vânătoare, al cailor și al vânatului. Apoi aceleași principii erau extinse la controlul oamenilor și aici Cesare se referea cu siguranță la bărbați

fiindcă afirma că „secretul controlului femeilor este ceva ce nu voi scrie aici ca să nu fie folosit în mod abuziv de către libidinoşi, în detrimentul şi spre dezonoarea sexului mai slab".

În sfârşit, autorul se referea la dobândirea „sufletului puternic şi nu slab" care, după toate aparenţele, îl ferea pe Erou de atingerea morţii. Ajuns aici, Leo simţi că nu se mai putea concentra. Oricum, îşi zise el, se putea lipsi de cele mai multe dintre fructele Arborelui Vieţii. Era numai unul pe care îl voia imediat, ceea ce autorul numea „vaticinaţie", după cuvântul latinesc pentru profeţie. Leo însuşi îi vorbise Orsinei despre ea în ultima lor discuţie telefonică. Pe care şi-o amintea cu multă durere. Venise în Italia cu slaba speranţă că, după ce punea mâna pe Cartea interzisă, va putea afla secretele pe care autorul nu le dezvăluise în ediţia obişnuită. Fiindcă prin „vaticinaţie" Cesare înţelegea capacitatea de a *vedea,* dincolo de limitele impuse de timp şi spaţiu. În propriile lui cuvinte:

> Posibilitatea vaticinaţiei rezultă imediat din premisa potrivit căreia, dincolo de ordinea elementară sau raţională, lumea magică a Eroului conţine şi posibilitatea unei cunoaşteri care nu mai e limitată de secera lui Cronos, atotdevoratorul zeu al Timpului. Acest prim fruct al Arborelui Vieţii îl avea străvechiul vates, pentru care trecutul, prezentul şi viitorul erau deschise ca o carte, pe care Eroul o poate citi şi înainte şi înapoi.

Leo nu voia să vadă în viitor; îi lăsa acest privilegiu lui Dumnezeu. Voia cu disperare să vadă în prezent, să descopere ce se întâmplase cu Orsina.

Nu cerea prea mult, doar să muşte din primul fruct al Arborelui Vieţii. Bineînţeles, instrucţiunile lui Cesare presupuneau că, pentru a te bucura de aceste fructe, trebuia să fi ajuns deja la stadiul de Erou cu toate onorurile cuvenite. Oare aveau vreun efect şi asupra cuiva care era de-abia la început? Numai încercând putea să-şi dea seama.

Lăsă cartea deschisă pe masă şi agăţă cartonaşul cu „Nu deranjaţi" de mânerul uşii. De care probabil că nu avea să fie nevoie: era ora opt seara şi aproape întuneric. Reveni la manuscris şi aşeză

veioza în aşa fel încât să lumineze paginile cât mai bine. În cameră domnea o liniște mormântală şi era tot mai frig. Leo observă că îi ies aburi pe gură. Se gândi o clipă că ar fi fost bine să meargă la un hotel mai bun şi se apucă să citească instrucţiunile despre cum putea să vaticineze.

Baronul urma să meargă personal la cabinetul medicului din Verona. De la prima tragedie sănătatea lui lăsa mult de dorit; medicul, vechiul lui prieten de încredere, avea să-l ducă la o clinică privată, pentru un control amănunţit. Convorbirea telefonică în cursul căreia îşi stabilise întrevederea cu medicul fusese înregistrată şi ascultată de poliţie, fără să trezească nici un fel de suspiciune. Dar, în loc să se îndrepte spre Verona, baronul îşi îndreptase maşina spre autostradă. Avea de rezolvat ceva la Milano.

De îndată ce bunurile lui fuseseră înghețate, baronul începuse să primească vizite de la prieteni şi cunoştinţe. Deşi în aparenţă erau vizite tradiţionale de exprimare a condoleanţelor, se discutau şi unele detalii financiare. Mulţi oaspeţi plecau cu polițe nescrise, dar convenite. La scurt timp se întorceau cu anumite sume de bani gheaţă. Discreţia lor era vitală. În mai puţin de un an, baronul trebuia să le returneze banii cu o dobândă de 50%. Averea lui Emanuele se baza în principal pe proprietăţi imobiliare care se aflau nu numai în Italia. Creditorii ştiau că putea şi avea să-şi onoreze toate obligaţiile financiare. Şi astfel, chiar sub nasul poliţiei (doi agenţi încă mai patrulau prin vilă), baronul reuşise să strângă banii de răscumpărare. Banii se aflau acum într-o geantă-diplomat, aşteptând să-şi schimbe proprietarul în centrul oraşului Milano.

Întâlnirea era stabilită pentru ora optsprezece, în Piazza Cavour, exact la mijlocul distanţei dintre Via Palestro şi Via Manin, la intrarea în Grădina Publică. După ce pe autostradă făcuse faţă ploii, iar în oraş – traficului intens, baronul îşi parcă maşina lângă intrarea în Grădina Publică cu aproape o jumătate de oră înainte de termenul impus de răpitori.

„Ai să vezi un chioşc acolo", îi spusese răpitorul la telefon. „La ora optsprezece fix duci banii direct acolo. O să te aştepte cineva.

Spune-le amicilor noştri de la poliţie care ne ascultă că, dacă apar acolo împreună cu tine, ai să primeşti o bucăţică din nepoată prin poştă. Ce-ai prefera? Un deget? O ureche? Poate amândouă. Să fii acolo cu banii. Singur."

Baronul se uită la ceas. Coborî din maşină şi se îndreptă spre chioşc. Era întuneric, frig şi Grădina Publică se închisese cu o oră în urmă. Stătea acum sub un acoperiş de tablă, fiindcă începuse să plouă, strângând în braţe geanta-diplomat. Câţiva oameni trecură pe lângă el, dar nici unul nu-l abordă.

Trebuie să fi petrecut douăzeci–treizeci de minute în acel loc. Continua să plouă. Peste drum un bărbat părea că se uită la el, dar de-abia îl vedea din cauza întunericului şi a rafalelor de ploaie. Acum acelaşi bărbat îşi aprindea o ţigară, sub umbrelă.

Pe neaşteptate, baronul fu imobilizat din spate. Doi bărbaţi îl apucară de braţe şi îl luară cu ei. Peste câteva clipe se trezi într-o furgonetă. Geanta-diplomat îi fusese deja smulsă din mâini. În furgonetă mai erau doi bărbaţi.

– *Acchiappato, con la grana; adesso cosa?* L-am luat, cu tot cu bişţari. Acum ce facem? întrebă unul din ei ducând la gură un microfon minuscul.

Răspunsul îi veni în cască. Baronul nu-l auzi.

Uşa furgonetei se deschise, lăsând să urce un alt bărbat ud leoarcă de ploaie.

– Vă deranjează dacă fumez, domnule baron?

– Ghedina! Dumneata, aici!

– Putem să aruncăm o privire în geanta dumneavoastră?

Unul din agenţi îi dădu geanta lui Ghedina.

– Ia să vedem ce avem noi aici. Lăsaţi-mă să ghicesc: un milion de euro, în bancnote de 500, în total două mii de bancnote, da?

Inspectorul pasă geanta unuia din oamenii lui.

– Numără bancnotele, zise el şi adăugă spre baron: Ce mă fac eu cu dumneavoastră? Aţi încălcat legea; obstrucţionaţi mersul justiţiei; aţi împrumutat bani ilegal. Şi lista ar putea continua.

– Te-ai folosit de mine, spuse baronul. M-ai făcut să aştept o jumătate de oră ca să-ţi pui oamenii să sară pe mine. Răpitorii sigur

te-au văzut şi s-au evaporat. Sărmana mea nepoată va fi mutilată. E numai vina ta! Te dispreţuiesc, prostovanule, şi te blestem pe tine şi pe toţi cei care îţi sunt dragi.

Ceva din felul în care baronul rosti aceste cuvinte, pe un ton solemn, dar şi sinistru, ameninţător, îi făcu pe agenţi să se cutremure.

Ghedina înghiţi afrontul şi blestemul.

– În plus, tocmai aţi jignit un ofiţer de poliţie. Dacă vă ţineţi gura, continuă el făcând mari eforturi să se stăpânească, n-am să iau nici o măsură. Vă daţi seama că v-aş putea aresta pe loc. Atenţie, răbdarea mea are o limită... Să ştiţi că suntem la fel de preocupaţi de siguranţa nepoatei dumneavoastră, dar nu aveţi cum s-o ajutaţi făcând pe placul celor care au răpit-o. Banii dumneavoastră sunt confiscaţi. Unul din oamenii mei vă va duce înapoi la vilă în maşina dumneavoastră. Veţi sta pe bancheta din spate, cu un alt om de-al meu.

Cei doi agenţi desemnaţi de inspector ca să-l ducă înapoi pe baron ieşiră din furgonetă în ploaie.

– Înainte de a coborî, adăugă Ghedina, să ştiţi că de-acum înainte am să vă supraveghez mai îndeaproape. Ne veţi informa asupra locului în care vă aflaţi şi a deplasărilor dumneavoastră. Nu mi-a plăcut deloc stratagema cu programarea la doctor. Pe de altă parte, m-aş fi aşteptat la mai mult, aşa că am trecut-o cu vederea. Dar de acum înainte aţi face bine să nu mai minţiţi.

În timp ce se întorcea la Bolzano târziu în noapte, Ghedina nu se putu abţine să nu cugete la evenimentele de peste zi. Sperase că răpitorii îşi vor face apariţia. Nu se întâmplase aşa ceva sau poate că da, dar în mod cert îşi dăduseră seama că poliţia era prin preajmă. Era clar că nu avea de a face cu amatori. Oare baroneasa era într-un pericol şi mai mare acum? Legea care îngheţa bunurile familiei îşi avea rostul ei, în principiu. Dar probabil că fusese elaborată de oameni neînsemnaţi, ca el, care nu aveau să treacă niciodată prin experienţa răpirii unei persoane dragi. Senzaţia neputinţei totale trebuia să fie îngrozitoare. Poate că l-ar fi compătimit pe baron, dar nu după acel blestem. Într-adevăr, omul încălcase mai multe legi, însă nu ar fi realizat nimic dacă l-ar fi arestat: ancheta avea nevoie de

el ca momeală pentru răpitori. Cât despre baroneasă, o compătimea din tot sufletul şi îşi făcea mari griji în privinţa siguranţei ei, ştiind din experienţă că se afla într-o situaţie extrem de periculoasă. Ce păcat că o răpiseră pe ea, şi nu pe unchiul ei!

Inspectorul aranjă ca un ofiţer de la *polizia tributaria* să vină la sediul poliţiei din Bolzano ca să confişte banii strânşi de baron pentru răscumpărare. Apoi se gândi la raportul pe care trebuia să-l scrie. Epuizat, intră în apartamentul lui de la periferia oraşului după ora trei dimineaţa. De-abia aştepta câteva ore de somn bun, drept care se lăsă cadă pe pat.

La ora 6.37, tocmai când intra în faza somnului cu vise, începu să sune telefonul.

– *Pronto,* răspunse el cu o voce cavernoasă.

– Numărul de paşaport de care v-aţi interesat.

– Ce-i cu el?

– A apărut.

– Unde? întrebă Ghedina, brusc dezmeticit, bâjbâind după comutatorul veiozei.

– În Veneţia, răspunse agentul şi îi dădu toate detaliile.

16

Potrivit *targum*-ului rabinic din Cartea Facerii, vechii evrei obţineau acest fruct prin înşelăciune. Tăiau capul unui prim născut, îl puneau la păstrare cu sare şi mirodenii şi îl suiau pe un zid. Sub limbă îi puneau o frunză de aur pe care erau gravate litere mistice. Capul, căruia îi spuneau *theraphim*, răspundea la întrebări despre lucruri trecute şi viitoare.

Leo simţi brusc o repulsie, provocată atât de obiceiul în sine, cât şi de faptul că autorul lua de bun ceea ce, spera el, probabil că era doar o legendă defăimătoare. Citi în continuare:

Mai există şi cei care, chiar şi în zilele noastre, sunt nişte bieţi aspiranţi la glorie, practicând vaticinaţia prin arta necromanţiei, nu prin uciderea primului născut, ci cu ajutorul cadavrelor celor ucişi de curând, fie în luptă, fie de doamna cu coasa, căutând să depăşească străvechea ştiinţă a *haruspicy*-ei sau a pororocirii prin cercetarea măruntaielor. Astfel de metode barbare se potrivesc celor însetaţi de sânge precum tigrii şi respingători precum broaştele-râioase, Eroul însă nici nu vrea să audă de aşa ceva, căci Arborele Vieţii nu trebuie căutat printre cei morţi, ci printre cei vii, de către cei care sunt mai mult decât vii.

Autorul era iritat de brutalitatea acestor practici necromante. Din nou Leo se arătă alarmat de lipsa preocupărilor morale ale lui Cesare: profeţia practicată prin examinarea măruntaielor nu era

detestabilă fiindcă necesita un cadavru de om, ci mai degrabă fiindcă era „barbară". În plus, autorul se arăta sceptic în privinţa rezultatelor unei magii practicate cu mijloace materiale. Astfel de metode pot duce, fără ştirea celui care le foloseşte, la o breşă sau fisură prin care pot pătrunde forţe „haotice şi subpersonale". „Acestea constituie marele pericol pentru suflet, căci pot duce la dezintegrarea şi pierderea lui, fapt pe care cei superstiţioşi îl numesc damnare eternă"; toate eforturile lui trebuie îndreptate în direcţia integrării într-o formă superioară, o stare „mai vie decât cea vie".

Orice magie este riscantă, nota Cesare într-o frază subliniată, prima pe care o întâlnea Leo în manuscris. Chiar şi atunci când reuşeşte, poate provoca „erupţii şi fluxuri". Pentru combaterea acestora autorul recomanda mai multe ierburi: *agrimonia, lysimachia, potentilla, verbascum.* Ca măsură de protecţie generală, Cesare îl îndemna pe Erou să-şi prefaţeze orice lucrare magică, indiferent de importanţa ei, cu o *oratio* pentru a alunga „spiritele nefolositoare" şi cu o *invocatio* pentru a le atrage pe cele „folositoare". Aceste spirite, adăuga el, nu sunt „demoni şi îngeri aşa cum îi vede Biserica" şi nici nu trebuie numiţi „bine" şi „rău"; sunt doar nişte spirite care se mişcă liber în natură şi care îl pot ajuta pe Erou sau îi pot sta în cale.

Întrucât mintea cu greu îşi poate imagina forţele impersonale, Cesare permitea utilizarea vechilor formule de invocare şi alungare, împreună cu numele şi gestul tradiţional al pentagramei în flăcări.

> Eroul trebuie să se întoarcă spre colţurile pământului şi să le invoce cu numele celor patru vânturi, care sunt bine-cunoscute tuturor, spunând: „O, Boreas (sau celelalte nume), îţi poruncesc să ţii strâns la piept toate influenţele înşelătoare şi vătămătoare". În acelaşi timp el trebuie să facă semnul pentagramei cu degetul arătător de la mâna dreaptă întins, atingându-şi mai întâi piciorul stâng, apoi locul de deasupra umărului drept, apoi locul de deasupra umărului stâng, apoi piciorul drept, apoi locul de deasupra capului, înapoi la piciorul stâng şi, în sfârşit, să-l îndrepte spre inimă, făcând

în gând simbolul stelei înflăcărate în cinci colțuri. La fel trebuie să facă și pentru celelalte vânturi.

Apoi, după această pregătire, Eroul își aruncă sulful și sarea și intră în Peștera lui Mercur.

Leo știa că aceste ultime instrucțiuni se refereau la starea de concentrare care înlesnea jocul imaginilor. Începu exercițiul de respirație recomandat în text: „inspiră timp de patru bătăi sau pași de pavană[1] moderată, ține-ți răsuflarea timp de două bătăi și expiră cât timp îți ia să faci șase pași". Această suită trebuia repetată de douăsprezece ori, iuțind ușor respirația.

Urmând aceste instrucțiuni, Leo vizualiză peretele peșterii, acoperit de o draperie neagră brodată cu stele. Lângă ea trebuia să-și imagineze figura lui Mercur însuși și, la momentul potrivit, când concentrarea era perfectă, să-l roage pe zeu să tragă draperia.

La prima încercare, inconștientul îi jucă o festă. În spatele draperiei apăru doar încăperea în care se afla, mobilierul banal de hotel apărându-i în față ca într-o cameră obscură.

La a doua încercare, draperia îi dezvălui propria față, așa cum o vedea în oglindă în fiecare dimineață când se bărbierea. De parcă efortul de a-și exterioriza energia era în zadar, ricoșând spre el.

Mai încercă de câteva ori, cu aceleași rezultate, fiecare încercare precedată de zece minute de concentrare, apoi se ridică din pat și începu să se plimbe de colo-colo, pradă disperării și frustrării. În ciuda exercițiilor de respirație și a mersului furios, i se făcuse și mai frig. După ce bău un pahar de apă regretând că nu avea ceai fierbinte, reveni la carte și reciti pasajul despre felul în care se ajunge la vaticinație. Acesta conținea, în treacăt, și cuvintele „închizând lumea mai mare în cea mai mică", cărora nu le dăduse atenție considerându-le ca făcând parte din limbajul ermetic obișnuit. Acum, după o lectură mai atentă, recunoscu în ele o trimitere la

[1] Dans foarte popular la curțile regale ale Europei în secolele al XVI-lea și al XVII-lea (n.tr.)

instrucţiunile din prima parte: lecţiile de inversare a relaţiei normale a sinelui cu lumea.

Aici era buba, gândi Leo, el, profesorul de italiană, încercase să folosească modul subjonctiv înainte de a învăţa timpul prezent. Era un exemplu tipic de aroganţă să creadă că poate sări peste jumătate din exerciţii şi să devină imediat fluent în limbajul magic al eroilor. Pe de altă parte, oare nu avea în el acel „foc tainic" al dorinţei, înteţit până la incandescenţă? Superegoul lui catolic, rezidual, adăugând ca paleativ şi „intenţiile mele sunt neprihănite".

Leo îşi desprinse privirea de carte, cu capul în mâini. Se gândi la inversarea lumilor şi la diagrama în care Cesare înfăţişase capul Eroului ca pe nişte cercuri concentrice de elemente, planete şi stele. Imaginaţia lui se extinse spre spaţii interstelare, de cel mai închis albastru, în care planetele îşi intersectau orbitele. În fundal era o multitudine de stele: puncte roşii, violete, verzi, de o luminozitate extremă. Şi acestea alcătuiau galaxii, se roteau în spirală, se prefăceau în nori şi împroşcau cerul cu o spumă albă despre care Leo, într-o parte nedefinită a minţii, ştia că trebuia să fie Calea Lactee. Apoi, încercând *solve et coagula*, se întoarse la realitatea fizică a capului care i se odihnea în mâini. Îşi simţi limba, ochii care se mişcau în orbite, nasul care i se încreţea şi foşnetul uşor în timp ce-şi flexa muşchii minusculi ai urechilor. Apoi reintră în spaţiile imense ale creierului. Aici văzu lumea stelară din nou, mai limpede decât înainte. Planetele păreau nemişcate, iar stelele mai puţin mobile, grupându-se în constelaţii precum cele de pe globurile celeste, Ursa Mare şi Ursa Mică, Orion şi Scorpion, vizibile dincolo de celelalte corpuri cereşti.

Conştiinţa lui Leo se întoarse, apoi se extinse din nou spre viziunea cosmică, într-o cadenţă lentă. În acelaşi timp Leo se întrebă: „Oare cine controlează toate acestea? Să fie ceva, în afara microcosmosului şi a macrocosmosului, care le hotăra alternarea, precum păpuşarul care trage de sfori? Răspunsul veni imediat şi fără să articuleze cuvântul: era Voinţa. Cum spunea şi Cesare: „în lumea magică, voinţa Eroului precede cunoaşterea şi, în libertarea lui, Eroul dispreţuieşte Zeiţa Necesitate".

Exercițiul îl adusese deja pe Leo într-o stare de semitransă, în care ceea ce se întâmpla în interior era mai real decât mediul fizic în care se afla sau activitatea lui mentală. Introducerea conceptului de Voință atotcuprinzătoare părea să-i lărgească viziunea interioară, ca și cum s-ar fi aflat într-un balon uriaș care fusese umflat brusc. În același timp simți un frig pătrunzător, cu mult mai intens decât răcoarea suportabilă de la începutul exercițiului. Acesta era un frig de care nici hainele și nici măcar focul nu te puteau proteja. Era frigul absolut al spațiului interstelar.

Senzația nu era nouă, o avusese și în timpul viziunii în care îi apăruse Angela, dar atunci fusese victima evenimentelor, se supusese lor. Acum simțea că el era stăpânul, un zeu care își privea de sus creația. Rostind o poruncă într-un limbaj dincolo de cuvinte, îl chemă pe Mercur și îi spuse să tragă draperia cerului.

Ceea ce văzu dincolo de draperie l-ar fi putut surprinde dacă n-ar fi fost obiectiv ca un aparat de fotografiat, impasibil ca o forță a naturii, dincolo de orice emoție sau reacție personală. Era baronul Emanuele, întors cu spatele, ușor de recunoscut după părul lui cărunt, pieptănat pe spate. Era îmbrăcat într-un halat de baie din mătase, pregătindu-se să deschidă ușa cuiva. Intră o persoană – Angela. Nu vorbi, nu zâmbi și nici nu-și salută unchiul, ci doar traversă încăperea nefamiliară, pe care acum ochiul atotvăzător o cuprinse pe de-a-ntregul. Era o cameră de zi pătrată, spațioasă, cu pereții pictați de sus și până jos, împodobiți cu coarne de cerb și alte trofee. Obloanele erau trase, iar câteva lămpi moderne cu picior aruncau pete de lumină gălbuie pe canapelele și covoarele orientale.

Angela intră într-o cămăruță luminată de lângă camera de zi, își aruncă sandalele și se întinse pe un pat. Emanuele intră după ea.

Din acest moment, percepția lui Leo nu se limită la spectrul vizibil, ci păru să cuprindă și stările mentale ale unchiului și nepoatei acestuia. Angela părea a fi suspendată între starea de somn și cea de veghe, mișcările ei semănând cu cele ale unui om care, în timp ce doarme, se întoarce de pe o parte pe alta. Pe de altă parte, Emanuele era tot o flacără, de voință și dorință. Nu simpla dorință sexuală pentru o fată frumoasă de 17 ani, deși era și ceva din asta. Era

dorinţa de putere, atotdevoratoare. Leo ştia, fără să gândească logic, că baronul încerca să atingă o stare similară celei în care se afla el acum: o voinţă autonomă dincolo de constrângerile timpului şi spaţiului, care nu trebuia decât să spună *Fiat!* pentru ca ceea ce voia să se împlinească. Baronul însă folosea o tehnică diferită de cea a meditaţiei şi imaginaţiei pure, care aparţinea unei ordini a evenimentelor pe care Leo nu ar fi conceput-o niciodată în existenţa lui normală, dar pe care acum o percepea fără surprindere şi fără emoţii. Emanuele încerca să-şi unească mintea cu cea a Angelei şi să folosească mintea fetei ca pe un instrument prin care să-şi impună voinţa. În ce scop, Leo încă nu ştia.

Emanuele se întinse în pat lângă Angela şi îi puse o mână sub gât. Cu cealaltă mână îşi ridică propriul gât, ca şi cum ar fi făcut mâna pâlnie la ureche. Leo nu auzise de această tehnică, folosită în unele secte tibetane, de întrerupere momentană a fluxului sângelui pentru a produce o stare de transă. Dacă ar fi auzit, ar fi etichetat-o drept un lucru nesăbuit, care putea afecta iremediabil creierul sau chiar mai rău. Acum aceeaşi intuiţie inexprimabilă îi spuse că Emanuele şi Angela mai făcuseră asta şi înainte.

În timp ce Emanuele apăsa uşor gâtul Angelei, fata îşi aminti de Orsina. Promisese să-i spună ceva surorii ei. Ce anume? Era important. Începu să se opună uitării din ce în ce mai evidente.

Emanuele apăsă mai tare. Îşi luă mâna de pe propriul gât şi se ridică pe jumătate, aplecându-se peste Angela, ai cărei ochi erau acum deschişi, cu o privire întrebătoare, contrariată. Baronul îşi lipi buzele de gura ei, care se împotrivea, ca şi cum ar fi vrut să-i aspire sufletul. Angela uitase ce voia să-i spună Orsinei. Uitase că avea o soră. În timp ce creierul nu mai primea cantitatea obişnuită de sânge, sistemul ei nervos autonom începu să primească semnale de alarmă. Inima îi bătea cu putere. Abisul se lărgea.

Baronul îşi apăsă cu degetul mare propria carotidă şi simţi încordarea familiară a craniului. Închise ochii şi, în imaginaţie, pătrunse în mintea goală a Angelei.

Ca şi cum ar fi deschis o uşă ca să intre într-o altă lume, pentru prima dată în viaţă Emanuele reuşi să-şi creeze o stare de extaz

magic total. Îl vedea pe zeul pe care, în exercițiile lui precedente, încercase adesea să-l vizualizeze: Mithra, care venea în întâmpinarea lui sub înfățișarea unui tânăr bălai. Vesel, radios, purta o bonetă persană și o pelerină înstelată și era înarmat cu o sabie scurtă, preferată de discipolii lui militari, legionarii romani. În ciuda logicii întortocheate a unui vis, Emanuele își dădu seama că era un taur și i se închină cu adorație. Mithra se urcă pe el și își înfipse sabia adânc în gâtul animalului.

Întors în lumea fizică, baronul simți cum i se contractă mușchii cu forța unui *rigor mortis*. Degetele lui apăsară și mai tare gâtul Angelei, care nu opunea nici o rezistență. Baro-receptorii din zona carotidei începură să trimită semnale de alarmă spre inimă, zorind-o să-și potolească bătăile și să reducă presiunea. După vreo zece minute inima se opri, Emanuele însă nu-și dădea seama, suspendat într-un paroxism atemporal.

Apoi baronul își veni în fire. Angela era tot în brațele lui, dar nu mai respira; era moartă.

Deși în timpul acestei viziuni nu își percepuse deloc propria persoană, Leo simți cum îi revine senzația de frig: dar aceasta nu era numai starea lui, ci și a baronului.

După ce deschise ochii, Emanuele rămase nemișcat o vreme. Apoi se ridică din pat, se zgribuli în halatul de baie și ieși pe ușa din față. Leo văzu acum că baronul fusese într-o cabană de vânătoare, cu o curte împrejmuită de un zid. Baronul se apropie de Lancia lui, deschise portiera din partea șoferului și căută ceva în torpedou. Apoi reveni la cabană purtând mănușile de șofat, se apropie de cadavrul Angelei și îi scoase puținele haine pe care le avea: tricoul, fusta și chiloții.

Baronul nu era înalt, dar era solid și nu-i veni deloc greu să ia cadavrul pe umăr și să-l așeze în cada din baie. Fără să-și scoată mănușile luă un săpun și un burete și frecă bine fiecare centimetru de pe trupul neînsuflețit al Angelei. Îi spălă și părul și i-l uscă atent, cu foehnul. Apoi scoase trei prosoape mari dintr-un dulap, întinse două din ele pe podea, șterse cadavrul cu celălalt și îl îmbrăcă din nou, încălțându-l cu sandalele.

Cu un calm absolut şi o economie de mişcări, Emanuele îşi stoarse mănuşile în chiuvetă până la ultima picătură. Şi le puse la loc, metodic, şi deschise uşa cabanei. Ajuns la maşina parcată în curte, deschise portbagajul. Se întoarse în cabană, luă din nou cadavrul pe umăr, îl duse la maşină, îl vârî în portbagaj şi închise capacul. Apoi mai făcu un drum până în cabană, strânse cearşafurile şi prosoapele, îşi scoase halatul şi le vârî pe toate într-o maşină de spălat care ocupa singură o cămăruţă. Turnă detergent şi îi dădu drumul, apoi părăsi cabana în cămaşă, pantaloni şi mănuşile umede, încuind uşa de la intrare.

Noaptea era liniştită, fără lună şi foarte caldă. Folosind numai luminile laterale, Emanuele parcurse primul kilometru spre vilă, apoi opri pe un dâmb şi întoarse maşina. Revenea la cabană. Leo îi ghici intenţiile: trebuia să scape de Angela, dar şi de scuterul ei. Baronul deschise portbagajul din nou şi, cu oarecare greutate, scoase cadavrul ţeapăn acum. Îl aşeză pe locul din faţă al maşinii, ţinându-l drept cu centura de siguranţă. Apoi vârî Vespa în portbagaj, pe care nu-l închise de tot, şi porni din nou la drum. Mintea lui Emanuele, disciplinată şi concentrată, intenţiona să treacă de vilă, să colinde timp de o oră şoselele care, la această oră, două şi jumătate, erau pustii, apoi să scape de cadavru şi de scuter simulând un accident.

Dar fiindcă drumul spre cabană trecea prin curtea din spate a vilei, lui Emanuele îi veni altă idee. Stinse toate luminile şi motorul. Maşina rulă încet, în virtutea inerţiei, până ajunse la Ferrari-ul lui Nigel. Aruncând o privire spre ferestre, toate negre ca şi noaptea lipsită de stele, coborî din maşină. Răsuci uşor mânerul portbagajului de la maşina lui Nigel şi reuşi să-l deschidă fără zgomot. Apoi reveni la Lancia lui, deschise portiera cu aceeaşi precauţie şi scoase cadavrul Angelei. Câţiva paşi şi, după ce îi îndoi picioarele, îl vârî în portbagajul Ferrari-ului. Lăsă capacul să cadă încet, se întoarse la maşina lui, porni motorul şi, de-abia apăsând pe accelerator, se îndepărtă încet.

De îndată ce ieşi din raza vizuală a vilei, aprinse farurile şi merse cu viteză normală de-a lungul râului Adige. La vreo treizeci de kilometri de vilă se opri la marginea apei şi scoase Vespa. Nu-i dădu

drumul la motor, ci o băgă în viteza a doua, apăsă pe ambreiaj şi o împinse în apă aproape fără zgomot. Apoi închise portbagajul şi se îndreptă spre casă. La ora trei şi jumătate se strecura pe uşa din spate a vilei. Jumătate de oră mai târziu dormea dus în camera lui.

Pe măsură ce conştiinţa baronului, de care viziunea intuitivă a lui Leo fusese legată în ultima oră, se abandona somnului, Leo simţea cum îi revine propria conştiinţă. Căzuse pe podea, într-o baltă de sudoare rece, clănţănind. Când dădu să-şi mişte membrele înţepenite, degetele de la mâini şi de la picioare parcă i-ar fi fost smulse, iar acum cineva i le rădea cu cioburi de gheaţă.

– De ce nu mor pur şi simplu? gemu el, încercând să se ridice şi să deschidă ochii.

Dar nu fu în stare. Îi trecu prin minte că această viziune ieşită din comun îl orbise, de data asta permanent. Aceasta să fie pedeapsa lui pentru că luase cu asalt porţile percepţiei şi văzuse lucruri pe care nu trebuia să le vadă, lucruri care îl vor chinui tot restul vieţii? Se simţea atât de slăbit, încât trebuia să se concentreze şi numai ca să poată să respire. Fără vlagă, rămase aşa în întuneric, tremurând în propria sudoare rece, abia mişcând şi abia gândind.

La scurt timp după ora unsprezece, Ghedina intră în hotel, însoţit de Colucci şi alţi cinci poliţişti. Maşinile lor, toate Alfa Romeo, devoraseră kilometrii de la Bolzano şi până aici. Fizic ar fi fost imposibil să ajungă mai devreme. Toţi erau în uniformă, cu excepţia inspectorului. Nu fu nevoie să-şi decline identitatea în faţa recepţionerului uluit.

– Aveţi un *signor* Kavenaugh printre locatarii dumneavoastră? întrebă inspectorul.

– Da, dar...

– Unde e camera lui?

Recepţionerul, un ins şi mai în vârstă decât colegul lui cu buză de iepure, şovăi.

– Spuneţi-mi, mai repede, îl zori inspectorul, în timp ce poliţiştii îşi scoteau pistoalele.

– Camera 331. Dar...

Poliţiştii urcau deja treptele.

Ghedina ciocăni la uşă, apoi bătu cu toată puterea.

– Deschideţi! Poliţia!

Nici un răspuns.

– Ştim că sunteţi înăuntru. Deschideţi uşa! Imediat!

Ordinul fu întâmpinat de o linişte totală. Ghedina se întoarse spre oamenii lui.

– Deschideţi-o cu forţa.

Cel mai solid dintre poliţişti se aruncă în uşă tocmai când recepţionerul venea cu cheia. Uşa şubredă cedă de la prima încercare. Poliţistul se retrase.

– Atenţie, şefu', îi spuse Colucci lui Ghedina, s-ar putea să fie înarmat.

Dar Ghedina, după ce aruncă o privire înăuntru, îi bară intrarea.

– Rămâi pe loc! Colucci, caută-l pe *prefetto* de Veneţia, imediat.

Aplecându-se, dar fără să păşească înăuntru, inspectorul aprinse lumina. Era sânge peste tot. Uşa băii era deschisă, văzu sânge şi acolo. Mocheta gri era îmbibată de sânge, care era şi pe masă, şi pe pat, peste tot. Dar nu vedea nici un cadavru.

– Şefu', *prefetto* la telefon, zise Colucci, cu ochii holbaţi de curiozitate.

Ghedina înşfăcă telefonul şi explică situaţia şefului poliţiei. Ceru ca laboratorul de criminalistică să se deplaseze la faţa locului imediat.

– Vă rog să trimiteţi şi un serolog, e foarte important.

Recepţionerul se îndepărta pe furiş spre capul scării. Ghedina îl chemă la el.

– Veniţi aici.

Recepţionerul se supuse.

– Spuneţi-mi, l-aţi văzut pe *signor* Kavenaugh astăzi?

– Da, domnule.

– Când? De ce nu mi-aţi spus până acum?

– Am vrut să mă spun, dar m-aţi întrerupt. A plecat azi-dimineaţă.

– A plecat? Când?

– Pe la zece.

– La naiba! V-a spus cumva unde pleacă?

– Nu... De fapt, m-a întrebat ceva.

– Ce anume?

– Unde e cea mai apropiată librărie.

„Librărie? Ce dracu' voia să facă acolo?" se întrebă Ghedina.

– Spuneți-mi, arăta normal? Părea agitat?

– Vai, arăta... groaznic, domnule. Asta sigur am observat.

– Groaznic? Fiți mai explicit.

– Slăbit. De-abia se ținea pe picioare. Palid ca un cadavru.

Recepționerul părea că se descrie pe sine însuși.

„Și cu toate acestea voia să meargă la librărie", își spuse Ghedina în sinea lui. Apoi tare:

– Vă mai amintiți și altceva?

– Nu, nu cred.

– A plecat cu tot cu bagaj?

– Da. Avea un geamantan și parcă un rucsac.

– Asta e tot?

– Da.

– Bine. Coborâți la recepție și rămâneți la dispoziția noastră.

După ce bătrânul se îndepărtă, Ghedina îi spuse lui Colucci:

– Coboară și tu cu unul din oameni. Stați cu ochii pe recepționer, vedeți ce telefoane dă sau primește. De fapt, mă interesează orice telefon primește. Și așteptați laboratorul. Trimite-i pe băieți aici de îndată ce sosesc.

Rămas pe coridor, Ghedina încercă să-și imagineze ce se întâmplase și își notă câteva idei în carnețel. Toate păreau exagerate. Ceva era, totuși, sigur: profesorul Leonard Kavenaugh era pus pe rele. Chiar dacă avea un alibi de nezdruncinat: Ghedina stabilise, în colaborare cu Interpolul, că profesorul era în Washington când Angela fusese ucisă, iar Orsina răpită. Dar ce dovedea acest lucru? Era foarte posibil ca profesorul să se afle în spatele acestor fărădelegi.

Ghedina își dădu seama că acum le spunea pe nume celor două surori aristocrate. Deveniseră ceva familiar. Deși nu-i stătea în fire, începuse să le compătimească, să compătimească întreaga familie, cu atât mai mult acum, când Kavenaugh îi scăpase printre degete.

Ghedina era conştient că, în clipa în care aflase că americanul era în Veneţia, ar fi trebuit să informeze poliţia locală şi să-i ceară ca măcar să-l ţină sub observaţie până ajungea el acolo. Nu făcuse aşa ceva; pentru cariera lui era, totuşi, un risc pe care merita să şi-l asume. Dubla anchetă era şansa lui, aceasta avea să fie prima lui lovitură de maestru după toată batjocura suferită din partea presei. În plus, pe Kavenaugh nu voise decât să-l interogheze. Nu avea suficiente probe ca să-l reţină, nici măcar să-l suspecteze de adulter, care nu e o infracţiune. Sub nici un chip nu se aştepta la baia asta de sânge.

– Domnul inspector Ghedina? îl întrebă un ins mătăhălos. Sunt inspectorul Giannelli. La dispoziţia dumneavoastră, adăugă el, fără prea multă tragere de inimă.

Giannelli era urmat de câţiva specialişti care lucrau în cadrul laboratorului de criminalistică şi de câţiva poliţişti.

– Vă mulţumesc, spuse Ghedina. Am nimerit într-o adevărată baltă de sânge.

– Mda, se vede, replică Giannelli, aruncând o privire înăuntru.

– Cine e serologul?

– Eu sunt, răspunse un ins costeliv, anemic.

– În regulă. Pe moment intraţi *numai* dumneavoastră. Încercaţi să nu călcaţi în sânge.

– Uşor de spus, greu de făcut, zise serologul în timp ce intra în cameră.

O oră mai târziu scena presupusei crime – „presupusă" fiindcă nu se găsise nici un cadavru – fusese cercetată în amănunt. Fotograful făcuse câteva sute de fotografii, în timp ce chimistul căutase fire de păr, lichide, altele decât sânge, fragmente de unghii, fibre, substanţe şi particule chimice relevante, iar serologul se concentrase pe cantitatea neobişnuită de sânge. După ce serologul adună nenumărate eşantioane de sânge coagulat, Ghedina îi ceru părerea asupra celor întâmplate.

– Scena mi se pare ireală, domnule inspector, spuse el. Nu vreau să mă grăbesc cu concluziile înainte de a analiza totul în laborator.

– Dar...

– Mda, de obicei, când hemoragia e cauzată de o rană, produsă de unul sau mai multe gloanţe sau de o lamă, sângele ţâşneşte printr-unul sau mai multe orificii din corpul victimei. Victima se prăbuşeşte la podea şi petele de sânge sunt mai intense cu cât sunt mai apropiate de rănile din corp. Dar în cazul acesta, victima, *dacă* e vorba de o fiinţă umană...

– Ce vreţi să spuneţi?

– Din câte putem constata pe moment, şi oricât de ciudat ar părea, aş spune că aici a fost omorât un animal, poate o capră.

„Ce naiba făcea Kavenaugh?"

– Oricum, reluă serologul, dacă e vorba de sângele unei *singure* persoane – lucru pe care îl vom stabili când vom compara eşantioanele – aceasta pare să-şi fi *scurs* aici *tot* sângele din corp. Toate petele de pe podea au aceeaşi intensitate. Ceea ce e *foarte* neobişnuit.

– Altă idee?

– Poate, dar una foarte puţin probabilă.

– Ce anume?

– Lectopiroză, pe care victima ar fi putut-o contracta bând apă contaminată cu urină de şobolani.

– *Lectopiroză* aţi zis?

– Da, febra şobolanilor. Persoana infectată manifestă mai multe simptome: vomă, diaree, febră, dureri de cap. Aflată în stare acută, poate sângera prin piele şi chiar muri.

– Dar cât de plauzibil este aşa ceva?

– În Veneţia? Cu miile noastre de *pantagane?* E foarte posibil, dacă bei apă din canale. Atunci se întâmplă. Sigur, cineva ar putea fi *forţat* să facă acest lucru, dar asta numai dumneavoastră puteţi afla. Eu, unul, mă rezum la datele ştiinţifice. Curând vom afla mai multe despre acest om analizându-i sângele – dacă este al lui.

Ghedina coborî la parter. Vorbi din nou cu şeful poliţiei din Veneţia. Nu la telefon – şeful poliţiei venise personal după ce primise un raport de la inspectorul Giannelli.

– Am motive serioase să cred că Leonard Kavenaugh este un individ periculos, îi spuse Ghedina privindu-l drept în ochi. Întrucât

se crede că se află pe teritoriul Italiei, vă rog să alertaţi toate sediile de poliţie din ţară, ca şi toate punctele de intrare, aeroporturi, porturi şi vămile de-a lungul graniţelor cu Franţa, Elveţia, Austria şi Slovenia. Eu însumi voi telefona sediului poliţiei din Bolzano ca să transmit aceleaşi instrucţiuni. Leonard Kavenaugh reprezintă o mare ameninţare la adresa societăţii. Cât de mare, rămâne să stabilim. Dar ar putea fi un ucigaş. Ca să evităm şi alte tragedii, trebuie găsit şi arestat. Biroul meu vă va transmite prin e-mail fotografia şi numărul paşaportului său, atât cel american, cât şi cel italian. Sub nici un motiv nu trebuie lăsat să iasă din ţară.

Şeful poliţiei arăta nedumerit. Ghedina îl luă de o parte şi îi explică pe îndelete: bănuia că americanul avea legătură cu tragediile care se abătuseră recent asupra familiei Riviera della Motta. Această informaţie confidenţială îl făcu pe şeful poliţiei să declare că va colabora cu Ghedina fără nici un fel de rezervă. Aveau să fie luate toate măsurile, la nivel naţional, de depistare şi arestare a lui Leonard Kavenaugh. Hotelul era acum pur şi simplu asediat de poliţişti şi de *carabinieri*. Aceştia umpleau până la refuz holul modest şi stăteau şi în stradă.

Remarcând vânzoleala din faţa hotelului, un reporter de la *Il Gazzetino di Venezia* îşi dădu seama că se întâmpla ceva neobişnuit şi se strecură în hotel. Îl intervievă în fugă pe însuşi şeful poliţiei, apoi pe inspectorul Giannelli, Ghedina refuzând iritat orice comentariu. Giannelli îi spuse ce găsise în camera 331 şi, uitând că aceasta era o informaţie secretă, ce aflase de la şeful poliţiei: Kavenaugh ar putea fi implicat în răpirea baronesei. Reporterul dădu fuga la ziar ca să-şi redacteze ştirea senzaţională.

Foarte curând întreaga presă avea să mai adauge, bucuroasă, o pagină la epopeea sinistră a familiei Riviera della Motta.

17

– Sunteţi bun să aşteptaţi aici?

Şoferul taxiului înclină din cap şi Leo coborî în ploaie. Când se îndreptă de spate fu nevoit să se sprijine de maşină ca să nu cadă. Ameţit, reuşi să ajungă la uşile masive, singura breşă din ziduri. Era foarte întuneric şi îi luă ceva timp până găsi soneria. De fapt, era un lanţ; trase de el. Auzi sunetul înfundat al unui clopoţel în timp ce ploaia continua să cadă în rafale.

După ceea ce păru o pauză interminabilă, trase iar de lanţ. Ploua torenţial acum şi, pe partea aceea expusă din vârful colinei, vântul îl făcu să se lipească de perete. Trase din nou, mai slab, şi mai aşteptă un veac.

Apoi încercă să-şi adune toate puterile ca să se întoarcă la taxi. Habar nu avea unde să-i spună şoferului să-l ducă, dar aici nu avea rost să mai stea.

Era la jumătatea drumului spre maşină când uşa se deschise scârţâind şi un călugăr scoase capul afară.

– Cine e?

– Un frate mirean, răspunse Leo cu vocea înecată de ploaie şi o luă înapoi spre uşă.

– Vorbeşte mai tare. Ce-ai spus?

– Un frate mirean, sunt un frate din Cel De-al Treilea Ordin, zise Leo cu mare greutate şi se clătină, fiind cât pe-aci să cadă.

– Eşti beat? Dacă eşti, cum de îndrăzneşti să ne tulburi de la rugăciune?

Fără să vrea, lui Leo în veniră în minte cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Eroul magic al lui Cesare trebuia să le facă faţă; el însă, sărmanul de el, de-abia putea cerşi puţină ospitalitate! Îşi forţă corpul să uite de slăbiciune, măcar pentru câteva secunde, şi spuse cât de convingător putu:

– *Padre,* sunt un frate din Cel De-al Treilea Ordin al Franciscanilor. Am venit aici pentru pace şi singurătate. Şi rugăciune. Mă puteţi găzdui?

Ploaia i se prelingea pe faţă. Părintele Teresio îl privi cercetător pe sub glugă, deşi nu prea vedea în întunericul din jur.

– Ai bagaje? întrebă el în cele din urmă.

– În taxi.

– Adu-le şi urmează-mă.

– Mulţumesc, părinte, mulţumesc.

Leo rămase rezemat de zid şi îi făcu semn şoferului. Acesta însă doar rulă geamul în jos câţiva centimetri.

– Aduceţi-mi bagajele, vă rog, am să vă dau un bacşiş mare.

Părintele Teresio îi conduse într-o chilie. Un pat, un dulap, o masă de scris, un scaun fără spetează. Chilia era luminată de un bec simplu ce atârna de tavan.

Leo intră împleticindu-se şi se aşeză pe pat. Îi plăti şoferului şi reuşi să rămână cu ochii deschişi în timp ce asculta instrucţiunile înşirate de călugăr.

– Liturghia Orelor[1] se ţine în biserica mănăstirii. Ne sculăm la jumătate de oră după miezul nopţii pentru utrenie, osana şi meditaţie; toate astea durează o oră şi jumătate. Apoi ne odihnim până la răsăritul soarelui, când mergem din nou la biserică pentru Prima[2], apoi revenim la oratorii ca să celebrăm Liturghia. Luăm o mică gustare şi până la Terţia[3] ne petrecem timpul citind din textele sacre. Cântăm Terţia la nouă şi apoi ţinem Liturghia mănăstirească. Restul

[1] Rugăciunile zilnice, mai ales psalmi, care trebuie spuse la anumite ore (n.tr.)

[2] Rugăciunile de la ora şase dimineaţa (n.tr.)

[3] Rugăciunile de la ora nouă dimineaţa (n.tr.)

dimineții, până la Șexta, la ora unsprezece, ni-l petrecem în studiu și muncă fizică. Crezi că poți să te trezești la unu pentru utrenie? Am să-ți spun atunci despre celelalte rugăciuni. Oaspeții noștri mireni nu trebuie să ne respecte programul în totalitate, dar acesta e, totuși, un lăcaș de rugăciune.

Leo nu mai avea nici un pic de putere. Nu putea decât să stea pe pat și să-l privească pe călugăr fără a fi în stare să scoată un cuvânt.

– Arăți foarte obosit, frate. Odihnește-te bine și Dumnezeu să te binecuvânteze.

Părintele Teresio îl lăsă singur. În clipa în care se întinse în pat Leo își pierdu cunoștința.

Se trezi târziu, tot în hainele lui umede, și își dădu seama că trecuse peste rugăciunile recomandate. Dar își dădu seama și că planul îi reușise. Acum trebuia să-și revină, cât mai repede. Se sculă din pat și căzu pe podeaua de piatră, pierzându-și din nou cunoștința.

Călugării înțeleseră că fratele lor era bolnav și se îngrijiră de el la fel cum se îngrijeau de grădinile de legume.

În câteva zile asistară bucuroși la însănătoșirea lui. Părintele Teresio socotise pe bună dreptate că oaspetele lor nu era bolnav, ci pur și simplu epuizat. Leo nu era primul care ajungea la mănăstire într-o astfel de stare. Stresul părea a fi un demon capabil să-i învingă până și pe cei mai puternici din lumea de-afară. Tot ce știau despre el era numele lui: Leonardo, cum se prezentase el. Părea de ajuns, împreună cu recunoștința lui neexprimată, dar cât se poate de evidentă.

Din nou pe picioare, Leo începu să participe la liturghie și la unele rugăciuni ca să dea impresia că se afla acolo pentru a se vindeca spiritual și nu pentru a se ascunde de urmăritori. Fiindcă acum probabil că toată poliția era pe urmele lui. Lăsase camera de hotel ca pe un câmp de luptă. Aveau numele lui, datele din pașaport. Mai mult ca sigur directorul hotelului chemase poliția – și acum îl căutau.

Când în sfârșit reușise să ajungă la comutator în bezna camerei de hotel, Leo începuse să se frece la ochi. Și mâinile și fața erau

lipicioase. Deschisese ochii, clipise de câteva ori şi, spre uşurarea lui, îşi dăduse seama că nu-şi pierduse vederea. Primul lucru pe care îl deslușise fuseseră mâinile lui, încleiate de sânge. Apoi o baltă de sânge pe masă. Privise în jur, întorcând gâtul cu precauţie, de parcă s-ar fi ferit să nu şi-l rupă sau de teama a ceea ce ar mai putea vedea. Era o baltă de sânge şi pe mocheta cenuşie. Sânge îi picura şi de pe unghii. Îl simţea şi în pantofi. Văzuse cu groază cum îi ieşea sângele prin piele. În timp ce zăcea pe podea, sleit de puteri, nemişcat, îşi amintise de discuţia cu doctorul Elander şi se întrebase dacă aşa ceva era real sau o nouă fază a viziunii lui.

După o vreme, ajunsese la concluzia că era real şi că încă mai era în viaţă. Se ridicase în picioare, încet, simţind o durere atroce la fiecare mişcare, şi intrase cu paşi împleticiţi în baie. Oglinda îi arătase faţa: obrajii mânjiţi de sânge, care încă îi mai ţâşnea pe la colţul ochilor şi îi picura încet din nas. Dăduse drumul la duş. Incapabil să stea în capul oaselor, se chircise într-un colţ şi lăsase apa să-l cureţe. Respira neregulat, din greu. Vomase de mai multe ori, observând cum sângele coagulat se aduna cu apa roşcată lângă gaura de drenaj.

În timp ce apa îl spăla de sânge, durerea se diminuase. Degetele încetaseră să-i mai sângereze şi îi dădeau senzaţia că ar fi fost jupuite; îşi simţea faţa, toată pielea, de parcă ar fi stat prea mult la soare.

Vasăzică asta nu era moartea – era ceea ce ţi se întâmpla atunci când „vaticinai" ca neiniţiat. Reuşise să se târască sub duş. Din baie, rezemându-se de perete, privise în cameră, la mocheta îmbibată de sânge. Dinspre fereastră începuseră să-şi facă loc razele de soare. Nu se putea mişca decât încet şi trebuia să se concentreze asupra fiecărei mişcări. Voia cu disperare să se întindă în pat şi să doarmă, dar ştia că nu trebuia să facă aşa ceva. Scosese din dulap punga de plastic pentru rufe murdare şi îşi vârâse în ea hainele şi pantofii năclăiţi de sânge. Apoi se îmbrăcase încet. Îşi consultase ceasul şi văzuse că era ora opt dimineaţa.

Leo şedea întins pe patul din chilie, revăzând în minte toate aceste detalii, când un călugăr tânăr bătu la uşă şi intră cu o tavă în mână:

– *Pasta e fasoi,* frate Leonardo! Ca să te mai întărească. Iar aici ai pâine de secară şi unt. Sper să ne revedem în capelă.

Mâncând recunoscător pastele şi fasolea, Leo continuă să-şi amintească, întorcând pe-o faţă şi pe alta toate detaliile. Simţea că toată căutarea asta atârna de un fir de păr şi că, de acum încolo, fiecare acţiune trebuie să fie disciplinată şi calculată.

Cu eforturi supraomeneşti îşi făcuse bagajul, vârând punga cu haine în geamantan şi vechiul manuscris în rucsac, coborâse la parter, achitase nota de plată şi intrase în cel mai apropiat bar ca să bea un litru de lapte şi mai multe cafele espresso. Apoi, cu paşi de melc, se dusese la librăria despre care îi spusese recepţionerul şi găsise ce căuta: *Cazare în mănăstirile Italiei,* un ghid pentru turiştii cu bani puţini. Dar nu-l cumpărase.

Amintirea acelui episod îl făcu să zâmbească. Dacă poliţiştii o luau la întrebări pe vânzătoare, aceasta le putea arăta registrul cu cărţile vândute în dimineaţa aceea. Ceea ce le putea oferi un indiciu, chiar şi vag, pe care el nu şi-l putea permite, întrucât nu ştia cât timp se va simţi atât de slăbit şi incapabil să fugă de colo-colo. Drept care copiase o singură adresă convenabilă. Apoi reuşise să ajungă la gară şi să urce în primul tren spre Padova.

Odată ajuns acolo, intrase ameţit într-o cafenea, de-abia ţinându-şi ochii deschişi. Oricât de mult şi-ar fi dorit să plece imediat, pur şi simplu nu găsea puterea să se ridice de la masă. Rămăsese acolo ore întregi, bând câteva ceşti de *caffelatte*, cafea cu lapte. În cele din urmă luase un taxi spre Mănăstirea Camaldolese de pe Dealurile Euganene, sperând că cei de acolo nu-i vor cere actele, ceea ce, cu mila Domnului, se şi întâmplase.

„Aşadar, iată-mă aici", îşi zise el în timp ce ducea farfuria de supă la bucătărie, mângâindu-şi barba nerasă din ziua în care sosise. „Ce urmează? Unde e Orsina? Cum s-o salvez?" Simţea, plin de nelinişte, că Orsina avea nevoie de el şi că numai el o putea salva. În ciuda faptului că reuşise să fure Cartea interzisă şi apoi să guste

dintr-unul din fructele Celui De-al Doilea Arbore al Vieţii, vaticinaţia dăduse greş: aflase cum murise Angela, dar în privinţa Orsinei nu ştia nimic. Dărâmase barierele timpului şi spaţiului, dar numai în ce priveşte trecutul. Spre deosebire de vise, descoperi că îşi amintea experienţa în cele mai mici detalii, însă nu ştia cum putea fi sigur că văzuse ceea ce se întâmplase cu adevărat? Oare era posibil ca antipatia lui faţă de baron şi propria fantezie să fi scris un scenariu absolut fictiv? Nu cumva avusese halucinaţii?

„Nu", îşi spuse el. Era la fel de adevărat ca şi sângele lui. Cartea interzisă era extrem de puternică, şi periculoasă, mai ales în mâinile baronului. Şi nu-i lăsa nici o alternativă: trebuia să reia exerciţiul şi să-l forţeze să-i arate ce voia să ştie, indiferent cât i-ar fi afectat sănătatea fizică sau mentală. Dar dacă de data asta murea?

Leo îşi puse din nou întrebarea în timp ce se întorcea în chilie. Acum nu-i mai păsa de propria viaţă: daca era nevoie deschidea cartea la aceeaşi pagină şi trecea din nou prin acel proces înfricoşător. Dar îşi dădu seama că nu trebuie să facă asta. Dacă murea, Orsina rămânea singură, cu răpitorii şi, dacă era eliberată, cu ceea ce-i rezervase unchiul ei. Leo citise în ziare despre cât de deznădăjduit fusese la moartea nepoatei, văzuse fotografiile în care acesta plângea la înmormântare – şi totuşi, *el* o omorâse, el, unchiul şi tutorele ei. Oricât de abil ar fi Nigel în chestiuni financiare, nu avea cum să se pună cu acel monstru arogant, pervers, genial, într-o luptă pentru sufletul Orsinei.

Să apeleze la poliţie? Nu. I-ar face viaţa grea ca să explice baia de sânge, chiar şi mai rău, l-ar putea reţine, neutralizându-l astfel pe singurul salvator potenţial al Orsinei. În timpul acesta baronul şi-ar pune în aplicare planurile. Cine să-l creadă pe Leo? Ce dovezi avea? Văzuse într-o vaticinaţie cum Angela moare de mâna baronului. Poliţia i-ar râde în nas şi, în cel mai bun caz, ar pune un psihiatru de duzină să stabilească dacă era nebun sau nu.

De ce se purtase baronul cu atâta cruzime? Ce încerca să facă cu ajutorul sărmanei Angela, în afară de a atinge extazul magic? Şi de ce avea nevoie de ea pentru asta? Nu era un della Riviera? Leo se întrebă cum de-i reuşise vaticinaţia. Cesare della Riviera afirmase

clar că „aspiranții neprivilegiați realizează vaticinația prin arta necromanției", iar el sigur nu făcuse așa ceva. Trebuia să înțeleagă că, deși începător, el *nu* era un aspirant neprivilegiat? Cum așa?

Un alt ciocănit în ușă îi întrerupse gândurile. Era părintele Giacinto care locuia în chilia alăturată.

– Frate Leonardo, mă duc să muncesc în grădină. Puțin aer curat ți-ar prinde bine. N-ai vrea să mă însoțești?

– Cu mare plăcere.

Odată ajunși afară, părintele Giacinto continuă:

– Vine iarna. Aici mă îngrijesc numai de anghinare. Mă ajuți să rup buruienile din jur?

După vreo jumătate de oră de muncă, părintele Giacinto îl invită pe „Leonardo" la o plimbare prin grădina înconjurată de zidurile mănăstirii.

– Aici respectăm un regim riguros, mai ales în timpul celor două posturi. Dar nu postim propriu-zis. A posti înseamnă a păcătui împotriva frumuseții dăruite nouă de Creator în infinita Lui înțelepciune. Privește copacul ăsta.

Stăteau la câțiva pași de o tisă veche de secole. Avea coroana neregulată, cu multe ramurele uscate, în timp ce crengile mai înalte alcătuiau o adevărată cascadă de frunze – deasă și luxuriantă – de un verde-închis văzută de sus și de un galben-pal văzută de jos. Fructele roșii, scânteietoare, o împodobeau spre deliciul păsărilor vizitatoare. Noduri mari astupau crăpături mai noi sau mai vechi, vestigii ale nenumăratelor mutilări provocate de furtuni. Trunchiul masiv, de un roșu-purpuriu, era gol pe dinăuntru. Și tentant.

– Intrăm? întrebă padre Giacinto.

Intrară.

– Nu-i așa că seamănă cu o căsuță frumoasă? Tisa e cunoscută drept *l'albero della morte*, arborele morții, deoarece toate părțile lui, mai puțin pielița fructelor, sunt otrăvitoare și deoarece crește de obicei prin cimitire, mai ales în nord. Dar eu îi spun arborele vieții. Cuvintele lui răsunară în trunchiul cavernos. Aici avem ceva timp între rugăciuni și munca fizică. Nu timpul infinit al îngerilor,

bineînţeles, dar ceva timp tot avem. Aşa că am studiat botanica. Se pare că tisa este practic nemuritoare.

Leo se arătă nedumerit.

– Da, continuă părintele Giacinto, dacă nu ar interveni nici un agent extern, nici o furtună puternică şi, în primul rând, nici o drujbă, se pare că tisa ar trăi la nesfârşit. Pur şi simplu refuză să moară. Cu timpul, după secole de viaţă, dacă e lăsată în pace, îşi înfige o parte din crengi în pământ, din care răsar alte tise... Am învăţat şi că acest copac exista pe pământ înainte de dinozauri, cu trei sute milioane de ani în urmă. O mulţime de fosile au fost dezgropate şi datate. Oare Creatorul, în înţelepciunea Lui infinită, a înfipt-o în pământ ca un memento pentru noi? Ca pe cel de-al doilea arbore al vieţii?

Leo reuşise să-şi alunge gândurile şi acum asculta cu atenţie. Părintele Giacinto continuă:

– Da, am fost izgoniţi din Eden; şi totuşi, Creatorul ne-a lăsat copaci şi fructe şi legume şi ierburi care să ne aducă aminte de el. Dacă le-am ignora, dacă I-am ignora darurile, n-am comite un păcat?... Urmează-mă, încă puţin aer curat o să-ţi facă bine.

Se îndreptară cu paşi mărunţi spre grădina de legume a mănăstirii. O parte din ea se afla în interiorul unei sere. Intrară şi imediat Leo simţi nevoia să se descheie la haină.

– Aici creştem tot felul de ierburi, spuse părintele Giacinto. Elixirul pe care îl bei de când ai sosit aici e făcut cu o parte din ele. Aceeaşi reţetă de nu ştiu câte secole. Nu-i aşa că are un efect miraculos? Sigur, n-am să-ţi divulg ingredientele, e secret, dar de aici provine. Sunt darurile Domnului, frate, şi trebuie să le preţuim. Profetul Iezechie spune că după căderea noastră în dizgraţie am fost aruncaţi în lumea reală. E-adevărat, dar acolo sunt vestigii ale ceea ce cândva era Grădina Desfătărilor Lumeşti şi e de datoria noastră să o recăpătăm.

Soarele era aproape la apus, călugării trebuiau să cânte de vecernie. Leo se scuză şi plecă. În drum spre chilie dădu peste un alt oaspete, un bancher din Milano. De fapt, ei doi erau singurii oaspeţi acolo, află el. Giancarlo – chipeş, încărunţit şi elegant, deşi în haine

de stradă, pantaloni din catifea reiată, cămaşă, pulover de caşmir – fu laconic, dat fiind că flecăreala nu era privită cu ochi buni în mănăstire. Era „dărâmat", „stresat peste măsură" şi avea nevoie de o pauză. Ar fi putut ieşi în larg cu iahtul pe care îl ţinea ancorat în Portofino, dar nu avea chef să dea nas în nas cu ceilalţi finanţişti care făceau la fel ca el. Se hotărâse să petreacă două săptămâni la mănăstire şi, spre surprinderea lui, nu numai că supravieţuia dar liniştea i se potrivea de minune.

– Da, liniştea. Fără telefoane, fără faxuri, fără şedinţe, fără întâlniri de afaceri, fără TV, fără radio, fără computer – fericire. Dar tu? Ce te aduce aici?

Leo spuse că şi el era victima dozelor industriale de stres şi că simţea nevoia să se refacă. Singura legătură pe care Giancarlo o păstra cu lumea din exterior – călugării nu avuseseră nimic împotrivă – erau cele câteva ziare pe care le primea. În fiecare dimineaţă proprietarul unui chioşc din apropiere de Abano Terme îi aducea *Il Sole 24 Ore*, cel mai important cotidian financiar din Italia, *Il Corriere della Sera, La Repubblica* şi *Il Gazzettino di Venezia*.

– Am un vraf în chilie, din ultimile zece zile. Poţi să le citeşti, dacă vrei.

Leo îi acceptă invitaţia şi îşi petrecu seara parcurgând ziarele metodic, de la cele mai vechi. Curiozitatea îi fu răsplătită. Află că în cazul lui Nigel interveniseră modificări. Ca măsură probatorie, *Avvocato* Alemanni îi solicitase MP-ului citarea de urgenţă a cameristei angajate la Villa Riviera. Se pare că, aflând vestea groaznică a răpirii soţiei lui, domnul MacPherson însuşi insistase ca avocatul să acţioneze astfel. MP-ul acceptase dat fiind că *assunzione di testimonianza* nu putea fi respinsă, conform articolului 194 din Codul de Procedură Penală. Atât MP-ul cât şi JAP-ul se întrebaseră de ce această solicitare venea atât de târziu: de ce domnul MacPherson nu ceruse ca femeia să depună mărturie cu săptămâni în urmă, de fapt chiar din primele zile ale arestării lui?

Răspunsul veni la tribunal, spre încântarea presei, care savură fiecare detaliu. Samanta, îmbrăcată destul de strident, fu chestionată şi de MP şi de inspectorul Ghedina. Cu multă candoare tânăra

recunoscu legătura pe care o avusese cu *signor* MacPherson. La insistenţele MP-ului, recunoscu şi că se culcase de mai multe ori cu oaspetele familiei, soţul nepoatei celui care o angajase.

– V-aţi culcat cu el în noaptea de 4 spre 5 august? întrebă MP-ul.

– Da.

– De ce nu ne-aţi spus când v-am interogat la vilă? Fiţi atentă ce spuneţi fiindcă acum sunteţi în culpă, aţi tăinuit informaţii vitale.

– Dar... ştiţi... n-am vrut să-l compromit pe *signor* MacPherson.

– Serios? Câtă noblețe! Dar acum văd că nu vă mai pasă dacă îl compromiteţi.

Ghedina o luă şi el la întrebări.

– Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

Samanta, potrivit articolelor din ziare, nu-şi schimbase versiunea şi fusese mai mult decât dispusă să împărtăşească reporterilor care aşteptau în faţa tribunalului tot ce declarase în timpul interogatoriului. Nu era nevoie de înfloriturі. *Signor* MacPherson era un amant pasional şi generos, zise ea. În noaptea în care se culcase cu el, acesta aşteptase ca soţia să adoarmă şi ieşise pe furiş din dormitor. Venise în camera ei pe un drum bătut de mai multe ori şi rămăsese cu ea până în zori. Îşi amintea foarte bine fiindcă îl îndemnase de câteva ori să se întoarcă la soţia lui, ca să nu fie prins asupra faptului. Dar *signor* MacPherson era atât de *focoso*...

Samanta arăta foarte frumoasă în fotografii, tipul acela de frumuseţe foarte tânără, îndrăzneaţă, uşor vulgară, care îi atrăgea ca un magnet pe afemeiaţii de vârstă mijlocie ca Nigel.

Drept rezultat al mărturiei Samantei, Nigel în sfârşit avea un alibi. Ceea ce lui Leo îi întări convingerea că vaticinaţia lui nu fusese o simplă halucinaţie: şi el ştia că Nigel *nu* o ucisese pe Angela. Prin urmare, eliberarea lui Nigel părea iminentă. Nu existau motive ca să i se prelungească detenţia.

Mai intervenise un element neprevăzut, află Leo din numerele mai recente ale ziarelor. Nigel fusese interogat din nou, de data aceasta şi de inspectorul Ghedina şi de MP, în prezenţa JAP-ului. La sfârşit JAP-ul dădu curs cererii MP-ului: domnul MacPherson urma să rămână în stare de arest.

Revoltat la culme, Alemanni îi dăduse repede în judecată pe MP, pe JAP, Tribunalul din Bolzano, pe Ministrul Justiției și chiar Ministerul de Justiție pentru reținerea prelungită și, în opinia lui, ilegală și neconstituțională a domnului MacPherson în ancheta morții Angelei Riviera della Motta.

Un reputat editorialist de la *Corriere* obținuse un interviu cu însuși MP-ul. Motivul prelungirii reținerii provizorii a domnului MacPherson era simplu: în cursul anchetei preliminare acesta mințise în mod repetat și, în consecință, nu se putea avea încredere în el. Nu pomenise nimc de incursiunile făcute la podgoriile din regiune în compania victimei; mințise în legătură cu ceea ce făcuse în noaptea crimei; acum voia ca toată lumea să creadă în mărturia întârziată a cameristei. Aranjase oare să fie plătită regește în schimbul minciunilor ei? Domnul MacPherson își putea permite să renunțe la o sumă de bani care să schimbe viața unei persoane, dar și să o facă să mintă la comandă. *Avvocato* Alemanni i-ar fi putut transmite Samantei oferta domnului MacPherson și împreună ar fi putut ajunge la o înțelegere nescrisă. Cariera avocatului includea o listă lungă de victorii, dar nu de puține ori acesta demonstrase că modul în care aborda legea era pur și simplu machiavelic. Mărturia întârziată a cameristei, care o contrazicea pe precedenta, era un exemplu de probă incriminatoare: o probă care, nesusținută de un fapt specific și/sau deosebit, nu se susține. Motiv pentru care persistau dubii întemeiate. Nici Ghedina, nici MP-ul și nici JAP-ul nu erau mulțumiți de această ultimă mărturie care, în opinia lor, nu constituia o dovadă concludentă a nevinovăției domnului MacPherson.

Știri mai presante, dar mai sărace o priveau pe Orsina. Jalnica încercare a unchiului ei de a plăti răscumpărarea în ciuda interdicției clare de a face așa ceva, cât și înghețarea bunurilor lui, îi atrăseseră compasiunea publicului. Scrisori și e-mailuri asaltau ziarele: oare poliția nu se putuse face că nu vede și să-l lase pe sărmanul bătrân să achite răscumpărarea? De la încercarea zădărnicită de a da banii răpitorilor nu se mai auzise nimic despre Orsina. Dar cel puțin, citi

Leo cu uşurare, nici o parte a corpului ei nu sosise prin poştă ca să-l convingă pe baron să plătească răscumpărarea.

La nivel internaţional, alţi profanatori ai unor lăcaşe sfinte ale Creştinătăţii se predaseră poliţiei cuprinşi de remuşcare. Ploua cu mărturii autoincriminatoare din toate părţile. Tineri militanţi ultraconservatori, fără ca vreunul dintre ei să fie musulman, recunoşteau profanarea celor mai venerate locuri de pelerinaj din Europa. La unison, toţi declarau că intenţia lor fusese să pună astfel de sacrilegii pe seama musulmanilor pentru a spori tensiunea şi a înlesni crearea unui Ligi Sfinte moderne, al cărei ţel era alungarea invadatorilor din Europa.

Leo se arătă surprins de amploarea fenomenului, dar răsuflă uşurat. Nu şi Giancarlo, care îi spuse în şoaptă că intenţiona să propună un „fond de război" celor mai buni clienţi, dat fiind că „războaiele sunt întotdeauna o mană cerească pentru economie". Veştile bune ajunseseră şi la călugări care îi mulţumeau Celui de Sus şi Fecioarei Maria, protectoarea mănăstirii, că băgase minţile în cap oilor rătăcite. Foarte curând, gândi Leo, Papa se va folosi de ocazie ca să-şi facă un capital din slăbiciunea pentru iertare a Creştinismului. „John şi senatorul Rowlandson, îşi spuse el, trebuie să fie foarte supăraţi, ca să nu mai vorbim de prelatul ordinului Opus Dei; acestea sunt nişte lovituri foarte serioase date planului lor." Dintr-un motiv greu de descifrat, armata lor secretă părea să li se întoarcă împotrivă. Ce ironie: profanatorii, care fuseseră eroii clandestini ai mult doritei Recuceriri a Europei, prin „remuşcarea" lor rămâneau eroi, dar ai speranţelor renăscute în pacea dintre cele două civilizaţii. Demonstraţiile antiislamice încetară cu desăvârşire. Oile negre se transformaseră peste noapte în porumbei albi.

Mai trecură câteva zile. Giancarlo, refăcut complet şi debordând de sănătate, îi spuse părintelui Teresio că mai rămâne o săptămână. Luna septembrie adusese un vânt aspru, tăios, făcând să cadă frunzele castanilor de pe Dealurile Euganene. Într-una din nopţi, neputând să doarmă, Leo îşi părăsi chilia şi ieşi în grădină. Era frig, iar luna stătea ascunsă după un nor. Stelele însă străluceau intens.

Mama lui îl învățase cum să privească stelele. „Caută Steaua Polară, Steaua Nordului, și gândește-te la ea ca la lumina ta călăuzitoare. Cu mult timp în urmă, navigatorii s-ar fi rătăcit fără ea". Acesta fusese primul lucru pe care îl învățase; iar Steaua Nordului se afla în constelația Ursei Mici – Orsina în italiană. De parcă unele dintre cele mai dragi amintiri îl pregătiseră pentru ea încă din copilărie. Își reprimă un oftat; nu era momentul regretelor, ci al faptelor.

Întors în chilie, Leo se întrebă cum să procedeze în continuare. Prin analogie, îi venise în minte o altă constelație: Leul. Brusc își aminti că Junona îi ceruse lui Hercule să ucidă leul din Nemeea, *leo* în latină. Se cutremură: Dacă *Lumea magică a eroilor* nu-i cerea să devină un erou care să emuleze muncile lui Hercule, ci mai degrabă una din victimele lui?

Atât acest gând negru cât și experiența vaticinației îl făcură să se gândească de două ori înainte de a deschide Cartea interzisă, mânjită acum ici și colo de sângele lui. De un lucru era sigur: nu voia să mai încerce nici unul din exercițiile magice prezentate acolo. Ultimul aproape că îl lăsase fără suflare. Soarta lui însă era acum legată inexorabil de carte, iar Cesare della Riviera, în ciuda nebuniei sale, părea să fie singura persoană capabilă să-l ajute să o salveze pe Orsina.

A doua zi, după ce încercă ore întregi să pună la cale un plan, Leo scoase cartea din rucsac. Cu toată frumusețea și erudiția ei, simțea o repulsie fizică când o vedea, fiind convins că nu o mai putea studia la fel ca înainte. În continuare, nu se știa nimic de Orsina; nu mai avea timp. Instrumentele cunoașterii păreau ineficace în comparație cu ușa pe care cartea i-o deschidea spre alte niveluri ale ființei. Își aminti de străvechea practică divinatorie din *Sortes Virgilianae*, prin care deschideai la întâmplare *Eneida* lui Virgiliu și luai drept sfat primul rând care îți sărea în ochi. Ce-ar fi să facă la fel cu Cartea interzisă, să vadă ce avea de spus? „E un început", își zise el, crezând doar pe jumătate. „Faptul că pot să redeschid cartea e deja un pas uriaș pentru mine."

Volumul se deschise la sfârşit. Aici, în capitolul penultim numit „Puterile Peşterii lui Mercur" citi:

> Nu numai că Eroul se va bucura de roadele nemuririi, ci fasta lui influenţă îi va ferici pentru totdeauna pe urmaşii lui, cu condiţia ca cei patru martori ai lui să-i ţină locul.

Leo nu dăduse prea multă atenţie acestor patru martori, acum însă cuvintele lui Cesare îl făcură să se concentreze la maximum:

> Cei patru martori sunt cele patru umori ale corpului omenesc: cea sangvină, adică sângele; cea colerică, adică bila galbenă; umoarea flegmatică, adică flegma; umoarea melancolică, adică bila neagră. Eroul le va extrage într-o cantitate moderată din propriul corp şi le va închide ermetic în patru vase. Acestea vor fi aşezate pe *ara gentis* într-un loc potrivit în care numai primul născut va putea să intre, protejat de sigiliile celor patru elemente şi de străvechile *fasces* ale familiei Riviera.

Aşadar, aceasta era destinaţia capelei din Palazzo Riviera, cu topoarele şi cele patru sticle. *Ara gentis* însemna „altarul familiei". Precum mormântul lui faraon egiptean, acolo se păstrau relicvele fizice ale Eroului în ideea că influenţa lui va dăinui într-un mod ocult. În ce constau aceste umori şi mai ales cum le extrăsese Cesare erau întrebări care mai puteau aştepta răspunsuri, drept care Leo citi mai departe:

> Primul născut să caute *descensum arduum Averni*, a cărui poartă poate fi deschisă numai cu cheia pe care o păstrează Mercur, primul care a învăţat *pharmacopoeia* Artei. El să aibă grijă de *ara gentis* şi să se asigure că nimic rău nu li se va întâmpla celor patru martori. Acesta va fi refugiul lui sacru, locul în care va practica misterele noastre. Aici va intra şi va ieşi în voie, pe drumul mai lat, având grijă ca nici un intrus să nu pătrundă în el şi să dea de nestematele noastre; nici măcar Hebe, cea cu care împarte patul, nu

trebuie să aibă ştire despre asta. Iar Arborele nostru îşi va înfige rădăcinile în pământul magic şi îl va apăra de tot ce e rău.

Referinţele la Palazzo Riviera erau cât se poate de clare. Leo nu voia să ştie ce fel de „mistere" practicase Emanuele acolo, cu sau fără nepoata lui. Cartea spunea pe şleau că, „aşa cum Jupiter şi-a ales-o drept soţie pe sora lui, Junona, tot aşa şi o rudă de sânge este recomandată practicilor sexului slab. Căci, deşi cei doi nu pot avea alambicul în ei înşişi, aceasta trebuie să fie o lucrare împărţită cu o *soror mystica*". O soră mistică? Leo se cutremură: după ce-şi pierduse tovarăşa de acelaşi sânge cu el, nu cumva bătrânul monstru spera să-şi continue practicile magice folosind-o pe Orsina? Ce ironie, până la urmă răpirea fusese spre binele ei. Ce gânduri îi mai treceau prin cap!

Timida lui încercare de divinaţie nu-l adusese mai aproape de descoperirea locului în care se afla Orsina, dar îl îndreptase spre palatul de pe Canal Grande care, cum spusese şi Orsina, părea legat de carte. Va încerca din nou, cu întrebarea clar formulată: „Unde este Orsina?"

De data aceasta cartea se deschise mai la început, cu una din criptogramele familiare: MENSTRUUM, derivat din cuvintele ***MEN**sura **STRU**cturae **V**erae **M**agiae* – „Măsura structurii adevăratei magii" sau „Măsura adevăratei magii a structurii".

Leo deja „măsurase structura" cutreierând încăperile în căutarea unei camera ascunse, dar camera pe care o găsise nu era ascunsă astfel: Peştera lui Mercur era o încăpere obişnuită, cu o uşă pe lângă care oamenii treceau în fiecare zi. Cât priveşte sensul primar al cuvântului, gândi el crispat, nu sângerase şi el? Reveni la text, unde Cesare încheia capitolul cu un exemplu tipic de exprimare ambiguă:

La fel cum menstruum este ascuns la loc sigur în pântece, pregătit de Natură pentru hrana fetusului, la fel şi Eroul, la nevoie, îşi va găsi un loc sigur şi tainic prin măsuri bine cuvenite. *Coli umbras inaccessas.*

Ultima propoziţie, cu multiplele ei înţelesuri – „venerează/ frecventează/ cultivă/ trăieşte în ireal(ul)/ umbre(le)" – suna promiţător în context, dar dădea numai COLUMBINA, de la *Coli umbras inaccessas*: „ca un porumbel" sau „de culoarea unui porumbel". Ceea ce nu părea să-l ducă nicăieri.

Leo lăsă cartea jos, descurajat. Era momentul să-şi ia cina solitară în chilia lui. Apoi poate că li se va alătura călugărilor pentru slujba de seară, pentru meditaţie şi Rozariu. În clipa în care se ridică în picioare simţi şi mai acut nevoia de a acţiona, amestecată cu disperarea. Rugăciunea repetată, spera el, o va atenua un timp.

18

„Niciodată nu știu cum îi spuneți voi, înțelepților, celui care mult prea des se lasă în voia inimii: căci acesta mai mult ca sigur nu e un erou; dar pentru atâta lucru poate fi un laș?" Leo știa pe de rost multe pasaje din *Ultimile scrisori ale lui Jacopo Ortis* de Foscolo și acesta i se părea foarte potrivit. Lumea însă nu-l considera nici erou, nici laș, ci, într-un singur cuvânt, infractor. Reporterul de la *Gazzetino di Venezia* descrisese starea în care fusese găsită camera 331 de la *Hotel Luna*. *Professore* Kavenaugh era deja căutat de poliție în legătură cu răpirea Orsinei Riviera della Motta; acum probabil că era căutat și pentru crimă.

În ziua următoare, Leo citi reacțiile la articol atât în *Corriere,* cât și în *Repubblica,* la care se adăugau mai multe înfloriturí și fotografia lui, descărcată de pe website-ul Universității Georgetown. Era în alb-negru, veche de vreo cinci ani și destul de ștearsă. Leo își mângâie barba deasă, sperând că era de ajuns ca să-i ascundă identitatea. Călugării nu citeau ziarele; Giancarlo le citise, dar era clar că nu făcuse legătura. Dar lumea din afara mănăstirii? Își va face probleme despre asta la timpul cuvenit.

Printre altele era și un articol în *Repubblica* intitulat „Bune și rele de-ale Ispettore Ghedina", care critica în mare parte felul cum inspectorul conducea dubla anchetă, inclusiv faptul că abuzase de *custodia cautelare,* reținerea provizorie, deși pentru asta își găsise susținători de seamă în persoana MP-ului și a JAP-ului, atât în Bolzano, cât și în Veneția. Acuzația de încălcare a drepturilor civile ale cetățenilor de rând nu era menită să-l ajute pe domnul

MacPherson, ci mai curând să atragă atenţia asupra celor şapte cursanţi ai baronului; aceştia încă mai erau reţinuţi în închisoarea din Verona sub pretextul, subţire şi ipotetic, că, fiind cunoscători ai artelor marţiale, unul dintre ei ar fi putut să o ucidă pe Angela Riviera della Motta prin metoda sofisticată şi perfidă a strangulării sangvine. Apoi articolul divaga, citând dreptul roman, dreptul canonic, *Ius commune* etc., şi Leo renunţă să mai citească.

Dar a doua zi răsufă uşurat când află că, din lipsă de probe, MP-ul din Verona revocase reţinerea provizorie a celor şapte cursanţi şi îi eliberase. Fiind el însuşi bănuit pe nedrept de mai multe infracţiuni, Leo îi compătimea pe cursanţi a căror singură vină era că se aflaseră în preajma vilei când se comisese crima. Asta presupunând că se comisese acolo, fapt care, potrivit anchetei inspectorului Ghedina, era departe de a fi o certitudine. Ziarele nu scriau nimic nou despre Orsina, doar că era dată dispărută în continuare. Acum însă Leo se gândea la ea zi şi noapte şi era gata mai mult ca oricând să facă tot posibilul să o salveze. Dar ce anume să facă? Poate trecerea în revistă a evenimentelor îi putea da o idee.

„Dacă a ucis-o pe Angela", începu Leo să cugete, *„baronul* ar putea fi cel care a răpit-o pe Orsina sau i-a înscenat răpirea. Ceea ce pare destul de improbabil, după ce s-a împrumutat ca să plătească răscumpărarea şi după ce s-a dus personal la locul în care trebuia să lase banii, doar ca să fie umilit de poliţie. Nu, n-are cum să fie aşa. La urma urmelor, de ce s-o răpească?"

Leo încercă să se controleze. În nici un caz nu trebuia să se lase pradă emoţiilor doar fiindcă baronul nu-i fusese simpatic niciodată iar acum îl considera un monstru. Să fi aflat Orsina adevărul despre uciderea surorii ei? Dar cum, când detectivi de profesie nu aveau habar cum să-i dea de cap? În cursul ultimei convorbiri telefonice Orsina nu spusese că ar bănui pe cineva, nici măcar nu făcuse aluzie la aşa ceva. Altcineva însă bănuise tot timpul – Marianna, dacă-ţi poţi închipui. Ce-i spusese bătrâna menajeră? „Baronul e şiret ca o vulpe". Iar despre Leo spusese că era „orb ca o cârtiţă şi surd de-a binelea".

Sigur că da! Cum aflase asta? Cu ajutorul Cărții! Baronul știa că Orsina are cartea. Doar el însuși i-o dăduse, cu toată solemnitatea. El însuși o îndemnase să o studieze. Știa că nepoata lui e „înzestrată". Și se îngrozise la gândul că Orsina va ajunge la fructele Arborelui Vieții, va încerca vaticinația și va *vedea ceea ce el, Leo, văzuse deja.* Nu, era imposibil. Baronul nu avea nevoie să o răpească pe Orsina ca să o împiedice să vaticineze. Nu trebuia decât să-i ia Cartea interzisă – ceea ce și făcuse! Orsina îi spusese la telefon că n-o mai găsea. Fapt care confirma din nou că baronul era ucigașul Angelei. În mintea lui însă Leo îl absolvi de bănuiala că ar fi răpit-o pe Orsina. Dar oare chiar îi furase cartea sau era vina Samantei, care o pusese în altă parte în timp ce dădea cu pământuful? Din nou Leo bâjbâia prin întuneric și pierdea timp prețios. Ce căuta aici, mormăind tot felul de rugăciuni, ascuns printre oameni iubitori de liniște, care renunțaseră la lumea de afară? Cuvintele lui Foscolo nu-și aveau nici un rost: nu era un erou, dimpotrivă, era un laș.

Dimineața următoare aduse o veste neașteptată despre Nigel. În ordine strict cronologică, *Il Sole 24 Ore* explica decizia surprinzătoare legată de miliardarul englez. A doua zi după moartea Angelei Riviera della Motta, inspectorul Ghedina se deplasase la Villa Riviera ca să-i interogheze rudele, adică pe unchiul și pe sora acesteia. Câteva ore mai târziu, agentul Gallorini i se alăturase șefului și trecuse la cercetarea vilei. Deși polițiștii încă nu aveau un mandat de percheziție, baronul îi îndemnase să facă tot posibilul să găsească indiciile care ar putea duce la descoperirea ucigașului. Asta suna a informație privilegiată, gândi Leo. Să fi avut *Sole 24 Ore* un informator în cadrul poliției? Oricum, Gallorini confiscase mai multe obiecte din vilă: computerele baronului, cutii peste cutii ticsite de scrisori pe care baronul le primise de la cărturari din lumea întreagă, eseurile pe care le scrisese pentru a-și susține prelegerile, documente ale angajaților români, chiar și jurnalul cameristei, doar fiindcă agentul îl găsise într-un loc mai ferit: sub salteaua ei.

Gallorini își petrecuse cea mai mare parte din timp citind scrierile ieșite din comun ale baronului, o misiune căreia facultatea pe care o urmase, înainte de a renunța la ideea unei cariere de clasicist,

îi servea de minune. Scrisorile şi documentele demonstrau o erudiţie colosală, dar nu şi intenţii răufăcătoare. Lui Gallorini îi trecu prin cap să citească jurnalul Samantei de-abia după depoziţia acesteia. Şi iată, cu scrisul ei rotund, de copil: cronica legăturii ei cu englezul. Gallorini le arătase jurnalul şi lui Ghedina şi MP-ului. Una după alta, însemnările ei datate descriau în amănunt întâlnirile cu *signor* MacPherson, cum îl numea ea peste tot, până la diferitele poziţii pe care le încercau în pat. În acea ultimă noapte fatidică, cei doi experimentaseră mai multe, cu pauze lungi între ele. Samanta scrisele ultimile rânduri de îndată ce domnul MacPherson se întorsese în dormitorul lui. Încă mai tremura de emoţie: actul sexual în sine, faptul că se întâlneau pe ascuns, darurile generoase pe care i le făcea *signor* MacPherson, toate acestea n-o lăsau să doarmă, obligând-o să-şi pună trăirile pe hârtie. Întrucât jurnalul fusese confiscat la o zi şi jumătate după ce Samanta consemnase toate acele lucruri şi întrucât nimeni nu se atinsese de jurnal, această probă, care se aflase tot timpul în mâinile anchetatorilor, îl disculpa pe domnul MacPherson de acuzaţia de a o fi ucis pe Angela Riviera della Motta: în clipa morţii acesteia domnul MacPherson se afla în altă parte.

MP-ul, cu aprobarea JAP-ului, se văzu silit nu numai să revoce ordinul de reţinere provizorie ci, presat de Alemanni, să şi prezinte scuze oficiale în numele Tribunalului din Bolzano. A doua zi însă cititorii aflară că domnul MacPherson, imediat după eliberare, îi ceruse avocatului să renunţe la toate demersurile legale împotriva judecătorilor, a tribunalului, a Ministerului de Justiţie şi a conducătorului acestuia. Domnul MacPherson declara că îi era ruşine de propriul comportament şi spera ca numele lui să nu mai apară în ziare, fie ele serioase sau tabloide, angajându-se totodată să se folosească de toată energia şi mijloacele de care dispune pentru a-şi găsi soţia: altceva nu mai conta pentru el.

Deşi acum *registro degli indagati,* în care sunt trecute numele şi detaliile legate de fiecare suspect, număra foarte multe pagini, ancheta lui Ghedina nu mai avea în vizor nici măcar un singur suspect plauzibil. Leo zâmbi fără să vrea: baronul era, într-adevăr, o vulpe

şireată. În ceea ce priveşte răpirea Orsinei, *Leo* era suspectul numărul unu! Ironia situaţiei îi provocă o grimasă, dar strânse din dinţi şi citi mai departe.

În cursul ultimei săptămâni, ziarele scriseseră mult despre „profanatorii cuprinşi de remuşcare" care se pare că aveau multe în comun. Toţi erau bărbaţi tineri, majoritatea proveniţi din clasa muncitoare, toţi înclinând spre o aripă vag tradiţională de dreapta. Toţi declarau că nu-şi dăduseră seama că un simplu act de vandalism putea produce asemenea rezultate, multiplicate de acte similare provocate în întreaga Europă. Dar, chiar dacă profanaseră lăcaşele sfinte alese chiar de ei, nu o făcuseră neapărat de bună voie, ci parcă la ordinele cuiva. Tinerii îşi aminteau că acţionaseră ca şi cum s-ar fi aflat nu sub influenţa alcoolului sau a drogurilor, ci a unei forţe interioare, care le dicta ce să facă. Acum că această forţă dispăruse, începuseră să gândească limpede şi să vadă lucrurile în adevărata lor lumină.

Argumentul părea îndoielnic, poate inventat pentru a le reduce sentinţa. Europa se afla în pragul războiului civil, un război care ar fi putut deveni o ciocnire fatală între civilizaţii, implicând două sau mai multe continente, cu milioane de victime. Tinerii îşi dădeau seama că fuseseră catalizatorii unor evenimente mult mai importante decât ar fi putut anticipa ei. Acum, că puteau gândi din nou limpede, simţiseră nevoia să se predea autorităţilor locale şi să mărturisească. De îndată ce Felipe îşi mărturisise cel mai mare păcat, atentatul cu bombă de la Catedrala Santiago, găsiseră în ei curajul de a proceda la fel, actele lor neţinând de terorism, ci pur şi simplu de sacrilegiu.

„De-ar fi ştiut, gândi Leo, ce auzise el, şi ce tradusese el, în casa senatorului din Georgetown." Îşi aminti clar cuvintele prelatului: „Şi noi avem, cum să-i spun, adepţii noştri «fundamentalişti» în Europa. Dacă e nevoie, aceştia sunt pregătiţi să-l... descurajeze pe Papă să-şi ducă iniţiativele la bun sfârşit. Fără să intru în detalii, să zicem că ar fi capabili să pună în practică absolut orice plan menit să împiedice acest obiectiv şi chiar să dea vina pentru asta, în mod convingător, pe teroriştii islamici. Există multe grupări clandestine de acest

fel în Europa." Cuvintele acestea nu fuseseră rostite în dorul lelii. Iată că ceva se întâmplase, mult prea brusc ca să poată fi anticipat şi care punea în pericol tot planul.

Trebuia să meargă din nou la vecernie. Leo hotărî că era mai înţelept să se alăture călugărilor, dar, chiar şi în timp ce cânta şi apoi mânca singur în chilie, întrebările nu-i dădeau pace.

Ce făcuse baronul din Angela? De cât timp abuza de ea? De ce îl lăsase fata să-i facă aşa ceva? Leo nu găsea răspunsuri la aceste întrebări, dar îşi amintea clar, din timpul vaticinaţiei, intrarea ei în atelierul baronului: arăta ca un zombi. Oare Emanuele avea o putere hipnotică asupra ei, poate acea „putere asupra femeilor" pe care Cesare era mult prea domn ca să o dezvăluie? Şi ce făcea el cu această magie? Încerca să ajungă la o stare de exaltare mistică? Să se transforme într-un zeu? Şi să culeagă roadele *hybris*-ului, fără îndoială. În timp ce le ţinea prelegeri despre transcendenţă acelor tineri, sigur făcea aluzii la unele practici ciudate.

„Tinerii aceia..." îşi spuse Leo, „oare nu arătau şi ei puţin a zombi? Cu siguranţă, altfel cum ar fi stat ore întregi să asculte predicile pompoase ale baronului?"

Descurajat de lipsa oricărui progres, frustrat, furios până şi pe el, simţind că nu luase în calcul toate indiciile pe care i le furnizase divinaţia de câteva zile în urmă, Leo se întoarse la Cartea interzisă. Întrucât deducţia logică nu dusese la nici un rezultat, nu-şi putea lega speranţele de a o găsi pe Orsina de altceva mai bun.

Leo deschise cartea şi căută un anumit pasaj. Iată-l: cel despre cum „Eroul, la nevoie, îşi va găsi un loc sigur şi tainic", cu criptograma despre „umbrele inaccesibile". Cine voia să-şi găsească un loc sigur şi tainic? Baronul? Orsina? El? Toţi trei? Aşa ceva nu putea trece cu vederea. Se uită la sfârşitul celorlalte capitole pe care Cesare le încheia cu citate în latină. Era unul pe care îl pomenise şi Orsina, prima oară când discutaseră despre criptograme, în grădina Villei Riviera: *Pulsa cineres, elige lacunam. „Pulsa"* avea multe sensuri: a lovi, a bate, a îndemna, a tulbura etc. Ce faci cu cenuşa? O mături. Apoi? „Alege gaura/groapa" – în care s-o arunci? Tot ceea ce spunea Cesare înainte de a oferi acest sfat ambiguu era:

Enea, în marea lui nevoie, a coborât în Infern prin Peştera Sibilei. Eroul însă nu are nevoie de o călăuză sibilină, ci numai de atât: *Pulsa cineres, elige lacunam.*

– Dumnezeule mare, ce glumă mai e şi asta? exclamă Leo.

Nereuşind să scoată nici un cuvânt latinesc sau italian, din ***Pulsa cineres, elige lacunam*** obţinuse un nume – PULCINELLA. Şi care fusese ultimul? COLUMBINA. Amândouă personaje din *Commedia dell'arte,* teatrul de stradă atât de popular în Italia, şi printre primele măşti ale carnavalului veneţian. În scurtă vreme alte două pasaje asemănătoare. Într-unul din ele textul se încheia după cum urmează:

Dacă va fi urmărit de toate Furiile, Eroul va dispărea din faţa lor numai dacă va şti asta: *Arcanorum lectio chimaera nostra.*

Citatul din latină avea sensul care se potrivea foarte bine: „Lectura secretelor e himera noastră" şi din ***Arcanorum lectio chimaera nostra*** obţinu numele ARLECCHINO, Arlechin. Celălalt pasaj suna astfel: „Eroul ros de griji să-şi afle refugiul în scorburile copacilor, în tovărăşia satirilor şi a faunilor, pentru *Panisci talia onera*", adică „Aşa sunt poverile lui Pan", care ducea la PANTALONE, din ***Panisci talia onera***.

Prin urmare tot acel complicat eşafodaj alchimic ascundea un subtext comic, legat invariabil de trimiteri la situaţii-limită şi refugiu secret. În starea lui de acum, această absurditate era prea mult pentru Leo: închise cartea şi izbucni într-un râs isteric.

Puţin mai târziu, Gianacarlo îi dădu lui Leo ziarele din ziua precedentă. În *Gazzetino* era o fotografie a baronului în San Michele, punând un buchet de flori pe cavoul familiei, în amintirea Angelei. Aşadar, baronul se afla în Veneţia? Suferind în cimitir şi în palatul lui, de ochii lumii. Leo era atât de revoltat, încât li se alătură călugărilor la rugăciune, doar ca să-şi potolească furia prin repetarea cuvintelor latineşti.

În timpul nopţii, când mintea i se limpezi, Leo nu se putu abţine să nu se gândească la baron. Trecu în revistă tot ce ştia despre

Palazzo Riviera şi locurile lui secrete. Amintindu-şi de sfatul cărţii privind „adevărata măsură a structurii", se gândi unde ar putea fi ascunzătorile într-o clădire atât de mare. Poate că ar trebui să vadă *palazzo* din exterior şi să-şi noteze locul fiecărei ferestre; apoi, odată intrat, să le găsească. Orice nepotrivire demonstra că „măsura structurii" fusese compromisă sau modificată, ca în cazul scării secrete, pentru a crea o cameră ascunsă sau o ascunzătoare. Sau poate gândea el aiurea? Nu, era un neajutorat! Ce treabă avea Pulcinella & Co. cu toate astea? Care era legătura? Leo habar nu avea.

Era târziu, se făcuse frig în chilie şi, ca întotdeauna, stătea pe întuneric. Adormi şi visă că îi creştea ceva pe obraji, nu barbă, ci licheni; din nări şi urechi îi creşteau muşchi. Se trezi leoarcă de sudoare rece. Ce se întâmpla cu el? Trăind ascuns devenea un mort-viu?

Se sculă din pat şi bâjbâi după comutator. Văzu cum îi ies aburi din gură, de data asta însă fiindcă mănăstirea nu avea încălzire centrală. Sigur, asta era! Angela arăta ca un robot, ca un zombi. Deşi era o cochetă, părea imposibil să fi vrut să încalce toate tabuurile cu unchiul şi tutorele ei. Nu, nu: ochii aceia lipsiţi de expresie erau mai mult decât elocvenţi. Şi cursanţii baronului arătau ca nişte zombi. Pe de altă parte, tinerii care se predaseră, probabil şi ei cursanţi de-ai baronului, „acţionaseră de parcă s-ar fi aflat nu sub influenţa alcoolului sau a drogurilor, ci a unei forţe interioare, care le dicta ce să facă". Dar, după dispariţia acestei forţe, tinerii începuseră să gândească limpede. De ce dispăruse forţa? Îi convinsese cineva să renunţe la convingerile lor? Nici un articol din ziarele pe care le citise nu făcea vreo referinţă la aşa ceva.

În cele din urmă îi veniră în minte cuvintele episcopului Scovoloni. Descriind armata secretă de voluntari, prelatul spusese, iar el tradusese: „Există multe grupări clandestine de acest fel în Europa. Sunt antrenate de câţiva susţinători ai cauzei noastre, cetăţeni cu dare de mână, cu o reputaţie dincolo de orice bănuială. Opus Dei însăşi este surprinsă de rezultatele pe care le-a obţinut mai ales unul dintre ei". Acest „partizan" extraordinar de eficient, conchise Leo,

trebuia să fie baronul Emanuele. Tot planul îi era clar acum. Își aminti ultima lui conversație cu Orsina: baronul îi spusese că poate profita de pe urma *Lumii magice* mai mult decât el. Surprinsă, Orsina întrebase de ce, iar unchiul îi răspunsese: „E simplu: tu ești mai înzestrată decât mine".

Leo deschise cartea și căută febril un pasaj despre care își aducea vag aminte că îl citise când era în Veneția, în care Cesare îi consola pe cei care *nu* erau înzestrați. Îl găsi:

> Unii care vor să se înfrupte din fructele Arborelui Vieții nu au strangulat nici un șarpe când erau în fașă, cu alte cuvinte nu s-au născut cu puterile semizeilor, ca Hercule, și niciodată nu vor duce la bun sfârșit aceste Munci fără ajutor. Dar, cultivând dragostea și colaborarea cu o Hebe, printr-o uniune sexuală cu ea, pot ajunge să realizeze minuni la fel de mari.

Într-un apendice, Cesare descria practicile alchimiei sexuale la care puteau recurge astfel de aspiranți neprivilegiați. Lui Leo i se părură revoltătoare și îngrozitoare. Deci asta era. Emanuele, dându-și seama că nu strangulase „nici un șarpe când era în fașă", că nu era înzestrat din născare, alesese un alt fel de strangulare. Cultivase „dragostea și colaborarea" Angelei și o folosise în ritualurile lui stranii, primejdioase. Lui Leo nu-i venea să creadă că bătrânul apelase la unele practici sexuale mai explicite cu propria nepoată, dar în acest punct nimic nu mai părea imposibil.

Oare când începuse totul, reducerea ei la starea de subjugare totală? Leo observase aceeași privire inexpresivă pe fețele cursanților baronului. Și ei se aflau sub dominația lui. Folosind-o pe sărmana Angela ca medium, baronul își exercitase influența și asupra lor, ceea ce explica obiceiul lui de a ține prelegeri pe durata verii. De aici și proliferarea sacrilegiilor în toată Europa, toate înfăptuite, potrivit ziarelor, de tineri de dreapta, proveniți din același mediu. Apoi, ca și cum vraja s-ar fi destrămat, pornirea de a profana lăcașurile sfinte dispăruse și tinerii își veniseră în fire. Când? La scurt timp după ce Angela fusese găsită moartă!

Sigur că da: baronul, aşa cum văzuse Leo în cursul vaticinaţiei, făcuse mai mult decât trebuia şi, în extaz, o ucisese pe Angela. Rămas singur, nu-şi mai putuse continua practicile şi pierduse controlul asupra discipolilor. *De asta o răpise pe Orsina* – el, *cine altcineva? Ca să o folosească în locul Angelei. Ca să influenţeze alţi discipoli, să-i facă să comită sacrilegii sau acte de terorism care să fie puse pe seama musulmanilor. Şi, în final, ca să-şi atingă scopul: declanşarea unui război între Europa creştină şi invadatorii islamici.*

Oare îşi pierdea minţile? Sau în sfârşit înţelesese marele plan? Textul afirma cu o claritate brutală:

O legătură de sânge se pretează la practicile sexului slab.

De asta baronul se folosise mai întâi de Angela, iar acum... baronul era în Veneţia. De la încercarea lui nereuşită de a plăti răscumpărarea, probabil că poliţia stătea cu ochii pe el. Oriunde mergea, hop şi paparazzii după el. Dacă, într-adevăr, îşi răpise nepoata pentru a-şi folosi magia asupra ei, Orsina probabil că se afla într-un loc cunoscut numai de baron, unde acesta putea dispune de ea în voie, neurmărit, nepăzit – numai în *palazzo*. Dar unde anume?

Leo îşi reproşă că nu ajunsese la aceste concluzii mai din timp. Aşteptă zorii zilei fără să închidă un ochi. Apoi îşi luă rămas-bun de la părintele Teresio, de la părintele Giacinto şi de la ceilalţi călugări şi le făcu o donaţie – mult mai mică decât şi-ar fi dorit el, dar trebuia să-şi economisească banii. Giancarlo încă mai dormea. Padre Teresio chemă un taxi.

Leo ştia că era greu să cumperi o armă în Italia; nici măcar o puşcă de vânătoare nu se vindea fără un permis de portarmă. Era cu atât mai greu pentru un fugar să intre într-un magazin de arme ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În drum spre Padova îi tot venea în minte o lozincă în versuri: *„Usag trentasei / fascista, dove sei?"* Cândva predase un curs despre Italia anilor 1970 şi terorismul practicat de Brigăzile Roşii. *„Usag trentasei"* era numele unei chei franceze de mari dimensiuni; *„fascista, dove sei?"* însemna „unde

eşti, fascistule?" Pe atunci tinerii care aparţineau stângii radicale cumpărau câte o cheie franceză şi ieşeau la vânătoare de „fascişti". De cele mai multe ori crăpau capetele unor conservatori moderaţi, arma însă se dovedea foarte eficientă.

În Padova, Leo îi spuse şoferului de taxi să-l lase în faţa unui magazin de feronerie. În timp ce aştepta ora deschiderii, căută prin jur până găsi o ladă de gunoi. Îşi aruncă geamantanul în ea, un balast inutil acum. Cu Cartea interzisă şi câteva lucruri în rucsac intră într-un bar şi bău un cappuccino, apoi două espresso. Apoi reveni la magazin.

19

Când văzu clădirea trufaşă a palatului Riviera, Leo se gândi că Orsina era prizonieră acolo şi primul lui impuls fu să pătrundă în el cu forţa. Dar dacă urma să fie prins, pierdeau amândoi orice speranţă. Se aşeză pe o bancă de marmură din faţa bisericii San Barnaba şi trase de câteva ori aer în piept. Apoi scoase un carneţel şi începu să schiţeze partea vizibilă a palatului, sperând că lumea îl va lua drept un turist cu înclinaţii artistice.

Nu lăsă să-i scape nici o fereastră, folosindu-şi creionul şi degetul mare ca să măsoare distanţa dintre ele. Când termină, se apropie de pasajul paralel cu latura de nord a palatului şi îi desenă partea de sus. Apoi intră într-o cafenea şi aşteptă ca lumina după-amiezii să se estompeze. În tot acest timp, cu ajutorul desenelor pe care le făcuse până atunci, încercă să schiţeze o vedere din faţă a palatului, apoi reconstitui planul etajelor din memorie.

Când începu să se întunece, Leo reveni în partea de sud, unde canalul îngust se întindea de-a lungul zidului grădinii. Locul era pustiu, drept care escaladă zidul şi se lăsă să cadă în pragul uşii dinspre canal. Ştia uşa bine, făcuse caz de balamaua ei ruptă ca să-i inducă în eroare pe turişti şi apoi stătuse trei ore ascuns după ea. De data aceasta, când încercă să o deschidă, balamaua de jos cedă şi uşa se prăbuşi cu zgomot în faţa lui. Aprinzând lanterna şi strângând cheia franceză în cealaltă mână, lăsă uşa în plata Domnului şi o luă pe trepte în jos.

Ultima oară când fusese aici, în galeria plină de rădăcini, intrase dinspre capela familiei. De data aceasta trecu pe lângă uşa capelei,

întredeschisă, așa cum o lăsase, și observă urme de pași veniți din direcția opusă. Se luă după ele până când pasajul se sfârși într-o cameră mică, rotundă, cu pereți curbați din lemn murdar. Două din panourile subțiri păreau a fi desprinse și, când Leo le trase spre el, se deschiseră, lăsându-l să iasă din butoiul fals. Leo trecu prin mai multe magazii pline de lucruri și ajunse într-o bucătărie mare, nefolosită de mult, care, spre ușurarea lui, dădea direct în coridorul de la parter.

Acum își dădea seama unde se afla. Știa scara principală, care ducea spre sala de bal, știa și scara de serviciu care ducea la etajul patru și despre care nu avea amintiri prea plăcute. Avea idee și despre configurația parterului și a primului etaj, unde probabil că nu avea rost să caute.

La câteva minute după ce Leo intrase pe ușa dinspre canal, Bhaskar se întoarse de la cumpărături. În timp ce traversa Campo San Barnaba observă o gaură neagră în locul în care întotdeauna fusese o ușă. Ajuns în camera lui de la etajul trei, își scoase haina, vârî tot ce cumpărase în frigider, apoi urcă la etajul patru și ciocăni la ușa camerei de zi a baronului.

– Vă rog să mă iertați, *signor barone*, dar s-a întâmplat ceva. Ușa dinspre canal, cea din zidul grădinii, nu mai este. Am observat când mă întorceam din piață. Se pare că s-a prăbușit. M-am gândit că e bine să vă anunț.

– Cobor numaidecât. Așteaptă-mă în coridor și adu o lanternă.

– Am înțeles, *signor barone*. Mă iertați că v-am deranjat...

Bhaskar se retrase fără să fie iertat.

Leo tocmai se pregătea să urce pe scara de serviciu când auzi pe cineva coborând. De-abia avu timp să se ascundă după un stâlp de lângă intrare, observând și prezența neașteptată a unui scaun cu rotile, înainte să apară Bhaskar. Indianul avea o purtare ciudată, cu o lanternă puternică într-o mână, pe care o îndreptă spre capătul îndepărtat al coridorului, și un cuțit de bucătărie în cealaltă, cu care

brăzda din când în când aerul. Leo îşi dădu seama că, în cazul unei confruntări, cheia franceză putea fi mai eficientă.

După două minute coborî şi Emanuele, tot cu o lanternă şi, surprinzător, înarmat cu o sabie. Acum Leo speră să evite o confruntare, fiind sigur că scrima se număra printre talentele baronului. Spintecat de sabie, nu-i mai era de nici un folos Orsinei. Cei doi se îndreptară spre uşa pe care intrase Leo. Emanuele se întoarse spre servitor.

– Uşa asta nu trebuie să stea deschisă, zise el tăios. Ştii unde dă?

– Nu, *signor barone*. În partea asta a palatului n-am voie să intru. Niciodată nu intru...

– Destul! Intri acum. Urmează-mă!

Cei doi intrară şi vocile lor se auziră din ce în ce mai slab. Leo se furişă în bucătăria nefolosită din care auzi din nou vocea furioasă a baronului şi replicile plângăreţe ale lui Bhaskar. Când se făcu linişte, trecu din nou prin magazii până ajunse la butoiul fals.

Trapa fusese lăsată deschisă. Leo o închise cu grijă, apoi, încet de tot, propti de ea un butoi adevărat. Căută în jur şi găsi o bară de fier, probabil o frigare, şi o vârî între uşă şi perete. În două minute ieşi din subsol şi începu să urce pe scara de serviciu.

Bhaskar era foarte aproape de baron când acesta se opri brusc. Observase că uşa capelei era deschisă.

– Stai! mârâi el. Intră încet şi apasă pe comutatorul din stânga uşii.

Bhaskar intră în capela familiei, unde în ultimii douăzeci şi cinci de ani nu călcase decât baronul, şi scoase un ţipăt. Doi şobolani uriaşi se aflau pe altar, curăţându-şi mustăţile în mijlocul unei grămezi de murdărie şi sticlă spartă. În încăpere era un miros insuportabil. *Pantegane* aruncară o privire intruşilor şi săriră de pe altar direct spre ei. Fără să vrea, cei doi se dădură un pas înapoi, iar şobolanii li se strecurară printre picioare şi ieşiră prin pasaj. Bhaskar se bâlbâia de frică. Baronul îi dădu un brânci, se apropie de altar şi deschise caseta de argint.

Leo trecu de *piano nobile* şi părăsi scara de serviciu la etajul trei. Acesta, ca şi etajul doi, era centrat pe un hol lung care dădea spre Canal Grande. Deschise uşile şi descoperi camere sumar mobilate. De fiecare dată le compară cu schiţele făcute de el, ca să fie sigur că toate ferestrele ies la socoteală.

Când porni pe latura de nord, avu un şoc. Prima uşă pe care o deschise dădea într-o cameră luminată din care nu răzbătea nici un sunet. Leo privi precaut înăuntru: era o cameră de zi mică, mobilată ieftin, cu un televizor şi mirosind puternic a curry. Nu era nici urmă de Soma, drept care Leo închise uşa încet, nedorind o confruntare cu ea în acest moment al căutărilor lui, când, pe neaşteptate, auzi sunetul îndepărtat dar distinct al muzicii indiene.

Clocotind de mânie, Emanuele verifică uşa care ducea la scara secretă – era ferecată, şi părăsi capela trântind uşa după el.

– Ia-o la stânga! îi zise el lui Bhaskar care tremura din toate încheieturile.

Trecură prin pivniţa plină de rădăcini.

– Acum pe uşa aia. Mai repede!

Curând ajunseră la intrarea dinspre canal.

– *Signor barone,* vedeţi că am spus adevărul? Uşa s-a prăbuşit.

– Asta văd şi eu, prostovane, dar mai văd şi altceva. Nu, las-o aşa. Hai, înapoi la palat, pe drumul pe care am venit, trap!

Bhaskar o luă la picior prin pasaj până ajunse la butoiul fals.

– *Signor barone!* strigă el. Trapa e închisă!

– Atunci deschide-o, maimuţoiule!

Bhaskar se opinti în ea, dar fără folos. Baronul încercă şi el însă uşa falsă era solidă, iar bara de fier şi mai solidă. Disperat, Bhaskar vârî cuţitul de bucătărie în crăpătură şi lama cedă. Emanuele spumega de furie. După câteva încercări inutile, îi porunci indianului:

– Urmează-mă.

Dar, când ajunseră la capelă, baronul îşi dădu seama că, în timp ce se chinuise să aleagă sabia ideală pentru un duel nocturn, uitase să

ia cheile. Trântise uşa de la capelă şi, spre deosebire de tânărul Rupert, nu ştia cât de uşor pot fi convinse să se deschidă unele yale.

Gâfâind de-atâta efort, cei doi reveniră la uşa spartă dinspre canal.

– *Signor barone,* cum ajungem la palat de aici?

– Ştii să înoţi?

– Nu, nu, *signor barone.* N-am învăţat să înot, vă rog, aveţi milă!

– Câine neputincios. Va trebui să mă ridici până pe creasta zidului. Stai aici şi fă-ţi mâinile căuş.

– Iertaţi-mă, *signor barone:* ce este un căuş?

– Doamne, prost mai eşti, ţine-le *aşa,* ca să mă sprijin cu piciorul de ele.

Bhaskar se supuse. Baronul se apucă de uşorul uşii cu o mână şi de umărul lui Bhaskar cu cealaltă şi se ridică.

– Împinge-mă sus.

Pe Bhaskar îl dureau mâinile de la tălpile aspre, de piele, ale pantofilor lui Emanuele. Nu-l putea ridica mai sus, dar baronul se prinsese deja de o ieşitură din zid. Bhaskar îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi simţi cum alunecă pe pietrele neregulate. Scoase un strigăt când glezna i se suci şi îşi pierdu echilibrul. Baronul rămase agăţat de zid, bătând aerul cu picioarele, iar Bhaskar căzu în apele întunecate ale canalului.

Leo se furişă în tăcere de la un dormitor la altul, oprindu-se din când în când ca să prindă frânturile de muzică. Se uită din nou pe schiţe şi văzu că pierduse socoteala ferestrelor. Acum auzea şi paşi şi clinchet de vase. Zgomotele veneau de deasupra, dinspre sala de bal. Trebuia să urce la etajul superior.

Aşa cum stătea atârnat de zidul grădinii, baronul îşi dădu seama că aceasta era cea mai absurdă situaţia în care se aflase vreodată. Cu eforturi supraomeneşti se îndepărtă centimetru cu centimetru de canal, se lăsă să cadă lângă zid şi îşi trase sufletul, cu degetele sângerând. Din armată nu mai fusese obligat să facă un efort fizic atât de serios şi acum se resimţea din plin. Auzi vag cum pleoscăie

apa în canal şi regretă că scăpase sabia din mână. Se ridică în picioare şi şontâcăi până la intrarea principală în palat. Era încuiată, ca şi intrarea de serviciu. Intrarea dinspre Canal Grande era accesibilă numai dinspre apă. Apăsă pe sonerie de mai multe ori, în speranţa că o va trezi pe Soma. Dar Soma nu veni la uşă. Nu putea intra în propriul lui palat, iar servitorul lui era Dumnezeu ştie unde, poate chiar se înecase.

Într-adevăr, Bhaskar s-ar fi înecat pe loc, într-un canal adânc de doi metri şi îndeajuns de îngust ca să-l sari cu piciorul, dacă un chelner de la cafenea nu ar fi auzit pleoscăitul şi n-ar fi dat fuga să vadă ce se întâmplase. Chelnerul văzuse o faţă măslinie care ţipa cu gura plină de apă pentru ca în secunda următoare să dispară în canal. Fără să-l observe pe celălalt bărbat suspendat deasupra intrării, îşi scosese pantofii şi plonjase în apă. Lucrase toată vara pe Lido şi era un bun înotător. Îl salvase pe Bhaskar, reuşind să-l facă să nu mai dea din mâini printr-o lovitură scurtă aplicată în bărbie.

Indianul fusese adus în cafenea, tremurând şi vorbind incoerent. Chelnerul şi patronul nu se lămuriră cum ajunsese el acolo. Indianul spunea întruna „Palazzo Riviera" şi arăta spre clădire, evident nerăbdător să se întoarcă acolo. După o vreme, considerând că-şi făcuse datoria, chelnerul se duse în spatele cafenelei ca să-şi schimbe hainele. Bhaskar, ud din cap până în picioare, trecu podeţul şi se apropie de baron, care suna încontinuu.

– *Signor barone, signor barone:* totul e în regulă. Nu puteţi intra?

– Nu, *nu* pot. Toate uşile sunt încuiate şi bănuiesc că n-ai cheile la tine. Lasă, nu te mai scuza. Hai să găsim un telefon.

Leo mai urcă un etaj, trecu de locul unde fusese prins ca într-o capcană în cursul vizitei precedente, dar de data aceasta găsi uşa deschisă spre apartamentele baronului de la etajul patru. Deşi luminile erau aprinse, nu auzi nici o voce. Cel mai probabil baronul şi servitorul lui erau tot jos. Anfilada din partea de sud dădu la iveală o cameră de zi, mai intimă decât cea de dedesubt datorită tavanului jos, dar la fel de neprimitoare din cauza mobilierului vechi de când lumea. Urma o baie, un birou şi ceea ce părea a fi un laborator de

alchimie, cu eprubete, tot felul de vase de sticlă şi butelii de majolică, pline cu substanţe misterioase.

Uşile dinspre nord erau toate închise, iar camerele din dosul lor într-un contrast evident faţă de apartamentele ascetice, dar mobilate cu gust. Erau prăfuite şi aproape pustii, luminate cu becuri goale pe care Leo le aprinse fără să şovăie şi le lăsă aşa. Camerele acestea trebuie să fi fost îngrijite cândva fiindcă aveau pereţii pictaţi de sus şi până jos. Încăperea cu faţa spre Canal Grande era amenajată ca un teatru de păpuşi, picturile de pe pereţi înfăţişându-i pe Arlecchino şi Columbina flirtând sau îmbrăţişându-se într-o pădure. În următoarea încăpere erau păpuşile, rupte, în costume jerpelite, atârnate de cârlige. Era şi Vraciul, care stătea lângă patul Columbinei. Pe un perete Vraciul se uita atent la o probă de urină, iar pe celălalt o ameninţa pe Columbina cu un clistir.

Cea de a treia încăpere îi era destinată lui Pantalone, bătrânelul grostesc care încearcă mereu să intre în graţiile unei tinere. Aici Pantalone o ducea pe Columbina de mână în faţa unui notar la fel de grotesc, în timp ce Arlecchino se ascundea în fundal, făcându-i fetei cu ochiul. Ultima încăpere era împodobită în totalitate cu ipostaze ale lui Pulcinella cel cocoşat, într-un costum alb, lălâu, o pălărie în formă de con şi cu o mască din care se ităea un nas lung. Pulcinella apărea făcând curte unei tinere, călare pe un măgar, îmbătându-se sau jucându-se cu copii care arătau exact la fel ca el.

Leo percepu toate aceste imagini în subconştient, ciulind mereu urechile ca să prindă muzica. I se păru că aude un telefon undeva, în depărtare. Acum că se afla în lumea aiurită a Commediei dell'arte, enigmele cărţii păreau a fi la un pas de rezolvare. Îşi aminti citatele din latină ale figurilor mascate, care sfârşeau cu *Pulsate cineres, elige lacunam,* cuvintele lui Pulcinella: Măturã cenuşa, găseşte gaura. Unde se găseşte cenuşă? În vatră; dar nu în aceasta, căci lespedea din faţa şemineului era foarte curată şi parţial acoperită de un covoraş turcesc de rugăciuni. Leo îl dădu la o parte şi descoperi două inele de fier înfipte în piatră.

Se aşteptă să întâmpine rezistenţă, dar lespedea era menită să pivoteze, şi încă foarte uşor. Dedesubt recunoscu scara în spirală

construită din cărămizi. Acesta era evident unul dintre capetele ei, la fel cum capela, la patru nivele mai jos, era celălalt. Începu să coboare şi curând ajunse pe un palier îngust, la fel cu cel care pornea din Peştera lui Mercur. Acum Leo auzea limpede muzica tânguitoare, împreună cu un murmur nedesluşit; o voce de femeie; un clinchet de pahar. Se opri în întuneric şi aşteptă să i se dilate pupilele. Pe sub uşă răzbătea o rază de lumină de un galben difuz. Strânse cheia franceză în mână şi trânti uşa de perete.

Rămase în pragul unei camere mici, cu tavanul jos. Un pat de campanie, haine alandala, prosoape aruncate pe un scaun. Pe o masă mai multe farfurii cu urme de mâncare, scutece şi o oală de noapte. De parcă ar fi luat în râs dezordinea din jur, camera era pictată cu fauni şi satiri. Atenţia lui Leo era însă îndreptată spre camera de alături. De acolo auzi:

– Bhaskar? Apoi ceva într-o limbă străină şi din nou: Bhaskar?

În semiîntuneric, Soma stătea îngenuncheată lângă o saltea de pe podea. La vederea lui Leo scoase un ţipăt, dar dintr-un salt Leo ajunse la ea şi îi acoperi gura cu mâna.

– Să nu scoţi o vorbă! şuieră el şi îi flutură cheia franceză prin faţa ochilor. Întinde-te cu faţa în jos. Imediat!

Femeia se supuse.

– Mâinile la spate!

Soma făcu întocmai. Leo anticipase o întâlnire de genul acesta – scoase din rucsac o sfoară şi o rolă de bandă adezivă, neslăbind-o din ochi pe femeia înspăimântată. Îi legă mâinile una de alta, apoi pe amândouă de calorifer, după care îi astupă gura cu banda adezivă.

Pe saltea zăcea o femeie, legată la ochi, nemişcată. Era moartă? Era Orsina moartă? O uciseseră?

Când îi strigă numele şi femeia nu-i răspunse, nici măcar nu se mişcă, Leo se lăsă pradă furiei. Primul impuls fu să se întoarcă şi să o ucidă pe cea care o ţinea captivă acolo; apoi îl copleşi un alt impuls, mai puternic: să coboare treptele şi să-l caute pe baron – să-l strângă de gât, să-şi vâre degetele în gâtul lui, să-l vadă cum se zbate şi se învineţeşte la faţă. Leo se şi închipui aruncându-l la pământ pe jumătate mort; ridicând mâna şi lovindu-l cu cheia în cap pe baron –

una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte lovituri, până când s-ar opri să-şi tragă răsuflarea şi să vadă craniul lui Emanuele făcut terci, amestecat cu creierii şi sângele lui.

Tocmai se pregătea să iasă din cameră ca să se răzbune când auzi un geamăt: Orsina? *Ea* gemuse? Sau doar i se păruse? Se răsuci pe călcâie şi într-o clipă fu lângă ea.

Purta o cămaşă de noapte şi scutece de adulţi. Ce făcuseră din ea? Îi rosti numele de mai multe ori; Orsina nu se mişcă. Îngenunche lângă ea, îşi lipi urechea de pieptul ei, apucând-o de mână. Mâna *nu* era rece; inima îi *bătea*. Simţind că emoţia îl paralizează, Leo se forţă să gândească, să fie raţional şi eficient. „Dumnezeu să te binecuvânteze, Orsina, Dumnezeu să te binecuvânteze", repeta el în minte, în timp ce intelectul îi dădea ordine: caută-i hainele, de exemplu. I le găsi, împăturite pe un scaun. Cu mâinile tremurânde reuşi să o îmbrace. Pe o tavă de lângă saltea erau două sticluţe cu pastile, seringi şi ace hipodermice, câteva fiole. Le vârî în buzunar pe toate, o luă în braţe pe Orsina şi o scoase din cameră, închizând uşa cu piciorul.

Telefonul din *palazzo* sună la nesfârşit, dar Soma nu răspunse. Frustrat, baronul înapoie telefonul mobil barmanului, apoi i se alătură lui Bhaskar afară, acolo unde îl lăsase.

– N-avem cum să intrăm până la venirea menajerelor, mâine-dimineaţă, zise el cu dezgust. Va trebui să-ţi petreci noaptea la hotel. Vino. Aşa cum arăţi, ca un şobolan înecat, n-or să te primească singur.

Emanuele îl duse pe Bhaskar la o *pensione* de peste drum de Campo. Proprietarul ştia cine era şi îl salută plin de efuziune, dar se opri când îl văzu pe însoţitorul baronului, tremurând şi strănutând mereu.

– Servitorul meu a făcut ce-a făcut şi ne-a încuiat pe dinafară. Pe deasupra a căzut şi în canal. Dă-i, te rog, o cameră pentru noaptea asta şi trezeşte-l la ora şapte. Am să-ţi plătesc mâine.

– Dar dumneavoastră, *signor barone?*

– Eu am să stau la Gritti.

Cu Orsina în braţe, Leo urcă atent treptele, ieşi în dreptul şemineului, apoi se duse spre scara principală şi coborî direct în hol. Destinaţia scaunului cu rotile din spatele stâlpului îi era clară acum: probabil că aşa fusese adusă aici. O aşeză în el. Orsina gemu şi întredeschise ochii. Chiar şi în aceste condiţii extreme, istovită şi inconştientă, era tot frumoasă şi Leo o sărută pe frunte în timp ce o învelea cu o pătură. O scoase pe uşa de serviciu, de-a lungul canalului, şi traversă podeţul intrând pe Campo San Barnaba. Se opri şi privi în jur, trăgând aerul rece în piept. Nu era nici urmă de baron sau de Bhaskar. Ascunse cheia franceză sub cămaşă – *carabinieri* de pe vaporaş îi scotociseră prin rucsac când venise de la gară.

Cei câţiva pasageri din staţie îl ajutară să o urce pe Orsina pe *vaporetto* şi, după câteva staţii, să o coboare pe uscat.

Împingând precaut scaunul cu rotile, ferindu-l cu mâna stângă de mulţime şi de patrulele de *carabinieri* de la gară, iar cu cealaltă ţinând-o pe Orsina să nu cadă, Leo se îndreptă spre casa de bilete. Cumpără două bilete spre Trieste, oraşul de la graniţa cu Slovenia, şi plăti pentru prima oară cu cardul de credit. Apoi studie tabelul cu plecările şi merse la un alt peron, unde trenul se pregătea de plecare. O luă în braţe pe Orsina şi urcă în tren. Amabil, un călător îi sui scaunul cu rotile. Leo îl desfăcu şi o aşeză pe Orsina la loc. Femeia era în continuare doar pe jumătate trează.

Controlorul apăru la scurt timp după ce părăsiră Veneţia. Leo cumpără două bilete pentru Padova, cu bani gheaţă. Poate că pista falsă cu Trieste era un pic prea evidentă; poate că devenea paranoic. Crezând că tânăra dormea şi observând scaunul cu rotile, controlorul se aplecă şi spuse:

– O femeie atât de frumoasă în scaun cu rotile – ce păcat!

Leo gândi că omul îşi depăşea atribuţiile, dar înclină din cap, îndatoritor, şi răsuflă uşurat când îl văzu că pleacă. Îşi dădu seama că absenţa intimităţii avea să fie o problemă. Vagonul lung era aglomerat, oamenii deja îi priveau curioşi. Desigur, alcătuiau un cuplu ciudat. Ea era foarte frumoasă, dar extrem de slăbită, ca să nu mai spunem că dormea dusă. El – cu barba mare, cu părul vâlvoi şi o

privire rătăcită – arăta mai mult a răpitor decât a salvator. În plus, fotografiile Orsinei apăruseră de curând în toată mass-media, de la TV la ziare şi reviste. O putea recunoaşte cineva pe aristocrata răpită? Şi pe el, bănuitul ei răpitor? Şi fotografia lui apăruse în câteva publicaţii, în legătură cu ea. Oare vagonul trebuia să fie chiar atât de bine luminat?

Leo o ridică pe Orsina din scaunul cu rotile şi o aşează lângă el; Orsina se rezemă de umărul lui şi se ghemui lângă el ca o ferigă primăvara. Respiraţia ei îi era de ajuns lui Leo ca să uite unde se afla şi posibilitatea ca baronul, inspectorul Ghedina sau Dumnezeu mai ştie cine să dea peste ei. Fugarii nu aveau timp de emoţii, cu toate acestea respiraţia calmă a Orsinei îi amintea de respiraţia vieţii, de faptul că-i redase viaţa ca prin miracol.

Trecură de Padova; Orsina era în continuare doar pe jumătate conştientă. Leo încă nu-şi făcuse un plan, dar îşi dădu seama că Orsina trebuia să se trezească înainte de a coborî din tren. Oare când dispărea efectul sedativelor? se întrebă el în timp ce cumpăra alte două bilete, de data aceasta spre Vicenza. Din fericire, controlorul se schimbase. Călătorii însă, în majoritatea lor, erau tot cei care urcaseră în Veneţia. Unii dintre ei îl văzură cum cumpără din nou bilete şi îi priviră din nou lung – întrebător?

Trenul se apropie de Vicenza, încetini şi se opri cu un scrâşnet de frâne. Îngrijorarea lui Leo creştea cu fiecare clipă. Orsina nu avea nici un act de identitate la ea, prin urmare nu avea acces în nici un hotel. Leo avea paşapoartele lui, dar, pe oricare l-ar fi folosit, poliţia şi-ar fi făcut apariţia imediat. Cu baronul în libertate nu o putea lăsa pe Orsina la o secţie de poliţie. În plus, ar fi fost reţinut imediat, cel puţin pentru a fi interogat, şi atunci cine mai avea grijă de Orsina? Nu, trebuia să găsească altă soluţie.

Un ins mărunţel împingea un cărucior pe coridor, plin de gustări şi băuturi răcoritoare, lăudându-şi marfa cu un puternic accent din sud. Leo cumpără o sticlă de apă minerală şi câteva prăjituri. Poate că Orsina va dori să bea ceva sau chiar să mănânce când se va trezi. Nici nu voia să se gândească la cealaltă posibilitate: ca, atunci când

ajungea la Milano, destinaţia finală, Orsina să fie tot pe jumătate conştientă.

Leo cumpără din nou alte două bilete, de data acesta până la Milano, ca să nu trezească şi mai multe bănuieli făcând acelaşi lucru la Verona, apoi la Brescia şi, în sfârşit, la Bergamo. Necazul era că rezerva lui de bani se subţia.

Trecură şi de Verona; Orsina moţăia în continuare. Braţul lui drept se odihnea pe umărul ei. Oare cât de elocvent era gestul lui, se întrebă el, întorcând privirea unei femei care părea că nu-şi poate dezlipi privirea de pe ei. Orsina însemna totul pentru el.

Între Verona şi Brescia Orsina începu să se mişte. Deschise ochii şi şopti:

– Leo!... M-ai salvat.

Apoi zâmbi, lipindu-se de umărul lui, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii.

Deloc liniştit, Leo îi şopti la ureche:

– Totul e în regulă. Totul e bine. Eşti în siguranţă acum. Sunt cu tine. Nu plânge. Nu trebuie să atragem atenţia. Bucură-te, Orsina, că totul e în regulă.

O sărută uşor, pe păr, apoi pe obraz: ceva care s-o facă să uite de durere. Reuşi. O întrebă dacă îi era sete. Foame? Şi una şi alta. Îi dădu prăjiturile cu ciocolată; puţin mai târziu îi dădu să bea din nou.

– Leo, ai să mă ajuţi până la capăt? întrebă ea într-un târziu.

– Da, Orsina. Din toată inima.

Până să ajungă la Brescia, Leo o duse la toaletă, sprijinind-o, căci Orsina încă mai era nesigură pe picioare. În timp ce o aducea înapoi, o văzu pe femeia care se uitase tot timpul la ei. Îi zâmbi şi femeia îi întoase zâmbetul.

Leo îi spuse ultimile noutăţi.

– Soţul tău a fost eliberat din arest şi achitat pentru o crimă pe care bineînţeles că n-a comis-o.

Cum de era atât de sigur de nevinovăţia lui, Leo nu vru să-i spună. Se întrezărea însă o soluţie, chiar dacă nu foarte probabilă. Poate că Nigel încă mai era în Italia, „profund ruşinat de comportamentul

lui", după cum citise în *Il Sole 24 Ore,* şi nerăbdător să-şi salveze soţia.

– Orsina.

– Da?

– Trebuie să-ţi spun ceva.

– Spune-mi, Leo.

Leo îi şopti la ureche:

– Te iubesc, Orsina. Te iubesc, întotdeauna te-am iubit. Şi întotdeauna te voi iubi, e ceva ce nu se va sfârşi niciodată.

– Ştiu, zise ea, închizând ochii. Şi eu te iubesc.

Orsina îi apropie mâna de buzele ei şi i-o sărută. Leo îşi dori ca această clipă să dureze o veşnicie, dar trebuia să revină cu picioarele pe pământ.

– Crezi că... Crezi că poţi să-ţi aminteşti numărul de telefon al lui Nigel?

– Poftim? făcu ea deschizând brusc ochii.

– Te rog, Orsina, trebuie să luăm legătura cu el. Încearcă să-ţi aminteşti.

Orsina încercă şi până la urmă îşi aminti. Leo se ridică şi merse direct la doamna care se uitase lung la ei, aflată la câteva locuri mai încolo.

– Iertaţi-mă că îndrăznesc, spuse el, privind-o în ochi, sunteţi bună să ne împrumutaţi puţin telefonul? Pe al meu l-a lăsat bateria.Trebuie să sunăm pe cineva.

Femeia se arătă surprinsă, dar fu de acord.

Leo îi explică Orsinei că *trebuie* să-l sune pe soţul ei şi să-i spună să o aştepte la ora 1.13 a.m. în gara centrală din Milano. Era o şansă dintr-o mie. Nigel putea fi oriunde, în Italia, sau în Provence sau în Londra. Dar trebuia să încerce.

Nigel răspunse şi nu-i veni să creadă că aude vocea soţiei lui. Copleşit de emoţie, nu putu decât să asculte. Orsina îl întrebă unde se afla. În Milano. Vestea păru să o bucure pe soţia lui, prin urmare Nigel îşi dădu drumul la gură. De îndată ce fusese eliberat, angajase o mică armată alcătuită din cei mai buni detectivi particulari din

Italia. Petrecuse toată ziua stând de vorbă cu ei. Orsina îl întrerupse şi îi spuse unde şi când să o aştepte.

Gara centrală din Milano era învăluită în ceaţă. Leo o coborî pe Orsina pe peron, o aşeză în scaunul cu rotile şi privi în jur. Nigel era acolo. De îndată ce o zări pe Orsina, se şi repezi spre ea. Dar Leo îi tăie calea, gest la care Nigel fu cât pe-aci să strige după ajutor, crezând că era atacat de un vagabond.

– Sunt Leo Kavenaugh, fraierule! Nu-ţi mai aduci aminte de mine? Pentru numele lui Dumnezeu, *nu face scene!* Prefă-te că ai venit să-ţi iei o rudă de la gară. Fă cum îţi spun!

Nigel privea năuc, dar se conformă, aplecându-se să-şi sărute soţia pe obraz.

– Ascultă-l pe Leo, îi şopti ea la ureche, el m-a salvat.

– Ascultă-mă cu atenţie, zise Leo. Trebuie să plec imediat, n-am timp să-ţi spun de două ori. Orsinei i-au fost administrate sedative, masiv, cred că din momentul în care a fost răpită. Înainte să anunţi poliţia, du-o la o clinică particulară, pentru un control complet. Sper că nu are nimic, dar trebuie să te asiguri. Şi las-o să se odihnească. Dacă n-are nimic, anunţă poliţia. Îţi dai seama că-i vor pune întrebări ore în şir; pe moment nu trebuie s-o supui la aşa ceva. Asigură-i protecţia. Fii atent: dacă nu faci cum îţi spun, mă întorc şi-ţi iau gâtul.

Leo se opri, dându-i timp lui Nigel să înţeleagă că nu glumeşte.

– Angajează câteva gărzi de corp care s-o păzească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi n-o scăpa din ochi. Nu trebuie să intre *deloc* în contact cu baronul, unchiul ei. Absolut deloc – e clar? Nici cu el, nici cu adepţii lui, nici măcar cu servitorii lui. Omul ăsta e foarte periculos, am motive întemeiate să cred că şi-a pierdut controlul.

Poate că *Leo* îşi pierduse controlul, gândi Nigel, de-abia acum înţelegând ameninţarea cu moartea pe care o primise de la el. Dar soţia lui era acolo, în siguranţă; nimic nu mai conta acum. Întrebă, nevenindu-i să creadă:

– El a răpit-o pe Orsina?

– Ai să afli la timpul potrivit, răspunse Leo privind-o pe Orsina care nu-i mai dăduse drumul la mână de când coborâseră din tren. O să-ţi explice chiar ea. Urmează-mi instrucţiunile şi Orsina n-o să păţească nimic. Pe urmă plecaţi din Italia, dar fiţi *mereu* cu ochii în patru. Luaţi aceleaşi măsuri de precauţie oriunde aţi fi. Şi nu spuneţi nimănui că m-aţi văzut. Orsina a venit *singură* cu trenul. E clar? Leo se întoarse apoi spre Orsina şi îi spuse în italiană: – Trebuie să plec acum. Dacă aş rămâne cu tine, poliţia ar da totul peste cap. N-ar putea găsi nimic împotriva unchiului tău şi atunci ar veni după mine. Nu-mi pasă dacă putrezesc în închisoare, dacă asta te-ar ajuta. Dar nu te-ar ajuta, unchiul tău ar fi liber şi, foarte curând, ar porni din nou în căutarea ta. Are un plan diabolic, iar tu nu eşti decât un simplu pion, cum a fost şi Angela înaintea ta. Îmi pare rău, trebuie să plec acum.

– *Ti credo*, zise ea – te cred – cu ochii plini de lacrimi.

– Leo, interveni Nigel, nu găsesc cuvinte ca să-mi exprim recunoştinţa. Cum voi putea să te răsplătesc vreodată?

La auzul cuvântului „răsplătesc" Leo simţi cum i se ridică sângele în cap. I-ar fi tras una englezului dacă Orsina n-ar fi spus, calm dar apăsat:

– Îl poţi ajuta dacă-l scoţi din Italia.

Nigel era la curent cu ultimele evenimente. Ştia că Leo era urmărit de poliţie, fiind bănuit că ar fi răpit-o pe soţia lui.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, Orsina, zise Leo.

– Prostii, replică ea cu un dram din energia ei obişnuită. Nigel, găseşte o soluţie ca să-l scoţi din Italia, te rog.

– Da, da, mă gândesc.

Doar ei trei mai erau pe peron, toţi cei care sosiseră cu trenul părăsiseră gara. Obişnuitul pluton de *carabinieri*, plus o mână de pierde-vară şi de prostituate se zgâiau la ei nu de foarte departe. Era cazul să plece.

– Uite ce trebuie să faci, zise Nigel şi scoase un pix şi un carneţel, scriind ceva. Peste zece zile, nu, mai bine două săptămâni. Peste exact două săptămâni, fix la ora unu noaptea telefonează la numărul ăsta, cu tot cu cod de ţară, cum e aici. Este numărul

custodelui, din Provence. S-ar putea ca telefonul nostru de acasă să fie ascultat, dar ăsta nu cred că e. Atunci ai să afli cum poţi ieşi din Italia. Fii fără grijă, e o treabă sigură.

Orsina se uită la Leo.

– Promite-mi că vei suna, Leo, spuse ea.

Leo o privi lung şi promise. Apoi îi însoţi pe Orsina şi pe Nigel până la staţia de taxiuri.

– Nigel, pot să mă uit puţin la celularul tău? întrebă Leo.

Îl cântări o clipă în mână şi îl izbi de zidul masiv al gării. Se apropie de el şi îl călcă de mai multe ori; în cele din urmă luă toate bucăţile de pe jos şi i le dădu unui Nigel înmărmurit.

– Fără celular câteva zile; aruncă bucăţile astea mai târziu; nu-ţi cumpăra altul. Acum intră în gară, găseşte un telefon public, cheamă-ţi avocatul – nu mă deranjează dacă-l scoli din somn – şi spune-i să-ţi recomande o clinică particulară din Milano şi să te aştepte acolo peste o jumătate de oră. Şi să nu pomenească nimănui despre asta.

– Nu că mi-ar părea rău după el, dar nu era mai simplu dacă-i telefonam de pe celularul meu? întrebă Nigel.

– Fă cum îţi spun, îl repezi Leo.

– Leo, spuse Orsina apucându-l de mână, aş vrea să rămâi.

– Mai mult aş încurca lucrurile. Şi mai trebuie să fac ceva, de unul singur.

– Înţeleg. Ai grijă, Leo. Am să te aştept.

Leo se aplecă şi o sărută. Nigel reveni după câteva clipe. Îl trezise pe *Avvocato* Alemanni care îi recomandase Clinica Capitanio – servicii medicale de prima mână şi discreţie pe măsură. Avocatul acceptase să-i întâlnească acolo.

– Bravo, spuse Leo. Sunt sigur că telefonul tău era ascultat; sunt sigur că tot ce-ai vorbit cu Orsina a fost înregistrat. Doar nu vrei ca inspectorul să-ţi sufle în ceafă la prima oră a dimineţii. Soţia ta încă nu e pregătită pentru aşa ceva. Acum nu-ţi mai poate lua nimeni urma. Leo aşteptă ca Nigel să digere tot ce-i spusese şi adăugă: Fruntea sus, ce-a fost greu a trecut.

Nigel întinse mâna spre Leo, dar nu primi decât sticluţe cu pastile, ace şi fiole.

– Cu astea a fost sedată Orsina. Dar nu le arăta *nimănui*, nici măcar doctorilor de la clinică. Ar pune prea multe întrebări şi poate ar anunţa poliţia. Şi acum plecaţi! Taxi!

După ce o urcă pe Orsina în maşină şi, în timp ce Nigel vâra scaunul cu rotile în portbagaj, Leo o îmbrăţişă pentru ultima oară. Orsina îl îmbrăţişă şi ea, şoptind:

– Promite-mi că vei suna, Leo, peste două săptămâni. Promite-mi.

Leo simţi că se îneacă, dădu din cap şi zâmbi pentru prima oară după atâtea săptămâni. Apoi, cu Cartea interzisă în rucsac, dispăru în Piazza Duca d'Aosta învăluită în ceaţă.

Emanuele petrecu o noapte agitată în luxosul Gritti Palace Hotel. La ora opt deja traversa Canal Grande pe Podul Accademia pentru ca, la scurtă vreme, să sune la uşa propriei case. Îi deschise Bhaskar, cu o faţă care îi spuse baronului tot ce voia să ştie. După ce îi deschiseseră uşa femeile care făceau curat, urcase direct la etajul patru, apoi coborâse pe scara în spirală spre apartamentele secrete. O găsise pe Soma legată de un calorifer, în stare de şoc, şi nici urmă de Orsina. Bhaskar reuşise să-şi ducă soţia în camera lor, unde acum zăcea în pat.

– Cred că ar trebui să chemăm un doctor, adăugă el.

– Nu, răspunse Emanuele. Am să plătesc o femeie ca să aibă grijă de ea. Nu vreau să-şi bage nimeni nasul în treburile mele. Aşteaptă-mă aici peste un sfert de oră şi adu mai multe lucruri de şters – prosoape şi pungi din plastic. Vino singur.

Emanuele urcă în apartamentul lui să se schimbe şi să-şi ia cheile. Apoi coborî şi, împreună cu Bhaskar, intră pentru a doua oară în bucătăria nefolosită şi trecu prin magazii. Văzu cum intrusul necunoscut blocase uşa din butoiul fals şi, îndepărtând obstacolele, intră în el şi ajunse la uşa capelei. După ce o descuie şi aprinse lumina, Emanuele trecu în revistă stricăciunile, în timp ce Bhaskar se grăbi să cureţe ce era de curăţat. Sticluţele răsturnate şi sparte, mirosul insuportabil al conţinului lor; asta trebuie să fi fost opera

şobolanilor. Dar cine lăsase uşa deschisă? Iar dispariţia cărţii nu putea fi pusă pe seama *pantegane*-lor. Nu, aici era vorba de o conspiraţie. Emanuele verifică yalele de la ambele uşi. Funcţionau perfect. Îl expedie pe Bhaskar şi se aşează în jilţul capitonat cu roşu.

Din tablouri, strămoşii păreau să-i arunce priviri încărcate de reproşuri. Cesare della Riviera era înfăţişat în picioare, într-o mantie neagră, cu crucea albă a Ordinului Suveran de Malta pe umăr, cu o mână pe mânerul sabiei iar cu cealaltă, înmănuşată, pe o carte. În fundal se afla un copac care abia se distingea. Cesare avea o expresie ambiguă, ochii umbriţi şi serioşi, buzele pe punctul de a schiţa un zâmbet. Secreţiile corpului său, păstrate cu ajutorul alchimiei vreme de patru secole, tocmai fuseseră îndepărtate de pe altarul construit şi sfinţit de el. Cartea scrisă de mâna lui, care nu părăsise niciodată capela, fusese furată.

Cum era posibil ca o asemenea năpastă să se abată asupra dinastiei? „Oare familia Riviera îi va supravieţui?" se întrebă baronul. Dar nu avea absolut nici o îndoială că magia capelei lui Cesare era reală şi că relicvele plasate geometric exercitaseră o influenţă ocultă benefică asupra familiei, precum larii, străvechii zei romani protectori ai casei, dar mai puternică. În timpul lungilor ore de meditaţie în această încăpere, Emanuele simţise adesea o prezenţă severă, dar binevoitoare. Acum aceasta lipsea cu desăvârşire. Încercă să-şi amintească ce negijenţă ar fi putut duce la dispariţia ei – comportamentul lui, spre deosebire de cel al nepoatelor, îi părea a fi impecabil.

După aceste reflecţii melancolice, baronul urcă lunga scară în spirală până în apartamentele lui, simţindu-şi fiecare din cei şaizeci şi patru de ani. Ieşi în dreptul şemineului sub privirea sardonică a lui Pulcinella. Emanuele tolerase figurile *commediei dell'arte* convins fiind că Arlecchino era o alegorie a sulfului, Columbina a mercurului, Pulcinella a sării, şi aşa mai departe, toate celelalte substanţe alchimice. Acum acestea păreau că rânjesc la el, serbede, nişte comedianţi stupizi. Râdeau pe seama lui? Poate pe drept cuvânt – după ce pusese totul la cale, în cele mai mici amănunte, Orsina dispăruse tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie de ea!

Hainele lui, de-abia schimbate, se murdăriseră deja, şi Emanuele se simţea întinat. Făcu un duş cald, se îmbrăcă în pijama, îşi puse un halat pe deasupra şi sună după Bhaskar.

– Stai jos şi spune-mi exact ce s-a întâmplat, zise el în engleză. Se poate ca nepoata mea să se fi sculat singură, să o fi legat pe soţia ta şi apoi să fi plecat? Nu i-aţi dat medicamentele?

– Ba da, *signor barone,* i le-am dat pe toate. Soma i-a făcut injecţiile regulat; a urmat un curs de asistenţă medicală în Dehli, după cum ştiţi. Zi şi noapte a stat cu pacienta, o clipă n-a ieşit din camerele secrete. Eu am dus şi am adus totul.

– Ai reuşit să scoţi ceva de la ea?

– Spune că în cameră a intrat un bărbat, unul înalt, cu barbă, a ameninţat-o cu un ciocan, a legat-o şi i-a astupat gura. Asta-i tot ce mi-a spus.

– Destul, cred că e destul... Ţi-am promis că, dacă tu şi soţia ta îmi veţi îndeplini poruncile fără crâcnire şi fără greşeală, vă voi da bani ca să vă aduceţi copiii în Italia. Aţi greşit şi promisiunea mea a căzut. Dar nu şi puterea mea.

Bhaskar nu făcu decât să se bâlbâie. Interogatoriul continuă pentru încă o jumătate de oră, dar, chiar şi după ce îşi expedie servitorul, întrebările nu-i dădură pace baronului.

Cine ştia că Orsina era în palat? Cum de ştiuse să intre în palat şi să găsească încăperile ascunse?. Emanuele trecu în revistă lista suspecţilor posibili. Nigel? El să fi pus în aplicare un plan atât de temerar şi de eficient? Se pricepea el la afaceri, dar cam asta era tot. După părerea baronului, Nigel era puţin mai mult decât un speculant cu noroc. Ghedina? Puţin probabil ca inspectorul care trebuia să o găsească pe Orsina chiar să o şi facă. Ar fi înconjurat palatul cu poliţişti, l-ar fi scotocit de sus şi până jos şi tot n-ar fi dat de ea. Nu, cineva ştia despre încăperile de la subsol şi despre scara secretă şi fusese îndeajuns de viclean ca să blocheze trapa, după ce el şi Bhaskar trecuseră prin ea. Oare Orsina să le fi descoperit? Sau Angela? Emanuele ştia sigur că părinţii fetelor, oamenii cei mai anoşti şi mai lipsiţi de curiozitate, nu intraseră niciodată în „palatul din palat". Bunicul Orsinei, Publio della Riviera, fusese cel care,

după ce îl iniţiase în misterele familiei pe când avea douăzeci şi nouă de ani, îi dăduse camerele de la ultimul etaj şi, din ziua aceea şi până acum, doar îngrijitoarele analfabete puseseră piciorul acolo. Mda, nu chiar. La începutul căsniciei, fosta lui soţie mai trecea pe acolo, dar figurile *commediei dell'arte,* spunea ea, îi dădeau coşmaruri, nemaipunând la socoteală şi mirosul înfiorător din micul „laborator" al lui Emanuele.

Dintre toţi, Angela era cea mai în măsură să fi descoperit secretul. Dar ideea ca unul din neispăviţii ei amici să facă atâtea lucruri era de neconceput. Atunci cine ştiuse, cine fusese atât de curajos?

20

Baronul luă un prânz uşor şi, la cafea, deschise ziarele din ultimele zile. Dezgustat de bârfele şi calomniile despre familia lui, intenţionat le lăsase necitite preţ de câteva zile, acum însă consideră că ar fi bine să vadă ce s-a mai scris. *La Repubblica* avea un editorial despre Nigel sau mai degrabă o tiradă devastatoare împotriva lui. Detaliile sordide ale adulterului comis în propria vilă îl îngreţoşară pe baron. O va concedia pe Samanta, fără să-i plătească nimic. Plin de amărăciune, luă un alt ziar şi ochii îi căzură pe un articol din *Gazzetino,* un cotidian local. Leo Kavenaugh era căutat de poliţie „pentru a înlesni bunul mers al anchetei" în afacerea della Riviera. Nu numai atât, omul dispăruse, spre deliciul jurnaliştilor, lăsând o cameră de hotel din Veneţia „plină de sânge uman, din podea până în tavan".

Iată un suspect la care Emanuele nu se gândise până acum: americanul ăla chipeş, profesor până în măduva oaselor. Baronul îşi aminti că îl invitase să asiste la prelegerea lui despre transcendenţă şi că îl văzuse căscând înainte de a o şterge împreună cu Orsina. Şi că Orsina îl rugase să vină la vilă ca să o ajute să studieze *Lumea magică a eroilor,* deşi el însuşi intervenise ca să pună capăt acestei colaborări. Oare americanul avea o idilă secretă cu ea? Nu i prea potrivea, nici să fie pasional, nici să ducă la îndeplinire o adevărată operaţiune de comando. Situaţia însă era cât se poate de neplăcută. Orsina fusese luată de acolo, baronul fusese umilit, servitorii lui fuseseră maltrataţi şi, cel mai rău dintre toate, capela fusese

vandalizată şi lipsită de cea mai preţioasă relicvă. Şi mai era şi sângele. Pseudoiezuitul doar nu practica *acel* gen de magie!

Dacă Leo Kavenaugh furase şi cartea şi o furase şi pe Orsina, unde era el acum şi ce voia să facă? Să fugă cu Orsina? Să i-o înapoieze lui Nigel? Şi într-un caz şi în celălalt planurile lui Emanuele de a o folosi pe Orsina ca tovarăş de magie erau spulberate, doar dacă nu cumva Orsina se hotăra să divorţeze de MacPherson şi să se întoarcă la casele ei din Italia. Chiar şi atunci i-ar fi venit greu să o supună, spre deosebire de Angela, care fusese sub vraja lui încă din copilărie. Pe de altă parte, Orsina putea hotărî să încerce singură vaticinaţia, ca să vadă în trecut. Ar fi urmat acuzaţia că i-a ucis sora, oricât de exagerată ar fi părut ea, dat fiind că nici un tribunal nu ar accepta o viziune provocată prin magie. Şi totuşi, ce perspectivă dezagreabilă! Ar fi fost în stare Orsina să angajeze un mercenar ca să-l înlăture? Puţin probabil, dar femeile, ştia din multiplele lui experienţe, fac şi lucruri iraţionale.

Emanuele trecu la *Corriere della Sera,* unde citi o altă versiune a epopeii della Riviera. Când văzu articolul despre mărturiile tinerilor, confuzia şi deprimarea lui se transformară în furie. Pentru asta se chinuise el? Ce se alegea de cruciada lui, de Recucerirea Europei din ghearele hoardelor islamice, în care îşi asumase rolul unui Charles Martel sau Godfrey de Bouillon? Atât timp cât mai putea respira, nu avea nici cea mai mică intenţie să se oprească la jumătatea drumului.

În sfârşit, baronul ajunse la ediţia de dimineaţă a ziarului *Corriere* şi, spre surprinderea lui, găsi un articol pe care îl citi cu o plăcere crescândă. Era despre sacrilegiul de la Catedrala din Chartres. Aici profanatorii *nu* se predaseră. Poliţia franceză se descurcase foarte bine, arestând şapte tineri. Aceştia nu erau fanatici de extremă dreaptă; erau, de fapt, marocani, finanţaţi de un grup fundamentalist din Arabia Saudită despre care se bănuia că ar avea legături cu familia regală. Tinerii îşi recunoscuseră fapta, cu mândrie, apoi declaraseră în mai multe interviuri că „păgânii din Occident sunt duşmanii înrăiţi ai musulmanilor", că musulmanii trebuie să-i „captureze, să-i încercuiască şi să le pună capcane", că trebuie să lupte cu ei „până când nu va mai fi nici o ispită, ci doar Legea Islamului", şi,

ca să termine în forţă, că trebuie „să le zdrobească grumazurile, să le zdrobească fiece deget", căci „dacă musulmanul nu merge la război, Allah îl va ucide". Presa franceză se grăbise să sublinieze că tinerii fanatici doar citaseră fragmente din Coran. Articolul se încheia cu anunţul că la Paris, Lyon şi Marsilia se puneau la cale masive demonstraţii împotriva musulmanilor.

„Aşadar în Franţa reuşise", îşi zise baronul. Era o *coup* extraordinară şi un mesaj puternic pentru restul Europei şi pentru întreaga lume. Simţi un val neobişnuit de euforie, dar şi-l reprimă. Nu era prea târziu. Trebuia să treacă imediat la acţiune.

Primul căruia îi telefonă baronul fu Giorgio.

– Noul meu ciclu de prelegeri la Villa Riviera va începe conform programului, de vineri după-amiază. Este absolut vital ca opera noastră să nu fie întreruptă. Dar adu-le aminte tinerilor că nu trebuie să-şi pună corturile pe proprietatea mea şi nici să se plimbe pe lângă vilă.

– *Barone,* am primit cu bucurie vestea eliberării lui MacPherson. Am să iau legătura cu liderii imediat, iar ei vor alerta reţeaua.

Vineri, Giorgio sosi la vilă cu o oră înainte de prelegere şi îl găsi pe baron în bibliotecă.

– Au început să sosească? întrebă baronul, ridicând ochii de pe notiţe.

– N-am văzut pe nimeni, dar le-am spus clar că nu au voie să se plimbe prin împrejurimi, cum făceau odată. Probabil că vor apărea cu câteva minute înainte de prelegere.

La ora 13.50, Giorgio ciocăni din nou la uşa bibliotecii.

– *Barone*, din păcate încă n-a sosit nici unul.

– Eşti sigur că le-ai spus bine ziua şi ora?

– Da, *barone,* de mai multe ori.

– Ce s-o fi întâmplat cu ei? Oricum, e momentul să intru.

Emanuele şi Giorgio intrară în sala de bal pe o uşă din spatele pupitrului. Paşii lor răsunau în sala pustie.

– E straniu, Giorgio. Cum îţi explici situaţia asta?

– *Barone*, nu înţeleg nimic, răspunse Giorgio vizibil stânjenit. Am trimis e-mailuri şi mesaje telefonice persoanelor obişnuite, cum fac de obicei. După ce mi-aţi telefonat din Veneţia, i-am contactat din nou ca să confirm data şi ora prelegerii. Fiecare transmite informaţia altor zece sau doisprezece. Nu e un sistem foarte obişnuit, dar e eficient, n-a dat greş niciodată.

– Ţi-am cerut o explicaţie, nu o scuză.

Giorgio şovăi.

– *Barone*, n-am ştiut cum să vă spun, însă unul dintre lideri, un elveţian pe nume Raoul, a zis că nu mai vrea să asiste la prelegerile dumneavoastră.

– Ce ţi-a zis Raoul?

– Că nu mai vrea să asiste, dar că va transmite mesajul mai departe.

– Asta e tot ce ţi-a zis?

Giorgio şovăi din nou. Baronul ridică vocea:

– Ce anume ţi-a zis?

Giorgio trase adânc aer în piept.

– A zis că nu mai are chef să petreacă încă o noapte într-o închisoare italiană.

– Iar ceilalţi?

– Câţiva au zis ceva asemănător.

– Se pare că reţeaua ta e mult prea eficientă, mârâi baronul. Poţi pleca, Giorgio. Vreau să rămân singur.

Peste o jumătate de oră baronul se afla din nou în atelierul lui, în inima regatului magic. Aici îşi practicase ritualurile ani de zile, împreună cu tovarăşele lui de magie: mai întâi cu femei plătite, fără prea mult succes; apoi, din ce în ce mai bine, cu Angela. Dându-şi seama cu durere că nu era „înzestrat", în cele din urmă baronul urmase recomandarea cărţii:

> Aşa cum Jupiter şi-a ales-o drept soţie pe sora lui, Junona, tot aşa şi o rudă de sânge este recomandată practicilor sexului slab. Căci, deşi cei doi nu pot avea alambicul în ei înşişi, aceasta trebuie să fie o lucrare împărţită cu o *soror mystica*.

Fără îndoială, lucrarea magică fusese eficientă: în ciuda tuturor opreliştilor, reuşise să atragă un grup de vreo sută de discipoli care făcuseră mari sacrificii ca să asiste la prelegerile lui. Şi, în ultimele luni, căpătase iscusinţa pe care o avuseseră cei mai destoinici bărbaţi din dinastia Riviera: aceea de a-i face pe oameni să acţioneze mai curând în interesul *lui* decât într-al lor. Din acea mică sămânţă, din acel strop de spermă sădită într-un spirit magic, răsărise un copac preaputernic. Nebănuind nimic, masele fuseseră îndemnate să acţioneze de profanarea sanctuarurilor lor; planul fusese dat în vileag după ce influenţa lui încetase, iar tinerii, uşor impresionabili, se lăsaseră cuprinşi de teamă sau, şi mai rău, cedaseră celui mai josnic dintre sentimente: remuşcarea. Dar fundamentalişti islamici autentici veniseră pe neaşteptate în ajutorul baronului profanând Catedrala din Chartres. Masele erau stârnite din nou şi, dacă erau stimulate în continuare, aveau să lupte până la alungarea străinilor din mijlocul lor.

Aceasta era politică adevărată! Nu mandatul atât de popular al democraţiei, ideea aberantă că cei de jos îi pot guverna pe cei de sus; nu ciondănelile din parlament sau farsa plebiscitului, ci manipularea ingenioasă a fiinţelor umane în scopuri pe care numai iniţiaţii le puteau pricepe. A lor era chemarea de a schimba lumea, aşa cum fusese întotdeauna chemarea celor mai nobili dintre Riviera. Emanuele nu accepta locul doi după nici unul dintre strămoşii lui preamăriţi. Era un om politic până în vârful unghiilor, iar ambiţiile lui depăşeau cu mult faza iniţială a trezirii din somn a maselor. După ce ameninţarea musulmană era înlăturată, voia să-şi realizeze viziunea grandioasă a unei Europe curăţate de iudeo-creştinism şi în sfârşit întoarse la imperialismul păgân.

Revenit cu picioarele pe pământ după aceste gânduri semeţe, Emanuele evaluă situaţia în care se afla. Printr-o regretabilă uitare de sine îşi pierduse tovarăşa ideală de magie. Fără să fie vina lui îşi pierduse trupa de şoc, fără de care planurile lui politice erau serios afectate. Din cauza unui duşman necunoscut, sprijinul ocult al spiritului familiei Riviera fusese compromis, dacă nu chiar distrus irevocabil.

O pierduse şi pe Orsina? După ce efectul sedativelor va dispărea, cel care o luase avea să-i spună unde o găsise. Orsina îşi va da seama că unchiul ei o răpise, nimeni altcineva. Oare îşi va aminti şi acel episod nefericit? Şi va lua legătura cu poliţia? Soţul ei – acum probabil un libertin pocăit, adică tot ce se poate mai rău – sigur o va îndemna să facă aşa ceva; în plus, poliţia o va interoga oricum, curiozitatea prea multor întrebări rămase fără răspuns. Chiar dacă răpirea ei ar fi de domeniul trecutului, legătura dintre ea şi o crimă rămasă nerezolvată ar fi sesizată până şi de Ghedina, care s-ar folosi de orice indiciu pe care i l-ar oferi mărturia ei. Ceea ce ar declara Orsina poliţiei ar îndrepta suspiciunile spre el şi asta în cel mai bun caz. Ar putea fi arestat şi acuzat, printre altele, şi de răpire, pentru care pedeapsa era foarte severă. De acolo şi până la a-l suspecta de uciderea Angelei mai era doar un pas.

În ce moment, se întrebă Emanuele, putea el interveni în această înşiruire posibil catastrofală de evenimente? Singura legătură accesibilă era însăşi Orsina. Trebuie să ajungă la ea şi să o neutralizeze, indiferent de mijloace. Şi, întrucât acum nu o putea face în plan fizic, neştiind unde se afla ea, se vedea nevoit să ceară ajutorul magiei.

În urma analizelor se constată că Orsina era uşor anemică, dar, în rest, destul de sănătoasă. O cură de vitamine şi minerale, pe fondul unei perioade de odihnă, avea să o repună pe picioare. „În privinţa stresului posttraumatic, aceasta este cu totul o altă problemă", îi spuseseră medicii, confidenţial, lui Nigel. Dar încercările încă nu se terminaseră. Părăsind clinica particulară, Orsina simţi că era de datoria ei să-l informeze pe inspectorul Ghedina despre eliberarea ei şi acceptă să-i răspundă la întrebări. Stabiliră o întrevedere la hotelul din Milano unde stătea împreună cu Nigel.

Inspectorul Ghedina îl dăscăli pe Colucci în timp ce erau conduşi prin Hotelul Principe di Savoia către apartamentul familiei MacPherson:

– Poartă-te firesc şi nu te zgâi prea mult!

Nigel era şi el prezent, împreună cu câţiva inşi vânjoşi, în costume de culoare închisă, gărzi de corp, probabil, şi *Avvocato* Alemanni în costumul lui obişnuit, Caraceni. Baronessa şedea într-un fotoliu, slăbită şi cu privirea rătăcită, dar la fel de frumoasă. Ghedina o salută ceremonios şi îi ceru voie să înregistreze discuţia. Gărzile de corp ieşiră din încăpere, iar Colucci deschise recorderul.

– *Baronessa,* vă rog să-mi spuneţi tot ce s-a întâmplat.

După o pauză lungă, Orsina zise:

– Domnule inspector, mă tem că nu sunt prea multe de povestit. Sunt sigură că veţi citi rezultatele analizelor făcute la clinică. Am fost informată că în sânge mi s-au găsit urme de anestezic. Adevărul e că am fost sedată încă de la început.

– De către cine?

– Nu ştiu.

Ghedina era în egală măsură dezorientat şi frustrat.

– Vă rog să explicaţi, *baronessa*. Ce s-a întâmplat?

– Ultimul lucru de care îmi amintesc e că mă aflam într-o cafenea din Bolzano. Giorgio...

Inspectorul o privi scrutător.

– Da, Giorgio Moser, secretarul unchiului meu, mă dusese acolo.

– Ce făcea *signor* Moser în Bolzano?

– După înmormântarea Angelei, unchiul l-a pus la dispoziţia mea, ca şofer. Tocmai mă lăsase aproape de hotel, cum îl rugasem. Cred că după aceea s-a întors la Verona. Oricum, am intrat într-o cafenea din apropiere şi am băut un espresso. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit, foarte slăbită şi cu o durere de cap îngrozitoare, într-un tren care mergea la Milano. În cele din urmă am rugat o doamnă să-mi împrumute celularul şi mi-am sunat soţul. Nigel m-a aşteptat în gara din Milano şi m-a dus direct la clinică.

– Asta e tot? întrebă inspectorul, neîncercând să-şi ascundă dezamăgirea. Sunteţi sigură, *baronessa?*

– Da, domnule inspector, sunt cât se poate de sigură.

De fapt, Orsina îşi amintea şi alte lucruri. Giorgio *intrase* cu ea în cafenea şi comandase câte un espresso în timp ce ea se dusese la

toaletă. Apoi își aminti că îl băuse, la fel cum făcuse și Giorgio. Apoi o învălmășeală de coșmaruri. După care nimic.

În cea mai mare parte a timpului fusese inconștientă. Din când în când se trezise în întuneric, sau poate că era legată la ochi, doar ca să mănânce și să bea ceva. O hrănea cineva. Apoi simțea o pișcătură în braț și cădea într-un somn profund. De ceva însă își amintea foarte clar, ceva ce nu putea uita, oricât s-ar fi străduit. Dar nu voia să-i spună nimic lui Ghedina. Luase această hotărâre de îndată ce se despărțise de Leo în gara din Milano. Nu, poliția nu putea face nimic, iar unchiul ei trebuia abordat altfel. Și mai era și rușinea insuportabilă. Mai bine să-l aștepte pe Leo, care deja se dovedise a fi singurul adversar pe măsura lui Emanuele. Ghedina nu va primi nici un indiciu. Era de ajuns cât îi spusese.

Inspectorul o aștepta să vorbească în continuare. Spera într-o mărturie spontană? Mai multe detalii? Sau pur și simplu îi plăcea s-o privească?

– Încă ceva, zise el șiret, ca și cum de-abia atunci i-ar fi venit ideea. Ce-mi puteți spune despre profesorul Leonard Kavenaugh?

– Profesorul Kavenaugh?

– Da.

– Nu știu ce să vă spun. Cred că e la Universitatea Georgetown, în Washington, predă acolo.

– Nu, nu e acolo.

Ghedina descrise împrejurările stranii și sinistre în care Leo își petrecuse ultimul sejur în Italia.

– Vă întreb despre el, *baronessa,* fiindcă știu că ați vorbit cu el în fiecare zi în săptămânile dinaintea morții surorii dumneavoastră. L-ați sunat de multe ori, chiar și din trenul care vă ducea de la Bolzano la Veneția, după înmormântarea surorii dumneavoastră. Ce naiba era atât de urgent? În fine, l-ați sunat din nou, noaptea târziu, de două ori, cu o zi înainte de a fi răpită.

– Ce vreți să insinuați, domnule inspector? Eu și Leonard suntem *prieteni;* am fost asistenta lui la Universitatea Georgetown. Înainte de tragedie studiam niște cărți vechi, în latină, din pasiune, și m-am folosit de pregătirea lui. Chiar nu mai știți nimic despre el?

Vestea despre camera plină de sânge uman veni ca un şoc pentru Orsina. Lui Ghedina îi păru rău că o bulversase atât de mult, dar continuă:

– *Baronessa,* sunteţi sigură că nu omiteţi nimic? Nu uitaţi că anchetez nu nu numai răpirea dumneavoastră, ci şi moartea surorii dumneavoastră. Profesorul m-a cam băgat la bănuieli. Tare mă tem că este şi el implicat.

– Îmi pare rău că spuneţi aşa ceva. Eu, una, nu cred că ar fi în stare să omoare nici măcar o muscă. Şi sper că nu i s-a întâmplat nimic rău.

Ghedina se aplecă şi zise aproape în şoaptă, ca să audă numai ea:

– Mi-a parvenit o scrisoare pe care i-aţi scris-o în urmă cu câţiva ani.

Orsina rămase surprinsă, de data aceasta sincer. Cum era posibil aşa ceva, se întrebă ea, încercând să se controleze. Nu-i spusese chiar Leo că îşi pusese secretara s-o distrugă, împreună cu alte hârtii? Oare la scrisoarea *aceea* se referea inspectorul? Dar nu trebuia să tragă concluzii pripite.

Da, aceea era scrisoare la care se referea inspectorul. Decanul Throckmorton, de îndată ce citise scrisoarea Orsinei, o chemase pe doamna Reed, de la catedra de italiană; împreună îi telefonaseră inspectorului Ghedina, secretara servind de interpret. Apoi scrisoarea îi fusese transmisă inspectorului prin fax.

– Am citit acea scrisoare, *baronessa.* Am dat-o la tradus. Am fost impresionat, mişcat de conţinutul ei. De aceea, când spuneţi despre dumneavoastră şi Kavenaugh că „suntem *prieteni*", pur şi simplu nu pot să vă cred. Şi, desigur, nu-mi place. Ce alte minciuni mi-aţi mai spus? Ce altceva aţi omis?

– Foarte bine, domnule inspector. Se pare că vă place să vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala. Recunosc că, pe când lucram la Georgetown, cu ani în urmă, m-am... m-am îndrăgostit de el, zise Orsina, tot în şoaptă. Dar, cum să vă spun? Dragostea mea nu era... împărtăşită. De atunci, m-am întors în Europa, l-am întâlnit pe domnul MacPherson şi m-am căsătorit. Eu şi profesorul Kavenaugh suntem, repet, doar prieteni.

Dar curiozitatea lui Ghedina nu era satisfăcută.

– *Baronessa,* vă amintiţi telefonul pe care i l-aţi dat soţului din tren?

– Da.

– Adineaori mi-aţi spus că i-aţi telefonat de pe un celular împrumutat.

– Da, aşa am spus.

– *Baronessa*, telefonul soţului dumneavoastră era ascultat. Deci v-am auzit discuţia.

Din nefericire pentru Ghedina acest lucru se întâmplase de-abia a doua zi dimineaţa, dar nu era nevoie să-i spună asta.

– Am găsit-o şi pe posesoarea celularului pe care l-aţi împrumutat, continuă el.

Orsina nici nu clipi din ochi. „Ştie să-şi ţină cumpătul, nu glumă", gândi Ghedina.

– Femeia a declarat că aţi fost tot timpul în compania unui bărbat înalt şi slab. *El* a fost cel care a rugat-o să-i împrumute telefonul. Drept care i-am arătat fotografia lui Kavenaugh...

Ghedina făcu o pauză, viclean. Orsina aşteptă şi apoi spune:

– Domnule inspector, sunt sigură că vă luaţi meseria în serios şi pentru asta vă sunt recunoscătoare. Dar, dacă nu vă e cu supărare, mă simt foarte slăbită şi, dacă doriţi să mă întrebaţi ceva, sunteţi bun s-o faceţi mai repede?

– *Baronessa,* întrebarea mea este...

Problema era că femeia din tren declarase că bărbatul care o însoţea pe Orsina era mult mai slab şi purta barbă; părea mai în vârstă, se deosebea în mai multe privinţe, parcă era mai înalt; nu era deloc sigură că era acelaşi bărbat cu cel din fotografie. Deci identificarea făcută de femeie nu era absolut sigură.

– Da, domnule inspector, întrebarea dumneavoastră este...

– Kavenaugh a fost cu dumneavoastră în tren? A pus pe cineva să vă răpească şi pe urmă s-a răzgândit? Sau poate că unchiul sau soţul dumneavoastră a plătit răscumpărarea şi Kavenaugh vă aducea înapoi?

– Domnule inspector, nu numai că mă insultaţi insinuând că v-am minţit; îl insultaţi şi pe un bun prieten de familie. V-am spus deja: m-am trezit în trenul acela singură, adică lângă nişte străini. Da, un bărbat cu barbă stătea aproape şi l-am întrebat dacă îmi poate împrumuta celularul. N-avea aşa ceva, dar a rugat-o pe femeia aceea să i-l împrumute. Apoi m-a ajutat să cobor din tren şi a rămas cu mine până la sosirea soţului meu. Asta e tot.

Ghedina trase adânc aer în piept şi întrebă:

– Sunteţi absolut sigură că nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi?

– Mda, ar mai fi ceva...

– Da, *baronessa?*

– Sunteţi amabil să nu mai fumaţi?

Ghedina se înroşi la faţă şi îşi stinse cea de a o mia ţigară. Apoi îi făcu semn lui Colucci să închidă recorderul.

În drum spre ieşire, Ghedina îi spuse lui Nigel:

– Ştiţi unde să mă găsiţi dacă soţia dumneavoastră îşi mai aduce aminte de ceva.

Cei doi se priviră cu o antipatie evidentă.

– Domnule inspector, înainte de a pleca, aş dori să staţi de vorbă cu avocatul meu, spuse Nigel.

– Domnule inspector, zise Alemanni calm, vă informez că familia MacPherson va pleca mâine şi nu intenţionează să revină în Italia prea curând. Clienţii mei vor să evite asaltul presei, desigur, iar *baronessa* trebuie să se refacă. Dacă doriţi să-i contactaţi din nou, vă sfătuiesc să mă anunţaţi pe *mine*. Nu vă vor răspunde la telefon dacă nu luaţi legătura mai întâi cu mine. Sper că aţi înţeles.

Ghedina se încruntă şi părăsi apartamentul ofensat, urmat de Colucci.

A doua zi Ghedina era în Verona, pe palierul de la etajul trei al unei clădiri destul de vechi din centrul oraşului. Îl însoţeau nu numai Colucci şi Gallorini, ci şi patru poliţişti în echipament de asalt. Jos, portarul le spusese că omul pe care îl căutau era acasă.

– Spargeţi uşa, le spuse Ghedina celor patru agenţi.

Gallorini se întrebă dacă n-ar fi trebuit să bată la uşă mai întâi, dar era prea târziu, uşa fusese deja spartă.

Giorgio era în camera de zi, surprins şi alarmat; lucra ceva la un laptop.

– Ce dracu'? Ce se-ntâmplă? făcu el.

– *Signor* Giorgio Moser, sunteţi arestat, zise inspectorul. Puneţi-i cătuşele.

– Arestat? Pentru ce? De ce sunt acuzat? Hei, staţi uşor!

– Nu ştiu dacă faceţi bine să vă opuneţi în situaţia dumneavoastră, explică Ghedina. Ar fi ca şi cum aţi turna benzină peste foc.

Giorgio îi lăsă pe poliţişti să-i pună cătuşele, apoi îşi repetă întrebările:

– Sunteţi amabil să-mi explicaţi? De ce sunt arestat? Sub ce acuzaţie?

– Vreţi toată lista? întrebă Ghedina zâmbind sardonic. Sperjur, inducerea în eroare a autorităţilor, obstrucţionarea justiţiei, falsificarea dovezilor, răpire, ascunderea unor persoane, ultraj de natură sexuală şi, nu în ultimul rând, crimă. Sunteţi inculpat principal în delicte deosebit de grave şi complice de la început şi până la sfârşit. Vă aşteaptă o condamnare pe viaţă fără posibilitatea de graţiere. Alte întrebări?

Uluit, Giorgio se lăsă să cadă pe un scaun.

– Perfect, spuse Ghedina, staţi acolo şi gândiţi-vă bine. Domnilor, să percheziţionăm apartamentul.

Poliţiştii începură percheziţia, lăsându-l pe Giorgio în grija lui Gallorini.

Apartamentul era destul de spaţios şi surprinzător de bine mobilat. În mod evident baronul îşi plătea bine secretarul. Ghedina şi oamenii lui căutară prin sertare, cărţi, corespondenţă, şi confiscară documente, două computere etc. Între timp, Giorgio avu timp să se gândească la situaţia în care se afla. Dintre toate acuzaţiile, cea de crimă era, pur şi simplu, absurdă. Nu omorâse niciodată pe nimeni. Alte câteva acuzaţii nu erau nici ele fondate, iar câteva, într-un fel, nu erau juste. Baronul însă îl avertizase când îi dăduse misiunea să o răpească pe Orsina.

– Giorgio, spusese el, esenţa unei iniţieri este că nu trebuie să pui întrebări, nici măcar în minte. Ce ţi s-a cerut să faci poate părea absurd, chiar imoral, după normele obişnuite, dar încă nu poţi vedea sensul mai adânc al evenimentelor. De exemplu, Cavalerilor Templieri li se cerea să scuipe şi să calce pe un crucifix şi apoi să-şi vâre limba în anusul unei capre. Ai face asta?

Giorgio strâmbase din nas şi răspunsese:

– Dacă ar fi vorba de o iniţiere adevărată, aş face-o.

– Vremurile s-au schimbat, ca şi probele iniţierii. Intenţia însă rămâne aceeaşi. Prin supunerea ta necondiţionată şi îndeplinirea întocmai a misiunii, îţi trezeşti eul impersonal din tine. Şi încă ceva: trezeşti şi sângele castei războinicilor care îţi curge prin vine.

Răpirea fusese destul de uşoară: strecurase un sedativ într-o ceaşcă de cafea, o ajutase pe Orsina, care de-abia se mai ţinea pe picioare, să urce în maşină şi o dăduse pe mâna lui Bhaskar şi a Somei pe docul izolat din Fusina, lângă Veneţia. Solicitarea recompensei la telefon fusese aproape o glumă, cu toate că şi acolo avusese nevoie de curaj. Dar adevărata încercare de-abia acum începea.

Giorgio lăsă amintirile şi reveni la starea lui din prezent, aşa cum stătea pe scaun, cu cătuşele la mâini, în camera de zi. Gallorini era în continuare cu ochii pe el, Ghedina mai avea puţin şi se întorcea şi, nu peste mult timp urmau să-l ducă la sediul poliţiei. Oare va reuşi inspectorul să-l convingă pe MP, iar acesta pe JAP, să-l reţină provizoriu ca să-l defere justiţiei? Pe ce bază? Nu aveau nici o dovadă, nici măcar una indirectă. După tevatura iscată de arestarea lui MacPherson, nici un judecător nu ar aproba reţinerea lui, mai ales în acelaşi caz. Tribunalul din Bolzano fusese umilit de presă, devenind calul de bătaie al cercurilor juridice; nici un alt tribunal din Italia nu şi-ar dori să treacă prin acelaşi calvar.

Întrebarea crucială era dacă Ghedina avea vreun atu legat de ceea poate că-i spusese *baronessa* după eliberarea ei. Orsina aproape sigur nu pomenise nimic despre unchiul ei. Ştia cu cine se punea, iar poliţia nu-i inspira nici un fel de încredere. Din nefericire, cineva trebuia să aibă grijă de ea mai târziu, dar asta era treaba baronului.

Giorgio era un pocherist desăvârşit. Ştia când şi cum să blufeze şi câştiga mai des decât pierdea. Probabil că Ghedina blufase tot timpul, gândi el. Dar, ca orice amator, exagerase. Spargerea uşii, încătuşarea lui, toate acele acuzaţii – erau exagerate şi inutile. Nu, conchise Giorgio, totul arăta a bluf disperat.

Ghedina reveni. Confiscase o mulţime de lucruri şi acum era momentul să plece. Giorgio însă se ţinea pe poziţie.

– De ce nu vreţi să vă scutiţi de alte neplăceri? întrebă inspectorul. Să nu-mi spuneţi că vă surâde ideea de a vă scoate pe sus de aici.

Giorgio îi privi în ochi şi întrebă calm:

– Domnule inspector, pot să văd ordinul de percheziţie?

– De ce atâta grabă? Îl veţi vedea mai târziu, dacă ţineţi neapărat.

– Mă tem că nu e de-ajuns, domnule inspector. N-am făcut nimic rău. Dumneavoastră sunteţi cel care a încălcat legea. Aţi năvălit în apartamentul meu fără un ordin de percheziţie sau un mandat de arestare. N-am dreptate?

Gallorini îi aruncă o privire întrebătoare şefului; Ghedina se uită în altă parte. Observând reacţia lui Ghedina, Giorgio continuă:

– Nu aveţi nici un drept să mă hărţuiţi cu acuzaţiile dumneavoastră nefondate, mai mult de-atât, nu aveţi nici un drept să mă arestaţi. Din păcate pentru dumneavoastră, Italia nu este un stat poliţienesc sau fascist, cel puţin n-a fost aşa ceva în ultimii şaizeci de ani... Haideţi, scoateţi-mi cătuşele şi daţi-mi voie să-mi sun avocatul.

Urmă o pauză lungă. Toţi poliţiştii îl priveau pe Ghedina, aşteptând instrucţiuni. Inspectorul privea în podea, spumegând.

– Scoateţi-i cătuşele.

Giorgio îşi masă încheieturile şi adăugă:

– Desigur, nu aveţi nici ordin de percheziţie şi acum tot ce mai puteţi face este să puneţi la loc ce-aţi confiscat. Nu-i aşa, domnule inspector?

Ghedina se văzu silit să dea din cap afirmativ.

– Şi va trebui să plătiţi uşa spartă, balamalele, uşorii rupţi şi Dumnezeu ştie mai ce. Avocatul meu vă va prezenta nota de plată.

Contraatacul trebuia să fie complet, altfel nu funcţiona. Îşi sună avocatul şi se asigură ca inspectorul să audă fiecare cuvânt.

În timp ce poliţiştii părăseau apartamentul Giorgio se relaxă, calmul lui de gheaţă se prefăcu în triumf iar vocea îi răsună în urma lor:

– Te dau în judecată, Ghedina. Ai încurcat-o. Caută-ţi altă slujbă, fascistule!

La Villa Riviera baronul îl chemă pe Dumitru.

– Am să petrec un timp în atelier, îi spuse el majordomului. Nu vreau să mă deranjeze nimeni, sub nici un motiv.

Baronul urcă în camera de toaletă şi se îmbrăcă în ţinută de gală: papion alb şi vestă, frac negru, pantaloni până la genunchi, ciorapi de mătase şi pantofi cu catarame împodobite cu strasuri. Dintr-o cutie de piele îşi scoase decoraţiile militare şi civile, pe care şi le prinse de rever, şi însemnele heraldice ale Ordinului Sfântul Lazăr şi Mauriciu. La sfârşit îşi puse mantia Ordinului de Malta, apoi îşi agăţă sabia de cingătoare şi coborî la parter.

Îmbrăcat astfel, i se părea nepotrivit să urce în maşină, drept care se hotărî să parcurgă pe jos cei doi kilometri până la cabana de vânătoare, cum sigur ar fi făcut şi strămoşii lui, în absenţa unui bidiviu. Merse încet, imitând „pasul regal" al Regelui Soare, Ludovic al XIV-lea. Nu se vedea nici un semn al lumii moderne în timp ce călca pe cărarea dintre castanii impunători, imaginaţia ducându-l treptat în trecut.

Emanuele încuie uşa, trase draperiile şi aprinse lumânările în candelabrele înalte de argint. Îşi scoase sabia din teacă şi o puse între genunchi, în timp ce se aşeza pe un scaun cu spătarul drept, cu mâinile înmănuşate pe mâner, respirând adânc. Într-o stare de exaltare febrilă, simţi că în sfârşit se maturizase: nu mai putea fi socotit unul din acei fraţi mai slabi care aveau nevoie de ajutorul unei femei. Nu, împreună cu Angela, atinsese în sfârşit extazul magic absolut. Dintr-o perspectivă iniţiatică, moartea ei nu fusese un accident, ci un reuşit ceremonial de iniţiere şi o glorioasă piatră de hotar: simboliza ridicarea lui la rangul de magician.

Pe Orsina o avusese la dispoziţie în *palazzo* şi şi-ar fi încercat alchimia sexuală şi cu ea, aşa cum avusese de gând încă de la început. Dar asupra ei nu avusese niciodată control, cu atât mai puţin acum; încercările lui fuseseră un fiasco, drept care se văzuse nevoit să o ţină tot timpul sedată. Iar acum Orsina fusese răpită: călătorie sprâncenată!

În sfârşit mândrul moştenitor al unei lungi dinastii de eroi magici, ca magician în toată puterea cuvântului putea porni pe drumul mai drept al transcendenţei ca să înfăptuiască lucrarea magică *de unul singur*. Şi, dacă pe drum avea să-l întâlnească pe Mithra, nu-şi va repeta greşeala: de data aceasta nu va deveni taurul, ci Zeul. Fiindcă ceea ce putea realiza el acum nu avea limite. Va fi primul din neamul lui care va lua cu asalt porţile nemuririi: ca să regenereze corpul fizic, aşa cum era descris în *Lumea magică*, şi să-l transforme într-un „alt corp celest şi incoruptibil, nimeni altul decât celestul Mercur".

21

Era o zi frumoasă de octombrie când nunţiul McGrath şi senatorul Rowlandson coborâră dintr-o limuzină în faţa unei uşi discrete de pe latura de sud a Pieţii San Pietro. Unul dintre cei doi agenţi care îi însoţeau trase de frânghia unui clopoţel şi uşa fu deschisă de un soldat elveţian în uniforma lui sobră, de zi cu zi. John îi dădu o carte de vizită şi soldatul înclină din cap:

– Sunteţi buni să mă urmaţi? zise el într-o engleză guturală.

Oaspeţii fură conduşi prin labirintul Palatului Vaticanului, uneori trecând prin pasaje slab luminate, la fel de austere ca şi coridoarele unui spital, pentru ca apoi să pătrundă în splendoarea renascentistă a încăperilor pe care publicul nu le vede niciodată. Aici ferestre înalte ofereau privelişti neaşteptate, fie un pavilion de vară încântător, fie o antenă radio care parcă nu-şi avea locul acolo. Senatorul mai fusese la Roma doar o singură dată, cu ani în urmă când, împreună cu soţia lui, urmase cu supunere calea turistului catolic, admirând îndelung Capela Sixtină şi zărindu-l pe bătrânul Papă cu ocazia săptămânalei bine-cuvântări a „Cetăţii şi lumii".

John era familiarizat cu palatul, dar nu şi cu scurtăturile lui. În cele din urmă ajunseră într-o anticameră pătrată, cu cele patru uşi păzite de câte doi halebardieri în uniforme de satin stacojiu cu auriu. Însoţitorul lor îi invită să se aşeze pe o sofa din pluş roşu, se înclină şi plecă.

Mai erau şi alte sofale în încăperea ai cărei ocupanţi priveau tăcuţi în gol, amintindu-i senatorului de sala de aşteptare din faţa unui cabinet stomatologic. În loc de reviste vechi, trebuia să

contemple cei patru pereţi împodobiţi cu fresce mari care îi înfăţişau pe Sfântul Petru, crucificat cu capul în jos, pe Sfântul Pavel, îngenuncheat ca să primească lovitura de graţie a călăului, pe Sfântul Sebastian, străpuns de douăsprezece săgeţi, şi pe Sfânta Caterina, gata să fie trasă pe roată. Senatorul se întrebă de ce religia trebuia să apeleze la pornirea sadică existentă în specia umană. Se uită la ceilalţi „pacienţi" şi îşi dădu seama că erau departe de a fi oameni obişnuiţi. Croiala elegantă a hainelor purtate de mireni şi ţinuta trufaşă a feţelor bisericeşti arătau că aceştia erau crema societăţii, capabili să tragă sforile necesare obţinerii unei audienţe la Sfântul Părinte. Dar până şi ei erau nevoiţi să-şi aştepte rândul.

După un sfert de oră, o figură cunoscută apăru de pe o altă uşă: prelatul ordinului Opus Dei, pe care cei doi îl văzuseră ultima oară în Georgetown şi care le spusese să vină numaidecât la Roma. Prelatul îi salută în tăcere înclinând din cap şi se aşeză pe sofaua neocupată. La scurt timp, un preot cărunt, uscăţiv, le făcu semn celor trei.

– Sfântului Părinte nu-i place să i se sărute încălţările sau să vă prosternaţi, zise el. Vă rog să vă aplecaţi aşa (preotul le arătă cum) şi să nu-l atingeţi. Şi nici să nu sărutaţi inelul pontifical, i se adresă el prelatului care dăduse să protesteze. Acum vă rog să mă urmaţi, am să vă anunţ sosirea.

Halebardierii deschiseră o uşă dublă şi se dădură deoparte în acelaşi timp. Oapeţii intrară într-o încăpere mai mică, cu vreo douăzeci de scaune îndreptate spre un podium. Pe podium se afla un tron şi lângă el un birou la care se aşeză preotul cărunt, după ce anunţă numele celor trei. Papa îi salută glacial, răspunzând la plecăciune înclinând din cap aproape imperceptibil. Şedea ţeapăn pe tron şi dădea impresia că îmbătrânise rapid după ce fusese ales de conclav. Li se adresă în limba italiană, pe un ton oficial:

– Le urăm bun venit oaspeţilor noştri transatlantici şi te invităm, episcop Scovoloni, să-ţi deschizi mintea şi inima. Venerabilul nostru secretar va traduce *sotto voce* pentru domnul senator şi pentru nunţiu.

Prezentarea făcută de Scovoloni fu elegantă şi elocventă, evitând stridenţele emoţionale din casa senatorului Rowlandson. Dar spuse lucrurilor pe nume. Când termină de vorbit despre intransigenţa inerentă a islamului, Papa nu răspunse, ci se întoarse spre senator ţuguindu-şi buzele.

– Mica şi neînsemnata noastră iniţiativă de a ne deschide braţele spre toţi credincioşii, zise el făcând şi gestul, pare a a fi mai puţin agreată de creştini decât de fraţii noştri musulmani! Ce alinare ne puteţi aduce din partea generoasei voastre naţiuni care întotdeauna l-a primit cu o vorbă bună pe străinul de la porţile ei?

Senatorul înghiţi în sec, apoi răspunse pe un ton măsurat, oprindu-se la fiecare virgulă pentru ca traducătorul să-l poată urmări.

– După cum pe drept spune Sanctitatea Voastră, naţiunea noastră a fost întotdeauna un liman pentru străini, de orice credinţă sau de nici una. Dar întotdeauna a existat un principiu nescris potrivit căruia străinii sunt bine-veniţi dacă acceptă modul nostru de viaţă. Dacă acceptă felul în care înţelegem noi libertatea, sistemul juridic, normele sociale, şi nu încearcă să-şi impună legile lor... Când îi acceptăm, vrem ca şi ei să ne accepte şi să se bucure în diversitatea naţiunii noastre şi nu prin alcătuirea unui grup închis în cadrul ei.

Sfântul Părinte asculta atent.

Senatorul continuă:

– În epoca noastră complexă şi agitată, nu ne mai putem baza pe principii nescrise sau pe bună-credinţă; trebuie să punem totul pe hârtie. Politica partidului meu este de a păstra acesţe principii americane tradiţionale, cu ajutorul legii dacă e nevoie. Iată de ce am luat măsuri de împiedicare a grupurilor separatiste de a trăi după legi şi obiceiuri străine sau care vin în contradicţie cu ale noastre... Sanctitatea Voastră ştie despre actele de cruzime, acceptate de legea islamică, ce au proliferat în unele ţări europene. Noi intenţionăm să împiedicăm aşa ceva înainte de a prinde rădăcini şi în ţara noastră. Nu vrem ca toţi cetăţenii americani să creadă că cei care renunţă la islam pentru o altă religie trebuie crucificaţi sau trebuie să li se taie mâinile şi picioarele, aşa cum recomandă Allah în Coran.

Senatorul se opri şi privi spre John, care înţelese că era rândul lui.

– Episcopul Scovoloni, spuse iezuitul, a vorbit cu elocvenţă despre imposibilitatea existenţei unui islam moderat, atât timp cât despre această carte se crede că ar fi cuvântul Domnului, exprimat în limba arabă în urmă cu o mie patru sute de ani. Eu însumi sper într-o mişcare reformatoare a musulmanilor astfel încât această interpretare literală să devină caducă, la fel cum catolicii şi evreii reformaţi nu mai iau fiecare cuvânt din Biblie ad litteram, ca pe o prescripţie divină... Dar, până se va întâmpla acest lucru, trebuie să ducem o luptă acerbă – o *luptă*, Sanctitatea Voastră. După 11 septembrie în America, preludiul în Europa l-a constituit o serie de atentate teroriste coordonate împotriva trenurilor de navetişti din Madrid. Apoi în Londra. Apoi San Petronio, de ziua Corpus Dei, când au pierit cinci sute treizeci şi una de persoane; mai recent, sacrilegiul din Chartres, urmat de declaraţiile beligerante ale profanatorilor. Când va veni următoarea surpriză neplăcută?... Oamenii s-au săturat; manifestaţii de stradă, violenţă; exemple de intoleranţă oribilă de o parte şi de alta a baricadei. Aşa ceva trebuie să înceteze o dată pentru totdeauna.

– Desigur, aceasta este o problemă pe care noi, americanii, nu o putem rezolva, continuă senatorul. Europenii trebuie să se descurce singuri. Dar nici unul dintre noi nu o va rezolva prin capitulare... Vă asigur, Sanctitatea Voastră, că prezenţa mea aici nu are nici o legătură cu politicul. Dacă mi se va împlini sau nu ambiţia de a deveni preşedintele Statelor Unite e mai puţin important faţă de tot ce se petrece la nivel planetar. Dar Biserica Catolică este importantă. Toate eforturile mele politice sunt îndreptate spre păstrarea integrităţii Bisericii şi a Crezului în care am fost crescuţi cu toţii, pe care fiecare american catolic îl iubeşte şi venerează... Prin urmare, Sanctitatea Voastră, am o mare rugăminte: păstraţi intactă cămaşa lui Hristos. Să ne deschidem minţile spre toţi credincioşii, de acord, dar să ne păstrăm îmbrăţişările pentru fraţii noştri creştini. Vă mulţumesc pentru marea onoare de a mă primi în această audienţă şi pentru răbdarea Sanctităţii Voastre de a-l asculta pe un mirean umil.

Papa se încruntase, apoi se relaxase ca după trecerea unui nor. La sfârşit se arătă calm, reuşind chiar să schiţeze un zâmbet în timp ce îi mulţumea senatorului pentru opiniile lui. Apoi se întoarse spre John NcGrath şi îl invită să explice mai pe larg. Atât Papa cât şi iezuitul cunoşteau prea bine relaţia complexă dintre Papalitate şi Societatea lui Isus; nici unul n-ar fi făcut aluzie la ea.

– Sanctitatea Voastră, spuse iezuitul în engleză, dat fiind că italiana lui nu avusese cum să se îmbunătăţească de când locuia în Washington, nu am prea multe de adăugat la cele spuse de Preasfinţia Sa şi de senatorul Rowlandson. Societatea lui Isus nu poate face compromisuri cu cei a căror carte sfântă îi neagă divinitatea. Îi tratăm cu prietenie, întrucât, citându-l pe unul din predecesorii Sanctităţii Voastre, „şi musulmanii ating izbăvirea; căile Domnului sunt infinite". Dar preferăm să lăsăm aceste chestiuni în seama lui Dumnezeu... În ceea ce priveşte chestiunea politică, cred că implementarea iniţiativei „Braţe deschise către toţi credincioşii", chiar cu sprijinul declaraţiilor Sanctităţii Voastre *ex cathedra,* va scinda Biserica Catolică de sus şi până jos. Sanctitatea Voastră ştie cum s-a scindat Biserica Angliei, mai întâi în chestiunea hirotonisirii femeilor, apoi în cea a homosexualilor. Biserica aceasta este ruinată acum, aproape distrusă de disidenţă, schisme şi gâlcevi mărunte. Vrem oare ca Biserica Catolică să aibă aceeaşi soartă?... Am să mai spun ceva despre tulburările recente din Europa. Putem da un exemplu răspunzând acestor atacuri într-o manieră *creştină,* cu compasiune pentru făptaşi, dar şi cu o rezistenţă fermă. Nu vrem să declanşăm o nouă cruciadă însă credem că acesta ar fi un moment potrivit pentru aşa ceva. Chiar şi majoritatea laică este îngrozită de evenimentele din ultimele luni. Cât timp avem întregul continent de partea noastră, să ne folosim de această furie şi să o canalizăm spre o reafirmare a credinţei străvechi a Europei.

Papa rămase tăcut multă vreme, cu capul aplecat, gândind sau rugându-se. Din câte îşi dădeau seama oaspeţii lui, nu părea foarte convins. În cele din urmă îi privi pe rând, le mulţumi şi rosti o scurtă binecuvântare. Secretarul se ridică în picioare. Audienţa luase sfârşit. Prelatul, un episcop cu drepturi depline şi conducătorul unei

organizații extrem de puternice, îl pironi pe secretar cu o privire de gheață.

– Sanctitatea Voastră, spuse episcopul spre surprinderea Papei, pot să mai adaug ceva? Fără să aștepte un răspuns, începu: De curând am fost la Florența. După cum poate că își amintește Sanctitatea Voastră, eu sunt florentin, dar nu mai fusesem în orașul meu natal de câțiva ani. De la un eveniment foarte grăitor. În iubitul meu oraș musulmanii imigranți înălțaseră un cort cu intenția de a protesta împotriva guvernului italian și de a-l insulta, pentru că nu le eliberase documentele de naturalizare... Cortul se afla în fața catedralei a cărei cupolă a fost executată de Brunelleschi și lângă Baptisteriu, cu sublimele uși concepute de Ghiberti. Era mobilat ca un apartament sărăcăcios, cu saltele pentru somn și, da, pentru preacurvie. Din cuptoarele lor ieșeau fum și un miros insuportabil. Aveau chiar și curent electric, prin grija unei companii de stat. Un muezin îi chema regulat pe credincioși la rugăciune, prin difuzoare. Am uitat ceva? A, da, urmele de urină a musulmanilor care pângăreau Baptisteriul. Și duhoarea excrementelor, care bloca intrarea în San Salvatore, biserica în stil roman, veche de o mie de ani... Noi nu ridicăm corturi în Mecca. Noi nu cântăm Ave Maria lângă mormântul lui Mohamed. Am urina noi pe moscheele lor? Am defeca noi la poalele minaretelor lor? Le-am profana noi templele cu chemări la arme și incitări la ură din evangheliile noastre? Le-am arunca noi în aer moscheile când sunt pline până la refuz de credincioși? Niciodată! Și de ce? Din cauza poverii pe care o poartă omul alb... Nu mai pretindem că vrem să impunem superioritatea rasei albe prin colonizarea țărilor locuite de rase mai închise la culoare și prin civilizarea lor. Dar încă mai ducem povara omului alb. Foarte puțini dintre noi își dau seama de acest lucru. Îi tolerăm și îi iertăm pe frații noștri aflați în păcat, fiindcă, arătându-le toleranță și iertare, sperăm că le vor învăța și ei. Oare asta nu miroase a îngâmfare? Cât de superiori ne simțim când trebuie să recunoaștem că, mda, suntem *mai buni* decât ei, deci e de datoria noastră să-i învățăm valorile noastre lăsându-i să intre în țările noastre, să le pângărească și să le disprețuiască în voie?

Senatorul şi nunţiul încercau să găsească un pretext ca să întrerupă peroraţia prelatului. Sfântul Părinte era atât de şocat, încât părea incapabil să mai facă vreo mişcare.

În faţa celor care îl ascultau uluiţi, prelatul continuă impeturbabil. Se referi la minunile picturii figurative, interzise în Coran, la frumuseţile muzicii instrumentale, de asemenea interzise, la vin, sanctificat de însuşi Isus. Apoi adoptă un ton mai puţin retoric, aproape confidenţial:

– În ceea ce priveşte siguranţa Voastră, Sfinte Părinte, am auzit mai multe zvonuri îngrijorătoare. Europa are atâta nevoie de o conducere puternică de pe Tronul lui Petru, încât unii fanatici, mă doare să o spun, ar putea atenta la viaţa Voastră. Dacă vor face acest lucru, Europa ar fi cuprinsă de haos; hoardele islamice ne-ar cotropi nestingherite sau chiar invitate de legiuitorii atei de la Bruxelles. Moartea Voastră tragică, Sanctitatea Voastră, ar pecetlui sfârşitul creştinismului şi al Europei aşa cum o ştim noi. Prelatul îşi făcu cruce şi adăugă: Ferească Dumnezeu! Numai Sanctitatea Voastră puteţi împiedica acest lucru; numai Sanctitatea Voastră puteţi redresa situaţia; numai Sanctitatea Voastră puteţi hotărî întoarcerea la tradiţie. Fie ca Dumnezeu Atotputernicul să Vă lumineze în opţiunile Sanctităţii Voastre.

Episcopul Scovoloni încheiase. Senatorul şi John oftară uşuraţi.

– Asta e tot, episcope? întrebă Papa cu o voce poticnită.

Episcopul înclină grav din cap.

Secretarul se ridică şi ciocăni la uşă, care se deschise lăsându-i să iasă pe cei trei oaspeţi. Episcopul Scovoloni îşi luă rămas-bun, dar, când întâlni privirea senatorului şi a lui John, le făcu uşor cu ochiul, înainte de a părăsi vestibulul pe altă uşă.

Inspectorul Ghedina tocmai terminase de citit un articol din *Corriere*. Potrivit ultimelor studii, 81% din infracţiunile comise cu un an în urmă în Italia rămâneseră nepedepsite. În privinţa crimelor, 50% dintre ele rămâneseră nerezolvate. El însuşi contribuia la aceste statistici sumbre.

Încă de la începerea anchetei, se simțise adesea foarte aproape de descoperirea ucigașului Angelei sau a celui care o răpise pe Orsina. Ca un câine de vânătoare, amușina calea care ducea direct în bârlogul vulpii. Apoi însă o pierdea, vulpea dovedindu-se mai isteață decât el. Sosea prea târziu la locul faptei sau greșea locul faptei sau, și mai rău, nu sosea deloc, tocmai când avea cea mai mare nevoie să o facă. Era sigur că Orsina omisese multe lucruri în declarația ei. De asta îi făcuse vizita aceea surpriză lui Giorgio, sperând că secretarul, fiind sub presiune, ar putea mărturisi ceva. În loc de mărturie, se alesese cu un proces.

În acest moment Ghedina nu avea prea multe opțiuni, dar simțea că era de datoria lui să revină la baron, să-i facă o vizită ca să vorbească despre eliberarea Orsinei și să-l și felicite cu această ocazie. Îi spuse lui Gallorini să se pregătească de un drum la Verona. Agentul visător, mereu cu o carte în buzunar, se potrivea mai bine cu salonul baronului decât rudimentarul Colucci.

Ajunseră la Villa Riviera câteva ore mai târziu. Agenții de pază îi spuseră inspectorului că primiseră ordin să-l lase să treacă la orice oră din zi și din noapte.

– Baronul nu-i chiar atât de țâfnos pe cât pare. Ce zici, Gallorini? întrebă Ghedina în timp ce intrau pe alee.

– A trecut și el prin multe, replică sergentul evaziv.

– S-a umilit încălcând legea, ca să plătească răscumpărarea nepoatei. Pentru asta, recunosc, merită tot respectul.

– Adevărat. Dar eu, unul, cred că știe mai mult decât ne-a spus nouă.

– Să știi că nu-i port nici un resentiment. Acum însă ar trebui să-l găsim în toane mai bune. Hai să-l facem să vorbească, poate scapă ceva.

Le deschise ușa Dumitru. Nu, spuse el, baronul nu era acasă. Ghedina insistă. Dumitru dădu răspunsuri vagi. Vechiul instinct al câinelui de vânătoare se ascuți din nou; Ghedina înăspri tonul.

– Aia e Lancia lui, nu? Dacă nu-i acasă, unde s-a dus?

– S-a dus la atelier, cedă majordomul în cele din urmă, dar mi-a spus să nu-l deranjeze absolut nimeni.

– Când se întâmpla asta?

– Alaltăieri. Atunci l-am văzut ultima dată.

– De obicei rămâne acolo aşa de mult?

– Nu, dar trebuie să-i ascult porunca.

– Sigur că da. Are telefon acolo?

– Nu. Dacă îşi ia celularul cu el, întotdeauna îl închide.

– Atunci să mergem să-l trezim, spuse Ghedina.

Obloanele erau trase la cabană şi nimeni nu răspunse la bătaia în uşă a inspectorului. Ghedina apăsă pe clanţă.

– N-avem timp de umblat cu mănuşi, îi spuse el lui Gallorini. Deschide uşa.

Sergentul şovăi.

– Nu, n-o sparge. Nu e corect să strici o uşă atât de bine lucrată.

Ghedina îşi luă geanta-diplomat din maşină. Broasca veche cedă uşor la un şperaclu.

În timp ce ochii i se acomodau cu lumina difuză, inspectorul văzu o siluetă cocoşată pe podeaua din baie.

– Aprinde lumina, Gallorini.

Silueta se mişcă în momentul în care Ghedina se aplecă peste ea. Baronul zăcea cu limba scoasă şi gâfâia, semn că îi era sete.

– Repede, adu nişte apă.

Inspectorul îl ajută să bea, ceea ce nu era foarte uşor. Partea dreaptă a baronului părea inertă.

– *Barone, barone,* mă auziţi?

Ochii baronului nu dădură de înţeles că l-ar recunoaşte.

– Cred că a paralizat. Probabil că a avut un atac cerebral. Cheamă o ambulanţă, *presto!*

Ghedina nu era surprins ca un om în vârstă, care trăise ultimele luni sub presiune, să sufere un atac cerebral. Ceea ce îl surprindea era vestimentaţia baronului, haine de gală, decoraţii, ciorapi de mătase, ce naiba. Se întorsese de la o recepţie, de la o întrunire a masonilor, de unde? Inspectorul scoase cu grijă Ordinul Sfântul Lazăr şi Mauriciu, apoi decoraţiile, şi le vârî într-un sertar.

– Gallorini, du-te la vilă şi spune-i majordomului ce s-a întâmplat. Apoi revino.

Peste o jumătate de oră Ghedina urmări cum infirmierii îl suiau pe baron în ambulanță. Cei doi polițiști rămaseră singuri cu Dumitru. Ghedina îi spuse să se întoarcă la vilă și să ia legătura cu avocatul baronului.

– Gallorini, deschide obloanele alea. Și câteva ferestre. E un miros de-ți întoarce stomacul pe dos. Trebuie să căutăm prin toate ungherele.

Cabana nu părea să aibă prea multe secrete. Într-un colț, acoperit cu o bucată de pânză, era un șevalet mare, alături de mai multe ustensile folosite în pictură: pânze, pensule scumpe, terebentină și ulei de in, tuburi de vopseluri. Pensulele erau necurățate, iar vopselurile se întăriseră pe palete.

– Se pare că a renunțat brusc la pictură. Dar unde sunt lucrările?

Singurele decorațiuni din încăpere erau picturile grotești de pe pereți.

– Crezi că el le-a făcut pe astea? Sunt ciudate rău.

– Nu, răspunse Gallorini. Sunt vechi. Ca și cabana.

Ghedina scotoci prin sertarele micuței bucătării.

– Du-te în spate și vezi dacă e vreo magazie sau vreo pivniță.

Gallorini reveni.

– Nu e decât un incinerator mare, de frunze.

– Adică nu-i nimic mai suspect decât asta! Hai să aruncam o privire.

Cei doi căutară prin cenușă.

– Uitați aici, domnule inspector: capse și cuie. Precum cele de pe spatele pânzelor din atelier.

– Într-adevăr. Deci pictează și apoi își arde opera. Foarte aristocratic, remarcă inspectorul, nesigur.

Căutarea continuă în atelier. Ajunseră în dormitor.

– Gallorini, ajută-mă să întorc salteaua astă.

Patul dublu aproape că umplea încăperea și era greu de mișcat într-un spațiu atât de îngust.

– Aici n-ajunge mătura, observă Gallorini, mijindu-și ochii la cocoloașele de praf de sub pat. Cred că am găsit ceva.

Sergentul vârî mâna în spaţiul dintre tăblia patului şi perete. Scoase un album de schiţe şi i-l dădu lui Ghedina, care suflă praful de pe el şi apoi îl deschise. Era un album obişnuit, plin cu schiţe în creion şi cerneală. Erau opera unui amator, nu aveau simţul proporţiei şi al nuanţelor, dar abundau în detalii, precum schiţele medievale. În fiecare apărea un nud de fată, de unsprezece–doisprezece ani, apoi din ce în ce mai mare, într-o varietate de poziţii.

– Pornografie cu copii, remarcă inspectorul. Nu-i de mirare că-şi ardea picturile.

Leo şedea pe un bolard, privind portul.

– Joi la ora cincisprezece treizeci să fii la docul pentru iahturi. Sunt două porturi; cel în care trebuie să fii tu se numeşte Porto Sole. Uită-te după un iaht numit *Lusimus*.

Acesta fusese mesajul transmis de custodele lui Nigel. Mirosul de iod, apa sărată a mării, soarele orbitor care fulgera şi dansa pe valurile calme, ţipătul pescăruşilor – la acestea era atent Leo în timp ce privea cum vin şi pleacă ambarcaţiunile.

O oră mai târziu, Leo se întreba dacă nu cumva fusese vreo neînţelegere. Oare nu pricepuse nimic din engleza stricată a custodelui? Era prea obosit ca să se poată concentra? Într-adevăr, trecuseră două săptămâni grele de când o lăsase pe Orsina în gara centrală din Milano, apoi două zile şi mai grele ca să ajungă la San Remo, un sat turistic pe Riviera italiană, aproape de graniţa cu Franţa. Se întrebă dacă n-ar face mai bine să-l sune pe custode din nou. Nu avea nici un rost să stea pe bolardul acela la infinit. Îşi scoase portofelul şi îşi numără banii: trei euro şi douăzeci şi opt de cenţi, atât mai avea. Se ridică şi o porni înapoi, spre sat, ca să caute un telefon public.

– Profesorul Kavenaugh?

O voce behăită, de englez. Leo se întoarse şi văzu un bărbat scund, cam de vârsta lui, îmbrăcat într-un costum de in de culoarea somonului, care la fiecare pală de vânt îi dezvelea torsul gol, păros. Nu era chiar cald, dar era cu siguranţă mai puţin rece decât în partea

continentală a Italiei, dincolo de Munţii Apenini, unde fusese Leo până în acea dimineaţă.

– Da, sunt Leonard Kavenaugh.

– A avut dreptate Nigel! Mi-a zis să mă uit după un profesor american hippiot, şi iată-te, în inima Rivierei. Am andocat acolo. Hai, fuga marş!

Leo se luă după bărbat, care-l informase că îl chema Teddy, spre un iaht cu motor, model vechi din lemn de tec, care cu siguranţă cunoscuse vremuri mai bune. Urcară pe pasarelă, pe care Teddy o trase imediat la bord, strigând:

– L-am adus! Sus ancora!

Peste câteva minute Teddy scotea iahtul din port în timp ce Leo şedea la o masă, sub punte şi sub privirile curioase a trei bărbaţi şi două femei frumoase.

Un tânăr înalt făcu prezentările:

– Eu sunt Nicky. El e Nico, ai grijă să nu ne confunzi. Sophie, încântătoarea lui soţie. Marcus şi Pauline, soţia lui nu mai puţin încântătoare. Aceste soţii încântătoare preferă să vorbească franceza, ceea ce sunt sigur că n-o să te deranjeze.

Franţuzoaicele, cu vreo cincisprezece ani mai tinere decât soţii lor, îi zâmbiră lui Leo, deşi păreau a-l privi cu nelinişte. Ştiind prea puţine despre el, nu-l percepeau ca pe un „profesor hippiot", ci mai degrabă ca pe un veritabil vagabond.

– Ne jucăm de-a „Piraţii din Penzance", explică Nicky („de fapt el este marchizul de Thame", şopti cineva) sau, mai pe şleau, „La naiba cu frontierele". Încercăm să oprim oriunde vrem fără să dăm socoteală vameşilor sau poliţiei. Invocăm vechile drepturi ale navigării libere pe mări şi oceane.

Leo înţelese ideea, ceea ce nu-l făcu să se simtă mai sigur. Ăsta era planul genial al lui Nigel de a-l scoate din Italia? Apoi, brusc, începu să aibă o bănuială; îşi aminti, panicat, cât de absurd se purtase Nigel la gara din Milano, mereu cu un pas în urmă, surprins de orice, cerând tot timpul explicaţii. Ăsta era afaceristul de clasă mondială, vicleanul speculant? Cum de era atât de derutat? Sau jucase teatru? Dar de ce? Răspunsul era clar acum: ca să-l facă să

cadă de bună voie într-o capcană! Oare şi tipii ăştia de bani gata jucau teatru? Îi angajase Nigel ca să-l predea poliţiei? Ce modalitate perfectă de a scăpa de un rival!

– Ce faceţi dacă sunteţi prinşi? întrebă Leo aproape în şoaptă.

– Spunem că n-am ştiut, vorbim numai în engleză şi, dacă e nevoie, plătim. Dar în cazul ăsta pierdem puncte preţioase. La jocul ăsta iau parte încă trei iahturi şi încercăm să batem recordul de anul trecut înainte de încheierea sezonului. La ora asta conducem cu două porturi. Vrei să ştii care a premiul?

– Nu.

– Ba da: echipajele care pierd trebuie să se întoarcă acasă înot, spuse Nico, un tip bărbos şi direct, iar ceilalţi izbucniră în hohote de râs. Vrei să bei ceva? Sau să mergi la toaletă, să faci un duş?

– Toate trei, răspunse Leo.

Era hotărât să le facă jocul, să nu se piardă cu firea şi, dacă era nevoie, să găsească o soluţie pe parcurs. Nu avea sens să lase ca suspiciunile să-i întunece gândirea.

Reveni din baia bine echipată îmbrăcat într-un halat pe care îl găsise acolo. Nu avea haine de schimb, iar cele pe care le purtase mai bine de două săptămâni miroseau de la o poştă.

– Ei, ce-ai zice de un costum Dolce & Gabbana? întrebă Marcus, un tip de vreo cincizeci de ani, cu nasul acvilin.

Leo privi în altă parte, iritat.

– Da, da, trebuie să treci neobservat când sosim la Antibes. Cu atât mai mult dacă, înainte de asta, ne interceptează paza de coastă. Am venit pregătiţi, spuse Pauline şi îi dădu hainele.

Leo reapăru de la baie îmbrăcat în pantaloni ruginii de catifea reiată, cu o cămaşă roz şi cu un pulover de caşmir brun-roşcat la baza gâtului, iar în picioare cu mocasini din piele de căprioară, făcuţi manual. Bărbaţii îl priviră cu indiferenţă: vestimentaţia lui făcea parte din joc. Soţiile lor însă se uitară la el admirativ şi zâmbiră.

– Acum poţi sta la masa căpitanului. Să bem ceva, spuse Nico. Am amestecat nişte Pimms nr. 6, voltaj maxim.

Amestecul de Pimms, votcă, Cointreau şi Dumnezeu mai ştie ce o luă la vale pe gâtlejul fiecăruia. Leo bău tot paharul de sete, fără

să țină cont de impact, apoi ceru un pahar cu apă. Supraviețuise cu un sandvici pe zi în ultimele două săptămâni și, de câteva zile, sărise și peste ăla. Dormise foarte puțin și îi fusese frig tot timpul. Dar meritase.

Iahtul naviga pe lângă coastă, îndreptându-se spre granița dintre Italia și Franța. Și nu era singurul care făcea asta. Marea nu era la fel de aglomerată ca în timpul verii, dar ziua atât de însorită scosese din casă mulți amatori de iahting.

Pauline i se adresă lui Leo pentru prima oară.

– Barba ta, zise ea cu o privire dezaprobatoare.

Avea barba încâlcită, iar mustața, crescută prea mult, îi acoperea buzele.

– Se poate? continuă ea.

„Ce mai vrei și tu?" își spuse Leo în sinea lui. „Mai lasă-mă în pace." Dar nu rosti nimic cu voce tare, doar îi întoarse spatele.

– Poate are rău de mare sau poate e un ciudat, șopti Marcus.

– Nigel a spus că e puțin cam paranoic, adăugă Nico.

Imperturbabilă, Pauline reveni cu un aparat de ras și cu un foarfece pe care i le dădu lui Leo. Acesta se arătă la fel de imperturbabil.

– Dacă nu te deranjează... începu Pauline, apoi schimbă o privire cu Sophie, care încuviință din cap.

Ce distracție! Pe puntea principală fu instalat un scaun confortabil și cele două franțuzoaice frumoase se declarară gata să-i radă barba.

Gândul că se afla acolo îi deveni insuportabil lui Leo; putea scăpa sărind în apă dar așa nu mai putea fugi din Italia, ceea ce era împotriva intereselor Orsinei. Orsina încă mai avea nevoie de el. „Treacă de la mine", gândi el și cedă.

După ce îi prinse un prosop turcoaz în jurul gâtului, Sophie îi scurtă barba și mustața cu foarfecele, cât mai aproape de piele. Iahtul se legănă puțin, drept care Sophie îl ciupi de câteva ori, scoase o exclamație – „Vai de mine!" – și apoi un chicot. Celor două femei nu le mai tăcea gura, ciripind și chicotind în timp ce îl ferchezuiau. În același timp, gărzile de coastă cercetau cu binoclul numeroasele iahturi care brăzdau apele, hotărându-se pe care să le aleagă pentru

inspecţie. Leo le văzu şalupele în depărtare. Nu era a bună, dar nu avea ce face.

Indiferentă la ochii care îi spionau, Pauline insistă ca onoarea efectuării „operaţiei" să-i revină ei. Sophie nu mai termina de umplut cu spumă obrajii şi o parte a gâtului lui Leo. Mirosea a levănţică, săpunul pe care îl folosise în baie, şi a santal de la spuma de ras. Pauline se aplecă şi începu să-l bărbierească.

Gărzile de coastă îi ţineau sub observaţie în continuare. Englezii se distrau de minune.

– E haios tare, mult mai haios decât jocul de table! remarcă Teddy.

Şalupa de mare putere o coti spre ei, mărind viteza.

– Uite-i că vin, atenţiune! strigă Marcus.

Pe neaşteptate, şalupa îşi schimbă direcţia, luând-o spre un alt iaht. Poate că văzând două femei frumoase care bărbiereau pe punte un dandy îmbrăcat ţipător, paza de coastă considerase că era vorba doar de o distracţie de oameni bogaţi, lipsiţi de griji, şi îşi îndreptaseră atenţia asupra unor potenţiali contrabandişti.

– Am reuşit! strigă Marcus peste douăzeci de minute, triumfător. Priviţi acolo, ăla e Cap d'Ail. Suntem în apele teritoriale franceze.

„Ce simplu", gândi Leo, „fără vameşi, fără birouri de imigraţie, fără paşapoarte. Un joc de copii."

Pauline îi rădea ultimile fire de păr de pe faţă. Stătea atât de aproape de el încât Leo îi putea număra fiecare pistrui. N-o făcu, dar privi în ochii ei mari, căprui. Îi simţi nu numai parfumul, ci şi răsuflarea. Situaţia era atât de diferită de greutăţile prin care trecuse în ultimele săptămâni, încât simţi nevoia să închidă ochii. Pauline îi luă gestul ca pe un semn.

– *Voilà,* frumosule! spuse ea, se aplecă şi îl sărută uşor pe buze.

Leo nu se clinti din loc; de îndată ce femeia se îndepărtă de el, se ridică în picioare. Toţi se uitau la el.

– Bravo, dragele mele *coiffeuses,* bravo! exclamă Marcus.

Toată lumea bătu din palme.

Reîntorşi sub punte, în salon, Nicky întrebă cu un rânjet răutăcios:

– Chiar eşti un profesor hippiot? Ce predai? Analiza poststructuralistă a operei lui Kerouac?

– Aveţi ceva de mâncare? întrebă Leo, neluând în seamă întrebările. E bună şi o bucată de pâine.

– Ai răbdare, băgăm şi noi ceva la ghiozdan cât de curând, răspunse Nicky, simţindu-se stingher în prezenţa acestui străin atât de închis în el.

Leo arăta ca un animal neîmblânzit, greu de strunit.

– Te rog să ne iertaţi. Englezii se poartă mereu ca nişte şcolari, explică Teddy după ce ancorară pentru o gustare – homari mici, la gheaţă, pâine franţuzească proaspătă şi măsline. Nu scapă nici o ocazie ca să încerce să-şi păcălească profesorii. De asta ne şi jucăm de-a piraţii, am dat în mintea copiilor.

Leo nu comentă; era prea ocupat, devora pâinea.

– Şcolile particulare englezeşti sunt de vină, spuse Nicky. Ele ne învaţă să dispreţuim autoritatea, fiindcă majoritatea profesorilor sunt nişte rataţi, dar în acelaşi timp ne insuflă o loialitate eternă faţă de sistem. Înţelege ce vrei din asta.

Mintea lui Leo de-abia înregistra ce spuneau cei din jurul lui. Se simţea atât de obosit, încât se străduia din răsputeri să-şi ţină ochii deschişi; pe de altă parte, era nerăbdător să o vadă pe Orsina. Aşteptase acest moment paisprezece zile şi paisprezece nopţi şi acum ştia că mai rămăsese puţin.

La câteva minute după ora opt seara, portul Antibes fu martorul sosirii iahtului *Lusimus* şi al debarcării lui Leo. Îşi păstrase vechea haină de piele şi rucsacul L.L. Bean trecut prin atâtea.

– O pungă de plastic ar fi mai indicată decât rucsacul ăla, pufni Nico. Ce faci cu el? Oho, ce greu e. Ce ai aici? Ia să pipăim noi – mda, o biblie de familie şi o cheie franţuzească de peste jumătate de metru. Şi eu care credeam că hippioţii călătoresc cu minimum de bagaj.

– De cheie pot să mă dispensez, zise Leo scoţând unealta supradimensionată şi aruncând-o peste bord fără altă explicaţie. I-am promis maică-mii că n-am să mă despart de ea niciodată.

– Aha! făcu Nico, nu foarte sigur că era o glumă.

Sophie zâmbi în timp ce Pauline scoase un chicot.

Orsina, află el, le rugase să-i telefoneze când *Lusimus* mai avea o oră până să ajungă la Antibes. Leo stătea la prova şi o văzu de departe: o siluetă de neconfundat sub un stâlp de felinar – sau îi simţise aura înainte chiar de a o zări?

22

Părintele John stătea în aceeaşi sală de aşteptare, înconjurat de frescele care îi înfăţişau pe Sfântul Petru, Sfântul Pavel, Sfântul Sebastian şi Sfânta Caterina. Prelatul insistase să-şi amâne întoarcerea la Washington şi, foarte curând, Papa îl chemase pentru o nouă audienţă. Peste doar câteva minute, de data aceasta, acelaşi secretar îl conduse în faţa Papei. Sfântul Părinte şedea pe tron. John îngenunche cu multă deferenţă şi apoi se aşeză pe scaunul indicat de Papă.

– Sanctitatea Voastră, sunt cu toată umilinţa la dispoziţia Voastră, zise el.

Suveranul Pontif îl pironi cu privirea o vreme. Nu mişca nimic, tăcerea era asurzitoare. În cele din urmă, Papa păru că surâde, dar mulţi comentatori fuseseră derutaţi de aceeaşi expresie facială; unii susţineau că era vorba de un surâs beatific.

– Nunţiu McGrath, spuse Papa, am transmis deja prelatului ordinului Opus Dei hotărârea noastră în legătură cu dumneata şi acesta a primit-o cu plăcere.

John era nedumerit şi puţin neliniştit.

– Te eliberăm din postul de nunţiu al Sfântului Scaun în Statele Unite ale Americii.

John rămase înmărmurit, dar reuşi să-şi păstreze calmul şi să rămână nemişcat. Papa părea că savurează felul în care McGrath primea această veste. Apoi explică:

– Da, nu mai vrem să fiţi atât de departe, de cealaltă parte a Atlanticului. Ne-am uşurat povara, numindu-vă prefect al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei. Îţi intri în atribuţii imediat.

John era total surprins, dar nu se cădea să comenteze hotărârea Sfântului Părinte şi nici să-şi manifeste sentimentele. Îşi făcu cruce şi spuse:

– Rămân cu toată umilinţa la dispoziţia Voastră, Sfinte Părinte.

Răspunsul îl mulţumi vizibil pe Papă, care zâmbi şi mai larg.

– Ne-ar face o mare plăcere, dacă v-aţi începe chiar de azi lucrul la o nouă enciclică. *Monsignore,* (către secretar), notează cu exactitate. Va fi intitulată, prefecte, (deja i se adresa lui John cu noul titlu), *Vox populi, vox Dei.* Va fi adresată episcopilor, preoţilor şi diaconilor, bărbaţilor şi femeilor hirotonisite şi tuturor mirenilor credincioşi. Iată ce dorim să transmitem: Noi, Suveranul Pontif, susţinem fiecare hotărâre a Celui de-al Doilea Conciliu al Vaticanului. Dumnezeu ne-a vorbit prin vocea oamenilor. Şi invers, *vox populi, vox Dei:* oamenii ne-au vorbit în termeni divini. Dorim să exprimi toate acestea într-un jargon iezuit corespunzător, prefecte. Dar, pe scurt, trebuie să-i asigurăm pe toţi că ne-am dat seama de existenţa unei, să-i spunem, discrepanţe? O discrepanţă între ceea ce este drept din punct de vedere moral şi morala vremurilor noastre. Intenţia noastră este să conducem Europa creştină în tradiţia ultimelor două milenii şi apreciem cât de mult are nevoie turma noastră de un păstor ferm.

John îndrăzni să deschidă gura:

– Sanctitatea Voastră, asta înseamnă că „Braţe deschise către toţi credincioşii", campania voastră ecumenică, va fi abrogată?

– Abrogată? Prefecte, acesta e un cuvânt solemn. Nu, vom spune că a fost *suspendată.*

– Cu tot respectul, Sfinte Părinte, acest anunţ nu cred că ar fi suficient ca să liniştească masele. Îmi pare rău, dar cred că e de datoria mea să vă atrag atenţia asupra acestei posibilităţi.

Papa schimbă o privire scurtă cu secretarul, un slujitor loial şi un consilier dibaci încă de pe vremea când era doar episcop.

Monsignor păru să fie de acord cu prefectul; era acel tremur aproape imperceptibil al buzelor pe care Sfântul Părinte îl ştia bine şi îl recunoştea oricând, chiar dacă acum secretarul întoarse ochii în altă parte.

– Foarte bine, poate vom spune că Dumnezeu ne-a îndemnat ca mai întâi să ne regrupăm întru unitate şi coeziune acasă pentru a ajunge apoi la toţi şi a realiza adevăratul pluralism.

– Dacă îmi permiteţi, Sfinte Părinte, acesta pare a fi un mod foarte potrivit de a exprima ideea.

– Da, aşa ne-am gândit şi noi. Pregătiţi o ciornă a enciclicei pe aceste coordonate. Doresc să o terminaţi până mâine. Trebuie să circule în toate colţurile lumii. Acum puteţi pleca, prefecte. Mergi în pace.

John se ridică şi făcu o plecăciune. Apoi adăugă:

– Să am iertare, Sanctitatea Voastră, dar cred că poate ar trebui să enumerăm, în enciclică, toate măsurile pe care aţi vrut să le luaţi şi să arătaţi că au fost... suspendate, cum aţi spus, pentru a păstra intacte hotărârile Celui De-al Doilea Conciliu al Vaticanului. Cel de-al Treilea Conciliu, în consecinţă, a fost amânat pe o perioadă nedefinită; de fapt, termenul „anulat" ar fi mai potrivit. Cred că acest lucru trebuie spus clar şi răspicat în mesajul Sfântului Părinte.

Papa făcu o grimasă şi îşi luă capul în mâini. În cele din urmă consimţi.

– Şi, dacă îmi permiteţi, Sanctitatea Voastră, un mic detaliu care cred că ar face mesajul şi mai clar.

Papa îl privi întrebător. John îi interpretă privirea ca pe un semn de a continua.

– Privitor la decanonizarea Sfântului Bernard din Clairvaux ca instigator al Primei Cruciade, propun să-l reabilităm, făcând din comemorarea lui o sărbătoare în cinstea Fecioarei Maria. Să fie cunoscut drept Cavalerul Fecioarei Maria: felul în care a venerat-o pe Mama lui Isus Hristos a fost exemplar, fără prihană.

Întrucât Papa nu spunea nimic, John continuă:

– Sanctitatea Voastră, sunt conştient că aceasta ar fi o schimbare radicală, care ar produce mari emoţii. Dar dacă Biserica ia seama la voinţa oamenilor, cred că politicienii vor trebui să facă la fel. Împreună cu ei putem face ca Europa să-şi vină în fire.

Papa cugetă câteva clipe, apoi se ridică brusc în picioare:

– *Fiat!* Aşa să fie. Îl veţi informa pe senatorul Rowlandson despre hotărârile noastre chiar astăzi. Noi înşine vom discuta cu episcopul Scovoloni în cel mai scurt timp. Domnul nostru Isus Hristos să vă aibă în pază!

Leo îi mulţumi servitoarei şi închise uşa camerei de oaspeţi care îi fusese rezervată. Ca orice altă încăpere din „ferma" provensală a lui Nigel, şi aceasta era mobilată impecabil, cu obiecte vechi, bine lustruite, şi prevăzută cu tot ce înseamnă confort modern. Fermă poate că fusese cândva, ţăranii ce aparţineau de ea îngrijindu-se de podgorii şi de pâlcurile de măslini ce se întindeau până la pădurile îndepărtate, din nord, *„château"* însă nu ar fi fost un cuvânt exagerat.

Leo privi cu jind spre pat, pe care s-ar fi trântit fără ezitare şi ar fi dormit o noapte şi o zi. Dar acum nu se putea. Nigel se gândise la o combinaţie între ambianţa perfectă pentru un oaspete epuizat şi cadoul cel mai puţin dorit: o petrecere. Leo deschise în silă garderoba imensă ca să-şi lase rucsacul preţios şi descoperi un costum albastru, o cămaşă, şosete, pantofi negri, o cravată – chiar şi lenjerie intimă, cu un bileţel prins de reverul hainei. „În seara asta vreau să arăţi impecabil. O."

Scoase hainele pe care i le dăduse Marcus pe iaht şi le alese pe cele mai puţin bătătoare la ochi. În timp ce se privea în oglindă se întrebă dacă, odată ajuns acasă, n-ar fi mai bine să renunţe la garderoba lui uzată de profesor universitar şi să-şi facă un obicei din a fi elegant. Apoi se gândi la studenţii lui, cum şi-ar fi dat coate şi ar fi râs pe înfundate văzându-l îmbrăcat în costume Dolce & Gabbana.

Jos invitaţii umpleau holul de la intrare, strigând cât îi ţinea gura. Îl văzu pe Nigel flecărind cu Teddy, Marcus, Nico şi soţiile lor în jurul mesei pe care tronau mai multe sticle de şampanie. Apoi o

văzu pe Orsina, la fel de frumoasă ca întotdeauna într-o rochie neagră, scurtă.

În clipa în care li se întâlniră privirile, îşi dădu seama că femeia se simţea ca o exilată în propria casă, nedorind altceva decât să scape de această veselie forţată. Orsina traversă holul şi se apropie de el.

– Mi-ai lipsit, Leo.

– Şi tu mie, Orsina. Arăţi foarte bine.

– Ţi-am rezervat un loc lângă mine la masă. Cred că vom supravieţui amândoi.

– Să ştii că de-abia aştept să mănânc ceva.

– Amândoi am slăbit, deşi nici unul dintre noi nu prea avea ce să dea jos.

– Adevărat. Acest costum elegant mi-e destul de larg; mulţumesc că te-ai gândit şi la ce-am să port.

Leo vru să-şi încheie mulţumirile cu *„amore mio"*, dragostea mea. I se părea atât de firesc, dar reuşi să se abţină.

– Nu prea m-am gândit la altceva în aceste două săptămâni, zise Orsina şi se întoarse, gata să izbucnească în lacrimi, apoi adăugă fără sfială: Nu mă refer la costum, pe ăsta mi-a venit să-l cumpăr, ieri după-amiază, la Nisa.

– Mi-ai ştiut până şi numărul la pantofi. Cum aşa?

– Femeile observă tot felul de lucruri. Cred că... e momentul să mergem la masă.

Masa era aranjată pentru douăzeci şi patru de persoane, iar cina l-ar fi fericit pe orice gurmand – *fruits de mer*. Din loc în loc, pe platouri uriaşe tronau printre bucăţele de gheaţă munţi de crabi, languste, creveţi, stridii, melci-de-mare, midii şi *coquilles Saint-Jacques* întregi, cu icrele lor de un portocaliu strălucitor. Şampania curse în voie până când mesenii se lăsară sătui pe spătarele scaunelor contemplând cochiliile sfărâmate, goale, ca nişte învingători într-o bătălie subacvatică. Nigel se folosi de moment ca să spună câteva cuvinte:

– Doamnelor şi domnilor, e o mare plăcere pentru mine să găzduiesc banchetul anual al Piraţilor din Penzance. După cum prea bine ştiţi, câştigătorul din acest an este echipajul vrednicului vas *Lusimus* care, dacă mai ştiu puţină latină, înseamnă „vom pierde". (Râsete şi oftaturi.) Aşadar, în sănătatea dragilor mei prieteni Teddy, Nicky, Nico, Marcus, neuitându-le pe încântătoarele lor soţii, Sophie şi Pauline, care sunt sigur că au făcut aproape tot ce era mai greu... Sosirea lor la Antibes, astăzi, a fost cea de-a douăzeci şi şaptea acostare pirateresc ă a sezonului, onorabilul echipaj căzând numai de trei ori în plasa autorităţilor. Ceea ce îi aduce un avantaj de două puncte faţă de al doilea echipaj, cel de pe *Văduvoiul vesel,* care merită şi el o menţiune specială. De fapt, cu toţii meritaţi o menţiune specială, de aceea şi sunteţi aici.

Cineva începu un cântec marinăresc. Cele două franţuzoaice schimbară o privire şi zâmbiră politicos. Urmară alte cântece, mai vulgare, udate din belşug cu vin de Bordeaux şi de Porto. Leo o ştersese deja.

Întorcându-se de la toaletă, o luase pe alt drum şi nimerise într-o bibliotecă micuţă, cu o canapea irezistibilă. Mai întâi se aşezase, apoi se întinsese şi adormise imediat.

La scurt timp Orsina se ridică şi ea de la masă şi se duse în biroul ei, unde îl găsi pe Leo. Îl acoperi cu o pătură, îl sărută pe frunte şi îl lăsă să doarmă netulburat de nimic. Petrecerea continuă în forţă până la ora patru dimineaţa.

Leo se trezi pe la zece şi se simţi prost când îşi dădu seama unde îşi petrecuse noaptea. Se duse repede în camera lui şi verifică dacă tomul era tot în locul în care îl lăsase. Era. Apoi făcu un duş şi se îmbrăcă lejer, punându-şi şi vechea haină de piele. Nu se auzea nici o mişcare. „Se vor trezi toţi mahmuri", îşi zise el.

În camera lui găsi un mic frigider cu tot ce avea nevoie pentru un mic dejun frugal. După cele două săptămâni orice mic lux i se părea o binecuvântare. Privind pe fereastră, chiar i se păru că nimerise în Paradis. Doi grădinari tundeau gardul viu. Dincolo de el se întindea

o câmpie imensă, pe care păştea o turmă de oi negre. „Unde o fi Orsina", se întrebă el.

Leo coborî la parter, trecu prin holul în care îi răsunau paşii şi ieşi în curtea acoperită cu pietriş din faţa casei. Pe partea dinspre nord se afla o clădire lungă şi joasă, din acelaşi amestec de cărămidă şi piatră ca şi clădirea principală, cu turnuri late, placate cu ardezie, la fiecare capăt. Uşile mari arătau că acolo era un grajd sau un şopron pentru trăsuri. Mijindu-şi ochii pe fereastră, văzu celebra colecţie de maşini-sport a lui Nigel. Deşi nu-l interesau deloc automobilele, îşi dădea seama că unele din ele erau vechi şi că toate erau bine întreţinute. Până şi el putea recunoaşte Rolls-Royce-ul şi aprecia valoarea colecţiei.

Oamenii pe care îi întâlnise în ultima vreme îl făcuseră să se întrebe cum ar acţiona dacă s-ar trezi bogat peste noapte. „Oare aş da totul săracilor?" Cu acest gând se îndreptă spre cealaltă parte a clădirii principale. „Nu. Ar fi ca o picătură, înghiţită fără urmă de oceanul nefericirii umane. N-aş da nimic nici unei mişcări politice, indiferent de orientarea ei. Sunt un educator incurabil. Dacă aş fi bogat, aş înfiinţa o fundaţie care să apropie oamenii, să-i facă să-şi împărtăşească gândurile. Aş lua un loc precum Palazzo Riviera şi l-aş umple cu studenţi maturi, cu cărturari şi cercetători; poate şi cu artişti inovatori, dar nu dintre cei de un modernism absurd; aş ajuta oamenii să călătorească şi să înveţe limbi străine, să-şi însuşească şi alte culturi. I-aş ajuta să călătorească în timp ca să descopere ce este etern în trecut."

Dând colţul, îşi croi drum printre tufele de dafin şi privi înapoi spre această clădire perfectă. Cât de bine era când proprietarii ei trăiau din roadele pământului şi asigurau viaţa a poate cincizeci de familii şi nu a unor comercianţi sofisticaţi de maşini la mâna a doua! Deşi acest loc purta amprenta lui Nigel, în aceeaşi măsură se simţea şi parfumul Orsinei; mai mult ca sigur ea fusese cea care proiectase grădinile.

În timp ce se gândea la astfel de lucruri văzu o fereastră deschisă la parter de unde îi făcea cu mâna chiar ea. Arăta splendid

în rochia ei simplă cu imprimeu floral. Dădu fuga spre casă şi ridică ochii spre fereastră.

– Bună dimineaţa, zise ea şi zâmbi.

– Mă scuzi că am adormit în biroul tău; ar fi trebuit să mă trezeşti, începu el.

– E un loc confortabil, replică ea. De multe ori am citit până m-a furat somnul pe canapeaua aia. Te simţi mai bine acum?

– De parcă m-aş fi născut a doua oară... Locul ăsta e atât de frumos. Oile alea negre sunt ale voastre?

– Nu, sunt ale unui fermier care se foloseşte de pământul nostru.

– Ceilalţi musafiri sunt tot în casă?

– Nu, au plecat toţi. Nigel încă mai doarme. Se reface după o noapte atât de agitată.

– Orsina, am ceva foarte important să-ţi dau. M-aştepţi să-l aduc?

– Sigur că da. Dar nu-mi închipui ce poate fi – când ai sosit aproape că nu aveai nimic la tine; dar vino aici, în camera unde-mi petrec dimineţile.

Urcând câte două trepte odată, Leo se gândi la tot ce ar fi putut spune mai bine, acum şi noaptea trecută.

Camera de dimineaţă a Orsinei avea o singură fereastră, care dădea spre est, cu vedere spre parc. Orsina se aşeză pe o canapea de lângă şemineu; Leo luă loc în faţa ei, într-un fotoliu acoperit cu creton. Îşi deschise fără nici un cuvânt rucsacul şi îi dădu Cartea interzisă. Apoi, văzând-o că rămăsese fără glas, începu să-i povestească tot ce făcuse de când se întorsese la Veneţia.

Tactul nu-şi avea rostul acum, trebuia să-i spună fără menajamente cum murise Angela, ca soră se cuvenea să ştie toate amănuntele. Îi povesti Orsinei ce văzuse în timpul vaticinaţiei. Femeia începu să plângă în hohote. Leo se ridică din fotoliu şi se aşeză lângă ea, îmbrăţişând-o tandru. Când Orsina se mai linişti, continuă:

– După ce te-am lăsat la gară, ştiind că mă caută poliţia, n-am mai putut să mă mişc liber, de colo-colo. Ştiam că până la urmă va trebui să plec din Italia, Dumnezeu ştia cum. Dar aveam două

săptămâni la dispoziţie ca să îndeplinesc o misiune pe care mi-o impusesem singur: să-l ucid pe unchiul tău. Văzusem ce făcuse şi ştiam ce puteri are asupra oamenilor. Ştiam că, după moartea Angelei, va încerca foarte curând să pună mâna pe tine. Da. Pentru magia practicată de el avea nevoie de o tovarăşă de acelaşi sânge. Incest, de fapt.

Orsina tresări şi îşi ascunse faţa în palme.

Leo îşi reproşă că fusese prea direct cu victima baronului. Orsina se cutremură la amintirea zilelor petrecute în captivitate.

– Justiţia umană nu ar înţelege niciodată ce făcea unchiul tău, mai mult de-atât, nici măcar nu bănuieşte ce făcea, reluă Leo. Baronul pur şi simplu a fost mai presus de orice bănuială. Dar eu jurasem să te protejez şi, atât timp cât unchiul tău era liber, te aflai într-o primejdie de moarte.

Orsina nu spuse nimic, doar îi făcu semn să continue.

– Unchiul tău nu mai putea avea încredere în tine din cauza Cărţii. Ştia că eşti înzestrată, aşa cum nu era el, şi chiar el te îndemnase să o studiezi. Înainte de a se întâmpla toate astea, îţi dăduse indiciul cu Peştera lui Mercur, ştiind că până la urmă te va conduce la capela secretă. E clar că te desemnase succesoarea lui ocultă, dar, după moartea Angelei, toate i-au ieşit pe dos... Cu cât erai mai înzestrată, cu atât aveai mai multe şanse să descoperi primul fruct al Arborelui Vieţii, vaticinaţia. Şi atunci trecutul ţi se deschidea în faţă. Trebuia să împiedice asta, de aceea mai întâi ţi-a furat cartea. Dar nu putea fi sigur că între timp nu ţi-ai însuşit tot ce era în ea. Probabil că nu mai avea somn din pricina asta. Pe de altă parte, avea mare nevoie de tine ca să-l ajuţi în practicarea magiei... Pentru mine chestiunea era clară – viaţa lui, ca să o apăr pe a ta.

Între timp Orsina îşi pusese capul pe genunchii lui Leo, cu ochii închişi.

– Şi ce-ai făcut? întrebă ea, fără să-i deschidă.

Leo o trase aproape de el şi răspunse:

– Din Milano am luat autobuzul spre Verona şi am făcut autostopul până în pădure, cea din jurul cabanei de vânătoare. Am

rămas acolo, într-un adăpost abandonat, timp de două zile şi o noapte, ca să-l văd când vine sau când pleacă. O dată pe zi mă întorceam în oraş ca să mănânc ceva şi să răsfoiesc ziarele. Din *L'Arena* am aflat că baronul avusese un atac cerebral în propria casă. Din nefericire eu ratasem momentul – în ziua aceea mă învârtisem de colo-colo, încercând să intru fără să dau nas în nas cu agenţii de pază. A doua zi toate ziarele importante descriau întâmplarea în cele mai mici amănunte. Inspectorul Ghedina, prinzând un fir în crima de la Villa Riviera, îl descoperise aproape mort în cabana de vânătoare. Ziarele spuneau că baronul fusese internat în stare critică în cel mai mare spital din Verona.

– Ştiu. Şi-apoi?

– Eu însă ajunsesem într-o fază în care nu mai aveam încredere în nimic. Un om care poate înscena o răpire aşa cum făcuse el putea la fel de bine să înscenеze un atac cerebral. Deja demonstrase că dispune de un vast repertoriu de reacţii la moartea Angelei, nu? Aşa că m-am dus la spital. Arătam destul de prăpădit, dar m-am prezentat, cu un accent corespunzător, drept ajutorul de grădinar de la Villa Riviera. Am spus cât de mult ţineam la baron, care îmi era ca un tată, şi până la urmă o asistentă m-a dus în rezerva lui... Era conştient şi, din câte şi-a dat seama asistenta, şi-a recunoscut grădinarul atât de devotat, fiindcă a încercat să ridice o mână. Jumătate din faţă îi era paralizată şi nu putea scoate decât mormăituri. Vedeam că asta îl înfuria la culme, dar asistenta mi-a zis că „pe moment numai atât poate spune"... Îl alimentau intravenos, drept care, în timp ce asistenta umbla la aparate, am ameţit-o cu vorba, spunându-i cât de bun fusese baronul cu bătrâna mea mamă şi aşa mai departe. Apoi am întrebat dacă exista vreo şansă ca baronul să-şi revină. Deşi nu avea voie să-mi spună, asistenta mi-a zis totuşi că medicul examinase tomografiile chiar în dimineaţa aceea şi că baronul „era afectat în mod iremediabil"; în plus, stătea prost şi cu inima. „Mare tragedie pentru un om atât de mare şi de bun, şi nici nu e chiar atât de bătrân", a adăugat ea. M-a lăsat singur câteva clipe, de care am profitat aplecându-mă peste

el, chipurile, ca să-l sărut la despărţire. Mi-am dat seama ce uşor mi-ar fi fost să-l ucid pe loc. De câtva timp purtam cu mine o cheie franceză, o aveam ascunsă sub cămaşă. De fapt, nu era nevoie să-i fac capul terci, murdărind totul în jur. Era suficient să-l strangulez, folosind propria lui tehnică. Dar m-am oprit la timp, era deja neutralizat pentru totdeauna; ceea ce rezolva problema. I-am spus rar la ureche: „Te-am văzut cum l-ai întâlnit pe zeul Mithra, te-am văzut cum ai ucis-o pe Angela". Asta a fost tot. În cele din urmă, mulţumită soţului tău, am ajuns cu bine în Franţa.

– Şi iată-te aici.

Orsina se lipi şi mai tare de el.

– Ieri am primit veşti de la spitalul din Verona. Unchiul a mai avut un atac cerebral. E într-o situaţie disperată.

– Sunt încântat să aud aşa ceva.

– Aşa am fost şi eu, ieri. Astăzi însă parcă nu mai are atâta importanţă.

„Oare cum de reuşeşte să se împace cu toate încercările prin care a trecut", se gândi Leo. Nu avea curajul să o întrebe.

– Ştiu la ce te gândeşti, zise ea. Ce pot să spun? Sunt fericită că trăiesc. Orsina inspiră adânc şi reformulă: *Trebuie* să fiu fericită că trăiesc. Trebuie să nu mă mai gândesc că ar fi putut să-mi ia mie viaţa, şi nu Angelei, şi poate că ar fi trebuit să o fac. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrecea. Era posibil. Ar fi trebuit să-l înfrunt pe propriul lui teren magic; dacă aş fi studiat *Lumea magică* încă de la nuntă, l-aş fi putut distruge. În loc de asta, am făcut-o pe castelana... Tot nu-mi vine să cred că monstrul ăla o viola pe Angela, Dumnezeu ştie de cât timp. Şi apoi pe mine. Orsina îl privi în ochi şi spuse: Da, Leo, a încercat să...

Femeia era gata să izbucnească în plâns din nou. „De ce trebuie să spună asta", se întrebă Leo. „La ce bun?"

Orsina se linişti şi începu să explice:

– Mi s-au administrat sedative mai tot timpul, după cum ştii, şi am fost ţinută numai pe întuneric. Odată, când eram numai pe jumătate conştientă, am auzit vocea unchiului. Îmi şoptea cuvinte

dulci, absurde, la ureche. Apoi a început să mă atingă, să mă mângâie. Îl auzeam cum gâfâie, îi simţeam greutatea pe corpul meu. Îi simţeam răsuflarea, sudoarea pe faţa mea. Îşi băgase mâinile sub cămaşa mea de noapte, Leo. Orsina se ridică în capul oaselor şi continuă: Disperată, mi-am adunat bruma de putere pe care o mai aveam şi am început să dau din picioare. A încercat să mă calmeze, mângâindu-mă cu mâinile lui calde. Până la urmă cred că am reuşit să-l lovesc. Am auzit un strigăt, apoi o înjurătură. Pe urmă mi-a tras o palmă peste faţă; în scurt timp am simţit în braţ împunsătura aceea odios de familiară şi mi-am pierdut cunoştinţa.

– Îmi pare rău, Orsina, îmi pare tare rău, spuse Leo, grăbindu-se să adauge: Dar aceea trebuie să fi fost singura dată când a încercat. E foarte posibil să nu te fi violat.

– De unde ştii?

O discuţie mai dureroasă nici că se putea, dar era limpede că Orsina voia să-şi ia povara de pe suflet, iar el voia să-i uşureze durerea.

– Am citit ediţia secretă a *Lumii magice* de mai multe ori în ultimele două săptămâni. Există un pasaj acolo pe care l-am învăţat pe de rost deoarece, cu cât îmi făceam mai multe griji pentru tine şi pentru tot ce a trebuit să înduri, cu atât îmi dădea mai multe speranţe. Când Cesare se referă la practicienii neînzestraţi ai magiei, de tipul unchiului tău, spune că prin cultivarea dragostei şi a colaborării cu „o Hebe, printr-o uniune sexuală cu ea" aceştia „pot ajunge să realizeze minuni la fel de mari". În altă parte autorul accentuează faptul că, pentru ca această colaborare să funcţioneze, condiţia este ca cei doi să se iubească. Nemernicul reuşise să o influenţeze pe Angela atât de mult, încât în viziunea pe care am avut-o fata arăta ca un zombi, lipsită de apărare şi chiar afectuoasă în braţele lui. Asupra ta însă n-a avut nici un control, aşa că...

– Destul, Leo. Destul. Până la urmă am să mă obişnuiesc cu gândul.

Orsina îşi lăsă capul în mâini şi începu să plângă. Dar nu pentru mult timp, încercând şi reuşind să se stăpânească.

– Iartă-mă, Orsina. N-am să mai aduc vorba despre trecut niciodată. Promit. Dar cum rămâne cu viitorul?

Orsina deschise ochii; era rândul ei să explice. Privindu-l în ochi, spuse:

– Îţi mulţumesc, Leo; îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Niciodată n-am să-ţi pot mulţumi îndeajuns.

Leo simţi că *el* îi era recunoscător pentru că îl lăsase să o ajute, dar nu o spuse cu voce tare. Îşi deschiseseră sufletele destul în ziua aceea; Orsina încă mai era slăbită. Nu făcu decât să-i zâmbească, iar ea continuă:

– Viaţa mea a devenit atât de complicată. Avocatul familiei m-a sunat de îndată ce unchiul a căzut la pat. Mi-a spus că, după moartea părinţilor mei, unchiul a făcut un testament potrivit căruia, în caz de incapacitate, eu eram împuternicită să-i administrez averea. În afară de câteva lucruri pe care le lăsa altora, averea lui trebuia împărţită între mine şi Angela. În consecinţă, eu trebuie să am grijă de el şi de toată averea lui. Încă nu ştiu în ce constă ea; dar ştiu că unchiul are proprietăţi peste tot, nu numai în Italia... Avocatul meu spune că răscumpărarea de un milion de euro pe care unchiul s-a prefăcut că o plăteşte trebuie să fi provenit de la prieteni, fiind garantată cu proprietăţile lui, şi că aceştia mă vor anunţa discret când e scadenţa. Avocatul crede că poliţia ar putea fi convinsă să înapoieze banii pe care i-a confiscat. Iar bunurile unchiului nu mai sunt îngheţate. N-am de gând să-i spun avocatului că unchiul a fost cel care m-a răpit; m-am hotărât să nu spun asta nimănui, nici măcar lui Nigel. E secretul nostru, Leo.

– Ai uitat de Bhaskar şi de Soma.

– Nu, n-am uitat, cum n-am uitat nici de Giorgio.

– Giorgio?

– Da, el este cel care m-a răpit. Dar unchiul trebuie să-i fi spălat şi lui creierul la fel cum i-a făcut şi Angelei. Nu pot pune mâna în foc că a acţionat de bună voie după ce a devenit complicele lui. Cât despre servitorii indieni, aceştia sigur au fost şantajaţi. Toţi trei cunosc doar o mică parte din adevăr. E în interesul lor să nu pomenească

nimic din ce s-a întâmplat. Sigur, i-am concediat pe toţi, e primul lucru pe care l-am făcut. Dar nu simt nevoia să mă răzbun. Tot ce contează e că monstrul a fost neutralizat pentru totdeauna.

Leo simţi că venise timpul să schimbe subiectul.

– Nigel părea destul de fericit aseară, zise el.

– E fericit că a scăpat de necaz. Ar prefera să uite de toată tevatura asta. Bineînţeles. În ceea ce-l priveşte pe inspectorul Ghedina, acesta s-a dovedit atât de ineficient, încât nu simt nevoia să-i explic nimic. Una peste alta, sunt de acord cu Nigel: cel mai bine e să uităm tot ce s-a întâmplat. Dar ce-a rămas în urmă este imens. Cele două proprietăţi despre care ştii, Villa Riviera şi Palazzo. Am o răspundere enormă faţă de familia Riviera, de parcă aş fi singurul fir de care atârnă soarta ei. De asta nu le pot vinde pur şi simplu, aşa cum ar face Nigel cu casa asta dacă s-ar plictisi de Provence. Mă simt copleşită de atâtea *lucruri*, de atâtea *locuri*, de atâta *bogăţie*, de toată această responsabilitate care a căzut pe umerii mei într-un moment când nu ştiu dacă sunt îndeajuns de matură ca să-i pot face faţă. N-am fost învăţată să port o asemenea povară. Dar nu-ţi face griji, Leo. Mă trag dintr-un lung şir de eroi... Apropo, eu şi Nigel dormim în camere separate acum. Am căzut de acord că mariajul nostru n-a mers şi nici nu va merge vreodată. Când presa ne va lăsa în pace, vom divorţa discret şi în termeni amiabili. Nigel s-ar putea chiar să răsufle uşurat că scapă de familia Riviera.

Orsina se sili să zâmbească în clipa în care îl auzi pe Nigel afară, fluierând un cântec marinăresc.

Nigel îşi asumă rolul amfitrionului grijuliu, prevenind orice clipă de intimitate între Leo şi soţia lui. Probabil că era mai bine aşa. În sfârşit liber să se folosească de cardul de credit fără teamă de poliţia italiană, Leo se duse în oraş, scoase bani de la o bancă, îşi cumpără nişte haine şi un geamantan, apoi intră într-o agenţie de voiaj. Îşi rezervă un loc în avionul de pe ruta Nisa-Paris, apoi în cel de Washington. În cele două zile care îi mai rămâneseră până la plecare se odihni şi vizită mai multe locuri împreună cu gazdele lui. Nimeni

nu mai aduse vorba de ceea ce se întâmplase în Italia. Toţi trei păreau dispuşi să lase trecutul în urmă şi să meargă înainte.

Şoferul conducea Citroënul DS impecabil restaurat spre aeroportul din Nisa. Orsina şedea în spate, cu Leo, ţinându-l strâns de mână.

– După tot ce mi-ai povestit, m-am hotărât să dărâm cabana de vânătoare, spuse Orsina într-un târziu, în engleză. La Villa Riviera ţin prea mult, n-am s-o vând niciodată. Cabana însă trebuie să dispară.

Leo continuă să o ţină de mână, fără să spună nimic.

– În ceea ce priveşte *palazzo,* adăugă ea, e mult prea important pentru dinastie, dar ştiu că n-aş mai putea dormi în el vreodată. După tot ce s-a întâmplat.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, Orsina. Sunt sigur că vei lua numai decizii corecte. Doar că trebuie să laşi să mai treacă ceva timp.

Orsina îl privi în ochi şi zâmbi.

Sosi şi clipa de care se temeau amândoi. Leo se pregătea să treacă prin cordonul de siguranţă de la aeroport. Avionul lui pleca peste o jumătate de oră. Orsina adusese o pungă impresionantă de la o *pâtisserie* locală.

– Poftim, Leo, spuse ea, dându-i punga. Ceva care să-ţi aducă aminte de mine.

Leo îi mulţumi şi se uită înăuntru, aşteptând să vadă o cutie mare de bomboane de ciocolată. Dar înăuntru era altceva: Cartea interzisă. Se uită la Orsina. Era sigură că voia să i-o dea?

– Da, Leo. Poţi s-o păstrezi o vreme. Cred că ţi-ai dat seama că şi tu eşti înzestrat. Altfel cum crezi că ai fi supravieţuit vaticinaţiei?

– Da, m-am gândit şi eu la asta. Şi încerc un sentiment amestecat: de umilinţă şi de teamă.

– Nu, nu trebuie să-ţi fie frică. Amândoi vom descifra misterele cărţii, împreună.

Auziră din nou anunţul de îmbarcare.

– Orsina, ştiu că nu e nici locul şi nici momentul potrivit, dar voiam să te întreb dacă...

– Nu acum, Leo, încă nu. Curând. Să mai treacă puţin timp. Ţine cartea la loc sigur, promite-mi.

– Bineînţeles, stai fără grijă.

Cu gesturi mecanice îşi scoase paşaportul, biletul şi cardul de îmbarcare.

– Trebuie să plec, Orsina. Doar dacă, sigur...

Orsina îl sărută. Leo îi simţi lacrimile pe faţă. Femeia îl strânse tare la piept. Leo era ameţit, se simţea în al nouălea cer şi gata să piardă avionul. De ce pleca? O îmbrăţişă şi el, dar ea făcu un pas înapoi.

– Du-te, du-te, zise ea, trebuie să-ţi rezolvi problemele în Washington.

– Orsina...

– Du-te, du-te acum. Drum bun! spuse Orsina, înecându-se în lacrimi.

Văzându-l că şovăie, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire. Agentul de securitate întrebă:

– *Monsieur*, ce faceţi? V-aţi hotărât?

Leo se trezi în apartamentul lui din Georgetown, aproape fără să ştie cum ajunsese acolo. Primul lucru pe care îl făcu fu să scoată din pungă *Lumea magică a eroilor* şi să o pună pe masa din sufragerie. Neavând o fotografie a Orsinei, o considera un simbol al prezenţei ei. Altfel apartamentul părea pustiu. Înainte de a pleca în Italia, îi lăsase pe Galileo şi Garibaldi în grija Sylviei. Ea fu prima persoană căreia îi telefonă.

După un schimb de amabilităţi, Leo o întrebă pe Sylvia despre motani. Erau sănătoşi? Îi făcuseră necazuri? Sylvia nu răspunse, doar izbucni în plâns. În cele din urmă îi spuse că, la scurt timp după ce îi luase la ea, motanii fugiseră din casă şi de atunci nu se mai întorseseră. Se scuză de o mie de ori; mai mult de atât, îi spuse că

era distrusă. Rămas fără grai şi enervat de lamentările ei, Leo îi închise telefonul în nas.

Telefonul începu să sune.

Furios şi în acelaşi timp mâhnit, nu ridică receptorul, ci se uită prin corespondenţa pe care i-o strânsese Mimi. Facturi, materiale promoţionale şi un şir întreg de scrisori de la Universitatea Georgetown. Câteva erau de la doamna Reed, secretara lui, care îşi exprima îngrijorarea faţă de absenţa lui îndelungată şi speranţa că îl va revedea cât de curând. Apoi erau câteva, mai oficiale, de la decan. Unde se află? Trebuie să se prezinte imediat la catedră.

„Ceea ce va fi un pic jenant", îşi zise el făcând o grimasă, dar cu decanul mă descurc eu. Deschise ultima scrisoare.

Domnule profesor Kavenaugh,

Dat fiind că nu am primit nici un răspuns la încercările mele repetate de a vă contacta prin telefon, e-mail, fax şi scrisoare recomandată, m-am consulat cu domnul rector O'Malley şi, din păcate, am luat următoarea decizie:

Sunteţi suspendat până la sfârşitul anului universitar curent. La sfârşitul lunii mai va fi pusă în discuţie continuarea colaborării cu dumneavoastră. Dacă domnul rector primeşte o explicaţie satisfăcătoare a absenţei dumneavoastră de o lună şi a neglijării îndatoririlor, precum şi asigurarea că acest lucru nu se va mai repeta, puteţi fi reconfirmat pe post. Dar, între timp, vă sfătuiesc să urmaţi un tratament psihologic adecvat şi să vă căutaţi un alt angajament.

Orele şi studenţii dumneavoastră au fost repartizaţi altui profesor iar şefia catedrei de limba şi literatura italiană a fost încredinţată domnului profesor Lentini. Drept care vă rog să eliberaţi biroul într-o săptămână de la primirea acestei înştiinţări. Vă rog să nu luaţi legătura cu nici unul dintre studenţii dumneavoastră întrucât evoluţia lor a fost serios periclitată de aceste evenimente, iar noi am făcut toate eforturile ca să-i readucem pe linia de plutire.

Orice întrebări cu privire la salariu, asigurarea de sănătate, beneficiilor legate de pensie etc. le puteţi adresa Biroului Personal.

Cu stimă,

Alice T. Throckmorton
Decanul facultăţii

Leo rămase mut. Ieşi în stradă ca să ia puţin aer curat, simţind cum îi vâjâie capul. Era întuneric, frig şi ploua mărunt. Începu să meargă repede, furia crescându-i cu fiecare pas. De la inspectorul Ghedina până la decanul Throckmorton era persecutat numai de idioţi.

Îşi plânsese de milă şi se convinsese că numai el avea dreptate, de parcă ar fi fost singurul om cu capul pe umeri din toată lumea, când îşi dădu seama că paşii îl duseseră la Mall[1]. În faţa lui se înălţa Monumentul lui Washington, strălucind printre picăturile de ploaie.

– Bună seara, domnule, spuse un poliţist, politicos, dar precaut.

– Bună seara, domnule poliţist, răspunse Leo şi îşi continuă drumul.

Nu era chiar singur. Brusc, îşi dădu seama de situaţia în care se găsea şi se opri în loc. Oare unde-i fusese capul?

– *Sunt liber!* zise el cu glas tare.

Privi în sus, la obeliscul iluminat, şi rosti rar şi solemn:

– Sunt liber. Şi Orsina e liberă. Şi mă iubeşte!

Se întoarse şi o luă înapoi, spre Georgetown.

– Noapte bună, spuse el în timp ce trecea din nou pe lângă poliţist.

Ploaia se oprise. Iuţi pasul, apoi începu să alerge.

– Sunt liber şi Orsina mă iubeşte! Acum nimic nu ne va mai despărţi!

---

[1] National Mall, parc naţional din central capitalei SUA care cuprinde, printre altele, Monumentul lui Abraham Lincoln, Capitoliul şi Monumentul lui George Washington. (n.tr.)

Când adormi, cuvintele încă îi mai răsunau în minte.

Orsina se trezi chiar în clipa aceea. Era sigură că auzise vocea lui Leo, deşi nu deslușise cuvintele. Fără să-i mai pese că în Statele Unite era noapte acum, luă telefonul şi formă numărul lui Leo.

– Orsina? întrebă el instinctiv.

– Te iubesc, Leo, şi curând voi fi liberă. Atunci nimic nu ne va mai despărți.

Scriitorul Guido Mina di Sospiro
s-a născut în Argentina, dar a fost crescut
în Italia și în prezent locuiește în SUA.
Este descendentul unei străvechi familii
aristocrate italiene.

Joscelyn Godwin este muzicolog
și traducător, profesor
la Colgate University, dar în același timp,
autorul a peste cincisprezece cărți
despre muzică și esoterism.

Cartea interzisă este povestea descifrării unor mistere din perioada Renașterii italiene, mistere care au fost inserate într-o carte ingenios cifrată, cu atât mai de periculoasă și puternică în momentul în care ajunge în mâinile cui nu trebuie. Aflăm povestea destrămării unei familii aristocrate din Italia, familia Riviera, deținătoarea misteriosului exemplar, ale cărei ultime descendente dispar – una ucisă, iar cealaltă – răpită. În același timp, narațiunea se concentrează și asupra problemei destrămării Europei, în joc fiind supraviețuirea civilizațiilor occidentale, căci un nou val al terorismului lovește, iar Biserica Catolică și Uniunea Europeană par neputincioase.

Thrillerul pornește de la existența reală, în anul 1603, a cărții scrise de Cesare della Riviera, *Il Mondo magico de gli heroi*, un tratat de alchimie.

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0117-7

9 789735 401177

www.rao.ro
www.raobooks.com